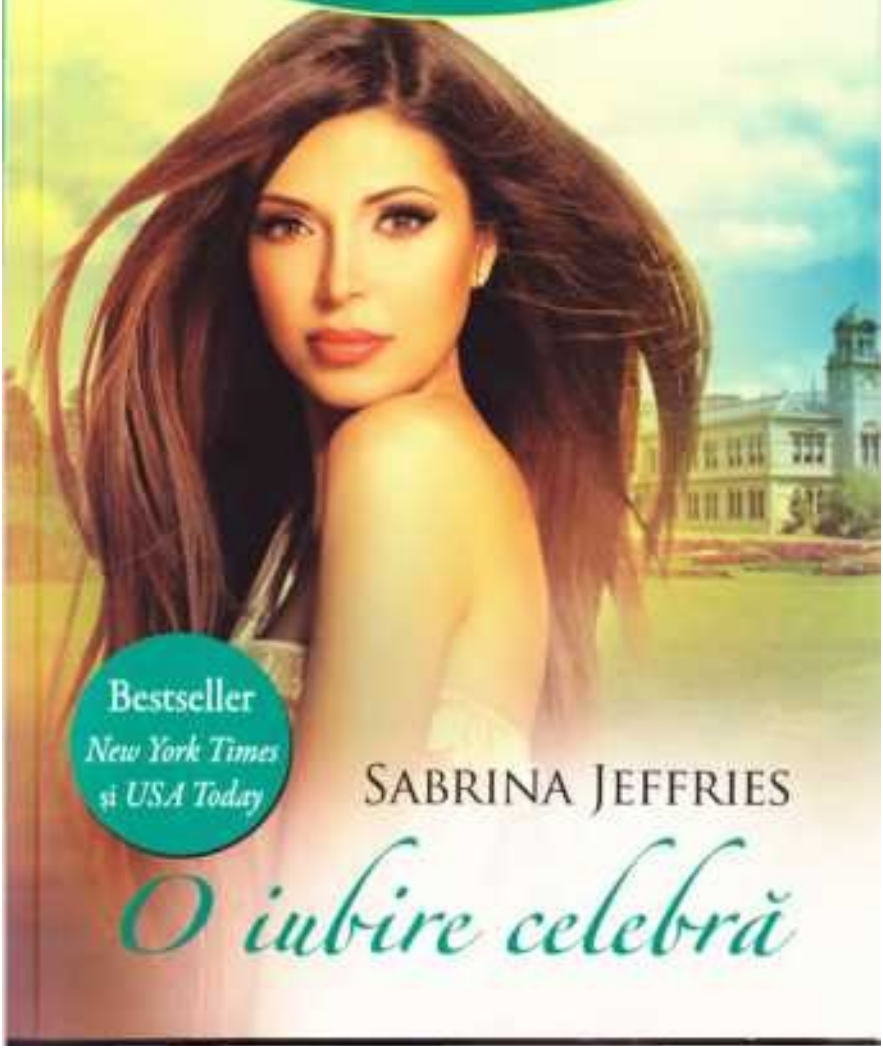
COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

SABRINA JEFFRIES

O iubire celebră

SABRINA JEFFRIES
O IUBIRE CELEBRĂ

A NOTORIOUS LOVE BY SABRINA JEFFRIES

Copyright © 2001 Deborah Martin
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O *iubire celebră*
Sabrina Jeffries
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFRIES, SABRINA
O iubire celebră / Sabrina Jeffries. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Cristian Botea

Capitolul 1

Eroul de vă povestesc înalt era şi neîndoit,
Aşa ca zveltul plop, cu trup desăvârşit.
Măreţ ca vârful brazilor-nălţat în cer era,
Iar pe umerii săi largi, păru-i bălai se revărsa.

Rody McCorley – baladă irlandeză anonimă

Londra
octombrie 1815

„O tânără lady foarte bine educată evită până şi umbra unui scandal.”

Helena Laverick nu se putea abţine să nu se gândească la această regulă în timp ce studia holul pustiu al casei pentru oaspeţi din St. Giles. Pentru că era pe cale să încalce acest principiu în mod flagrant. Sora ei, Rosalind, criticase întotdeauna *Ghidul de bună purtare pentru tinerele domnişoare al doamnei Nunley,* cartea preferată a răposatei lor mame. Filosofia lui Rosalind era să urmeze aceste reguli atunci când era posibil, dar să le ignore când erau nepractice. De regulă, Helena considera asta ca pe o scuză pentru a trece cu vederea orice fel de verificare a comportamentului ei scandalos.

Numai că, în cazul acesta, avea dreptate. Graba cu care sora lor mai tânără, Juliet, se vârâse în necazuri nu o ajuta deloc pe Helena să respecte regulile. Iar aventurându-se în această ciudată casă pentru oaspeţi, unde şobolanii alergau în jurul ei şi opaiţele îngreunau aerul cu mirosul lor de seu de oaie ars, ştia că încălca destul de multe dintre acele reguli.

„Tânăra lady bine educată nu pleacă nicăieri neînsoţită.” Pe asta o încălcase deja când călătorise singură de la Londra în Warwickshire. Cum Rosalind şi noul ei soţ, Griff Knighton erau plecaţi pe continent în luna de miere, iar tatăl lor nu se putea ridica din pat, cineva trebuia să rezolve această situaţie dificilă.

„Tânăra lady bine educată nu se aventurează niciodată afară fără slujitoarea ei.” Asta era ridicolă. Cu cât erau implicaţi mai puţini servitori, era cu atât mai bine. Servitorii aveau tendinţa să clevetească.

Strânse mai bine bastonul pe care îl avea în mână, bastonul care îi aparţinea domnului Daniel Brennan, omul de afaceri burlac al cumnatului ei. Acum era pe cale să încalce una dintre cele mai stricte reguli ale doamnei N – „Tânăra lady bine educată nu merge niciodată în vizită acasă la un gentleman neînsoţită”.

Şi cu siguranţă nu în zorii zilei. Până şi proprietăreasa domnului Brennan refuzase să îl supere, trezindu-l atât de devreme. Helena simţi un fior pe şira spinării când se gândi la ultima ocazie în care provocase furia domnului Brennan, atunci când el şi Griffin fuseseră oaspeţi la Swan Park în vară. Nu că ar fi avut vreun motiv să se înfurie. El era cel care greşise. El era cel care luase bani cu neruşinare de la Griff pentru a-i păcăli pe toţi, pretinzând că le curta, în timp ce, cu siguranţă, râdea pe la spatele lor de naivitatea cu care credeau în bunăvoinţa şi complimentele sale…

Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Tot ce conta era să o salveze pe Juliet. De aceea trebuia să treacă peste mândrie, să-şi adune curajul şi să-l trezească pe domnul Brennan. Şi cât de curând, căci piciorul ei bolnav o chinuia de la urcuşul pe scările abrupte, şi nimic nu ar fi fost mai groaznic decât să-i cedeze piciorul chiar în faţa lui. Aşa că, înainte să se poată răzgândi, ea bătu zdravăn în uşă.

La început nu auzi nimic. Doamne sfinte, dacă nimerise în altă parte?! Se întrebă de ce locuia domnul

Brennan într-o mahala atât de oribilă precum St. Giles, când cu siguranţă şi-ar fi putut permite un loc mai bun, însă vizitiul lui Griff susţinea că omul locuia aici.

Ea bătu din nou, mai tare de data asta. Nimic. Oare refuza să-i deschidă? O cuprinse panica gândindu-se la asta, aşa că bătu în repetate rânduri cu capătul argintiu al bastonului, suficient de tare cât să trezească şi morţii.

În sfârşit, succes. Prin pereţii subţiri auzi paşi grei şi o voce de bărbat care mârâia:

— Vin, vin, naiba să te ia!

Dacă nu ar fi fost misiunea ei, acum ar fi fugit. În schimb, se încordă pentru ce avea să urmeze.

Dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru vederea uriaşului cel viguros. Cu pieptul gol şi îmbrăcat doar cu indispensabili.

Rămase fără grai, holbându-se la el. În ciuda a ceea ce credeau surorile ei, ea era destul de curioasă cu privire la bărbaţi, mai ales bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi, de asemenea dimensiuni impresionante. Domnul Brennan era un adevărat Samson, cu umerii musculoşi ai unui pugilist şi pieptul lat şi sculptat al unui muncitor, presărat cu păr blond-închis. Iar în privinţa braţelor pline de muşchi… le-ar fi putut vedea cu uşurinţă doborând un templu.

În momentul acesta însă, Samson se holba la ea, năucit.

— Lady Helena? El îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea. Tu eşti, nu-i aşa?

Ea se sili să se uite doar la chipul lui, în timp ce simţea cum se îmbujorează uşor.

— Bună dimineaţa, domnule Brennan. Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

Nu că ar fi existat vreun dubiu în sensul acesta – părul lui ciufulit era deja o confirmare.

— E totul în regulă în Swan Park? Tatăl tău e bine?

— Da… nu… vreau să spun că…

Încercarea ei nereuşită de a formula o propoziţie închegată se dovedi zadarnică în momentul în care el îşi sprijini un braţ uriaş de cadrul uşii, făcându-şi, fără să-şi dea seama, muşchii să joace şi să se flexeze.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea o lady să poarte o conversaţie raţională, când în faţa ei, un astfel de trup bărbătesc i se arăta în toată splendoarea? În ciuda dimensiunilor sale, nu avea nici urmă de grăsime, nici măcar vreo bucăţică de carne în plus pe piept şi pe braţe, şi nu avea talia îngroşată în niciun fel. Nicio femeie care avea peste cincisprezece ani nu putea rata faptul că domnul Brennan, în indispensabili, era un bărbat cu un trup de invidiat.

— Milady, te simţi bine? se interesă el.

Doar când îşi înălţă capul, Helena îşi dădu seama că privirea îi alunecase mai jos de talia bărbatului.

— Da! strigă ea puţin cam tare, apoi adăugă pe un ton mai firesc: Mă simt foarte bine, mulţumesc. Da.

El ridică o sprânceană, de parcă ar fi ştiut foarte bine cât de tare o zăpăcea apariţia lui.

— Te rog să îmi scuzi ţinuta nepotrivită, dar nu mă aşteptam la musafiri atât de devreme în zori.

— Nu e nevoie să te scuzi. Nici nu am observat ţinuta… vreau să zic lipsa…

Doamne, era absolut ridicolă. Reluă explicaţia, încercând să pară cât mai demnă.

— Nu am observat nimic, te asigur.

— Nimic? Ochii lui cenuşii căpătară o strălucire răutăcioasă. Vrei să îmi răneşti mândria, Lady Helena?

— Sigur că nu! Vreau să spun că… ei bine…

— E în regulă. El îşi frecă pieptul păros şi privirea ei se opri, lacomă, în acel loc. De ce nu-mi spui pentru ce te afli la Londra, căutându-mă cu noaptea-n cap?

— Desigur. Ea se îndreptă de spate, încercând să-şi recupereze conduita elegantă de lady. Domnule Brennan,

eu... ăăăă, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune personală.

— Ai nevoie, zici? El îşi miji ochii. Nu ai aflat încă faptul că nu mai sunt angajatul cumnatului Domniei Tale? Deşi conduc Knighton Trading până la întoarcerea lui, nu mai sunt omul său de afaceri, aşa că orice ai dori de la mine în această calitate...

— Nu! Nu are legătură cu Griff. Nu neapărat.

— Atunci, poate că ar trebui să-mi spui cu ce are legătură.

Se urni din cadrul uşii, părând nerăbdător.

— Vezi tu, eu...

Se opri când un alt chiriaş apăru pe scară. De îndată ce bărbatul neîngrijit trecu de ei şi intră în camera lui, ea îşi coborî vocea:

— Te rog, domnule Brennan, această conversaţie trebuie să rămână între noi. Pot să intru?

Pe buzele lui apăru un zâmbet de diavol împieliţat.

— Aici? Cu mine? Nu te temi pentru reputaţia Domniei Tale? Vrei să intri în locuinţa unui bărbat cu reputaţia mea?

Deşi rostea cuvintele cu o umbră de sarcasm, presupunerea lui nu era greşită în totalitate. Poate că domnul Brennan era respectabil acum, dar îşi petrecuse tinereţea cu contrabandişti.

Fiul bastard al unui renumit tâlhar la drumul mare, se ştia despre el că ducea o viaţă destul de dezmăţată – ori cel puţin aşa susţinea Rosalind. Şi având în vedere ţinuta lui sumară...

— Desigur, aş prefera să pui ceva pe tine, cuteză ea.

— Iar eu aş prefera să mă întorc în pat. Aşa că, de ce nu vă întoarceţi acolo unde locuiţi în Londra, iar eu o să vă vizitez în această după-amiază. Atunci vom putea purta orice fel de conversaţie privată doriţi.

— Nu, nu, protestă ea. Trebuie să vorbim acum. E urgent.

— O, Danny Booooy, se auzi brusc o voce melodică din adâncurile camerei sale. Nu vrei să vezi ce surpriză frumoasă ţi-a pregătit Sail?

Helena încremeni. Doamne, era chiar mai rău decât se temuse. Avea o femeie la el. Domnul Brennan gemu.

— Culcă-te la loc, Sail, strigă el. Mă întorc imediat.

Dar se părea că partenera lui nu putea fi liniştită aşa uşor. Helena privi fascinată, dar şi îngrozită, cum Sail apăru în spatele lui. Era una dintre acele femei, şi mai era şi abia ieşită din dormitorul lui, dacă judecai după părul ciufulit şi atitudinea obraznică. Ca să nu mai vorbim de faptul că era chiar mai dezbrăcată decât domnul Brennan. Sail nu avea absolut nimic pe ea.

Helena găsea de neînţeles faptul că o femeie se putea plimba la lumina zilei goală-puşcă. Ea nu făcuse niciodată aşa ceva şi nici nu fusese vreodată în prezenţa unei alte femei care să facă asta – nici măcar surorile ei. Deşi uneori îşi dorea în sinea ei să poată picta un corp omenesc dezgolit, ea nu-şi pusese niciodată dorinţa în aplicare, ştiind că etalarea unui corp gol era scandalos şi ruşinos.

Se părea însă că nimeni nu o informase şi pe Sail de asta, căci ea se îndreptă curajoasă spre ei.

— Sal’tare. Îşi puse mâinile pe şoldurile atrăgătoare şi o studie pe Helena din vârful bonetei modeste până la capătul bastonului pe care ea nu-l putea ascunde. Nu ştiam că Danny a cerut mai multă companie. Nu te-am mai văzut până acum, drăguţo. Eşti una dintre fetele alea semi-respectabile întreţinute de gentlemeni? Eu care credeam că Danny Boy preferă ginul, iar el visează la şampanie. Ce bandit!

— Sail… începu Daniel pe un ton de avertisment, în timp ce Helena se holba la ea, fără grai.

— E în regulă, Danny. Ştiu că uneori îţi place să ai mai multe târfe, aşa că lasă fata să intre. Şi dacă piciorul ăla te face să refuzi, să fii sigur că n-o să mai conteze când o să

ne rostogolim cu toţii…

— Sail! o întrerupse domnul Brennan la timp. Înainte să te apuci să o vâri pe fată la mine în pat, trebuie să ştii că aceasta este cumnata lui Griff, Lady Helena. Şi mă îndoiesc că a venit aici ca să mă distreze.

Sail lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire şi se ascunse în spatele lui, lovindu-l cu pumnul în spate.

— Atunci de ce m-ai lăsat să vorbesc aşa cu o lady, exclamă ea, izbucnind apoi brusc în râs. Ia stai puţin, îţi râzi de mine, aşa-i? O lady să vină singură pe Buckeridge Street – chiar trebuie să crezi că-s proastă!

— Mă tem, domnişoară Sail, interveni Helena, că domnul Brennan nu te ia în râs. Eu chiar sunt cumnata domnului Knighton.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, în timp ce ea îşi fixase privirea pe un scaun oarecare din cameră, nefiind în stare să-i întâlnească privirea domnului Brennan. Fără îndoială, el socotea situaţia cât se poate de amuzantă.

În acest timp, cuvintele lui Sail îi răsunau în urechi: „Iar dacă piciorul ăla te face să refuzi…” De parcă ar fi putut vreodată să se îndoiască de asta. Învăţase în mod dureros că piciorul ei îi făcea pe bărbaţi să o refuze, să fugă. Iar domnul Brennan nu era cu nimic diferit.

— Sail, draga mea, îi spuse el femeii cu blândeţe, de ce nu te duci să mă aştepţi în dormitor? O faci pe milady să fie cam agitată.

— Foarte bine, dar să nu stai mult, iubire, răspunse Sail fără să se supere, studiind-o încă o dată pe Helena şi făcând-o să se simtă cât se poate de nefeminină.

În timp ce Sail porni înapoi spre dormitor, legănându-şi şoldurile, Helena simţi o împunsătură de gelozie. Cum ar fi fost să fie ea această femeie neruşinată care îl aştepta pe domnul Brennan în patul lui, oferindu-i „distracţie”?

Apoi, gemu. Oare cum îi trecuse prin cap o asemenea idee? Ea nu s-ar fi putut purta aşa de scandalos nici într-o

mie de ani. Nu, într-adevăr. Niciodată. Nici măcar dacă un bărbat i-ar fi cerut asta.

Se strădui să-i întâlnească privirea. El o studia îngrijorat.

— Te rog să ierţi neobrăzarea lui Sail. Mă tem că nu e obişnuită să vadă femei ca tine aici.

„Ce fel de femei ca mine?” ar fi vrut să întrebe ea? Bine educate? Sau ale căror picioare nu le permiteau să-şi mişte fundul într-un mod provocator? Înghiţi în sec şi alungă gelozia îngrozitoare faţă de femeia aceea, răspunzând:

— Nu, nu-mi imaginez că ar fi.

— Poate că e mai bine să te vizitez mai târziu într-un loc mai acceptabil. Dacă ai fi bună să laşi indicaţiile la proprietăreasă…

— Nu, te rog, te asigur că e o chestiune urgentă. Ura să trebuiască să se roage de el, dar nu avea de ales. Îmi cer scuze dacă ţi-am deranjat… „Distracţia? Orgia?” Nu intenţionez să-ţi răpesc prea mult timp, dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai acorda câteva minute.

Îşi ţinu răsuflarea. Putea fi un libertin şi Dumnezeu ştie ce altceva, dar cum Griff şi Rosalind erau pe continent, el era acum speranţa ei. Singura ei speranţă. El o privi, prevăzător, dar în mod evident curios. Rămase tăcut pentru câteva secunde, care ei i se părură o eternitate. Apoi slobozi un oftat.

— Prea bine. Coboară şi aşteaptă-mă în salon. Am să vin de îndată ce mă îmbrac.

Ea simţi o mare uşurare.

— O, mulţumesc, domnule Brennan, sincer…

— Mergi, înainte să mă răzgândesc, zise el morocănos. Când ea se întoarse să plece, adăugă: Şi spune-i proprietăresei să pună de ceai. Se pare că vom avea amândoi nevoie de el.

Ceai? Pe ea aproape că o pufni râsul. După ce avea

să-i audă cererea, va avea cu siguranţă nevoie de ceva mai tare decât ceaiul, iar ea nu va putea să-l condamne. Într-adevăr, dacă reuşea să-i obţină ajutorul, avea să-i dea orice dorea.

Capitolul 2

Din toate mândrele din sat, a mai chipeşă Una era.
Şi cu ochii ei scânteietori, focul în inimi de flăcăi stârnea...

Cosiţa Unei – baladă scoţiană
anonimă din secolul al XVIII-lea

O jumătate de oră mai târziu, Daniel se opri în faţa salonului din casa pentru oaspeţi. Din locul unde se afla, o oglindă veche reflecta ca în ceaţă imaginea lui Lady Helena, deşi ea nu putea să-l vadă decât dacă îşi ridica privirea.

Era greu de crezut că ea se afla acolo, căci era la fel de nelalocul ei în această casă pentru oaspeţi cu iz de ceapă, ca o lebădă în mlaştină. Şedea la masa de scris de care proprietăreasa era foarte mândră, aplecată peste un mic caiet de schiţe, şi desena ceva, plimbând creionul pe hârtie cu mişcări energice. Uitase despre pasiunea ei de a desena şi de a picta miniaturi. Oare ce schiţa cu atâta entuziasm?

Pe el, fără îndoială, cu o pereche de coarne de diavol pe cap, o coadă despicată şi copite. Era limpede ce gândea despre el, după ce îl văzuse în indispensabili şi nimic altceva, cu mădularul încă pe jumătate ţeapăn de dimineaţă. Îşi înăbuşi un zâmbet. Marea lady, emoţionată că îl văzuse în indispensabili – un moment absolut nepreţuit. Şi felul în care încerca să pară că nu se uita. Că

nu se holba la el. Putea ea să fie o lady bine educată, dar tot virgină era, şi toate erau puţin curioase. O văzuse când aruncase o privire spre vintrele sale.

Iar el fusese stârnit brusc, când o văzuse pe ea privindu-l. Nu Sail, care se plimba goală prin cameră îl făcuse să fie la fel de agitat ca un armăsar care se pregăteşte să încalece o iapă.

Nu, Lady Helena făcuse asta. Nu că nu ar fi avut vreun motiv întemeiat pentru dorinţa sa.

Se strecură în cameră ca să se uite mai bine la ea. Da, era mult peste ceea ce putea aspira el să obţină. În ciuda a ceea ce descoperise Griff despre titlul tatălui ei, lumea tot o considera fiica unui conte, şi era şi educată pe măsură. Şi da, era şchioapă. Dar orice bărbat cu minte ar fi tânjit după ea. Mai ales un bărbat care aprecia cum se cuvine o varietate de femei fine.

Sorbi din priviri fiecare centimetru al ei, încântat că avea ocazia să facă asta înainte ca ea să îl observe. Ce tablou perfect al unei femei! Trăsături aristocratice şi pielea fină şi netedă ca fildeşul nou. O talie subţire, trupul îmbrăcat într-o muselină albă, gâtul ei frumos de lebădă împodobit cu o eşarfă albastră. Ca să nu mai vorbim de buclele fine care ieşeau de sub una dintre acele bonete enervante care îi acopereau tot părul. Tare i-ar mai fi plăcut să-l vadă. Probabil că ascunsese valuri de mahon mătăsos dedesubt, abia aşteptând ca un bărbat să le elibereze şi să le lase să curgă liber peste trupul ei gol, astfel încât el să îşi poată îngropa faţa în toată acea reverie catifelată şi parfumată a femeie…

Se simţi din nou stârnit, şi asta îl făcu să geamă. Ce nesăbuinţă să tânjească după o femeie ca Lady Helena. Cum se putea gândi la aşa ceva? Dacă un bărbat s-ar fi apropiat la zece metri de frumoasa lebădă, şi mai ales fiul bastard al lui Danny Brennan cel Sălbatic, ea ar ţipa atât de tare că ar trezi şi morţii. Asta era problema cu lebedele.

Erau frumoase de la distanţă, dar din apropiere aveau un temperament la fel de urât ca diavolul.

Ceea ce îl făcea să fie şi mai curios în legătură cu motivele pentru care venise să-i ceară ajutorul. Aproape implorându-l. Era sigur că ea îl considerase întotdeauna mai din topor, şi probabil că îl considera şi lipsit de scrupule. Aşa că oare ce voia acum de la el?

Se desprinse din cadrul uşii. O lăsase destul să aştepte – la fel de bine putea să afle ce o adusese în St. Giles.

— Văd că a sosit ceaiul, zise el în timp ce intra, observând tava de ceai aşezată la câţiva centimetri de caietul ei de schiţe.

— Da, zise ea închizând caietul. Vrei nişte ceai?

— Da. Îmi e destul de sete în dimineaţa asta. Diavolul din el îl făcu să adauge: Asta se întâmplă când un bărbat petrece jumătate din noapte distrându-se.

Aşa cum se aşteptase, ea se înroşi. Ah, ce ticălos era să o necăjească în acest fel, dar cum putea să reziste, când ea se îmbujora atât de drăgălaş? Ea îşi plecă privirea şi îi turnă cu eleganţă o ceaşcă de ceai.

— Lapte? Zahăr?

— Din amândouă, te rog.

Micul zâmbet de pe buzele ei în timp ce adăuga laptele în ceai îi trezi curiozitatea. Până când îi întinse ceaşca, iar el luă o înghiţitură.

— Ceaiul ăsta e rece, bombăni el.

— La ce te aşteptai? întrebă ea. Doar proprietăreasa l-a adus acum douăzeci de minute.

Tonul de reproş din vocea ei era evident. „Femeie obraznică!”

— Nu m-am grăbit suficient de mult pentru Domnia Ta? El puse ceaşca la loc pe masă. Poate că nu ar fi trebuit să mă ostenesc să mă îmbrac. Poate că aţi fi preferat să purtaţi această conversaţie cu mine îmbrăcat în

indispensabili.

Spre satisfacţia lui, ea se îmbujoră până în vârful nasului şi îşi trase marginile mantoului mai aproape de trup.

— Doar pentru că îţi place să te fâţâi în pielea goală în faţa femeilor, asta nu înseamnă că şi femeilor ar trebui să le placă asta.

El îşi sprijini mâinile pe masă şi se aplecă spre ea, simţindu-se pus pe rele.

— Nu am avut plângeri până acum.

— Nici nu mă mir, având în vedere compania pe care ţi-o alegi.

El râse, ceea ce păru să o enerveze şi mai tare. Fata încă mai era iritată din pricina lui Sail şi a îndrăznelii acesteia? Şi asta după ce el o trimisese pe obraznica femeie acasă fără măcar să-i dea un sărut!

— Înţeleg că dezaprobi alegerea mea în materie de companie…

— Nu-mi pasă cu cine te asociezi, declară ea cu o pufnitură mică şi elegantă.

— Dar pun pariu că ai nişte idei despre ce ar trebui să aleg. Era clar pus pe rele, căci adăugă: Poate o femeie ca Domnia Ta?

— Cu siguranţă nu! Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama de insulta din spatele cuvintelor ei, ea se bâlbâi… Vreau să spun… că…

— E în regulă, interveni el, deranjat de răspunsul ei, deşi probabil că îl meritase pentru că o necăjise. Se îndreptă de spate. Nu trebuie să te îngrijorezi că ţi-aş face avansuri nepotrivite, milady. Prefer genul de femeie care se bucură să vadă un bărbat în indispensabili.

La fel de repede, fâstâceala ei se transformă în dispreţ rece. Îşi feri privirea.

— Atunci bănuiesc că e un lucru bun că locuieşti acolo unde sunt disponibile astfel de femei.

El avea vaga impresie că o insultase, deşi nu-şi putea da seama cum şi, spre surprinderea lui, aerul ei distant îl deranja.

— Ah, şi unde crezi că ar trebui să locuiesc? Ascuns undeva la ţară, precum Domnia Ta? Unde poţi să fugi de lume şi de necazurile ei? El îşi coborî vocea până ajunse un mormăit. Unde bărbaţi mari şi răi ca mine nu deranjează doamne drăgălaşe?

Ea continuă să se uite fix la căminul crăpat din spatele lui.

— Te asigur, domnule Brennan, că avem şi în Stratford-upon-Avon destui bărbaţi mari şi răi. Iar aceştia nu se sfiesc să ne facă viaţa amară. De altminteri, de asta am şi venit la tine.

Remarca ei îl făcu să se oprească brusc.

— Ce vrei să spui? Ţi-a făcut cineva necazuri?

Deşi asta nu l-ar fi surprins. Când era supărată, femeia asta avea o limbă atât de ascuţită, încât ar fi putut desprinde cu ea scoarţa de pe un copac, şi de asemenea să stârnească furia oricărui bărbat.

— Nu, nu mie personal. Ea îşi privi degetele, în timp ce se juca cu caietul de schiţe. Mă refer la Juliet.

— Juliet?

Fiinţa aceea drăgălaşă abia dacă ieşise de pe băncile şcolii. Să fi îndrăznit vreun ticălos să o rănească? Aparent, Lady Helena interpretă greşit motivul surprinderii lui.

— Îţi aminteşti de ea, nu-i aşa? Privirea ei strălucea de atâta revoltă. De sora mea mai mică? Cea pe care ai pretins că o curtai, în timp ce angajatorul tău o seducea pe Rosalind.

Deci ea tot nu-l iertase pentru asta.

— Fostul meu angajator, îi aminti el. Şi da, sigur că îmi aduc aminte bine de sora ta. Ea a fost cea care nu s-a supărat pentru greşeala mea. Dacă stau să mă gândesc bine, eşti singura din familie care s-a supărat.

— Pentru că eu sunt singura din familie suficient de rezonabilă încât să nu cad în plasa oricărui ticălos cu limbă de catifea care ajunge în pragul casei noastre.

Asta îl enervă. Se aplecă spre ea şi îşi puse palma pe masă, la câţiva centimetri de a ei.

— Pentru un ticălos cu limbă de catifea, am fost chiar foarte înţelegător în dimineaţa asta. Şi deocamdată nu mi-ai dat încă niciun motiv ca să continui să rămân aşa.

Ea înghiţi în sec, apoi îşi feri privirea.

— Îmi pare rău… da, ai dreptate. Ai fost foarte binevoitor. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar sunt bolnavă de îngrijorare.

— În legătură cu ce, la naiba?! Ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Juliet a fost răpită.

În secunda în care rosti cuvintele, le şi regretă. Erau puţin exagerate, iar judecând după reacţia domnului Brennan de furie şi şoc, probabil că asta avea să-l pornească într-o direcţie greşită.

— Cum? răcni el, îndreptându-se de spate şi arătându-şi adevărata înălţime. Cine a făcut-o? Ce ticăloşi ar îndrăzni aşa ceva? Au trimis vreo scrisoare de răscumpărare? Cu siguranţă că tatăl tău s-a adresat autorităţilor din Warwickshire…

— Nu, nu, nu am vrut să sugerez că a fost împotriva voinţei ei. Făcu o pauză. Adică… ei bine…

El îşi miji ochii în mod ameninţător.

— Ce naiba ai vrut să spui?

Ea îşi împleti degetele mâinilor, încordată.

— Juliet a fugit… cu un bărbat.

El părea mai degrabă uimit decât alarmat.

— Ia stai puţin… vorbim despre aceeaşi fată? De surioara ta cea mică şi timidă, care tresărea ca un iepure speriat de fiecare dată când vorbeam cu ea în vara asta?

— Da. Tonul ei deveni mai dur. Dar, trebuie să mă

crezi că nu tresărea aşa când… când îi vorbea ticălosul acela cu care a fugit.

El îşi schimbă expresia, trăsăturile asprindu-i-se.

— Ah, înţeleg. Lady Juliet a fugit cu cineva nepotrivit, cineva sub demnitatea familiei voastre.

Sarcasmul lui îi dădea limpede de înţeles că, din punctul lui de vedere, erau norocoase dacă îşi găseau soţi, oricum ar fi fost ei.

Ea alungă acel gând deranjant.

— Sunt aproape sigură că e un vânător de zestre, zise ea pe un ton defensiv, ba mă tem chiar că e mai rău de-atât.

Urmă o pauză lungă. Apoi el îşi încrucişă braţele pe piept, cu un aer de om pus pe harţă.

— Nu sunt sigur ce legătură au toate astea cu mine.

— Ar trebui să fie evident: vreau să mă ajuţi să-i găsesc, înainte de a fi prea târziu.

— Eu? De ce nu angajezi un detectiv de pe Bow Street?

Ea se uita la el, nedumerită.

— Un detectiv de pe Bow Street? Ce e asta?

El oftă.

— Am uitat că ai trăit toată viaţa la ţară. Ei bine, milady, agenţii de pe Bow Street sunt cei care găsesc persoane dispărute, printre altele.

— O. Oricum nu aş şti cum să găsesc aşa ceva.

— M-ai găsit pe mine, zise el sec.

Era neobişnuit? Oare se ascundea în St. Giles pentru că nu voia să vadă nimeni cât era de sărac? Era greu de crezut că îi plăcea aici. Pe fereastră se zăreau clădirile înnegrite de funingine şi auzea chiriaşii certându-se prin pereţii subţiri ca hârtia.

— A fost uşor să te găsesc. L-am rugat doar pe vizitiul lui Griff să mă ducă acolo unde locuieşti.

— Iar el te-a adus în St. Giles, aşa simplu? Scutură din

cap, dezgustat. O să-l dau afară pe ticălos pentru aşa o prostie.

— În niciun caz nu o să faci aşa ceva. I-am spus că era urgent şi i-am promis că nu va avea de suferit pentru că m-a ajutat.

— O, chiar aşa? Ce drăguţ că te-ai folosit de servitorii lui Griff. De ce nu îl rogi pe unul dintre ei să o găsească pe Lady Juliet?

— Pentru că servitorii clevetesc. Cu siguranţă nu o să le spun servitorilor lui Griff ce s-a întâmplat cu adevărat, după ce m-am chinuit atât ca să ascund evenimentul de servitorii noştri.

— Ce le-ai spus?

— Că Juliet s-a dus la Londra să o viziteze pe Rosalind, şi că eu aveam să le urmez în curând. Pentru că, dacă se afla că Juliet a fugit cu un ticălos…

— … bunul renume al familiei voastre ar fi distrus, îi termină el propoziţia.

— Nu fiţi ridicol, nimănui nu-i pasă de treaba asta. Ce mă îngrijorează cel mai mult este viitorul lui Juliet. Nu îşi dorea decât un soţ care să o facă fericită, iar eu nu sunt sigură că acest om o poate face fericită. Şi dacă află cineva de fugă, ea va fi distrusă, chiar dacă va fi… tot neatinsă când o voi recupera. Nu ştiu nimic despre talentele sau abilităţile alergătorilor de pe Bow Street, dar nu pot să mă încred în nimeni în această chestiune.

— Dar ai încredere în mine? întrebă el, evident surprins.

— Că vei fi discret? Cu siguranţă. Iar dacă Griff ţi-a încredinţat Knighton Trading cât e plecat, de ce să nu îţi acord şi eu încrederea în chestiunea asta?

— Asta e o altă poveste. O fac ca să îl ajut pe Griff. Începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari, apăsaţi. Şi s-ar putea să nu îţi vină să crezi, dar am şi afacerile mele de condus. Îi sfătuiesc pe domni cum să-şi investească banii,

iar acum am mai mulţi clienţi decât pot face faţă. Şi nu am timp să alerg după fete nesăbuite, care fug cu bărbaţi nepotriviţi.

— M-aş fi dus la Griff, dacă era aici. Le-am trimis lui şi lui Rosalind un mesaj urgent, dar pe continent nu o să le parvină decât peste câteva zile, iar această chestiune necesită grabă. Aşa că am venit la tine. Erai alegerea logică.

Când el ridică o sprânceană, ea continuă pe un ton mai blând:

— O cunoşti pe Juliet şi păreai să o placi. Sunt sigură că dacă ai auzi toată povestea, ţi-ai da seama de ce consider situaţia atât de disperată.

Asta păru să-l pună pe gânduri. Se apropie încetişor şi se aşeză cu şoldul pe masă, nu departe de ea.

— Te ascult.

Da, şi era atât de aproape de ea, încât bloca slaba lumină a soarelui care pătrundea pe fereastra murdară de lângă el, cu trupul lui uriaş. Oare chiar trebuia să arate atât de ameninţător ca un zeu al războiului? O emoţiona destul de tare.

Ea s-ar fi ridicat şi s-ar fi îndepărtat dacă ar fi putut, dar mai bine murea decât să se chinuie să se ridice şi să se mişte cu stângăcie sub privirea lui. În schimb, se concentră să-i aşeze ceaşca pe jumătate goală înapoi pe tavă şi să aranjeze serviciul ciobit de ceai.

— Cam la o săptămână după căsătoria lui Griff cu Rosalind, în Stratford-upon-Avon a sosit un bărbat pe nume Will Morgan, un căpitan. El pretindea că era interesat să vadă locurile natale ale lui Shakespeare în timpul permisiei pe care o primise de la regimentul său, încartiruit la Evesham. Dar a rămas cel puţin trei săptămâni, ceea ce mi s-a părut exagerat. Într-adevăr, toată lumea îl considera curtenitor, dar eu l-am privit cu neîncredere de la bun început.

El pufni.

— Asta nici nu mă miră, având în vedere atitudinea generală de neîncredere cu care priviţi orice bărbat.

El se uită la ea cu o privire mult prea atentă, ceea ce o făcu să tresară. Mai făcuse asta şi în Swan Park, studiind-o aşa cum un profesor studiază slăbiciunile elevului său. Putea foarte uşor să ghicească ceea ce vedea el – o femeie al cărei handicap ar fi trebuit s-o facă recunoscătoare pentru orice fel de afecţiune i-ar oferi un bărbat, care nu ar trebui să judece bărbaţii ca nefiind de încredere. Care nu ar fi trebuit să-şi dorească în niciun fel ca ei să vadă dincolo de handicapul ei şi să descopere femeia. Îşi ridică, mândră, bărbia. Să creadă ce voia. Nu conta.

— Nu contează, dar Will Morgan era foarte interesat să stabilească nivelul moştenirii lui Juliet, ceea ce în mod evident m-a deranjat.

— Până şi un căpitan trebuie să fie practic când vine vorba de căsătorie.

— Domnul Morgan nu e căpitan. Acum vine partea cea mai rea. După ce am descoperit că el şi Juliet dispăruseră, m-am dus imediat la presupusul său regiment. Nu au auzit niciodată de el. Ne-a minţit pe toţi de când a sosit.

Domnul Brennan îşi frecă fruntea cu gesturi lente. Nu se putu abţine să nu se uite la degetele sale şi să constate că avea unghii surprinzător de curate.

— Asta e foarte ciudat, bombăni el ca pentru sine. De ce să pretindă că e soldat? Credea că avea să impresioneze pe cineva?

— Nu ştiu. A întrebat o sumedenie de lucruri despre papa şi despre moşie, prieteni şi aşa mai departe.

— Asta te poţi aştepta să facă un bărbat care intenţionează să se căsătorească.

— Da, dar nu ţi se pare puţin cam prea calculat? Ca să nu mai vorbesc de descoperirea alarmantă pe care am

făcut-o când am plecat după ei în trăsura lui papa.

— Ai plecat după ei? Singură? întrebă el făcând ochii mari.

— Desigur. De ce crezi că sunt la Londra?

Domnul Brennan se ridică şi începu din nou să se plimbe, ca un taur auriu, magnific. Îi dădea fiori pe şira spinării doar să-l privească, lumina dimineţii făcându-i părul lung de Samson să scânteieze şi aprinzându-i ochii cenuşii într-un argintiu strălucitor. Câtă putere se ascundea în acel piept masiv şi în acei umeri laţi, abia ţinuţi în frâu de cămaşa simplă de în şi de haina din barhet?

— Şi dacă erai acostată de tâlhari sau de hoţi, sau mai ştiu eu ce alţi bandiţi care îşi fac un obicei din a ataca femei care călătoresc singure? mârâi el. Ce ai fi făcut atunci? Tatăl tău a fost de acord cu asta?

— Cu siguranţă. Nu avea de ales. Nici el nu-şi doreşte să o vadă pe Juliet căsătorită cu un vânător de zestre fără conştiinţă. Focul se stinsese, iar ea tremura în mantoul fin din muselină.

Domnul Brennan băgă de seamă şi buzele i se strânseră într-o linie subţire. Se îndreptă spre cămin şi aruncă mai mulţi cărbuni peste tăciuni, privind cum începeau să ardă.

— Nici măcar nu eşti sigură că individul e un vânător de zestre. Juliet e o fată frumoasă. Poate că s-a îndrăgostit de ea. Ştiu că nu eşti de părere că bărbaţii se căsătoresc din dragoste, însă tinerii uneori îşi dăruiesc inima unor femei drăguţe.

Argumentul lui o făcu să-şi iasă din fire.

— Nu în cazul ăsta, altminteri ar însemna că o face cu o frecvenţă alarmantă.

— Ce vrei să spui?

— A încercat să mă curteze întâi pe mine. Eu i-am respins, desigur, avansurile…

— Desigur, o îngână el.

Ea se uită la umerii lui laţi.

— Dar nu înainte ca el să-mi declare poetic cât de atras era de mine şi cum „nu putea să reziste frumuseţii mele dumnezeieşti”. Nu trebuie să mai spun că nu m-a convins cu astfel de complimente false.

— De ce presupui că ar fi false?

— Pentru că bărbaţii nu sunt deloc interesaţi de infirme, domnule.

Ea îşi regretă pe dată afirmaţia curajoasă în momentul în care el se răsuci să o privească. O privire de profundă înţelegere, care îi pătrunse direct în suflet. Apoi ochii i se întunecară, coborând încet pe corpul ei, stârnindu-i o senzaţie stranie şi nefamiliară în locurile în care privirea lui adăsta.

— Cu siguranţă nu toţi bărbaţii sunt atât de proşti, zise el cu glas răguşit.

Privirea lui îi stârni o asemenea dorinţă, încât ea simţi durere. Niciun bărbat nu se uitase aşa la ea de când rămăsese infirmă după boala ei. Doamne sfinte, uitase cum unii bărbaţi puteau stârni femeilor dorinţa doar cu o privire senzuală. De ce trebuia să fie şi el unul dintre ei?

Pentru că era un libertin, desigur. El împărţea complimente şi priviri cuceritoare cu aceeaşi uşurinţă cu care un vânzător putea convinge matroanele să-şi cumpere sulemeneli. Mai ales ea ar fi trebuit să ştie asta. Îşi drese glasul şi încercă să se adune.

— Nu că mi-ar fi păsat ce credea domnul Morgan despre mine, să ştii.

— Sigur că nu.

Blândeţea din glasul lui o făcu să tresară şi să-şi ascundă susceptibilitatea.

— Nu era genul de bărbat pe care l-aş fi găsit acceptabil în nicio circumstanţă.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu, presupun că nu era, veni scurt răspunsul rece

al domnului Brennan.

Ea îşi adună toată demnitatea şi îşi întări apărarea dinaintea lui.

— Acţiunile domnului Morgan au dovedit că am avut dreptate să nu mă încred în el.

— Dar sora ta nu îţi împărtăşea suspiciunile.

Ea oftă.

— Nu, Juliet e tânără şi naivă. Ea mi-a alungat obiecţiile fără să se mai gândească la ele. Mă tem că... ăă... opinia ei despre bărbaţi a făcut-o să creadă că eram nejustificat de subiectivă.

— Nici nu-mi pot imagina de ce a crezut asta, ripostă el. Ai spus că ai făcut o descoperire alarmantă când ai plecat după ei?

Ea clipi.

Doamne, el chiar fusese atent. Dar, pe de altă parte, el avea talentul de a face o femeie să creadă că fiecare cuvânt al ei era important. Încă unul dintre trucurile sale.

— Pe drum, am arătat portretul domnului Morgan mai multor oameni.

— Deţii un portret al lui?

— Da, de îndată ce am aflat că Juliet a dispărut, am schiţat portretul domnului Morgan din memorie cât de bine am putut. Cu ajutorul acestei schiţe şi al unei miniaturi a lui Juliet, le-am reconstituit paşii şi am descoperit că se îndreptau spre sudul Londrei, nu spre nord, spre Gretna Green. Dacă intenţiona să se căsătorească cu ea, atunci de ce nu a dus-o acolo?

— O întrebare foarte bună, se încruntă domnul Brennan.

— M-am alarmat şi mai tare când am ajuns la un han în Aylesbury şi am descoperit o servitoare care îl cunoscuse pe domnul Morgan înainte ca el să vină în Warwickshire. Ea simţi că i se pune un nod în gât. În călătoria spre Londra, el s-a oprit acolo cu tovarăşii lui, pe care i-a părăsit apoi ca să

se îndrepte spre Stratford. Aceştia erau nişte indivizi destul de suspecţi şi de dezagreabili.

Când se opri, amintindu-şi de întreaga poveste a servitoarei şi groaza care o cuprinsese, domnul Brennan se apropie de masă.

— Dezagreabili? În ce sens?

— Ei bine, discutau deschis despre profesia lor, iar... Ea îi aruncă o privire serioasă. Era aproape sigură că ei şi prietenul lor, domnul Will Morgan, erau contrabandişti.

Capitolul 3

O, se-ntâmplă-ntr-o frumoasă seară de bal,
De-l întâlnii pe Willie drăguţul, cel chipeş şi-nalt.
Avea părul bălai şi tare mândru era,
Şi umeri drepţi şi puternici avea,
După Willie drăguţul suspină inima mea.

Willie drăguţul – baladă irlandeză anonimă

Daniel abia reuşi să se abţină din râs. Contrabandişti? În Aylesbury, în inima Angliei? Ce idee stupidă! Era mult prea departe de locurile în care lucrau şi făceau comerţ contrabandiştii. Iar dacă Will Morgan era unul dintre ei, de ce să vină până în Warwickshire şi să fugă cu o fată cu o zestre modestă, când la Londra era plin de moştenitoare bogate? Dar judecând după chipul palid al lui Lady Helen, ea credea că era adevărat. Cine ştie ce tânăr prost fugise cu sora ei, iar ea decisese că era un bandit.

Dar Morgan chiar părea să fie un vânător de zestre. Probabil că fusese în Stratford cu afaceri legale când i-au atras atenţia Juliet şi zestrea ei. Poate că se dăduse drept căpitan ca să pară mai interesant. Dar vânătorii de zestre şi contrabandiştii erau două feluri diferite de ticăloşi. El se strădui să-şi ascundă amuzamentul.

— De ce a crezut servitoarea că acei bărbaţi erau contrabandişti?

— Erau foarte generoşi şi tot dăruiau bunuri franţuzeşti servitorimii. Unul dintre ei i-a dat unei servitoare un şal de dantelă din Franţa şi a zis că a păcălit vameşii ca să-l aducă în ţară.

De data asta, Daniel nu se mai osteni să-şi ascundă amuzamentul.

— E doar un tânăr nesăbuit căruia îi place să se laude. Probabil că a cumpărat şalul din Londra, apoi a inventat povestea cu aventura ca să o ducă pe fată în pat. Bărbaţii fac asta tot timpul.

— Probabil că ştii mai multe despre subiectul ăsta decât mine, zise ea ridicându-şi bărbia atât de sus, încât el putu să-i admire gâtul încântător.

— Atenţie, milady, într-o bună zi, limba asta a ta o să îngheţe şi o să cadă.

Replica îi aduse o privire încruntată. Probabil că nu trebuia să o necăjească astfel, dar Dumnezeu îi era martor că îl provoca. Contrabandişti, zău aşa.

— Servitoarea mai avea şi alt motiv pentru bănuielile ei?

— A zis că bărbaţii i-au vândut hangiului coniac franţuzesc.

Era un amănunt mai revelator, dar nu însemna că nerodul era chiar contrabandist.

— Era sigură că Morgan era unul dintre ei? Poate că erau doar tovarăşi de băutură.

— Domnul Morgan nu mi s-a părut genul care să aibă

nevoie de tovărăşie. Părea foarte nepăsător, chiar lipsit de inimă, în ciuda faptului că era chipeş şi avea maniere elegante.

— Ceea ce, desigur, înseamnă că e un bandit.

— Nu am spus asta! Deşi mi-a dat de bănuit de la bun început, nu l-am considerat un bandit până când nu am aflat de tovarăşii lui.

— Care ar fi putut foarte bine să nu fie tovarăşii lui.

— Dacă insişti, zise ea sec. În orice caz, după ce am plecat din Aylesbury, i-am urmat la Londra, dar le-am pierdut urma ieri, în oraş.

La naiba, ar fi trebuit să fie mulţumit că nu îşi făcuse apariţia cu o seară în urmă, când el băuse şi îşi făcuse de cap cu Sail.

— Nu am habar unde să caut, continuă ea. Aşa că, atunci când mi-am dat seama aseară că nu îi voi putea găsi, m-am gândit la tine.

— Ca să-i găsesc pe domnul Morgan şi pe sora ta.

— Da. La urma urmei, aveţi ceva experienţă cu... ei bine...

Adevărul îl izbi în plex, alungându-i amuzamentul.

— Cu contrabandiştii.

Ea îşi plecă privirea şi îşi ascunse chipul sub borul lat al bonetei, iar el simţi cum îl cuprinde o furie pe care o înăbuşise multă vreme. Ar fi trebuit să-şi dea seama că toată povestea cu încrederea era doar de faţadă.

— Ai venit la mine pentru că am legături cu contrabandiştii. Cuvintele lui erau pline de sarcasm. De asta m-ai ales pe mine, aşa-i? Ea îl credea un ticălos, aşa că putea foarte bine să joace rolul unuia. De-asta, aşa-i?

Ea refuză să se uite la el.

— Nu în totalitate. Eşti singura persoană din Londra pe care o cunosc. Deşi m-am gândit şi la aspectul ăsta, deoarece... vreau să spun...

— E foarte limpede ce vrei să spui. Ai decis că, dacă

tot am fost un bandit, aş putea să fiu în stare să găsesc un alt bandit

— Nu! Ea ridică brusc capul. Nu, deloc. Eu…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lady Helena, dar nu există un club al contrabandiştilor, unde ne adunăm în fiecare seară să bem un pahar şi să vorbim de vremurile bune. El se aplecă şi îşi lipi pumnii pe masă, lângă ea. Nu mai am legături cu oamenii aceea, aşa că nu te uita la mine dacă ai nevoie de un răufăcător care să dea de urma acestui bărbat.

— M-aţi înţeles greşit, protestă ea cu chipul palid. Nu am vrut să sugerez că ai fi un răufăcător, pentru Dumnezeu. Ştiu prea bine cât de tânăr erai atunci când ai petrecut timp cu contrabandiştii. Erai doar un băiat, nu cred că ai fi putut comite cine ştie ce fapte reprobabile.

El se îndreptă de spate, rămânând mut de uimire. Ea nu ştia? Poate că nu ar fi trebuit să fie surprins. Griff nu i-ar fi spus, iar Rosalind probabil că nu ştia nici ea mare lucru. Îşi menţinu un ton neutru.

— Ce credeţi mai exact că am făcut atunci când… ăă… am petrecut timp cu contrabandiştii?

— Ei bine, nu sunt foarte sigură. Degetul ei înmănuşat trasă cuvintele de pe caietul ei de schiţe. Probabil că aveaţi grijă de cai. Stăteaţi de pază să nu apară vameşii. Orice putea face un băiat.

Un băiat de şaptesprezece ani, înalt pentru vârsta lui şi cu o minte ageră, putea face al naibii de multe lucruri în afară de a păzi caii şi de a pândi să nu apară vameşii.

— Oricine îşi poate da seama că nu eşti un răufăcător. Iar Griff nu ar permite unui contrabandist adevărat să lucreze pentru el.

El îşi reţinu un zâmbet, la auzul naivităţii ei. Înainte ca Griff să o cunoască pe Rosalind, l-ar fi angajat şi pe diavolul însuşi, dacă ar fi fost pentru binele firmei Knighton Trading.

— Spune-mi, milady, cum ar trebui să fie un

contrabandist *adevărat?*

Ea flutură din mână.

— O, bărbaţi care cumpără alcool şi bunuri din străinătate, le aduc în Anglia şi le vând. Nu au scrupule să tragă în Poliţia Navală. Se zvoneşte că sunt bărbaţi răi, care şi-ar vinde propria mamă pentru profit. Ea se aplecă şi îşi coborî vocea. Am citit la un moment dat despre Banda Hawkhurst într-un pamflet. Bărbaţi îngrozitori, cu toţii.

El nu ştia ce să facă, dacă să râdă sau să o strângă de gât. Da, Banda Hawkhurst era nemiloasă şi crudă, dar nu toţi contrabandiştii se foloseau de violenţă. Plus că nu înţelegea de ce credea ea că un bărbat de şaptesprezece ani nu putea fi un contrabandist „adevărat”.

Cu toate astea, nu avea de gând să-i corecteze impresiile greşite.

— Dacă eşti de părere că nu sunt un contrabandist „adevărat”, de ce ai presupus că te-aş putea ajuta? Mai ales că nu am mai practicat contrabanda de ani întregi.

— Pentru că măcar ştii cu ce fel de om avem de a face. Ai şti unde să te duci şi ce să faci. Mă gândeam că asta ar fi de folos. Cum el tăcea în continuare, ea adăugă: Cu siguranţă nu te-aş fi deranjat dacă nu exista posibilitatea ca Juliet să fie rănită. Iar gândul că acel bărbat se poartă urât cu ea fără ca eu să îl pot opri…

Ea tăcu cu un oftat gâtuit şi atât de slab, încât un bărbat mai înţelept l-ar fi ignorat. Daniel nu putea face asta. Doamne sfinte, femeia ştia cum să convingă un bărbat! El strânse din dinţi şi se ridică de pe masă.

— Ai portretul lui Morgan la tine acum?

Chipul ei se umplu de speranţă.

— Da.

Luă caietul de schiţe, îl deschise la o pagină, apoi i-l arătă. El se uită la portretul bine făcut al unui tânăr chipeş cu păr şi ochi negri, apoi smulse foaia şi o împături. O îndesă în buzunar şi îi înapoie caietul de schiţe. Era probabil

cel mai stupid lucru pe care avea de gând să-l facă. Cu Knighton Trading şi propria afacere pe cap, ultimul lucru de care mai avea nevoie era să se ocupe de fuga lui Lady Juliet.

— Ar fi bine să am şi miniatura surorii tale, zise el şi întinse mâna.

— De ce? vru ea să ştie.

— Pentru că va trebui să o arăt în timp ce mă interesez de Will Morgan şi Lady Juliet, nu-i aşa?

Ea făcu ochii mari, dar începu să caute în săculeţul ei elegant de catifea. El se îndoia că individul era un contrabandist, dar era prima posibilitate pe care trebuia să o elimine de pe listă.

Apoi avea să întrebe la hanurile mai bune şi în taverne. Poate că va avea noroc şi cei doi mai erau încă în Londra. Dacă se mişca rapid, poate îi găsea imediat. Sau nu. Londra era plină de cartiere şi de case de toleranţă, unde un bărbat se putea ascunde fără să lase urme. Chiar şi hanurile mai bune puteau fi discrete cu privire la clientela lor, dacă exista şansa să facă un profit.

Dacă cei doi plecaseră deja din Londra? La naiba, spera tare mult să nu o fi făcut, pentru că atunci va trebui să decidă cât de departe va merge cu această aiureală. Ea îi întinse miniatura.

— Asta înseamnă că mă vei ajuta? Că îi vei căuta?

— Nu asta doreai?

— Desigur. Dar nu ai fost prea entuziast cu privire la propunerea mea până acum.

— Te rog să mă crezi, nu sunt deloc încântat nici acum, dar o să aflu unde s-au dus. El spera doar că nu va dura mult. Până unde ai reuşit să le dai de urmă?

— La un han numit Ursul şi Cheia, la marginea Londrei. Era ultima oprire a poştalionului cu care au călătorit. Acolo au dispărut.

— Cu cât timp în urmă?

— Când am plecat din Stratford, acum trei zile, eram deja cu o zi în urma lor. Am pierdut timp mergând la regimentul acela, iar vizitiul tatei a refuzat să călătorească noaptea. Zicea că era prea periculos.

— Un vizitiu care are minte-n cap.

— Dar asta m-a făcut să întârzii şi mai mult, pentru că ei au călătorit noaptea cu poştalionul. Aşa că acum au un avans de două zile.

— Dacă nu cumva au rămas totuşi în oraş.

Pe chipul ei se aşternu groaza.

— Doamne, nu credeţi că sunt, nu-i aşa? Asta ar însemna… ar însemna că el nu intenţionează să se căsătorească…

El îşi blestemă limbuţia.

— Sunt sigur că au plecat… trebuie doar să aflăm cum călătoresc spre Scoţia. S-ar putea să fi venit în oraş ca să se îmbarce pe un vas.

Ea îşi muşcă, îngrijorată, buza de jos cu dinţii ei albi, mici.

— Da, dar ar fi avut mai mult sens să se ducă spre canalul Bristol. E mai aproape de Warwickshire.

Ceea ce însemna că nu era o fugă în vederea căsătoriei. El alungă acel gând urât. Sigur că urmau să se căsătorească.

— Nu are rost să speculăm încotro s-au dus, până nu fac nişte cercetări. El vârî miniatura în buzunarul hainei. Se pare că ai făcut o călătorie obositoare. De ce nu te întorci la Griff acasă cât încerc eu să aflu câte ceva. De îndată ce am veşti, o să îţi trimit un mesaj.

— Vreau să te însoţesc.

— Nici nu intră în discuţie. Doar gândul că eleganta Lady Helena l-ar fi urmat prin casele de toleranţă îi făcu stomacul să se strângă.

— De ce nu?

— Pentru că unele locuri în care mă voi duce nu sunt

potrivite pentru o lady.

— Nu-mi pasă. Ea îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia cu mândrie. O să înnebunesc dacă stau fără să fac nimic.

— Mai bine să înnebuneşti decât să te trezeşti că îţi ia cineva gâtul pe vreo alee lăturalnică.

Ea făcu ochii mari şi îşi strânse săculeţul la piept, parcă vrând să se protejeze de bărbaţii răi.

— Crezi că e atât de periculos?

Ei bine, da, exagerase puţin. Era bine-cunoscut chiar şi prin cartierele rău-famate, că nimeni nu ar îndrăzni să se atingă de vreun tovarăş de-al său. Dar se putea mişca mai iute fără ea.

— Da, e periculos, răspunse el. Iar o privire aruncată Domniei Tale le va lega limbile la toţi. Genul de oameni care deţin informaţii nu se încred în clasa de sus.

Ea rumegă un pic ce aflase.

— Aş putea să-mi schimb hainele.

— N-ar fi nicio diferenţă, milady, pufni el. Nu îţi poţi elimina educaţia din glas, nici să-ţi schimbi mersul sau ţinuta. Ar fi ca şi cum ai ascunde o lebădă printre raţe.

— Fii atent, domnule Brennan, zise ea sec, ai fost cât pe-aci să-mi faci un compliment şi ştiu că nu aveai de gând să faci asta.

„Femeie obraznică.”

— Ce te face să crezi că era un compliment?

Insultată, ea îşi ridică nasul semeţ.

— Îmi cer scuze, am uitat că preferi femeile cu mai puţină educaţie.

— Nu-i adevărat. Prefer femeile care ştiu să se simtă bine – indiferent de educaţia lor.

Ochii ei drăgălaşi se rotunjiră de uimire, iar buzele i se desfăcură într-o exclamaţie de surpriză. El rânji. Afurisita de femeie avea nevoie să mai fie scuturată din când în când. Întotdeauna era de părere că ştia totul, dar la fel de bine s-ar fi putut afla şi în Africa, la cât de puţine ştia, de fapt,

despre el şi lumea în care nimerise.

— Aşa că mai bine stai unde îţi e locul, adică în Knighton House, zise el hotărât.

Ea se uită la el de parcă ar fi vrut să-l contrazică, dar apoi oftă.

— Prea bine. Dar trebuie să mă anunţi de îndată ce ai aflat încotro au pornit-o.

— Desigur.

— Cât timp crezi că va dura?

— Nu îţi face griji – o să mă mişc cât pot de repede.

Slavă Domnului, răspunsul păru să o împace. Pentru că lucrul care i-ar fi stricat ziua şi mai mult decât să fie nevoit să caute cine ştie ce idiot de vânător de zestre, era să trebuiască să o petreacă în compania unei femei elegante, fermecătoare şi înnebunitoare.

O conduse afară şi se opri să-l dojenească pe vizitiu, pentru că o adusese în St. Giles. Deşi nu prea putea să-l condamne pe om că cedase surprinzător de uşor în faţa dorinţelor ei. Gândul acesta nu-i dădea pace, în timp ce se îndrepta spre garderob. Da, era drăgălaşă, dar el avea de unde alege, multe dintre pretendente fiind de primă clasă. Şi niciuna dintre ele nu era prea mândră sau la fel de ţepoasă ca o tufă de trandafiri. Dar niciuna dintre ele nu părea la fel de pierdută şi de vulnerabilă când se îngrijora pentru sora ei mai mică.

El ignoră senzaţia din vintre. Grija lui acum nu era Lady Helena. Se gândea doar la sărmana Lady Juliet. Individul acesta, Morgan, părea să fie soi rău. Daniel ura să vadă o femeie la ananghie, cu atât mai mult o fată inocentă precum cea mai tânără dintre surorile Laverick.

Văzuse destule fete nevinovate suferind în copilăria lui, mai întâi la orfelinatul unde fusese trimis după ce părinţii lui fuseseră spânzuraţi pentru jaf la drumul mare, iar apoi printre contrabandişti. Ca orice alţi bărbaţi, contrabandiştii se purtau cu femeile şi copiii lor cu diferite

grade de curtoazie – dar o viaţă întreagă petrecută ascunzându-se de lege îi făcea pe unii să uite de bunul-simţ, iar aceştia erau bărbaţii pe care Daniel îi dispreţuia.

În copilărie nu putea decât să se îndepărteze de scenele în care un bărbat cât un munte lovea o femeie subţirică. Ca bărbat, nu tolera aşa ceva. De multe ori nimerise în lupte din pricina asta, de asta contrabandiştii fuseseră atât de încântaţi să-l vadă plecând din Hastings la vârsta de şaptesprezece ani, probabil la fel de încântaţi ca şi el că scăpa de ei.

Chiar dacă nu scăpase de tot de ei. În timp ce trecea pe lângă un grup de tâlhari, adunaţi laolaltă şi probabil punând la cale următorul furt, el se gândi la ce credea Lady Helena despre el. Dacă ar şti tot adevărul…

Nu că se ruşina de ceea ce făcuse în tinereţe. Era tot ce ştiuse să facă până când apăruse Griff. Chiar şi acum, nu-i prea păsa dacă afla cineva despre trecutul său printre contrabandişti.

Doar că nu voia ca ea să se gândească la el ca la unul dintre acei bărbaţi răi. Chiar dacă încerca să nege adevărul, era încântat că ea îi ceruse ajutorul. Că avusese măcar puţină încredere în el.

Doar puţină. După dezastrul din vară, ea îl considerase un adevărat ticălos. Îi dăduse limpede de înţeles ce gândea despre el. Cu toate astea, se întreba uneori ce s-ar fi întâmplat în Swan Park dacă lucrurile ar fi stat altfel, iar el nu s-ar fi dat drept Griff, dacă într-adevăr i-ar fi făcut curte lui Lady Helena…

Alungă iute gândul din minte. Nu avea să se apuce acum să construiască fantezii. Bărbaţii de felul lui nu stăteau să ofteze după femei cu clasă, care erau prea bune pentru ei. Şi mai ales nu după o femeie atât de capricioasă şi de bănuitoare cum era ea. Dacă ar fi atins-o măcar cu un deget, i-ar fi înfierat numele în faţa tuturor lorzilor şi a soţiilor acestora pe care le cunoştea. Clienţilor săi

aristocraţi nu le prea păsa despre trecutul său, dar le păsa dacă era insultată o lady. Aşa că Lady Helena nu era pentru cineva ca el, indiferent ce gândea mădularul lui despre asta.

Ieşi din casă şi se îndreptă călare spre Ursul şi Cheia. După ce afla ce putea de acolo, avea să verifice hanurile respectabile. Se îndoia că Morgan era un contrabandist, dar avea să întrebe oricum şi pe la casele de toleranţă, doar ca să fie sigur. Blackman de la Calul Negru i-ar spune dacă ar fi cineva neobişnuit pe acolo, şi probabil că ar şti dacă cineva nou apăruse prin cartiere.

Douăsprezece ore mai târziu, şi după ce scăpase de mai mulţi arginţi decât i-ar fi plăcut, nu aflase nimic în ciuda eforturilor sale – ceea ce îl linişti. Nimeni nu-l văzuse pe Morgan sau pe Juliet, în afară de hangiul de la Ursul şi Cheia, iar acesta doar cât le vânduse ceva de mâncare. Aşa că probabil tot aveau să se căsătorească.

Iar dacă Lady Juliet voia să se căsătorească cu cine ştie ce ticălos care îi vâna zestrea modestă, cine era el s-o împiedice? În afară de asta, poate că Morgan o iubea cu adevărat. Singura care susţinea contrariul era Lady Helena şi, Dumnezeu ştia, nu o putea crede pe cuvânt. În timp ce calul lui se îndrepta spre St. Giles pe la miezul nopţii, el dădu cu ochii de bodega cu gin a lui Clancy. Dădu să o ocolească, apoi ezită. Clancy era prieten cu contrabandiştii şi singura legătură a lui Daniel cu vechii săi tovarăşi de afaceri. Dacă irlandezul nu auzise nimic despre Will Morgan însemna că nu era nimic de auzit, iar Daniel putea să o liniştească pe Lady Helena cu conştiinţa împăcată. Îi plăcea de Clancy – de fapt tuturor le plăcea. Irlandezul era cârciumarul preferat al beţivilor – jovial şi generos când turna în pahare, ca să nu mai vorbim de o desagă cu poveşti mai înaltă decât Turnul Londrei. Burdihanul său şi peruca albă, de modă veche, îl făceau să arate la fel de ridicol ca Moş Crăciun, dar privirea îi era ageră şi mintea

iute. În afară de asta, avea o slăbiciune pentru Daniel. Deşi Daniel era doar pe jumătate irlandez, pentru Clancy asta era de ajuns, iar lui îi plăcea să-i istorisească despre ţara sa, deşi Daniel nu pusese niciodată piciorul acolo. Plăti un băiat să aibă grijă de cal şi apoi intră în clădirea dărăpănată care puţea a tutun, gin şi urină.

— Ei, ia te uită dacă nu e Danny Boy, strigă Clancy voios în timp ce Daniel trecu de cele şase mese din mica încăpere care servea atât drept magazin, cât şi cârciumă. Vrei să o chem pe Sail?

— Nu. Şi nici nu-i spune muierii că am venit.

Daniel se aşeză pe un scaun la bar. Fără să-i fi cerut, Clancy luă o sticlă de gin de pe raft, turnă într-un pahar şi îl puse dinaintea lui Daniel.

— E o drăgălaşă, să ştii. Zice că ai renunţat la ea pentru o târfă mai cu clasă, în dimineaţa asta.

Daniel dădu repede paharul pe gât, savurând senzaţia fierbinţelii.

— Lady Helena nu e o târfă, iar Sail ştie asta.

— O, o doamnă de calitate? Asta explică lucrurile. Sail este probabil geloasă.

— Nicio şansă. Sail nu cunoaşte sensul cuvântului.

— Chiar şi aşa, nu ai fost prea prietenos cu fetele în ultima vreme şi sunt toate cam bosumflate din cauza asta. Irlandezul cu chipul roşu rânji. Obişnuiau să facă bani buni cu tine, chiar şi când ţi-o mai dădeau pe gratis. Pe vremuri obişnuiai să chemi una sau chiar două în fiecare noapte. Acum s-a redus la o dată pe săptămână. O să urmeze probabil o dată pe lună.

Daniel se aplecă peste pahar.

— Sunt prea bătrân pentru curvăsăreală.

— Prea bătrân! Nu ai nici treizeci de ani. În afară de asta, nimeni nu e prea bătrân pentru curvăsăreală, altminteri eu aş fi încetat să mă mai duc cu ani în urmă la doamna Beard. Mai degrabă zic că te faci la fel de zgârcit

ca Knighton.

— Poate, răspunse Daniel zâmbind, deşi nu era vorba despre asta.

Adevărul era că nu i se mai părea la fel de distractiv ca înainte.

În tinereţe, când sângele fierbinte clocotea în el, nu ştia cum să-şi satisfacă poftele mai repede. Dar obosise de vânzoleli rapide cu femei care nu erau interesate decât de punga sau de mădularul lui. Sau de noutatea de a se vârî în pat cu bastardul celebrului Danny Brennan cel Sălbatic.

Femeile de genul acesta nu erau interesate să-i ofere unui bărbat tovărăşie adevărată. Era ciudat, căci chiar şi în mijlocul tuturor acelor femei, el se simţea la fel de singur ca diavolul. Asta i se trăgea de la cum îl tot privise pe Griff giugiulindu-se cu Rosalind a lui. Îl făcea să-şi dorească să aibă şi el femeia lui.

Dar unde să o găsească? Oricum, nu în cercurile lui Griff, unde în continuare se simţea nelalocul său, şi nici printre vechii lui prieteni. Devenise suficient de civilizat ca să ţină cont de mediul în care se învârtea, lucru care îl enerva.

— Deci, care e povestea cu Lady Helena? întrebă Clancy cu o privire şireată. Ai de gând să te însori?

— Cu ea? Râse. Nicio şansă.

Bătu cu paharul gol în tejghea, semnalând că mai voia un rând. Clancy îi turnă bucuros încă un pahar. Buclele perucii îi tresăltară când se întinse după sticlă.

— Atunci probabil că e urâtă.

— Nu, e o frumuseţe. Dar nu contează. Distracţia favorită a acestei femei e să mă facă arşice cu limba ei ascuţită.

— Doar n-o să laşi o mică scorpie să te oprească din a face o cucerire, nu-i aşa, Danny? Te-am văzut îmblânzind cele mai sălbatice târfe cu câteva complimente.

— Târfele sălbatice sunt uşor de îmblânzit. Tinerele

necăsătorite pline de ele care îţi îngheaţă vintrele dintr-o privire sunt o altă problemă. În afară de asta, ea e prea rafinată pentru mine, ceea ce, de altminteri, ştie prea bine.

Acesta era şi motivul pentru care ar fi trebuit să termine cât mai repede cu povestea asta legată de Lady Juliet, pentru ca Regina Lebedelor să se întoarcă în fortăreaţa ei din Warwickshire şi să-l lase în pace. Înainte de a apuca să rumege mai bine ideea aiurită a lui Clancy despre îmblânzirea ei.

— Clancy, ştiu că ai mereu o cameră disponibilă pentru vechea gaşcă când vine în oraş. Te-a rugat cineva neobişnuit în ultima vreme să o folosească?

— Neobişnuit? Cum? Clancy scutură din cap. Cei mai mulţi dintre contrabandişti ştiu că e mică. Dacă au cu ei o soţie sau o iubită, se duc la Blackman. El are mai mult spaţiu.

Încordarea din corpul lui Daniel dispăru.

— Adevărat.

— Stai, am uitat. A fost un bărbat acum câteva nopţi care a întrebat de ea. A trebuit să-l refuz, pentru că o folosea altcineva.

Daniel se îndreptă de spate.

— Avea cumva o femeie cu el?

Clancy aprobă din cap.

— Foarte drăguţă. Tânără şi bălaie şi îmbrăcată frumos. Deşi bărbatul era şi el îmbrăcat ca un gentleman.

— Deci nu un contrabandist?

— Ba da, contrabandist, dar cu maniere elegante şi grai de gentleman. Mi-a zis că Jolly Roger îi spusese despre camera mea. Crouch numai gentleman nu e – nu-mi pot imagina de ce s-a încurcat cu individul ăsta.

Jolly Roger Crouch. O, drace!

— Bărbatul ăsta lucra pentru Crouch?

— Nu prea cred. Ştii cum sunt contrabandiştii, toţi vorbesc între ei.

Daniel încercă să-şi alunge neliniştea. Aşadar, Morgan era un contrabandist care îl cunoştea pe Crouch. Dar şi un contrabandist putea să fugă cu o femeie ca oricare alt bărbat. Jumătate dintre contrabandiştii din Anglia îşi vedeau de afaceri doar jumătate din timp, iar cealaltă jumătate şi-o petreceau practicând o profesie onorabilă. Erau vicari, pentru numele lui Dumnezeu, care făceau pe contabilii pentru contrabandişti. Nu trebuia neapărat să fie ceva îngrozitor.

— Şi fata? Ce a zis tipul despre ea?

— A zis că era logodnica lui şi că urmau să se căsătorească. Foarte drăguţă fată. El o trata de parcă era făcută din sticlă, o făcea să nu se apropie de mine, de parcă s-ar fi temut că i-aş fi putut face rău.

Clancy pufni la gândul ăsta. Vestea îl înveseli pe Daniel nespus.

— Ţi-a zis şi cum îl cheamă?

— Da, aşa a făcut. Stai să mă gândesc. Clancy îşi ridică peruca şi se scărpină pe frunte. Domnul… domnul… cred că era Pryce.

— Nu Morgan?

Clancy bătu cu palma în masă.

— Morgan! Asta e. Morgan Pryce.

— Eşti sigur că numele de familie nu era Morgan? întrebă Daniel, deşi simţi brusc un gol în stomac.

De ce folosea alt nume?

— Nu, se numea Morgan Pryce. Îmi amintesc, pentru că era aşa, de galez.

Un galez numit Morgan, fără îndoială cu păr şi ochi negri… Daniel scoase portretul desenat de Helena, care acum era pătat şi şifonat. Îl puse pe tejghea alături de miniatura lui Juliet.

— Erau ei?

Clancy se încruntă şi trase o lumânare mai aproape ca să se uite la cei doi.

— Da, din câte îmi pot da seama. Îşi ridică privirea spre Daniel. Despre ce e vorba?

— Nimic, zise Daniel încruntat, amintindu-şi cererea Helenei de a fi discret. Şi sper să-ţi aminteşti de asta dacă va mai veni altcineva să întrebe de ei.

— Dacă doreşti.

Dar curiozitatea din privirea lui Clancy era evidentă. Daniel îşi îndesă portretul şi miniatura la loc în buzunarul hainei. Totul era foarte ciudat. O fugă, era evident că asta era, dar cu un contrabandist care călătorea sub un nume fals. Poate că omul voia doar să se asigure că nu-i urmărea nimeni. Dar chiar şi aşa… Povestea începea să-l îngrijoreze. Iar pe deasupra, bărbatul îl ştia pe Crouch. Oare asta avea vreo însemnătate?

Nu, cum ar fi putut? Daniel nu-l mai văzuse pe Crouch de ani întregi. Era doar o afurisită de coincidenţă. Cu toate astea, îl deranja suficient încât îşi alungă din minte ideea ca Lady Helena să angajeze un detectiv de pe Bow Street. Dacă era o fugă – şi totul indica asta – atunci aveau nevoie atât de discreţie, cât şi de viteză.

Nu-i plăcea ideea că trebuia să-i spună lui Lady Helena că avusese dreptate cu privire la activităţile lui Morgan. Din fericire, asta mai putea aştepta până când descoperea încotro se îndreptau cei doi. Trebuia să fie vorba de Scoţia. Dar cum? Cu o navă? Trăsură? Daniel scoase punga cu bani şi o puse pe tejghea.

— Îi caut pe cei doi şi nu mă întreba de ce, pentru că nu pot să-ţi spun. Dar trebuie să ştiu încotro i-ai trimis de aici. El împinse punga spre Clancy. Spune-mi preţul.

Cu un pufnet furios, Clancy o împinse înapoi spre el.

— Banii tăi nu-s buni aici, Danny Boy, şi tu ştii asta. Crezi că aş putea să iau măcar o centimă de la tine după câte ai făcut pentru fiul meu şi pentru mine? Nu mă face să ies din spatele barului şi să te strâng de gât pentru neruşinare, băiat prost ce eşti!

Numai ideea că hangiul burtos ar putea încerca să-l bată îi aduse lui Daniel un zâmbet pe buze.

— Nu-mi datorezi nimic, bătrâne!

— La naiba, aşa crezi tu! Băiatul meu e fericit ca o ciocârlie de când lucrează în birourile tale, şi sunt tare bucuros să-l ştiu ieşit din mediul ăsta. Aşa că nu încerca să mă plăteşti. O să-ţi spun ce vrei să ştii şi fără asta.

— Măcar lasă-mă să plătesc pentru gin.

Clancy zâmbi.

— Ei bine, pentru gin poţi să mă plăteşti. Nu dau băutură pe gratis.

Daniel zâmbi şi scoase la iveală câţiva bănuţi. Clancy îi luă, îi aruncă în farfurie şi se aplecă peste tejghea.

— Acum, despre individul ăsta, Morgan…

Capitolul 4

În curtea părintească e o casă, zise ea, drăguţule Willie,
unde bărbaţi de neam ales suspină după mine.
Dar când ei dorm, eu grabnic voi veni la tine,
căci de iubit, pe tine te iubesc, drăguţule Willie.

Willie drăguţul

A doua zi de dimineaţă, Helena intră într-o clădire mică şi îngrijită din centrul Londrei. La Knighton House sosise o invitaţie scrisă din partea domnului Brennan: „Vino la prânz, la mine la birou”. Nu conţinea şi alte informaţii, iar

ea se agitase ore întregi. Măcar o chemase. Deşi era supărată că nu-i spusese nimic altceva, deocamdată el avea toate atuurile în această chestiune delicată.

Se opri într-un foaier mai mic, mobilat doar cu câteva scaune şi un covor oriental elegant, şi se întrebă dacă nu greşise locul. Nu ar fi asociat niciodată eleganţa cu domnul Brennan. Într-un capăt al încăperii, un secretar cu ochelari care şedea în spatele unui birou de stejar impresionant ridică privirea din ce scria şi o observă. Sări în picioare.

— Bună dimineaţa, trebuie să fiţi Lady Helena!

Se grăbi de parcă ar fi urmat să o întâmpine pe regină, şi se mişcă atât de agitat încât ochelarii îi căzură pe jos.

— Da, eu sunt, zise ea şi privi uimită cum el îşi ridica ochelarii şi-i potrivea la loc pe nas.

Arătau ciudat. Îi trebui o secundă ca să-şi dea seama de ce.

— Domnul Brennan a zis că veţi veni, explică bărbatul, deşi dacă nu mi-ar fi spus, n-aş fi ghicit cine eraţi, pentru că nu semănaţi cu sora dumneavoastră deloc, părul ei nefiind aşa de negru şi…

— Mă iertaţi, dar cred că v-a sărit lentila de la ochelari când au căzut pe jos, îl întrerupse ea îngrijorată, poate că ar trebui să o căutăm.

— Lentile? El părea nedumerit, dar apoi îşi dădu seama la ce se referea ea. A, înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar nu are rost să vă îngrijoraţi. Nu am lentile la ochelari.

— Atunci, de ce îi purtaţi? întrebă ea fără să vrea.

Bărbatul se îndreptă de spate cu un zâmbet mândru.

— Tata spune că mă fac să arăt mai mult ca un secretar. E un tip deştept, tata. Clancy îl cheamă. Are propriul magazin de gin. Aşa că, dacă îmi spune să port ochelari, atunci eu port ochelari, îşi coborî vocea, parcă făcându-i confidenţe: Am încercat să port unii cu lentile, dar îmi dădeau dureri de cap şi mă tot împiedicam de lucruri.

Ăştia sunt mult mai buni, nu credeţi?

— Mult mai buni, fu ea de acord, străduindu-se să nu zâmbească.

Ce omuleţ straniu. Numai domnul Brennan îl putea angaja pe fiul unui vânzător de gin pe post de secretar.

— Şi ce părere are domnul Brennan despre ochelarii dumneavoastră?

— El spune că de fapt nu am nevoie de ei. Spune că, dacă fac muncă de secretar, o să şi arăt ca unul. Dar probabil că vrea doar să mă scutească de efortul de a-i purta.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, zise ea politicos şi se uită în jur. El e aici?

— O! Da, desigur, asta am uitat să spun. Se îndreptă de spate şi vorbi de parcă ar fi recitat un discurs. În acest moment, domnul Brennan este ocupat cu un client. Dacă vreţi să fiţi amabilă să luaţi loc, vă asigur că vă va primi cât de curând. Se relaxă şi adăugă: Sunt sigur că nu va dura mult, milady.

— Mulţumesc.

Ocupat cu un client. În mod evident, domnul Brennan nu împărtăşea părerea ei cu privire la urgenţa chestiunii. Fără îndoială că o lăsa anume să aştepte, după comportamentul ei arţăgos din urmă cu o zi. Şi nu putea să-i adreseze vreun reproş. Deşi nu se aşteptase să întrerupă o orgie când îi bătuse la uşă, ea ar fi trebuit să reacţioneze cu un pic mai multă „eleganţă”.

Astăzi avea să se poarte mai bine. Nu îi va critica obiceiurile şi nu va ridica tonul. Va fi o lady perfectă. Îi va arăta că îi aprecia ajutorul, chiar dacă asta însemna să-şi ţină observaţiile pentru ea şi să strângă din dinţi.

„Tânăra lady bine educată îşi parfumează respiraţia cu cuişoare şi cuvintele cu miere”, îşi reaminti Helena. Ce păcat că în ultima vreme nu prea mai exersase limbajul mieros.

Ignorând privirea curioasă a tânărului Clancy, ea se îndreptă şovăielnic spre cel mai apropiat scaun. Avea un anumit avantaj faptul că îşi petrecea tot timpul în Warwickshire. Acasă, toată lumea ştia despre piciorul ei. În opt ani, avuseseră timp să se obişnuiască. Aşa că era scutită de privirile celorlalţi.

Se aşeză, şi abia atunci îşi reluă locul şi domnul Clancy. Ea îşi desfăcu săculeţul de mână şi scoase un pachet de cuişoare, luă unul şi îl puse în gură să-l ronţăie. Condimentul îi explodă în gură, la fel de amar ca timpul care trecea şi care o trimitea pe sora ei şi pe domnul Morgan mai departe cu fiecare secundă.

Ce se întâmpla dacă domnul Brennan nu aflase nimic şi renunţa la căutare? Ce avea să facă? Să angajeze unul dintre indivizii aceia de pe Bow Street? Doar gândul de a şchiopăta de la un birou plin de străini la altul îi îngheţa sângele în vine. Dar şi mai îngrozitor era gândul la ceea ce domnul Morgan i-ar fi putut face bietei Juliet.

Se îndreptă de spate. Nu avea niciun rost să-şi închipuie ce era mai rău. Cu toate astea, de ieri numai asta făcea. Ce noapte petrecuse – plină de griji şi de scenarii dezastruoase. Şi visele… Sfinte Dumnezeule, visele care o chinuiseră! încă îşi mai amintea de visul în care stătea îmbrăcată complet într-un bordel plin cu femei goale care trăgeau de ea şi o îndemnau să li se alăture. Ea rezistă până când apăru domnul Brennan în indispensabili şi începu să-i dea jos hainele până când rămase doar cu eşarfa albastră. Şi tocmai când el se apleca spre ea să o desfacă, ea se trezi, înfierbântată şi neliniştită, cu mâinile atingând…

Gemu, cu chipul în flăcări. Nu, nu avea să se gândească la asta. De parcă geamătul ei l-ar fi trezit, domnul Clancy întrebă:

— Staţi comod, milady? Pot să vă aduc ceva? O pernă poate? Nu avem aici, dar cred că m-aş putea duce până la

un magazin şi…

— Mulţumesc, stau foarte bine, zise ea şi se rugă ca îmbujorarea ei să nu-i trădeze gândurile indecente.

Un lucru se putea spune cu siguranţă despre secretarul domnului Brennan – era foarte prietenos. Se lansă rapid într-un alt subiect:

— Am fost cu toţii foarte încântaţi când domnul Knighton s-a căsătorit cu sora dumneavoastră, să ştiţi. E o femeie minunată, într-adevăr minunată.

Ea înghiţi cuişorul pe care îl mesteca.

— Mulţumesc. Sunt sigură că ea e flatată de părerea dumneavoastră.

Desigur, asta dacă Rosalind mai observa şi altceva când era Griff prin preajmă. Stelele din ochii ei o făceau să-l vadă numai pe el.

— Ni s-a părut că se potriveau foarte bine. Iar ea şi domnul Knighton par fericiţi ca nişte ciocârlii.

— Aşa şi sunt.

Ce altceva se mai putea spune despre asta. Erau enervant, înnebunitor de fericiţi?

Ştia că era urât din partea ei, dar fericirea conjugală a lui Rosalind o făcea să fie dureros de invidioasă. Şi profund singură. Până vara asta, singura consolare în a fi numită Neprihănita Swanlea, porecla îngrozitoare pe care le-o dăduse înalta societate, era că împărţea porecla cu Rosalind. Ea se gândise întotdeauna că Juliet se va căsători într-o bună zi – fata era prea drăgălaşă ca să nu îşi găsească un soţ – dar că Rosalind va fi tovarăşa ei până la bătrâneţe. Iar acum era din nou singură.

— Probabil că se bucură de şederea pe continent, îi dădu înainte domnul Clancy. Vremea e numai bună pentru călătorii anul acesta. El se aplecă şi îi făcu cu ochiul – chiar îi făcu cu ochiul, în afară de asta, tinerii căsătoriţi nu prea bagă de seamă o picătură sau două de ploaie…

— De când lucraţi pentru domnul Brennan? îl

întrerupse ea, înainte ca el să apuce să-şi dea cu părerea despre ce altceva nu mai observau tinerii căsătoriţi.

Domnul Clancy se adaptă la noul subiect fără să clipească.

— De aproape două luni. Înainte de asta, am lucrat la Knighton Trading. Dar când domnul Brennan şi-a deschis birourile în august, am fost foarte mândru că mi-a dat slujba asta de secretar.

August? Imediat după vizita dezastruoasă din Swan Park? Cu siguranţă domnul Brennan nu se despărţise de Griff din cauza asta. Cu toate astea, nu-şi putea imagina că el ar fi putut pleca de la Knighton Trading doar pentru că Griff se căsătorise. Nu avea sens.

Domnul Clancy era încântat să vorbească despre şeful său.

— Domnul Brennan are un viitor foarte bun înainte, foarte bun. Cu mult timp înainte să-şi deschidă biroul, el înmulţise deja averile multora cu sfaturile sale. Într-adevăr, dacă Domnia Voastră ar avea fonduri de investit în Exchange, nu aţi găsi consilier mai bun decât domnul Brennan.

— O să ţin minte asta. Ea îşi putea imagina foarte bine de unde îşi adunase un diavol fără principii ca domnul Brennan cunoştinţele, şi în ce afaceri dubioase i-ar investi banii. Nu, mulţumesc.

Dintr-odată, pe coridor se auziră voci, iar domnul Clancy sări de pe scaunul său, înconjurând grăbit biroul şi îndreptându-se spre cuierul din capătul camerei, de unde luă pelerina şi pălăria unui domn. Câteva secunde mai târziu, un tânăr foarte bine îmbrăcat şi de un evident rafinament intră în foaier, urmat îndeaproape de domnul Brennan. Helena nu se putu abţine şi simţi cum pulsul i-o lua razna la vederea uriaşului Brennan. Era iar visul acela afurisit, desigur, care o făcea să reacţioneze ca o fată prostuţă. Trebuia să şi-l scoată pe dată din minte.

Încercă să ghicească din expresia lui dacă descoperise ceva, dar el nici măcar nu se uită la ea. Era prea ocupat să pară un om de afaceri important în faţa clientului său.

Şi arăta chiar foarte bine. Îşi schimbase haina şi pantalonii din barhet din ajun cu un frac din caşmir, pantaloni din piele întoarsă şi o vestă în dungi, toate remarcabil de bine croite. Arăta atrăgător, ca un gentleman.

Dar niciuna dintre celelalte caracteristici ale unui gentleman nu puteau fi observate. Ca întotdeauna, iluzia bunei educaţii era la domnul Brennan la fel de subţire ca vopseaua pe un tablou în ulei. Era de ajuns o simplă zgârietură cu cuţitul, şi se vedea pânza aspră de dedesubt.

Şi nicio altă pânză nu era mai aspră. Vorba şi comportamentul îi dezvăluiau adevăratul caracter, vulgar şi incontrolabil. În loc să-şi tempereze părerile, aşa cum ar fi trebuit să facă un bărbat în poziţia sa, el vorbea liber. Iar în mod surprinzător, clientul nu părea deranjat de asta. Pe de altă parte, atitudinea familiară a domnului Brennan exercita o oarecare atracţie. Aşa se întâmplase dintotdeauna.

O mică parte din ea îşi dorea să poată fi şi ea aşa – să zică şi să facă ce dorea, fără să se gândească la consecinţe, fără să se gândească la regulile doamnei N. Dar uite unde o dusese pe Juliet nesocotinţa. Ea nu avea să facă aceeaşi greşeală. În afară de asta, domnul Brennan era suficient de nesocotit pentru amândoi.

— O să investesc fondurile chiar astăzi, zise clientul în timp ce domnul Clancy îi întindea mantaua şi pălăria. Knighton trebuie să fie nebun de te-a lăsat să pleci. Dar pierderea lui e câştigul meu, nu-i aşa, bătrâne?

— Doar să aveţi grijă să vă uitaţi peste cealaltă propunere, zise domnul Brennan pe un ton direct şi încrezător. Vă veţi tripla câştigurile dacă investiţi în mina aceea de cărbune din Ţara Galilor, Excelenţa Voastră.

Un duce, pentru numele lui Dumnezeu! Unul dintre clienţii lui era un duce, iar domnul Brennan îi vorbea ca unui egal? Probabil că sfaturile sale de investiţii erau într-adevăr foarte valoroase.

— Nu-ţi face griji, zise ducele. O să mă gândesc cu atenţie la asta. Am văzut cum au profitat Dryden şi Blackmore de sfaturile tale şi nu intenţionez să pierd o ocazie bună. Cu siguranţă voi lua o decizie până te întorci din călătorie.

Călătorie? Tot interesul ei pentru duce dispăru într-o clipă. Cercetă chipul domnului Brennan. Apoi privirea lui o întâlni pe a ei, iar ea ştiu. Nu-i găsise pe Juliet şi pe domnul Morgan la Londra.

Cei doi bărbaţi continuară să vorbească, dar ea rămase acolo, amorţită, dorindu-şi să-l împingă pe uşă afară pe vorbăreţul duce. Şi acum ce urma? Domnul Brennan intenţiona să plece în căutarea lor? Dar de ce ar face asta, când şi aşa acceptase cu greu să o ajute?

Era aşa de afundată în gânduri, încât nu observă privirile furişe pe care i le arunca ducele, până când acesta zise:

— Mai bine să mă retrag. Nu vreau să te reţin prea mult în dauna celuilalt vizitator al tău.

Surprinsă, ea ridică privirea, observând că era studiată cu interes. Fără îndoială, el credea că era una dintre femeile domnului Brennan. Doar gândul acesta o făcu să se îmbujoreze. Din fericire, domnul Brennan avu bunul-simţ de a nu o prezenta şi îl conduse pe duce spre ieşire. Până la întoarcerea lui, ea reuşise să facă efortul de a se ridica.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, milady. El îi oferi braţul. Îmi permiţi să te conduc în birou?

— Desigur.

Ea îi acceptă braţul, deşi să se sprijine pe el părea un gest groaznic de intim. Dar când mâna lui înmănuşată o

acoperi pe-a ei, clopote de alarmă îi răsunară în minte. El era amabil şi curtenitor. Descoperise oare ceva care avea să o alarmeze? Simţi cum frica îi transforma în plumb chiar şi piciorul cel bun.

— M-ai aşteptat mult? întrebă el în timp ce înaintau încet din foaier spre un coridor.

De îngrijorare, ea răspunse destul de aspru.

— Da, o zi întreagă, dacă îţi aminteşti. Dar nu puteam pretinde să expediaţi un duce şi să vă preocupaţi de o problemă atât de enervantă precum cea a surorii mele.

El îşi drese glasul, iar ea îşi ridică privirea ca să constate că el se uita sugestiv spre secretar. Sfinte Doamne, trebuia să fie mai discretă. Şi mai puţin slobodă la gură. „Miere”, îşi reaminti ea. „Trebuie să-mi parfumez cuvintele cu miere.”

Ea se uită în jur şi se forţă să zâmbească.

— Îmi plac birourile. Sunt aranjate cu mult gust.

— Nu-mi asum niciun merit pentru asta. Doamna Knighton a făcut totul.

— Rosalind a făcut asta?

Rosalind avea multe alte merite, dar nu se putea afirma că avea bun-gust.

— Doamne, nu! exclamă ea, dar apoi păru să-şi dea seama cu cine vorbea. Adică doamna Leonard Knighton, mama lui Griff.

— Desigur.

Asta avea mai mult sens. Rosalind ar fi drapat pereţii cu mătase violet şi ciucuri aurii or altceva la fel de… provocator.

— Vorbind de mama lui Griff, zise el. Ea e tot în Swan Park cu tatăl tău?

— Da. Am fost recunoscătoare că a putut rămâne acolo cu el, pentru ca eu să pot veni la Londra.

El nu răspunse. Cum terminaseră toate subiectele nevinovate de conversaţie, amândoi păstrară tăcerea până

când ajunseră la capătul coridorului întunecat.

El o conduse într-un birou înghesuit, plin până sus de ziare şi cărţi. În timp ce închidea uşa, ea se uită în jur. Locul arăta mai degrabă aşa cum se aştepta ea. Biroul era plin de tot felul de hârtii: tăieturi din ziare, scrisori şi ceea ce păreau să fie facturi sau poliţe de încărcare. Toate aveau adnotări cu cerneală – porţiuni erau încercuite, iar pe margini aveau notiţe. Un aparat straniu care avea înşirate mărgele ca pe un război de ţesut stătea în vârful unui teanc de hârtii.

El o surprinse zgâindu-se la hârtii.

— E un abac, îi explică el. Unul dintre prietenii comercianţi ai lui Griff m-a învăţat cum să-l folosesc pentru calcule.

Când ea dădu din cap, absentă, el adăugă:

— Dar n-ai venit aici pentru a afla informaţii despre uneltele unui comerciant. Ia loc, te rog. Avem multe de vorbit.

Ea simţi că pulsul i-o lua razna.

— De ce? Unde sunt? I-aţi găsit?

Cu un oftat, el se aşeză în spatele biroului.

— Nu. Nu sunt în Londra.

Deşi vestea nu o surprinse, totuşi lovitura era grea. Nu-şi dăduse seama până acum cât de mult sperase să îi găsească repede.

— Eşti sigur.

— Da. Au fost aici, dar acum nu mai sunt. Vreo şase oameni şi-au amintit că i-au văzut pe amândoi la un han numit Leul de Aur, cu trei nopţi în urmă. Şi alţi câţiva au văzut-o pe Juliet suindu-se într-o trăsură cu Pryce, a doua zi de dimineaţă.

— Pryce? Cine e?

— Se pare că Will Morgan e o altă identitate. Numele real al individului este Morgan Pryce.

Altă identitate. Doamne, simţea că nu mai are aer.

Ticălosul se folosea de o altă identitate.

— Şi presupun că are cine ştie ce motiv abject pentru a-şi schimba numele.

— Nu ştim asta. Bănuiesc că aşa vrea să scape mai uşor de urmăritori.

— Dar e contrabandist?

El ezită.

— E… posibil.

— Doamne sfinte, ştiam eu! Ştiam eu că e soi rău! Ce vrea de la Juliet? Nu, ştiu ce vrea, ticălosul. Vrea să o distrugă, să îi facă rău…

— Calmează-te, milady. Nu vrea nimic din toate astea. Peste tot a vorbit despre logodnica lui, şi nimeni nu l-a văzut atingând-o altfel decât cu bună-cuviinţă. Din câte îmi dau seama, el chiar vrea să se căsătorească cu ea.

— Dacă vrea să se căsătorească, o face numai pentru zestrea ei, ştii asta!

— Nu ştim încă dacă asta urmăreşte. El vorbi pe un ton uşor nerăbdător, ba chiar iritat. Toată lumea cu care am vorbit a spus că a tratat-o cu respect. S-ar putea să te înşeli cu privire la el. Contrabandiştii nu sunt toţi răi, să ştii: s-ar putea doar să fie dornic să se însoare.

Îngrijorarea o făcu să fie mult mai furioasă decât obişnuia.

— Atunci va trebui să se mulţumească să ia de nevastă vreo soră a unui tovarăş de al său contrabandist, căci pe sora mea nu o s-o aibă.

— Problema e că o are deja.

— Dar nu pentru multă vreme. Trebuie să mă ajuţi acum. Trebuie!

— Desigur. De ce crezi că mi-am petrecut noaptea trecută prin taverne, încercând să aflu încotro se îndreaptă şi când au plecat? Din cuvintele lui răzbătea resemnarea. În afară de asta, îmi place de Lady Juliet. Ea probabil că se crede îndrăgostită de acest pungaş, dar nu ştie în ce s-a

vârât.

— Evident că nu ştie! Juliet e cea mai naivă şi mai încrezătoare fată din Anglia. El probabil că i-a spus cine ştie ce poveste romantică ca să o cucerească. Bătu cu bastonul în podea, furioasă. Ei bine, nu o să permit aşa ceva în niciun fel! Privirea ei se opri pe umerii lui laţi, care păreau în stare să ducă orice povară. Când plecăm, domnule Brennan? Pot să te asigur că voi fi gata de plecare cât se poate de repede.

El ridică din sprânceană.

— Noi? *Noi* nu plecăm nicăieri. Te întorci la Knighton House şi rămâi acolo până mă întorc cu sora ta.

— Cum? Nici să nu te gândeşti! N-o să stau acolo să-mi frâng mâinile, în timp ce tu alergi prin ţară. O să merg şi eu.

El se ridică în picioare, cu toată încăpăţânarea unui bărbat obişnuit să i se facă voia.

— Nu ai de ales, căci nu te iau cu mine.

— Atunci o să-l angajez pe unul dintre indivizii aceia de pe Bow Street!

Spre surpriza ei, el izbucni în râs.

— Un detectiv? Nu prea cred. Ieri nici măcar nu ştiai ce erau. Îşi recăpătă seriozitatea. În afară de asta, eşti prea îngrijorată pentru reputaţia surorii tale ca să faci asta. Şi pe bună dreptate.

O, bărbatul acesta putea să fie exasperant.

— Prea bine. Atunci o să te urmez. Singură, dacă trebuie. Nu mă poţi împiedica să călătoresc pe acelaşi drum, dacă asta doresc.

Riposta ei îi şterse încrederea plină de aroganţă de pe chip.

— N-ai face aşa o nebunie.

— Este o nebunie să fac tot ce îmi stă în puteri ca s-o ajut pe Juliet?

— Dacă vii după mine nu o ajuţi. Nu faci decât să intri

şi tu în necazuri. Ai fi pradă sigură pentru orice canalie sau escroc la drumul mare. Şi dacă unul dintre ei va încerca să îţi fure banii sau chiar mai rău? O să te lupţi cu el?

— Dacă trebuie. Nu sunt îngrijorată pentru mine, ci doar pentru Juliet.

El înconjură biroul şi porni spre ea, părând ameninţător. Ca de obicei, dimensiunile lui îi stârneau o uşoară tensiune în piept. Nu se temea de niciun bărbat, dar domnul Brennan nu era orice bărbat. În primul rând, în ciuda înălţimii ei, nasul îi ajungea doar în dreptul umărului său… mare, puternic, ataşat de un braţ care ar fi putut să o doboare dintr-o mişcare. Era atât de aproape de ea, încât răsuflarea lui îi încălzea obrajii.

— Uite ce e, Helena, nu poţi avea încredere în mine măcar de data asta? Tonul lui era mai blând, sincer îngrijorat. Nu i se adresase până acum pe numele mic, fără titlu, iar asta i se părea şocant de intim… şi de palpitant în acelaşi timp. O s-o aduc înapoi teafără şi nevătămată. Nu are rost să vii şi tu.

— Dar tocmai că are. Eu ştiu cum arată. Portretul ăla nu e nici pe departe suficient de bun, iar eu pot să-l recunosc…

— Iar eu pot s-o recunosc pe sora ta, iar asta e tot ce contează.

Ea reluă ofensiva.

— Ce motiv ai avea să nu mă iei şi pe mine? Altul decât cele stupide pe care mi le-ai înşirat până acum?

— Stupide? El se dădu înapoi înjurând în barbă. Faptul că sunt îngrijorat pentru siguranţa ta? Pryce ar putea fi un contrabandist, îţi aminteşti? Va trebui să intru în tot felul de spelunci şi hanuri cu reputaţie proastă ca să întreb de el, locuri unde tu nu ar trebui să calci.

— Nu trebuie să intru peste tot cu tine. Nu o să-ţi stau în cale când faci asta.

— Nu o să-mi stai în cale, punct, mârâi el. O să rămâi

la Londra, unde îţi e locul.

— Nu ai niciun cuvânt de spus în chestiunea asta, domnule Brennan. Deşi prefer să am ajutorul tău, refuz să îl accept dacă asta înseamnă că vei călători fără mine. Am reuşit să-i urmăresc până la Londra şi pot să o fac singură şi în continuare. Ea întinse mâna. Dacă eşti drăguţ să-mi înapoiezi portretul şi miniatura şi să-mi spui în ce direcţie au luat-o…

— La naiba, femeie! Ce o să faci când o să-i ajungi din urmă? O să te uiţi urât la Pryce şi o să-i porunceşti să-i dea drumul surorii tale? Să-l îngenunchezi cu dispreţul tău? Genul ăsta de comportament s-ar putea să-i intimideze pe cei ca tine, dar pe cei ca mine îi înfurie. Dacă te porţi cu nasul pe sus în lumea mea, s-ar putea să te trezeşti azvârlită în fund.

Ea îi ignoră insultele şi limbajul grosolan.

— O s-o conving pe Juliet de nebunia ei şi dacă asta n-o să meargă, o să… o să chem un poliţist. Sau o să-i dau bani domnului Pryce.

Când domnul Brennan scutură din cap, ea continuă:

— Nu ştiu, eşti mulţumit? Dar o să-l opresc oricum voi putea.

Ea voia mai degrabă să-l castreze pe vicleanul domn Pryce, ceea ce cu siguranţă ar fi încălcat nişte reguli din ghidul doamnei N. În afară de asta, nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze.

— Mă duc după ei, cu sau fără tine.

— Cum rămâne cu reputaţia ta? se răsti el.

Ea se opri brusc.

— Ce-i cu ea?

— Vei călători singură cu mine, aşa că la fel de bine o poţi arunca pe fereastră. Un astfel de comportament nu e potrivit pentru o lady, şi ştii bine asta.

— Bănuiesc că nu intră în discuţie să aduc o slujnică cu mine.

— Nu intră deloc în discuţie, la naiba! răcni el. Ar fi greu să călătoresc cu o femeie, nu mai vorbesc de două!

Ea îşi trase nasul.

— Ei bine, iartă-mi presupunerea, dar m-am gândit că n-are ce să strice să întreb. Iar când el se ridică asemenea unui taur pe cale să atace, ea adăugă iute: în orice caz, nu îmi fac prea multe griji cu privire la reputaţia mea.

Întinse vârful bastonului spre el.

— Şi de când îţi pasă ţie de ce se cade şi ce nu se cade? Un bărbat care îşi primeşte vizitatorii pe jumătate dezbrăcat nu e în măsură să-mi ţină lecţii despre bune maniere.

— O lady care se ofensează pe tema asta nu se află în poziţia de a o nesocoti.

— Având în vedere circumstanţele, nu prea am de ales. În afară de asta, nu trebuie neapărat ca lumea să ştie că vom călători împreună.

El se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Cum rămâne cu hanurile pe care va trebui să le frecventăm, staţiile de poştalioane, ba chiar şi drumul propriu-zis? Nu crezi că cineva va băga de seama o lady rafinată călătorind cu un bădăran ca mine? Nu crezi că se va bârfi despre asta? Că se va răspândi vorba?

Ea înghiţi în sec. La asta nu se gândise.

— Atunci vom… nu ştiu… vom inventa o poveste care să explice de ce suntem împreună. O să le spunem oamenilor că eşti fratele meu.

Râsul lui era batjocoritor.

— O, sigur, asta o să creadă toată lumea. Noi doi suntem ca două boabe într-o păstaie, nu-i aşa? La fel de bine am putea să spunem că suntem iubiţi, pentru că asta vor crede dacă vei încerca să susţii că sunt fratele tău.

Iubiţi! Ce idee! Ea îşi plecă privirea, încercând să-şi ascundă îmbujorarea sub borul bonetei.

— Ai putea… ai putea pretinde că eşti servitorul meu.

— O, ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? se răsti el. Ţi-ar plăcea să ai un motiv să te răţoieşti la mine oricând ai avea chef. Dar eu nu voi accepta o asemenea situaţie, aşa că renunţă de-acum la idee, milady.

— N-am vrut să spun…

— Există o singură explicaţie pe care oricine ar putea – şi spun ar putea, pentru că e la fel de ridicolă ca toate celelalte. Ai putea pretinde că eşti soţia mea. Nimeni nu ar pune întrebări despre o femeie care călătoreşte cu soţul ei.

Ea îşi ridică privirea. Vorbea serios? Ea îi cercetă chipul, despicătura rece a buzelor, calmul din ochii lui. Era greu de zis. Cu toate astea, doar gândul la propunerea lui o făcea să se topească.

— Cum e asta diferit de încercarea de a pretinde că sunt sora ta?

El ridică din umeri.

— Bărbaţii de felul meu nu au surori de familie mai bună. Dar se căsătoresc cu femei de familie mai bună… Acesta e şi motivul pentru care Pryce a reuşit să plece cu sora ta.

— Asta e absurd.

Dar ea ştia că avea dreptate. Cu toate astea, zărise oare o urmă de satisfacţie pe chipul lui?

El oftă exagerat şi se îndreptă înapoi spre biroul său, începând să îndese lucruri într-un săculeţ mic de piele.

— Ei bine, nu avem ce face. Va trebui să rămâi aici. Dacă vei călători neînsoţită cu mine, reputaţia îţi va fi distrusă, iar amândoi suntem de acord că nu poţi pretinde că eşti soţia mea. Păcat.

— N-am zis că nu pot, se grăbi ea să-l corecteze. Sau că nu vreau.

El îşi înălţă capul şi o privi sfredelitor.

— Ai călători pretinzând că eşti soţia mea? Vei împărţi camera cu mine la nevoie? Pentru că e singurul mod în care ţi-aş permite să vii. Nu vreau să fiu răspunzător pentru

distrugerea viitorului tău, şi nimeni nu va pune întrebări dacă vei călători în această calitate.

Acum ea ştiu că el nu era serios. Să împartă o cameră? Ha! El nici măcar nu o plăcea. Încerca să o sperie, ticălosul. Îşi azvârli capul pe spate.

— Dacă aşa va trebui să fie, atunci, da, o voi face.

— Pe naiba o vei face! explodă el, confirmându-i bănuiala.

El îşi trecu degetele prin păr, lăsând buclele blonde mai ciufulite decât fuseseră înainte.

— N-am mai întâlnit o femeie aşa încăpăţânată.

— Nu poţi să mă faci să renunţ, să ştii. Nu-mi pasă de pericole, nu-mi pasă că nu mă placi şi, în mod sigur, nu-mi pasă dacă cine ştie ce străini mă vor bârfi după aceea. Îmi pasă doar de Juliet.

Mâinile îi tremurau, dar ea continuă, uitându-se la chipul lui încruntat.

— Nu înţelegi? Când o s-o găseşti – dacă o s-o găseşti – vei avea nevoie de mine, măcar ca s-o conving să nu se mărite cu ticălosul acela. Cu siguranţă nu va asculta de tine într-o astfel de problemă. În afară de asta… nu pot să stau aici şi să aştept să aflu ce s-a întâmplat. Trebuie să fac ceva.

Când văzu din încruntarea lui că cedase puţin, îşi exploată avantajul.

— Şi pot să-ţi fiu de folos, ştiu că pot. Cu siguranţă vor fi locuri unde rangul şi sexul meu ar putea fi folosite în favoarea noastră. Aş putea face lucrurile mai uşoare pentru tine, asigurându-mă că vom avea tot confortul cât vei face cercetări…

— Ajunge, milady. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să văd că te ocupi de confortul meu.

Privirea lui o cercetă cu un amestec straniu de sentimente – exasperare amestecată cu altceva, ceva distrugător, întunecat şi periculos. El trase aer în piept.

— Dar dacă vii cu mine, vor exista condiţii, înţelegi? Va trebui să fii de acord cu toate chiar dinainte să accept.

Ea simţi o rază de speranţă.

— Desigur. Orice spui, orice doreşti.

— Nu te grăbi prea tare să fii de acord. N-o să-ţi placă toate.

El îşi încrucişă braţele pe piept, părând un duh puternic care păzeşte intrarea într-o peşteră a comorii. O studie calculat de la bonetă până la cizme.

— În primul rând, va trebui să te îmbraci diferit. Rochiile tare drăgălaşe or să atragă atenţia asupra noastră, ca să nu mai vorbesc de hoţii din trei regiuni. Va trebui să porţi cele mai simple rochii pe care le găseşti – fără dantelă, fără zorzoane, fără…

— S-a făcut.

El se încruntă şi mai tare.

— În al doilea rând, vei face aşa cum spun fără să te plângi. Mâncăm când spun eu, ne oprim când spun eu şi ne cazăm unde spun eu. Ai înţeles?

Ea aprobă iute din cap.

— Crezi că nu o să mă ţin de ce spun, dar te înşeli. Voi fi cel mai aspru şef.

— Iar eu promit să fiu cel mai umil servitor.

El pufni.

— Asta rămâne de văzut. În al treilea rând, iar ăsta-i hopul mare, vei păstra tăcerea când suntem prin preajma altora.

— De ce?

— Pentru că, de fiecare dată când deschizi gura, faci un bărbat să se simtă ca un pitic care a rămas fără ouă.

Vulgaritatea exprimării o făcu să se încordeze, iar implicaţia o duru, dar se gândi că era un test, aşa că tăcu, deşi trebui să-şi muşte limba ca să reuşească. El se uită la ea aşteptând, iar când ea nu zise nimic, el adăugă ironic:

— N-o să aflăm nimic dacă te apuci să vorbeşti de sus

cu oamenii.

— Nu fac asta! replică ea. Când văzu că el îşi arcuieşte ambele sprâncene, adăugă: în fine, doar cu bărbaţii.

— Da, şi de cele mai multe ori vom vorbi cu bărbaţi. El îşi înclină capul. Dacă stau să mă gândesc, mai bine ar fi să taci tot timpul. Aşa nu voi fi tentat să te strâng de gât prea des.

La replica asta ea se făcu mică. Poate că asta nu era totuşi o idee prea bună. Nu ar fi fost mai bine să angajeze un detectiv de pe Bow Street? Cel puţin nu ar încerca să o tot comande.

Sau cine ştie? Bărbaţii de felul ăsta erau în general cam aroganţi. Cel puţin, cu aroganţa domnului Brennan era obişnuită, în afară de asta, deşi o scotea din minţi şi vorbea urât despre dorinţa de a o strânge de gât, ea nu credea că el chiar i-ar putea face rău.

— O să fac tot ce trebuie pentru ca demersul nostru să aibă succes, promise ea.

— Aşa vei face? El o studie preţ de un moment lung, apoi lăsă să-i scape un oftat prelung. Prea bine. Am pierdut deja suficient timp preţios cu această ceartă. Ai o oră să te duci la Griff acasă şi să-ţi pregăteşti lucrurile. Ia doar strictul necesar, nu mai mult de o geantă. Şi, dacă nu eşti gata în acelaşi timp cu mine, plec fără tine.

— Aşadar, mă iei cu tine? zise ea atât de uşurată încât simţi că o ia ameţeala.

— Eşti de acord cu toate condiţiile?

— Da, sunt, sunt.

— Ei bine atunci, mormăi el, presupun că vom călători împreună, altfel ai fi în stare să te dai în spectacol şi să mă urmăreşti oricum.

— O, mulţumesc. N-o să regreţi, îţi promit.

El râse, dur şi ironic.

— Deja regret, crede-mă. N-am făcut în viaţa mea un

lucru mai nesăbuit. Luă săculeţul de piele, şi-l îndesă în buzunarul hainei şi ocoli biroul. Haide, milady. E timpul să pornim la drum.

Capitolul 5

Un cavaler înşelător din miazănoapte,
veni să-mi facă curte cu dulci şoapte,
Făgădui pe mine să mă ducă-n ţara lui albastră
şi-acolo să mă ia pe dată de mireasă.

Lady Isobel şi Cavalerul Elf –
baladă scoţiană anonimă

Trezită dintr-un somn adânc, Juliet Laverick îşi deschise ochii şi descoperi că era întinsă pe bancheta unei trăsuri în mişcare, cu faţa lipită de geam. Ce făcea aici?

— Ai dormit bine? se auzi o voce gravă de bărbat. Te simţi mai bine acum?

Privirea îi fugi spre bărbatul chipeş din faţa ei şi îşi aminti. Fugea împreună cu căpitanul Will Morgan, bărbatul pe care îl iubea.

— Mult mai bine, mulţumesc.

Doamne sfinte, avea picioarele întinse pe banchetă ca o şcolăriţă. Şi le puse repede jos şi îi aruncă tovarăşului ei de drum un zâmbet ruşinat. Dar el nu-l observă, pentru că îşi întorsese deja capul ca să se uite pe geam.

— Bine. Aveai nevoie de odihnă.

O buclă neagră îi căzu pe frunte, făcându-l să arate ca un crai, chiar mai chipeş ca de obicei.

— O să ajungem curând în Hurst Green. O să mâncăm acolo, şi asta te va înviora şi mai mult.

Ei îi plăcea solicitudinea cu care se purta el, chiar şi în condiţiile în care era îngrijorat că ar putea fi urmăriţi. Desigur, era imposibil, aşa cum îl asigurase de nenumărate ori. Numai gândul la asta era ridicol. Helena nu ieşea din casă nici măcar până în Stratford, ce să mai vorbim de o călătorie prin Anglia. *Papa* nu putea să vină după ei nici dacă îl ajuta mama lui Griff. Aşa că ea şi Will erau în deplină siguranţă.

Cu toate astea, Will insista să menţină acest ritm obositor. Călătoriseră atât de mult în ultima vreme, încât aproape că uitase ce însemna să nu fi zgâlţâită tot timpul în trăsură, sau să nu fi nevoită să înghită mâncarea pe fugă. El fusese un gentleman perfect tot timpul, luând de fiecare dată o cameră separată pentru ea, din „politeţe”, dar uneori ea îşi dorea să nu mai fie tot timpul chiar atât de politicos. După ce plecaseră din Stratford, ea se aşteptase ca lucrurile să devină un pic mai… ei bine… pasionale. Dar el era acelaşi gentleman ca de obicei, iar pe ea asta începea să o cam enerveze.

Dragostea ei pentru el era atât de pasionantă încât uneori se trezea că îşi dorea să îi acopere chipul cu sărutări, dar nu îndrăznea. Asta l-ar fi şocat – ştia prea bine. El era genul de gentleman care îşi ţinea emoţiile în frâu. Şi deşi ea ar fi trebuit să facă acelaşi lucru, descoperi că îi era din ce în ce mai greu, cu fiecare zi pe care o petreceau împreună.

— Când o să ajungem în Winchelsea? întrebă ea.

— În seara asta, probabil.

— Iar prietenul tău ne va aştepta?

— Depinde când trage la ţărm în Rye Harbour în apropiere. O să stăm până atunci în casa lui din Winchelsea. S-ar putea să dureze vreo câteva zile.

— Dar dacă am lua nava ca să traversăm din Bristol…

— Ţi-am spus… nu am fonduri pentru aşa ceva. Prietenul meu din Winchelsea ne va duce în Scoţia pe gratis. De parcă şi-ar fi dat seama cât de aspru vorbise, el

îşi îndulci glasul şi adăugă: Nu trebuie să te îngrijorezi, draga mea. Totul va fi bine.

Ea tresări auzindu-i tonul condescendent. Când se cunoscuseră, acesta nu o deranjase, pentru că în rest el era atât de drăguţ, amuzându-se pe seama timidităţii ei şi încântând-o cu poveşti de război de pe continent. Niciun alt bărbat de vârsta lui nu îi acordase atât de multă atenţie, şi, cum toată lumea o ignora în general, se bucurase de aprobarea lui.

Fusese cât se poate de înţelegător când ea se plânsese despre felul aspru de a fi al Helenei. Fusese de acord cu ea când protestase că doamna Knighton nu avea grijă de *papa* aşa cum ar fi trebuit, aşa cum o făcuse ea însăşi. Înţelesese de ce devenise apatică după căsătoria lui Rosalind, şi de ce era dezamăgită gândindu-se la viaţa şi la viitorul ei.

Fusese cât se poate de sigură că ea şi Will erau meniţi să fie împreună, la fel cum erau Rosalind şi Griff. Iar când el o avertizase că *papa* nu-i va da consimţământul pentru căsătorie şi sugerase să fugă împreună, ea fusese cât se poate de dornică să accepte, convinsă că el o iubea, deşi nu spusese asta niciodată. Nu în prea multe cuvinte. Vorbise despre cât de mult îi plăcea „compania ei”, cum îşi dorea „să aibă grijă de ea” şi altele asemenea, dar nu vorbise despre dragoste. Se părea că făcea parte din firea lui rezervată să nu vorbească despre asta, aşa că ea îşi alungă îngrijorarea, fiind oricum prea preocupată de propria iubire ca să mai poată face şi altceva.

Dar reţinerea lui începuse să o preocupe tot mai mult. Câteodată se părea că el nu o vedea ca pe o iubită, ci mai degrabă ca pe un copil, la fel cum o făceau Helena şi Rosalind.

Poate că nu ar fi trebuit să se grăbească să ignore îngrijorarea Helenei cu privire la el. Dacă prima impresie despre caracterul lui fusese înşelătoare? Dacă Helena

avusese dreptate?

Nu, cum putea numai să se gândească să fie de acord cu Helena în chestiune asta? Inima de gheaţă a Helenei o făcea să suspecteze orice bărbat de ticăloşie. Helena abia dacă vorbise cu Will, aşa că ce ştia ea despre firea lui blândă şi caracterul său binevoitor?

Într-adevăr, un singur lucru o deranja pe Juliet la felul cum se purta el, şi nu mai rezista să nu aducă vorba despre asta.

— Will?

— Ce este, draga mea?

— De ce nu m-ai sărutat?

El se uită surprins la ea. O cercetă încetişor, aşa cum făceau ogarii lui *papa* când vedeau o bucată de friptură pe sobă. Simţi un fior pe şira spinării. El nu se uitase niciodată la ea cu o foame atât de mare, de pasională. Era alarmată. Era încântată.

— Ai vrea să te sărut? întrebă el răguşit după o vreme, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse împotriva voinţei sale.

— Desigur! Când îşi dădu seama cât de neruşinate îi sunau cuvintele, ea se grăbi să adauge: Vreau să spun… noi suntem pe cale să ne căsătorim, şi cu toate astea până acum nu mi-ai sărutat decât mâna. Până şi băieţii din Stratford au încercat să… „Doamne, asta sună îngrozitor.” Nu i-am lăsat, adăugă ea iute, dar au încercat. Unul sau doi dintre ei.

El zâmbi uşor.

— Da, îmi imaginez că au încercat.

Faţada de gentleman se aşezase la loc, ceea ce-o enerva la culme.

— Crezi că sunt drăguţă, nu-i aşa?

El îşi feri iute privirea.

— Ştii prea bine că te consider drăguţă.

— Atunci, de ce nu… de ce nu vrei…

— Am alte lucruri pe cap acum, se repezi el. Vom avea timp destul pentru asta după ce ne căsătorim. Acum încearcă să-ţi păstrezi forţele pentru călătoria care ne aşteaptă. Cu siguranţă va fi obositoare.

„Nu ar fi obositoare, daca m-ai ţine în braţe în timpul ăsta”, se gândi ea amărâtă, dezamăgită de răspunsul lui. La ce se aşteptase? Că va sări lângă ea în trăsură şi îi va da un sărut pasional, aşa cum îl văzuse pe Griff sărutând-o pe Rosalind? Da. Exact la asta se aşteptase, asta sperase.

De parcă i-ar fi simţit dezamăgirea, el adaugă:

— Nu încerc decât să te tratez cu respectul care ţi se cuvine. Până ne vom căsători, nici nu mă gândesc să-ţi întinez onoarea. Sunt sigur că înţelegi.

Ea nu înţelegea, dar nu îndrăznea să spună asta, pentru ca el să nu o creadă o desfrânată. Dar chiar şi aşa, îşi dorea ca el să nu fie atât de gentleman.

*

Pentru a suta oară, Helena îşi dori ca Daniel Brennan să fi fost un gentleman. Un gentleman ar aştepta-o cât ar fi nevoie. Un gentleman şi-ar formula cererile politicos, în loc să zbiere ordine.

Un gentleman nu i-ar da atât de puţin timp să împacheteze.

Doar o oră! Cum putea o femeie să împacheteze într-un timp aşa de scurt, când toate rochiile ei erau inacceptabile? Avusese nevoie de jumătate din timp doar ca să aleagă două care s-ar fi potrivit, iar cu una se îmbrăcase. Apoi mai trebuia să decidă *ce* să ia cu ea, la ce putea să renunţe, de ce ar fi avut nevoie Juliet după ce o găseau.

„O singură geantă”, ordonase marele tiran. În mod evident, era încă un mod de a o descuraja să nu vină. De parcă nu ar fi putut încăpea mai multe în trăsura lui Griff.

Bine. Făcu un bagaj – unul foarte mare.

Se aplecă să închidă geanta pentru valetul care aştepta şi văzu ghidul doamnei N. Oare să-l ia cu ea?

De ce nu? Nu strica să aibă ceva care să-i amintească regulile de bună purtare – desigur, cele pe care nu le încălcase deja. Domnul Brennan era genul de bărbat care făcea o femeie să dorească să arunce cât colo regulile de bună purtare, ceea ce ar fi fost groaznic de lipsit de înţelepciune.

Ea îndesă cartea în bagaj şi îi făcu semn valetului să o ia, apoi îl urmă afară din dormitorul de la al doilea etaj al Knighton House. Începu să se neliniştească atunci când se apropie de scara cea mare. Trecuse mai mult decât ora alocată, era sigură de asta. Iar domnul Brennan era atât de nepoliticos, încât probabil că nu avea să o aştepte – bestia arogantă! Tocmai când începea să coboare scările, îl văzu pe domnul Brennan îndreptându-se spre uşă.

— Aşteaptă, domnule Brennan! strigă ea, grăbindu-se pe scară cât de repede îi permitea piciorul. Sosesc!

El se întoarse spre scară şi îl zări pe valetul care se lupta cu bagajul ei.

— Ţi-am spus să iei doar strictul necesar!

— Este cât de strict necesar am reuşit.

El îl opri pe valet, înainte ca acesta să treacă de el.

— Lasă bagajul aici. O să mă ocup eu de el.

— Cu siguranţă nu poţi fi atât de ticălos încât să nu-mi iei bagajul, se răsti ea la adversarul ei uriaş. Ajunse la poalele scărilor şi se opri la câţiva paşi de el. Pentru un bărbat e mult mai uşor să aibă un bagaj mic, plus că nu ştim cât vom fi plecaţi.

— Dar chiar şi aşa… începu el, uitându-se la ea, dar apoi se opri brusc. Acesta nu este deloc un început bun, milady.

Ea refuză să se lase intimidată de el.

— Dacă vrei să-mi spui că nu pot veni doar pentru că

bagajul meu e prea mare…

— Nu vorbesc despre bagaj. Vorbesc despre asta. El arătă spre gâtul ei. Ţi-am spus, fără dantelă.

Ea îşi duse instinctiv mâna la gât. Bordura de dantelă îngustă de la guler era singura de pe toată rochia şi de asta o şi alesese.

— Este cea mai simplă rochie pe care o posed. În vocea ei se simţea sarcasmul. Îmi pare rău că are un mic ornament. Dacă aş fi avut timp să-l dau jos, aş fi făcut-o.

El ridică din sprâncene. Vârî mâna în buzunar şi scoase un obiect subţire cu care se apropie de ea. Fără vreun avertisment, întinse mâna şi apucă un capăt al dantelei, dar ea văzu strălucirea oţelului doar când el îşi ridică mâna şi îşi dădu seama ce avea de gând.

— Să nu îndrăzneşti! şuieră ea, dar era prea târziu.

El tăiase deja dantela de pe gulerul ei cu o mişcare rapidă a cuţitului. Mai trase o dată scurt şi îndepărtă dantela la fel de uşor ca o modistă care tăia o panglică. Îşi miji ochii.

— Iată. Nu a durat decât o clipă. Apoi vârî în buzunar bucăţica de dantelă, îi luă bagajul şi se îndreptă spre uşă.

Ea se încruntă la el şi îl urmă, bastonul ei bătând un staccato furios pe podeaua de marmură.

— Până şi lăptăresele mai poartă dantelă din când în când, bombăni ea.

El se opri atât de brusc, încât ea aproape că se împiedică de cizmele lui mari de călărie.

— Ai vorbit, milady? Din câte îmi amintesc, una dintre condiţii era să-ţi ţii opiniile pentru tine. Tu însăţi ai fost de acord.

O, la naiba cu toate condiţiile lui! Erau aproape la fel de imposibil de îndeplinit ca regulile doamnei N, iar dacă bestia nu ar fi rânjit spre ea de parcă ar fi vrut să spună „Ştiam eu că nu o să reuşeşti”, atunci ea i-ar fi explicat cum stătea treaba.

Ea îşi desprinse privirea dintr-a lui, îşi ridică mândră capul şi trecu pe lângă el, ieşind pe uşă.

— M-ai înţeles greşit, domnule Brennan. Nu încercam decât să te laud pentru cunoştinţele excelente în privinţa modei feminine.

— Chiar aşa făceai? mârâi el. Atunci poate ar trebui să te abţii de la complimente, ca să nu le înţeleg greşit şi să nu te mai iau cu mine.

— Ştii prea bine că… Doamne sfinte, ce e asta?

Ea se opri în capul scărilor de la intrare, încremenind la vederea calului imens, înşeuat şi aşteptându-şi cu nerăbdare călăreţul. Un valet ţinea capul creaturii, dar chiar şi el părea cam speriat de uriaşa iapă bălţată.

— E calul meu, răspunse domnul Brennan din spatele ei. Ce credeai că poate călări un bărbat de talia mea? Un ponei?

În spatele iepei se afla un cal castrat cu o şa pentru femei. Nu era la fel de mare, dar suficient de mare încât să o îngrijoreze. Domnul Brennan coborî scările spre valetul care îl ţinea pe acesta.

— Uite, îi zise el valetului. Pune tot ce poţi în desagii şeii.

— Prea bine, domnule, murmură valetul şi începu să se ocupe de sarcina primită.

— Vrei să spui… că nu… nu mergem cu trăsura? se agită ea.

— Nu luăm trăsura, zise domnul Brennan categoric, în timp ce urca înapoi spre ea. Asta nu ar face decât să ne întârzie, iar tu ai spus că trebuie neapărat să ne grăbim.

Întinse braţul să o ajute să coboare. Când ea nu îl acceptă imediat, el adăugă:

— Stai puţin, aproape că am uitat, tu nu călăreşti, aşa-i?

Ea îl privi încruntată. Aproape că uitase, într-adevăr. Ce ticălos! Ei bine, tacticile lui evidente nu aveau să

funcţioneze.

— Sigur că pot să călăresc.

El îşi ridică privirea.

— Tatăl tău spunea altceva în vara asta.

— Credeam că aproape uitaseşi asta. Când buzele lui tresăriră, ea îl privi trufaşă. Să ştii că *papa* s-a înşelat. Pot să mă descurc cu orice cal mi-ai da.

Tinerele lady bine educate nu spuneau minciuni, se gândi ea întristată. Deşi obişnuia să călărească în fiecare zi când vremea era bună, nu mai încălecase de opt ani, de când se îmbolnăvise. Se temea că toată lumea va vedea cum va eşua.

Dar, aşa cum trebuia să facă faţă şi altor lucruri dificile în această călătorie nebună, avea să se descurce şi cu asta. Pentru că refuza să fie lăsată în urmă, indiferent ce alte surprize îi mai rezerva domnul Brennan. El o privi sceptic.

— Piciorul nu o să-ţi dea de furcă?

Sigur că avea să-i dea de furcă, dar ea nu putea să-l lase să afle asta niciodată. Luă braţul care i se oferea.

— Absolut deloc.

El nu mai zise nimic în timp ce se îndreptau încetişor spre cal. De aproape, calul ei părea imposibil de mare. Înghiţi în sec. Probabil că avea nevoie de o treaptă pentru încălecat, poate chiar de două suprapuse, pentru că nu-şi putea folosi piciorul slab ca să se ridice pe cal.

Oare piciorul o va ajuta destul cât să poată călări? Încercă să-şi amintească cum era în şa, cum îşi susţinea greutatea, dacă avea nevoie de acel picior în şaua laterală.

Dar amintirile erau inutile. Pe atunci era o altă femeie, sigură de puterile ei. Corpul ei călărea, nu mintea, şi cum îţi poţi face corpul să-şi amintească ceva? Nu putea să-şi facă nici măcar piciorul să-şi amintească cum să păşească bine.

Domnul Brennan se uită la ea cu îngrijorare.

— Eşti sigură de asta? Nu vreau să te răneşti.

Mândria ei se înflăcără din nou, şi poate un pic din încăpăţânarea unei femei Laverick.

— Sunt sigură. Am doar nevoie de ajutor la încălecat.

— Desigur.

El îi luă bastonul din mână şi îl prinse în laterala şeii. Apoi, înainte să-şi dea seama ce se petrecea, el o întoarse spre el şi îi puse mâinile pe talie.

— Spune-mi când eşti pregătită.

— Vorbeam despre o treaptă! strigă ea, brusc înspăimântată. Nu poţi să mă ridici atât de sus.

El chicoti.

— Complimente după complimente, nu-i aşa? Te îndoieşti de forţa mea?

Ea se uită şovăind la el. El aşteptă, sigur pe el şi pe forţa lui. Nu se îndoia de forţa lui, ci de ei. Dacă o ridica, şi ea nu se aşeza corect în şa, putea să cadă peste el. Sau chiar mai rău, să cadă pe scările din piatră.

El se aplecă spre ea.

— Ai încredere în mine, şopti el, ea simţindu-i răsuflarea surprinzător de dulce pe obraji. Pot să ridic o fiinţă subţire ca tine cu o singură mână. Nu o să te las să cazi, îţi jur.

În mod ciudat, cuvintele lui o liniştiră. Mâinile lui erau grele pe talia ei. Le simţea căldura prin rochia de muselină. Da, căldura, şi da, puterea, li văzuse ieri muşchii cu ochii ei. Dacă exista cineva care să o poată ridica în şa, el era acela. În afară de asta, cu cât ezita mai mult, cu atât şi-ar fi dat seama mai repede de minciuna ei despre faptul că putea să călărească.

— Foarte bine, zise ea trăgând adânc aer în piept. Sunt gata.

Nici nu apucă bine să rostească vorbele, că se trezi în aer, ridicată de forţa uriaşă a celor două braţe puternice şi aşezată pe spinarea calului la fel de uşor ca o rândunică pe un pervaz. Spre surprinderea şi satisfacţia ei, vechile

instincte se activară, făcând-o să se aşeze cu o mişcare uşoară, agăţându-şi piciorul drept peste sprijinul de la genunchi şi balansându-şi greutatea în şa. După ce îşi aranjă membrele şi fustele, nu mai trebui decât ca el să-i ajusteze scăriţa, pentru ca ea să-şi pună piciorul în ea, iar apoi se uită la el, şocată şi bucuroasă. Triumfătoare.

El zâmbi aprobator în timp ce se întindea după scăriţă.

— Ia te uită, zise el. Chiar ştii să călăreşti. Sau cel puţin să stai cum trebuie pe cal.

Complimentul se învârti în jurul ei ca un parfum greu. Da, chiar aşa era. Ei bine, era aşezată exact aşa cum o făcea înainte să-şi piardă aproape de tot capacitatea de a-şi mişca unul dintre picioare. Când îşi dădu seama de asta, Helena tremură de încântare. Încălecase! Cu ajutor, desigur, iar ea nu ştia ce avea să se întâmple când animalul va începe să se mişte, dar oricum ar fi fost, reuşise! Şi în curând va pomi călare, va călări cu-adevărat! încântarea ei era vizibilă, căci el îi zâmbi când îi potrivi scăriţa. Ochii îi străluciră, la fel cum îi străluciseră vara trecută în Swan Park, când o tachina. Apoi se concentră să-i potrivească piciorul încălţat cu cizmă în scăriţă, iar zâmbetul fu înlocuit de o intensitate întunecată.

El o apucă de gleznă.

— Probabil că ar fi trebuit să te avertizez cu privire la călărie, ca să poţi să îmbraci hainele potrivite, zise el cu voce răguşit. Fusta asta este un pic cam scurtă.

Într-adevăr, simţea aerul rece trecând prin ciorapul de lână şi răcindu-i piciorul, care era parţial expus sub fusta ridicată. Încercă inutil să tragă fusta mai jos, dar nu îi acoperea decât jumătate de gambă. De deasupra ghetei se vedeau cam zece centimetri care păreau să fie absolut captivanţi pentru domnul Brennan, care îşi trecu mâna de la gleznă pe gambă, de parcă i-ar fi testat forţa piciorului. Mâna lui aspră îi cuprinse partea de jos a gambei.

— Eşti sigură de asta? Eşti sigură că nu va fi prea mult pentru piciorul tău?

Ea se încordă la gândul a ceea ce se afla sub degetele sale, muşchii atrofiaţi, abia ascunşi sub ciorapii subţiri. Da, îşi dădea prea bine seama de atingerea lui intimă, de mângâierea blândă cu care îi ţinea piciorul.

Degetele lui desfăcute erau fierbinţi, în timp ce îi mângâiau pielea. Dacă ar fi urcat un pic mai sus, în spatele genunchiului şi sub fustă, aşa cum făcea, probabil, cu târfele lui? Dacă i-ar mângâia pulpa la fel de blând cum o făcea acum cu gamba ei, mai sus de jartiere şi mai sus unde ar putea să apuce cu degetele…

Ea simţi că se îmbujorează. O, Doamne, cum putea să se gândească la el în acest mod scandalos?! Mama avea dreptate. Ea spunea întotdeauna că dacă o lady ignora una dintre regulile de bună purtare, restul se erodau ca malurile unui râu.

— O să fiu în regulă, murmură ea. Şi acum, te-aş ruga să-mi dai drumul la picior şi să încaleci, ca să putem pleca. Ştii prea bine că trebuie să ne grăbim.

Zâmbetul lui senzual în timp ce îşi retrăgea mâna dovedea că nu se simţea deranjat de admonestarea ei.

— Ştiu. Dar chiar şi când se grăbeşte, un bărbat nu pierde niciodată ocazia de a explora pe sub fustele unei femei frumoase.

El îi făcu cu ochiul, ticălosul arogant, şi se duse să încalce pe iapa lui uriaşă. Ce cuvinte şocante! De parcă ar fi tachinat-o cu propriile gânduri desfrânate. Era cu adevărat cea mai scandaloasă pramatie pe care o întâlnise vreodată şi nici măcar nu avea mustrări de conştiinţă. Auzi! Să exploreze pe sub fustele unei femei!

Şi de ce trebuiau aceste cuvinte să îi trezească în minte… imagini… atât de interesante? De ce trebuiau să devină mai elaborate la vederea felului în care încăleca, muşchii de sub pantalonii din piele de căprioară flexându-se

când îşi duse piciorul pe partea cealaltă? Ea simţi cum i se usucă gura când îl văzu cum se aşază în şa la fel de confortabil cum ar fi aşezat probabil o femeie în poala lui.

Nu trebuia să se gândească la astfel de lucruri. Era ridicol, neînţelept… indecent. Foarte indecent. Felul în care ar fi dacă ar îndrăzni să exploreze pe sub fustele ei. Pielea încă o frigea acolo unde o mângâiase el.

Valetul se apropie de domnul Brennan şi îi arătă câteva articole care rămăseseră afară din bagajul ei. De unde se afla i se păreau neimportante. Cu toate astea, o enervă să vadă că domnul Brennan le aruncă o privire fugitivă şi îi porunceşte bărbatului să le ducă în casă. Era aşa un tiran.

— Stai, zise el brusc, luă ceva dintre ele şi îl îndesă în buzunar. Ea nu putea vedea despre ce era vorba, dar chiar îi trezise curiozitatea.

— Gata, milady? strigă el spre ea, când luă frâiele.

Iar asta îi alungă curiozitatea din minte. Se grăbi să apuce şi ea frâiele, o nouă îngrijorare ocupându-i gândurile.

Acum trebuia să dovedească faptul că putea să călărească. Iar ea nu era deloc sigură că avea să reuşească.

Capitolul 6

Ea apoi pe calul murg încalecă,
Iar el pe calul sur se avântă.
Şi călăriră până la un ţărm nemărginit,
Mai-nainte ca soarele să fi răsărit.

Lady Isobel şi Cavalerul Elf

Avură nevoie de o oră ca să scape din aglomeraţia Londrei. La ora prânzului, străzile erau pline de trăsuri şi care, de vânzători şi negustori. Daniel mulţumi Domnului pentru haosul care îi menţinu atenţia la drum şi la manevrarea calului, şi departe de femeia de lângă el.

Dar de îndată ce porniră la trap pe drum, nu îşi mai putu lua gândurile de la ea. Lady Helena călărea mai bine decât se aşteptase el. Ar fi putut să jure că minţise despre călărie doar ca să-l necăjească. De asta pregătise acel mic test pentru ea. Fusese sigur că avea să dea înapoi la vederea cailor, şi astfel ar fi putut să scape de ea. Ba chiar sperase că ea avea să-şi dea seama cât de nepotrivită era călătoria, şi că va refuza să plece fără o slujnică.

Doar că ea nu dăduse înapoi, şi nici nu refuzase. El îşi dăduse seama că ea chiar avea de gând să plece cu el când insistase să încalece.

Un impuls nebunesc îl făcuse să o urce în şaua aia ciudată pentru femei. Ar fi trebuit să trimită un valet să aducă o treaptă pentru încălecat, aşa cum ceruse ea. Dar adevărul era că îşi dorea să pună mâna pe ea încă de când se cunoscuseră.

Se gândea că o femeie cu idei rigide ca ale ei ar fi purtat corset, dar, spre surprinderea lui, talia delicată – pe care o putea uşor cuprinde cu mâinile – era doar a ei. Iar când ea tremură, el şi-ar fi dorit să facă mai mult decât să o apuce de talie; ar fi vrut să-i netezească încruntarea de pe frunte, să-i şoptească încurajări, să o ţină aproape de el şi să-i simtă inima bătându-i în piept. Să o ţină în braţe fusese plăcere pură. O plăcere pură şi nebunească. Şi să nu mai vorbim de momentul când îi atinsese piciorul. Acel moment fusese o încântare pe care nu ar fi avut nimic împotrivă să o repete.

De asta, când urma să se oprească, avea să găsească pe altcineva care să o ajute să încalece şi să descalece. Dacă mai avea parte de multe apropieri din astea, era

nevoit să găsească un pârâu rece în care să facă o baie. Se părea că exista un motiv pentru toate acele reguli obositoare din societate: nu era deloc înţelept ca un bărbat de felul lui să călătorească singur cu o femeie, indiferent de circumstanţe. Mai ales când femeia îl stârnea ca diavolul însuşi.

Din spatele lor se auzi un mic corn. Amândoi trecură la pas şi se dădură în dreapta, în timp ce un poştalion trecu în goană pe lângă ei. Roţile sclipiră roşiatic în timp ce trecu cu tropot de copite şi zdrăngănit de harnaşamente, plin ochi cu pasageri şi bagaje. După ce trecu, lăsând în urmă un nor de praf, Lady Helena îşi îndemnă calul până ajunse lângă Daniel.

— De ce ne îndreptăm spre Turnbridge? îl întrebă ea.

Aşadar observase pe ce drum o luaseră.

— Pentru că într-acolo se îndreptau Morgan şi sora ta ultima oară când i-a văzut cineva.

— Dar asta e în sud.

El încuviinţă. În sud, spre Sussex, ceea ce îl îngrijora. Era locul unde îşi făceau veacul Crouch şi banda lui de contrabandişti. Dar asta nu însemna nimic – Sussex era plin de bande de contrabandişti care îi ţineau ocupaţi tot anul pe poliţişti şi pe soldaţi.

— Mulţi contrabandişti au cutere pe coastele din Sussex şi Kent, explică el, aşa că probabil Morgan are unul acolo. Şi de-asta se îndreaptă spre sud.

Ea nu părea convinsă. Dacă stătea să se uite mai bine, părea chiar bolnavă, avea obrajii palizi şi buzele strânse într-o linie fermă.

— Nu cred că avem de ce să ne îngrijorăm, adăugă el, încercând să o mai liniştească. Înseamnă doar că se duc în altă direcţie decât ne aşteptam.

— Ştiu. Nu e asta. Ea îi oferi cu un zâmbet palid, care era la fel de fals ca o crinolină bombată. Doar că mi-e cam foame. Am mâncat foarte devreme.

Iar el nu mâncase deloc.

— Mă gândeam că ne vom opri să mâncăm şi să odihnim caii la Bromley, dar ar mai fi o oră până acolo. Mai rezişti?

Dacă nu s-ar fi uitat la ea, nu i-ar fi văzut panica traversându-i chipul. Dar apoi ea se controlă, iar el nu mai fu deloc sigur de ceea ce văzuse.

— O să fiu bine. Dar în ritmul ăsta ne va lua mai mult de o oră.

El chicoti. Ea şi remarcile ei. Dar avea dreptate, trebuiau să înainteze mai repede. El plesni din limbă şi trecu la un mic galop. Se uită în urmă iute şi văzu că Lady Helena ţinea pasul.

Soarele încinsese drumul, ştergând ultimele urme de ploaie şi încălzindu-l până în măruntaie. Trecură de un câmp de grâu unde lucrau treierători, apoi pe lângă un desiş din care zburătăciră nişte potârnichi şi apoi în sus pe un deal, unde o moară de vânt domina peisajul deluros.

Poate că această aventură nu era chiar aşa de rea. Îl încânta să fie în aer liber, să vadă cerul senin, pe care plutea doar un şoim călător. Câteodată mizeria şi ceaţa Londrei îl deprimau, făcându-l să-şi dorească să poată să-şi câştige traiul în altă parte. Nu se întâmpla prea des – la ţară se plictisea îngrozitor. Dar din când în când, obosea să stea închis cu bărbaţi care îl tolerau doar pentru legătura cu Griff, sau pentru banii pe care îi putea înmulţi pentru ei.

Din când în când, îşi dorea câte o aventură, şi bănuia că asta avea să fie una, presupunând, desigur, că Pryce şi Juliet nu se mişcau mai repede decât ei. Dacă cei doi se urcau pe un cuter de îndată ce ajungeau pe coastă, avea să fie practic imposibil să mai facă ceva. Doar dacă trebuiau să aştepte după o navă aveau şanse să-i ajungă din urmă.

Cel puţin aşa spera. Deşi Lady Helena îl enerva câteodată, nu-i plăcea să o vadă atât de înnebunită de îngrijorare. Dacă ajungeau pe coastă doar ca să descopere

că sora ei se îndrepta spre Scoţia pe un cuter… Probabil că ar fi înotat după ea, atât de curajoasă era. Pe buze i se aşternu un zâmbet uşor. Oricât ura să admită asta, îi admira perseverenţa. Să vină singură până la Londra, să se oprească la hanuri şi să îndure condescendenţa străinilor trebuia să fi fost o mare încercare pentru mândria ei, şi pentru trupul ei. Un lucru trebuia să recunoască – fata era foarte hotărâtă să-şi salveze sora. Păcat că Lady Juliet nu părea să-şi dorească să fie salvată.

Trecu mai bine de o oră înainte să apară acoperişurile cu stuf care anunţau periferia oraşului Bromley. Lady Helena îl urmă când el îşi încetini calul la pas, din cauza copiilor care se jucau la marginea drumului.

— Domnule Brennan? îl strigă ea.

— Da?

— Cum o să-ţi spun când ajungem la han?

Întrebarea îl nedumeri.

— Dar numele meu ce-are?

Cum nu veni niciun răspuns, el se întoarse spre ea. Ea îl privea, iar el îi văzu cuta dintre ochi. Îşi ţinea umerii atât de ţepeni, încât el se întrebă cum de nu o durea spatele de la o asemenea poziţie.

— Vreau să spun… adică… cum vei… Ea apucă frâiele cu mâini tremurătoare. Ce vei spune în legătură cu motivul pentru care călătorim împreună.

A, deci asta o îngrijora – ameninţarea lui că vor trebui să pretindă că sunt căsătoriţi. Părea destul de alarmată la gândul acesta. Femeie îngâmfată! Ar fi trebuit să o lase pe ea să inventeze o explicaţie, dacă tot insistase să îl însoţească.

— Ce vrei să le spun?

— Nu ştiu… Eu… Tăcu, uitându-se înainte, pentru ca el să nu-i mai poată vedea chipul sub bonetă. Bănuiesc că nu avem prea multe opţiuni, nu-i aşa?

— O să mă gândesc şi îţi spun.

Problema era că ea avea dreptate – aveau prea puţine opţiuni plauzibile. Singurii bărbaţi cu care călătoreau doamnele cu rang erau fie taţi, fie fraţi… Fie soţi.

Preţ de o clipă, se întrebă cum ar fi să-i fie soţ cu adevărat. El o văzu aşezându-se pe pat lângă el, zâmbind, moale şi senzuală în felul în care el bănuia că putea să fie dacă dorea. Iar părul ei…

Îşi închipui părul ei în mii de feluri, fiecare mai erotic decât o pictură indecentă. Atârnându-i desfăcut pe umerii goi. Răsucit în jurul degetelor sale, mătasea gâdilându-l în palmă. Drapat peste un sân gol, şuviţele tachinându-l să le dea la o parte şi să dezvăluie plinătatea… înjură în barbă. Avea ceva imaginaţie, dacă reuşea să o pună pe Lady Helena în orice pat cu el, mai ales goală.

Dar asta îi mai spunea încă ceva – nu puteau să împartă o cameră. Absolut deloc. N-ar fi putut să doarmă nicio clipă, gândindu-se cum ar arăta cu sânii dezgoliţi, cu părul ca singur acoperământ. Din fericire ajunseră la Mistreţul Albastru tocmai gând poştalionul care îi depăşise pleca, ceea ce însemna că puteau evita mulţimea din sala mare, şi să mănânce în linişte. Simţea nevoia de mâncare. Poate că, dacă îşi satisfăcea o foame, putea să uite şi de cealaltă.

Helena fu şi ea uşurată să vadă clădirea din lemn. Piciorul bolnav îi pulsa de la şold în jos, iar cel bun o durea doar un pic mai puţin. Fundul îi era amorţit cu totul. Putea să fie la fel de bine făcut din piele tăbăcită, căci oricum nu mai simţea nimic.

Avea nevoie disperată de o pauză de pe cal, ca să-şi adune puterile pentru restul călătoriei.

Adevărul era că nu ştia cum avea să continue.

Când ajunseră în dreptul clădirii, grăjdarii veniră alergând. Deşi domnul Brennan descălecă, el nu veni imediat lângă ea, în schimb vorbi cu şeful grăjdarilor despre cai. Când unul dintre grăjdari se apropie şi se oferi să o

ajute, ea acceptă nerăbdătoare, recunoscătoare că domnul Brennan nu avea să o apuce din nou cu mâinile lui calde, neliniştitoare. Recunoscătoare… şi puţin dezamăgită.

Ea îi explică grăjdarului despre piciorul ei şi ceru o treaptă, dar el era înalt şi lat în umeri şi îi veni uşor să o coboare de pe cal. Dar în clipa în care picioarele îi atinseră pământul, ea îşi dădu seama că avea probleme, căci ele îi cedară şi trebui să se sprijine de grăjdar ca să nu cadă. Doamne sfinte, nu putea să meargă neajutată, nici măcar cu bastonul pe care bărbatul îl scoase repede din şa pentru ea.

— Păreţi să aveţi probleme, domnişoară, zise grăjdarul. Vreţi să vă duc în braţe înăuntru?

— Nu! Se uită la domnul Brennan, uşurată că el nu observase cum se agăţase cu disperare de grăjdar. Am doar nevoie de un pic de ajutor.

— Aş zice că un pic mai mult, răspunse acesta.

Ea îşi coborî vocea şi arătă cu capul în direcţia domnului Brennan.

— Te rog, nu vreau să ştie că am dificultăţi. Te superi dacă mă sprijin de tine? Ai un şiling de la mine dacă mă ajuţi să nu afle.

Sfinte Doamne, acum se îndepărtase cu totul de regulile doamnei N. Acum plătea servitori nevinovaţi ca să mintă pentru ea.

Dar grăjdarul nici nu clipi şi o ţinu strâns. Din fericire, cu ajutorul bastonului şi al braţului lui, reuşi să şchioapete până înăuntru. Din fericire, sala mare şi călduroasă era pustie, iar domnul Brennan era preocupat să comande mâncare, aşa că până veni lângă ea la masa de stejar, ea era aşezată şi încrezătoare că el nu observase dificultăţile ei.

Cu toate astea, nu se putea mişca fără să o doară tot, fără să simtă efortul în fiecare muşchi. Şi ticălosul chiar trebuia să arate atât de neafectat de drumul lor? „Ditai

bărbatul”, bombăni ea pentru sine. Probabil că avea un posterior de fier.

Într-adevăr, el părea destul de vesel când îşi aşeză corpul mare pe un scaun în faţa ei.

— Nu au decât o friptură de vită şi nişte morcovi fierţi, pâine, brânză şi plăcintă de porumbel. Nu e mult, dar o să ne ajungă până diseară.

— Mâncare cât pentru două zile, zise ea sec. Nu puteau să mai facă rost de nişte şuncă şi un picior de oaie? Oare cum vom reuşi să supravieţuim?

El păru uşor surprins când se uită la ea.

— Râzi, dar e nevoie de multă mâncare ca să umple burta unui bărbat ca mine. Ochii îi sclipiră. Multă vită englezească, asta îmi dă putere să ridic o lady ca tine în şa.

Buna lui dispoziţie, când pe ea o dureau toate oasele, era prea mult pentru ea.

— Bănuiesc că tot vitei englezeşti trebuie să-i mulţumim şi pentru manierele tale din topor, replică ea.

— Nu, pentru asta trebuie să mulţumeşti lipsei de carne de la orfelinat. Când un băiat e înfometat, şi-ar vinde şi mama pentru un castron cu tocană. Nu mai contează manierele.

O spuse cât se poate de firesc, de parcă băieţii din orfelinate care ajungeau afacerişti de succes erau un lucru cât se poate de obişnuit.

— Dar cu siguranţă ai învăţat şi altceva după ce ai crescut şi ai început să te mişti în cercuri… mai rafinate…

— Rafinate? râse el. Contrabandiştii? Sau după ce am plecat de la ei, când Griff mi-a dat sarcina să-i administrez afacerile, când eram un intermediar între el şi contrabandişti? îşi miji ochii. A, dar ştiu la ce te referi, partenerii mei actuali de afaceri, bărbaţi ca ducele de Montfort în biroul meu. Ei bine, ăsta da cerc rafinat, Excelenţa Sa şi toate uşuraticele din jurul său. Îi plac cele josnice şi murdare, să ştii. Unde naiba crezi că l-am

cunoscut? Are maniere elegante când e pe lângă o femeie ca tine, dar te asigur că ele dispar de îndată ce e cu vreo fată de la doamna Beard.

— Cine e doamna Beard? întrebă ea, apoi îşi dădu seama ce fel de femeie trebuia să fie.

El îi aruncă un zâmbet chinuit.

— Hai să spunem doar că nu e genul de femeie pe care ai putea-o întâlni vreodată.

— Nu văd de ce nu. Deja am întâlnit una dintre uşuraticele tale.

Doamne, nu-i venea să creadă că spusese asta. O lady bine educată nu aducea niciodată vorba despre femei de proastă reputaţie, mai ales în faţa unui bărbat.

Sprânceana lui se ridică din nou, într-o expresie ironică, făcându-l să arate şi mai atrăgător ca de obicei. Se aplecă într-o parte şi îşi puse relaxat braţul pe spătarul scaunului.

— Se pare că eşti foarte interesată de femeile uşuratice. Este a doua oară când aminteşti de Sail. Te-a deranjat chiar atât de mult?

— Să mă deranjeze? De ce m-ar fi deranjat?

Dar Sail chiar o deranjase, şi încă destul de mult. Nu avea niciun sens. De ce i-ar fi păsat dacă el avea o sută de femei care se plimbau goale prin odăile lui?

— Poate pentru că eşti curioasă, observă el.

— Curioasă despre ce?

— Despre toată agitaţia.

— A... agitaţie? Ce vrei să spui?

— Ce fac acele femei. Cu bărbaţii. În intimitate.

Ea simţi cum începea să se îmbujoreze.

— N-aş fi curioasă nici într-o mie de ani cu privire la ce fac acele femei.

— Chiar n-ai fi?

— Sigur că nu.

Dar era, iar el ştia asta, judecând după rânjetul său

lipsit de regrete. Ticălosul putea să o citească aşa de bine! Cumva îi ghicise gândurile ascunse, ştia că ea era, într-adevăr… fascinată de activităţile acelor femei.

Întotdeauna fusese, încă de când venise prima oară la Londra. Când *papa* o adusese în oraş pentru debutul ei în societate, se aflau în trăsură, în drum spre un bal, când văzuse o femeie sub un felinar, vorbind cu un bărbat.

Era o zonă mai deochiată a oraşului, iar, de regulă, *papa* ţinea perdelele trase cât treceau pe acolo, dar acum uitase, prins cu o altă chestiune. Aşa că îi văzuse pe cei doi sub felinar. Deşi se întâmplase cu ani în urmă, Helena îşi amintea fiecare detaliu de parcă s-ar fi petrecut ieri.

Bărbatul era frumos, avea o frumuseţe mai rudimentară, dar ei femeia îi atrăsese atenţia. Lumina fumurie se revărsa peste rochia ei roşie decoltată din care se vedeau două deluşoare de carne. Pe vremea aceea moda cerea ţesături diafane cambrate, dar rochia femeii stătea pe ea ca o a doua piele. Ca o flacără drăgăstoasă, care se prelingea pe trupul femei, strângându-se în locurile cele mai indecente, şi lăsând prea puţine lucruri în voia imaginaţiei.

Dar rochia nu fusese partea cea mai şocantă. Tocmai când trăsura lor se apropia, bărbatul se aplecă să o sărute pe femeie, apoi îi vârî mâna în decolteu ca să-i mângâie sânii. Chiar acolo, în public.

Iar femeia îl lăsase. Şi nu numai că îl lăsase, ci îşi lipise corpul de el. În mod ciudat, în timp ce se sărutau… şi se atingeau într-un mod aşa de scandalos, femeia ţinea ochii deschişi. Şi tocmai când trăsura trecea pe acolo, ea se uitase fix la Helena.

Ea să dăduse înapoi de la fereastră, şocată, încremenită. Fascinată. Nu-i vorbise niciodată despre asta lui *papa,* care se uita absent pe cealaltă fereastră. Nu le povestise nici lui Rosalind sau lui Juliet. Dar nu uitase niciodată.

Câteodată, când era singură, ea se gândea la privirea acelei femei – privirea aceea trufaşă care spunea: „Eu am o viaţă secretă pe care tu n-o s-o cunoşti niciodată. Şi îmi place”.

Era absurd. Cărei femei putea să-i placă aşa ceva? Rosalind spusese că era foarte plăcut ce făceau bărbaţii şi femeile împreună, dar Helena nu prea credea, după ce Rosalind îi dăduse toate detaliile. Să te vadă un bărbat dezbrăcată? Să te atingă peste tot, chiar şi pe sâni? Să-şi vâre… chestia în tine? Era dezgustător! Cu toate astea, expresia femeii când bărbatul îi atinsese sânii…

„O lady bine educată nu se gândeşte la bărbaţi care îi ating sânii”, îşi zise Helena severă. O altă regulă care nu apărea în ghidul doamnei N. Se îndepărtase atât de mult de regulile bunei purtări, încât începuse să inventeze altele noi doar ca să nu se scufunde în abis.

Ea se mişcă pe scaun, apoi gemu fără să-şi dea seama când muşchii ei protestară la mişcarea scurtă.

— Te simţi bine? întrebă Daniel pe dată.

— Da, minţi ea.

El dădu să mai zică ceva, dar din fericire o servitoare aduse mâncarea, însoţită de o femeie pricăjită cu faţă de dihor care se părea că era soţia hangiului.

— Sper că va fi suficient pentru dumneavoastră şi soţie, îi zise femeia domnului Brennan pe un ton în mod evident ostil.

Soţia lui? O făcuse, se apucase să spună că erau căsătoriţi. Domnul Brennan îi aruncă Helenei o privire de avertisment.

— Va fi bine, sunt sigur. Nu-i aşa în… draga mea?

— Desigur, dragul meu, răspunse ea bucurându-se în secret de disconfortul lui.

Fata care punea farfuriile se albi când femeia o dojeni:

— Chiar trebuie să te mişti aşa de încet, fato? Înapoi în bucătărie cu tine! Ai treabă.

După ce fata fugi, hangiţa dădu să plece şi ea, dar domnul Brennan întrebă:

— Mă scuzaţi, doamnă, dar mi s-a spus că va fi şi plăcintă?

— Nu mai avem plăcintă, mârâi femeia şi plecă. Păru să adauge ca pentru sine: Cel puţin nu pentru unul ca tine!

Judecând după felul în care se încruntase, domnul Brennan auzise şi el comentariul. O auziră amândoi pe femeie spunându-i fetei în timp ce intra în bucătărie:

— Ai grijă de argintărie cu irlandezii ăştia doi prin preajmă. Te fură cât ai clipi.

Domnul Brennan încremeni până când îi simţi privirea. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi luă o farfurie.

— Sper că nu te deranjează să fii soţia unui hoţ irlandez. Se aplecă şi luă o felie de friptură de vită. Deşi mă voi strădui să nu te fur cât ai clipi.

— Ar merita să o furi cât ai clipi, zise ea, revoltată de insultă, chiar dacă el nu părea. Şi dacă tot furi, las-o şi fără grai şi auz.

El chicoti.

— N-oi fi tu irlandeză, dar te pricepi la umorul irlandez.

— Mulţumesc. O iau ca pe un compliment.

El îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire caldă.

— Aşa a şi fost menit.

Între ei îşi croi drum aceeaşi înţelegere, iar ea simţi o căldură stranie în vintre.

Felul în care el o privea uneori… Ea îşi coborî privirea şi începu să taie carnea cu un cuţit cât se poate de nepotrivit.

El rămase tăcut câteva clipe, apoi îşi drese glasul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina poveştii cu căsătoria. Când ajungem la hanul următor, diseară, o să iau camere separate. Mulţi oameni dorm separat, nimeni nu va găsi că e ciudat.

Ce uşurare. Ea bănui că să împartă o cameră cu domnul Brennan ar fi fost într-adevăr foarte complicat.

„O lady bine educată nu împarte dormitorul…” Iar începea, inventa reguli pentru ceea ce nu numai că nu putea fi reglementat, dar era şi de neînchipuit.

Dar de cum mirosi mâncarea uită de reguli. Uită chiar şi de durerea din picioare, pentru că îi era foarte foame. Mâncă nişte vită, găsind că era mai gustoasă decât se aştepta, deşi tipică pentru un han de pe traseul poştalionului. Era fiartă prea mult, dar avea un gust bun.

Rupse o bucată de pâine, o unse cu unt şi zise:

— Mulţumesc, domnule Brennan, că ai organizat toate astea.

Pe buzele lui se aşternu umbra unui zâmbet în timp ce îşi punea sos peste friptură.

— Dacă tot trebuie să joci rolul soţiei, mai bine mi-ai spune Daniel. Ca să întărim iluzia.

— Daniel? Nu Danny Boy? ciripi ea.

Zâmbetul i se şterse.

— Nu, milady. Nici măcar Danny.

Ea îşi aminti brusc că tatălui său i se spunea Danny Brennan cel Sălbatic. Părându-i sincer rău că adusese vorba, ea rosti:

— Ei bine, nici tu n-ar trebui să-mi spui milady. Îţi dau voie să-mi spui Helena.

— Chiar aşa? I-ai permite unui amărât ca mine să-ţi spună pe numele de botez?

Deşi însoţise comentariul cu un zâmbet, vorbele lui o dureră. Ea puse furculiţa jos.

— Ştiu la ce te referi. Îmi pare rău, dar uneori uit că nu mai am niciun drept să fiu numită „lady”.

El se opri din mâncat şi îi aruncă o privire nedumerită.

— Nu m-am referit deloc la asta.

— Nu? Ştim amândoi că nu sunt… că tata nu e…

— Pentru toată lumea, eşti. Griff nu l-ar trăda

niciodată pe tatăl tău ca fiind impostor. O iubeşte prea mult pe Rosalind ca să facă asta. E mulţumit să aştepte până când tatăl tău va muri ca să preia titlul de conte de Swanlea.

— Ştiu.

Cu toate astea, o deranja. Nu-i păsa cu adevărat că nu era fiica unui conte. Rangul ei nu îi oferise cu adevărat fericire. Dar o deranja să fie în această situaţie ciudată, să-i fie datoare lui Griff Knighton pentru zestrea ei, ştiind prea bine cum îl nedreptăţise *papa,* şi probabil fiind considerată o impostoare şi de domnul Brennan… Daniel.

De ce i-ar fi păsat ce credea despre ea nu putea spune. Vara trecută îi înşelase pe toţi în Swanlea Park. Şi cu toate astea… jucase rolul unui gentleman bogat destul de prost, fiind la fel de stânjenit de el cum era şi Samson de puterea lui. Poate că nu-i plăcuse să-i înşele aşa.

Ea se jucă cu morcovul din farfurie, în timp el mânca la fel de înfometat cum te-ai fi aşteptat să fie un Samson.

— Pot să te întreb ceva?

El încuviinţă şi mai luă o gură de pâine.

— A fost foarte greu pentru tine? Să te dai drept Griff?

— Aş zice că da. Nu e chiar uşor să te dai drept moştenitorul unui comitat, după cum probabil ai ghicit. El îi aruncă o privire serioasă. Nu mi-a spus ce avea de gând decât prea târziu, altfel nu aş fi acceptat pentru tot aurul din lume. Am crezut că îl ajut să obţină ceea ce merita, şi dacă primeam şi eu ceva, atunci nu era chiar aşa de rău. Dar când am aflat totul, am vrut să renunţ imediat. Întreabă-l pe Griff, o să-ţi spună că aşa a fost.

După cele povestite de secretarul său despre momentul în care îşi deschisese afacerea, ea îl credea, iar această revelaţie o făcu să se simtă mai bine. Conta mult să ştie că Daniel s-a simţit la fel de înşelat ca ei toţi.

— Îţi dai seama că niciuna dintre noi nu ştia că *papa* încerca să-l şantajeze pe Griff să se însoare cu una dintre

noi. Vestea a fost un şoc destul de mare.

— Ştiu. El se opri să-i zâmbească. Şi nu îi aduc niciun reproş. Nu voia decât să-şi protejeze fiicele. Orice bărbat ar face acelaşi lucru.

— Bănuiesc.

Dar ea se gândea că Daniel nu ar face-o. Părea mult prea cinstit pentru aşa ceva.

Mâncară într-o tăcere plăcută. Pentru prima dată de când plecase de-acasă, se simţea mai puţin îngrijorată pentru viitor. Deşi corpul o durea tot mai tare cu fiecare clipă care trecea, restul mergea bine. Puternicul Daniel părea capabil de orice, chiar şi să dea de urma nesăbuitei ei surori. Reuşise până acum şi, cu siguranţă, acum că se aflau pe drumul potrivit, toată tărăşenia avea să se termine curând.

Aproape că terminaseră de mâncat când dezagreabila hangiţă se apropie din nou.

— Mai doriţi ceva, domnule Brennan, sau pot să vă aduc nota?

Ce credea femeia asta? Că vor fugi din han înainte să-şi primească banii? Helena fu tentată să deschidă gura şi să-i zică părerea ei, dar înainte să o poată face, Daniel interveni absolut politicos.

— De fapt, mai e ceva. Cu un zâmbet linguşitor, el scoase miniatura lui Juliet şi portretul domnului Pryce. Dacă aţi fi aşa de bună să vă aruncaţi o privire… eu şi soţia mea căutăm acest cuplu. Se pare că au trecut pe aici. I-aţi văzut cumva?

Hangiţa îşi puse mâinile roşii în şold şi se uită în treacăt la cele două portrete.

— Nu cred, zise ea agresivă.

— Sunteţi sigură? Îmi dau seama că o femeie care conduce un han cu atâta îndemânare trebuie să fie groaznic de ocupată, dar poate aţi observat-o pe tânără. El împinse miniatura spre ea. Este surioara soţiei mele iubite,

iar bărbatul din portret e un vânător de zestre.

— Un vânător de zestre, ziceţi? întrebă ea cu ochii mijiţi.

— Da. Păreţi să fiţi o femeie muncitoare, aşa că ştiu că nu aţi tolera ca o fiică să fie folosită de un bărbat care vrea doar să trăiască pe banii altora… el se opri sugestiv.

Ea păru să se îmbuneze un pic.

— Da. Se uită fix la Daniel. Veniţi de la Londra? Aveţi grai de orăşean.

— Acolo locuiesc acum, dar am fost crescut în Sussex. Iubita mea mamă englezoaică avea şi ea un han. Îmi amintiţi un pic de ea.

— Serios? Cum o cheamă? întrebă hangiţa, în mod evident interesată.

— Molly. Tata era soldat irlandez. Au rămas împreună până în ziua de azi.

— Molly Brennan din Sussex. Cred că am auzit de ea. Femeie bună, din câte îmi amintesc.

— Cea mai bună, întări Daniel respectuos, iar femeia se îmbună chiar mai mult.

Helena abia se putea abţine să nu pufnească în râs. Doamne sfinte, ştia să îmbrobodească oamenii când îi era de folos. Chiar şi ea ştia că maică-sa fusese spânzurată împreună cu Danny cel Sălbatic. Iar complicii tâlharilor la drumul mare nu ţin hanuri.

Femeia se uită din nou la portret. După o clipă îl lovi cu un deget ascuţit.

— A trecut un bărbat ca ăsta pe-aici acum două zile. Frumuşel, dar mi-am dat seama că nu era bun de nimic. Se grăbea tare.

— Era şi o femeie cu el? se interesă Danny.

— Dacă era, eu n-am văzut-o. Individul era într-o trăsură. S-a oprit doar cât să schimbe caii şi a intrat să ia mâncare din bucătărie, apoi a ieşit. N-am văzut cine mai era în trăsură. Nu cred că era singur, pentru că a cerut totul

pentru doi împreună cu o pâine – două mere, două bucăţi de pâine, două pahare. A plătit şi pentru pahare.

— Ne-aţi fost de mare ajutor, doamnă. Daniel scoase punga grea pe care o purta asupra sa. Acum cred că putem achita nota. Aţi spus zece şilingi, nouă pence, aşa e?

— Da.

Ea privi cu ochi nerăbdători în timp ce el scotea mai multe monede din pungă.

— Uitaţi unsprezece şilingi pentru mâncarea delicioasă. El puse jos două coroane şi un şiling şi apoi mai adăugă o coroană. Şi încă cinci pentru informaţii.

Puse punga pe masă lângă portret şi aceasta zornăi.

— A zis cumva încotro se îndrepta?

Ea luă banii şi îi puse în buzunarul de la şorţ, uitându-se la pungă cu o expresie de regret.

— Nu a zis. Dar s-ar putea să ştie grăjdarul-şef.

Daniel mai scoase un şiling şi i-l dădu.

— Mulţumesc oricum. Ştiam că o bună englezoaică aşa ca dumneavoastră va fi bucuroasă să ne ajute pe mine şi pe soţia mea.

Apoi chiar îi făcu cu ochiul femeii mai în vârstă. Spre surprinderea Helenei, cotoroanţa se îmbujoră ca o elevă de pension.

— O, domnule Brennan, nu a fost mare lucru. Spuneţi-mi dacă mai aveţi nevoie de ceva pentru drum. Şi o să mă duc să caut la bucătărie să văd dacă nu a mai rămas totuşi nişte plăcintă.

Helena abia mai reuşi să se abţină, până când femeia plecă. Apoi se aplecă şi şuieră:

— Ce mincinos mai eşti! Biata ta mamă din Sussex, ce să zic!

— N-a fost o minciună, protestă el amabil în timp ce vâra portretul şi miniatura la loc în buzunarul hainei sale. Ai observat că nu am spus că avea un han în Sussex. Am zis că am fost crescut în Sussex, ceea ce e adevărat. Numele

mamei era Molly, deşi era Molly Blake, pentru că tata nu s-a însurat niciodată cu ea. Şi administra hanul tatălui ei, dar în Essex, înainte să îl fi cunoscut pe tata. Oftă. A avut o influenţă nefastă asupra ei.

— Aşa aş zice. Dar el? Să zici că a fost soldat?

El rânji.

— Danny cel Sălbatic s-a înrolat pentru o vreme, când era tânăr. Ar fi trebuit să spun care i-a fost cealaltă profesie?

— Doamne păzeşte! Dacă înainte a crezut că erai un hoţ irlandez, nu pot decât să-mi închipui ce ar zice dacă ar afla că taică-tău a fost tâlhar la drumul mare.

— Vezi tu, fată dragă, nu trebuie să spui totul, cel mai bine e să stai cât mai aproape de adevăr. Asta am învăţat de la Griff când m-a convins să mă dau drept el. Nu am minţit nicio clipă, doar am ascuns părţi din adevăr, asta e tot.

Chiar aşa făcuse. Daniel Brennan putea fermeca şi şerpii din capul Meduzei cu zâmbete şi jumătăţi de adevăr. Neruşinatul!

El îşi puse punguţa în buzunar şi, în clipa aceea, ea îşi dădu seama că acest neruşinat plătise pentru tot. Asta nu se putea.

— Daniel, trebuie să mă laşi pe mine să plătesc costul călătoriei. Nu ar trebui să cadă în sarcina ta.

— Nici nu cade. El îi făcu iute cu ochiul, aşa cum îi făcuse şi hangiţei. Intenţionez să-l taxez pe Griff pentru fiecare peni.

— O. La asta nu se gândise. Crezi că o să-l deranjeze? Să plătească toate astea, doar ca să se asigure că Juliet... nu se face de râs.

— Crezi că Rosalind o să-i permită să-l deranjeze?

— Nu ştiu. Acum sunt căsătoriţi şi... ei bine, bărbaţii tind să devină tirani odată ce ajung în poziţia de soţi, indiferent cât de îngăduitori au fost în perioada de logodnă.

— O, chiar aşa fac? El termină ultima îmbucătură şi se lăsă pe spate. O privi cu intensitate, în timp ce bătea uşor cu furculiţa în farfurie. Ai cumva un soţ despre care nu ştiu eu?

— Sigur că nu.

— Atunci, de unde ştii cum se poartă un soţ?

Ea îşi strânse şalul pe umeri, iar durerea pe care o simţi în spate o făcu să regrete că trebuia să urce din nou pe cal.

— Nu ai nevoie de experienţă ca să ştii lucrurile astea. Citesc. Plus că oamenii se căsătoresc şi în Stratford-upon-Avon.

— Aha, înţeleg. Din asta ai învăţat exact felul în care se comportă un soţ.

Ridică iar din sprâncene în felul acela enervant.

— Nu fi atât de îngâmfat, bombăni ea. Eşti soţul meu de nicio zi şi deja te-ai dovedit foarte tiranic.

El se aplecă peste masă, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— Asta doar pentru că am avut parte doar de responsabilităţile căsniciei, nu şi de plăcerile ei. Dacă aş avea parte şi de un pic de plăcere care să-mi îmblânzească firea tiranică…

— Nicio şansă, replică ea, dar în sinea ei simţi că o invadează o senzaţie de dogoare doar la gândul acela.

— Atunci, fătuco, mă tem că va trebui să te obişnuieşti cu manierele mele tiranice, rânji el. Că tot veni vorba, dacă ai terminat, mai bine să plecăm.

Ea încuviinţă grăbită. Oricât de tare o dureau toate, prefera să fie călare, unde nu putea să poarte deloc conversaţii, decât să mai petreacă încă un minut discutând lucruri atât de scandaloase cu Daniel.

Ea se lăsă în faţă pe scaun, dând să se sprijine pe picioare şi încremeni. Era chiar mai slăbită decât înainte. Nu era sigură că se putea ridica. Şi ultimul lucru pe care şi-l

dorea era ca Daniel să bage de seamă. Se forţă să zâmbească.

— Du-te tu să vorbeşti cu grăjdarul. Eu... trebuie să mă duc... într-un loc. Vin şi eu când sunt gata.

— Foarte bine.

El îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, aşteptând ca ea să se ridice la rândul ei, aşa că ea îşi făcu de lucru cu mănuşile şi cu pachetul de cuişoare din buzunar. În cele din urmă, el ridică din umeri şi ieşi din sala mare.

De cum plecă, ea puse un cuişor în gură şi se uită iute în jur. Sala era în continuare aproape pustie, doar fata hangiţei curăţa mesele. Îşi dădu scaunul în spate şi îşi luă bastonul. Putea să facă asta. Ce mai conta că picioarele îi tremurau? Sau că încheieturile îi pulsau de durere? Trebuia doar să şchioapete până la cal. Apoi Daniel o va ridica în şa şi va fi bine.

Mai mestecă un pic din cuişor, sperând inutil că aroma ar putea să o deturneze de la ceea ce avea de făcut, apoi îl puse pe farfurie. Apucând bastonul într-o mână, se sprijini cu mâna cealaltă de masă şi se împinse în sus. Reuşi să stea în picioare atât cât să facă un pas de la masă. Apoi picioarele îi cedară şi se prăbuşi.

Capitolul 7

Iar de gura să-mi săruţi vei îndrăzni,
Atunci eu stăpân peste trupul tău voi fi.

Thomas Versificatorul –
baladă anonimă

Daniel vorbea cu grăjdarul când fiica hangiţei se

apropie alergând dinspre Mistreţul Albastru.

— Domnule, domnule, strigă ea, veniţi! Soţia dumneavoastră a căzut!

Daniel simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, îndreptându-se imediat spre han.

— Nu sunt sigură, domnule. Curăţăm mesele şi apoi am auzit o bufnitură…

— Şi ai lăsat-o acolo? mârâi el şi trecu de ea.

— Mama e cu ea, domnule, răspunse fata, grăbindu-se după el. Când intrară în sala mare, mama fetei încerca, bombănind, să o ridice pe Helena de braţe. Daniel aruncă o privire spre poziţia ciudată a picioarelor Helenei pe pardoseala din stejar şi simţi că i se face rău.

— Lasă-mă! protestă Helena către cealaltă femeie, cu faţa roşie ca racul. Serios, doamnă, dacă m-aţi putea lăsa un pic în pace, aş…

— Am eu grijă de ea, îi zise Daniel femeii neîndemânatice, care fu cât se poate de bucuroasă să renunţe la responsabilitate.

Apropiindu-se de ea, Daniel se aplecă şi o luă pe Helena în braţe.

— Nu, nu poţi… trebuie să mă pui jos… nu se cuv…

— Mai bine taci, mârâi el în barbă, altfel strici tot.

Deşi roşeaţa i se duse până spre urechi, ea se agăţă cu braţele de gâtul lui în timp ce se îndrepta spre uşa de la sala mare.

— Aveţi un salon unde putem fi singuri, eu şi soţia mea? aruncă el întrebarea peste umăr către hangiţă.

— Da, domnule, a doua uşă pe dreapta, cum ieşiţi în hol.

— Nu e nevoie de asta, protestă Helena în timp ce el se îndrepta într-acolo. Dacă ai vrea să mă pui jos…

— Ca să mai cazi o dată? bombăni el. Nu prea cred.

El intră în salon, închise uşa cu piciorul în urma lui, se

îndreptă spre o canapea şi o aşează încet pe ea. De îndată ce îi dădu drumul, ea încercă să se ridice, dar nu reuşi, iar încercarea ei jalnică îl făcu şi mai furios, mai mult pe el decât pe ea.

— Să nu îndrăzneşti să te ridici! se încruntă la ea. Spune-mi, Helena! Când ai călărit ultima oară?

— A… acum câteva săptămâni.

— Să nu mă minţi, altfel jur pe bunul Dumnezeu că te pun pe genunchi. Încă nu m-ai văzut când sunt tiranic. Acum, spune-mi cât timp a trecut. Adevărul, de data asta.

Ea clipi, apoi se lăsă pe spate pe canapea, cu un oftat resemnat.

— Opt ani. Dinainte să mă îmbolnăvesc.

— La naiba!

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Văzuse toate semnele, dar le ignorase. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, dacă nu o văzuse niciodată călărind în Swan Park, şi dacă tatăl ei spusese că nu poate, atunci nu putea. Cum permisese să se ajungă până aici? Simţi că îl apucă furia şi se plimbă prin faţa căminului unde focul era stins.

— Îmi dau seama de ce m-ai minţit prima dată, dar dacă aveai greutăţi, de ce nu mi-ai spus nimic? De ce m-ai lăsat să cred că te descurci?

— Pentru că mă descurcam.

El pufni.

— Văd cât de bine te-ai descurcat. El se opri în faţa ei. Chiar trebuie să fii mereu atât de mândră în toate? De ce să nu recunoşti că nu poţi să călăreşti?

El îşi trecu nemulţumit degetele prin păr.

— Ai fi putut să te răneşti foarte rău, ştii asta. Ai fi putut să-ţi rupi ceva când ai căzut. Nu ştim sigur dacă nu ai făcut-o!

Doar gândul la asta îl îmbolnăvea.

— Aş fi simţit dacă…

— La fel cum ai simţit că nu poţi sta în picioare? Ar fi

trebuit să-mi spui!

— Dacă ţi-aş fi spus, m-ai fi trimis înapoi!

Strigătul ei răsună sec şi dureros de simplu în camera mică şi înghesuită.

Desigur. „Femeie încăpăţânată.” Un lucru era să fii curajos, şi altul să fii nesăbuit cu propria sănătate.

— Tot o s-o fac, zise el încet. Aşa că lipsa de grijă faţă de propria siguranţă nu ţi-a adus nimic bun, auzi? Când mă gândesc cum arătai…

Cu o înjurătură, el se întoarse, înainte ca ea să-i poată zări faţa. Vedea negru în faţa ochilor când îşi amintea de ea prăbuşită pe podea, cu picioarele prinse sub ea şi bastonul agăţat în fuste.

— Ce naiba să fac acum cu tine? Iese din discuţie să mai călăreşti.

— Dacă… dacă ai putea să mă aşezi pe cal, probabil că aş reuşi…

— Eşti fie proastă, fie nebună de legat! Singurul lucru pe care îl vei face va fi să te întorci la Londra cu poştalionul, naiba să te ia! El se răsuci spre ea. Şi jur că…

Se opri când îi văzu faţa. Plângea, cu lacrimi mici şi delicate care îi tremurau pe gene înainte să i se rostogolească pe obrajii atât de moi. Ca o lebădă, nu scotea niciun sunet. Nici măcar nu ar fi observat, dacă nu s-ar fi uitat la ea, atât de tare se străduia să se abţină.

La naiba! O făcuse să plângă şi el nu făcuse în viaţa lui o femeie să plângă, poate doar în timp ce făcea amor cu ea. Asta dovedea cât de tare îl afectase, căci el era foarte atent cu sentimentele femeilor. Ca să nu mai vorbim că era nevoie de un adevărat efort pentru a face să plângă o lady atât de mândră ca ea.

Când observă că se uita la ea, îşi lăsă capul în jos, ceea ce înrăutăţi lucrurile, pentru că acum îi observă umerii care tremurau, şi care se urcau şi apoi coborau odată cu lacrimile. Acum putea să-i audă micul oftat şi sunetele

scoase de o femeie plângând. Simţi că i se rupe inima.

— Doamne, nu plânge, mormăi el, aşezându-se lângă ea pe canapea. N-am vrut. Nu eşti nici proastă, nici nebună de legat. Eu…

Se opri, neputincios în faţa a atâta tristeţe femeiască. Haide, draga mea, nu mai plânge aşa.

Neştiind ce să mai facă să o consoleze, îi puse mâna pe umăr. Ea îşi înălţă capul ca să dezvăluie nişte ochi înroşiţi de plâns şi un nas rozaliu.

— Nu poţi să mă trimiţi înapoi… te rog, Daniel, promit să nu mai fac probleme. O să închiriez o şaretă sau ceva rapid, ca să o pot conduce eu.

— Helena… începu el, încercând să o facă să înţeleagă.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ţi spun despre călărit, dar ştiam că nu m-ai fi lăsat să vin şi chiar am crezut că o să mă descurc. Doar că piciorul meu bolnav e aşa de slăbit, iar cel bun este suprasolicitat şi… Ea se opri cu un sunet gâtuit, apoi reuşi să se stăpânească atât cât să mormăie printre dinţi: îmi urăsc piciorul. Nu e bun de nimic!

El o strânse de umăr.

— Nu e adevărat. Dar nu te poţi aştepta să se obişnuiască dintr-odată din nou cu călăritul. Dă-i o şansă.

— N-avem timp pentru asta. Ea se uită la el cu ochii scăldaţi în lacrimi. Dar pot să merg, dacă facem alte aranjamente.

El oftă, privind dincolo de ea spre peretele dat cu var şi întărit de bârne de stejar.

— Nu ai încredere în mine să o găsesc?

— Nu e asta. Trebuie să merg cu tine.

El se uită din nou la ea.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că e vina mea că se află în situaţia asta, se văicări ea şi lacrimi noi începură să-i curgă pe faţă. Dacă aş fi fost mai atentă, dacă aş fi băgat de seamă cum…

— Gata, fătuco, nu e vina nimănui şi cu siguranţă nu e vina ta.

El se sprijini de canapeaua tare şi o trase în braţele lui, încercând să o consoleze. Spre surprinderea sa, ea îi acceptă îmbrăţişarea de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Şi se simţea firesc, şi era bine, şi îl făcea să-şi dorească să o ţină şi mai strâns.

Ea îşi sprijini obrazul de pieptul lui, lacrimile şiroindu-i ca dintr-un robinet, udându-i haina, cămaşa, eşarfa. Când îi întinse batista, o udă şi pe aceea.

— Am văzut felul… în care se uita la ea, rosti ea sacadat, printre sughiţuri. Am ştiut că… domnul Morgan… domnul Pryce… nu avea gânduri cinstite. Ar fi trebuit… să îi supraveghez… mai atent.

— Nu poţi să opreşti o femeie în toată firea să facă aşa cum doreşte, murmură el. Dacă învăţase ceva din această escapadă, atunci asta era. O trase mai aproape, mustrându-se că o făcuse să plângă. Boneta ei îl împungea în nas, aşa că i-o dădu jos şi o aruncă pe podea. În afară de a o încuia pe Juliet în cameră, nu ştiu cum ai fi putut s-o opreşti, chiar dacă ai fi ştiut ce avea de gând.

Suspinele se auzeau din ce în ce mai încet, dar ea încă mai tremura ca o salcie plângătoare. O ţinu la pieptul lui, cu capul chiar sub bărbia lui, încercând să ignore parfumul dulce de apă cu miere din părul ei, în timp ce încerca să o calmeze.

— În afară de asta, zise el într-o tentativă slabă de a fi amuzant, de unde ştii că nu a încercat să te scoată din Swan Park ca să-ţi ofere o mică aventură?

Măcar asta îi secă lacrimile.

— Asta nu e amuzant, zise ea cu o voce mică.

— Probabil că nu, admise el. Dar, serios, acum, fătuco, o să fie bine. O să ajung la ea înainte să apuce să pornească spre Scoţia. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— Dar nu mă pot abţine. Se desprinse de el atât cât

să-şi ridice chipul scăldat în lacrimi. O să-mi ies din minţi dacă nu mă laşi să vin. Promite-mi. Te rog…

El îi şterse lacrimile cu degetul mare.

— Ar fi mai bine pentru tine…

— Nu, te rog. Promite-mi. O să plătesc pentru o şaretă sau trăsură, orice vrei, şi o să fiu cuminte ca un şoricel, nu va trebui să îţi faci griji pentru mine.

— Bine, bine, la naiba, zise el ca să-i oprească litania. O să închiriem o trăsură şi o să mergem aşa, dar…

Chipul ei se lumină pe dată.

— Mulţumesc, Daniel, mulţumesc.

— Lasă-mă să termin. O să plecăm de îndată ce voi fi sigur că nu te-ai lovit la picior.

El ura să facă până şi această concesie.

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic.

— Asta voi stabili eu, pentru că nu pot să am încredere că o să-mi spui adevărul.

El îi ridică piciorul bolnav în poală, înainte ca ea să apuce să protesteze, şi apoi îi împinse fusta în sus ca să-l poată examina.

— E bine… zău… nu trebuie…

Ea se opri când el îi luă piciorul şi începu să maseze uşor gamba, uitându-se la chipul ei după orice semn de durere care ar fi putut semnala o fractură. Nu văzu nicio tresărire, în schimb ea se îmbujoră drăgălaş şi îşi feri faţa. Atunci îşi dădu seama că avea piciorul ei în mâini, aşa cum îşi dorise. Ba mai mult, gamba ei slăbuţă şi drăgălaşă nu era rănită, ci la fel de frumoasă cum îşi amintea.

Îşi spuse că ar trebui să-i dea drumul. În schimb, continuă să o maseze, dar mai încetişor, savurând luxul de a-i atinge pielea moale de femeie, savurând delicateţea cu care se mişca aşa de frumos sub ciorapii ei.

În câteva secunde, mădularul neostoit din pantalonii săi se întări, nebun de dorinţa de a o atinge. Începu să ia în considerare mai multe posibilităţi scandaloase, cum ar fi

fost să-i dea jos ciorapul, să îl treacă în jos de genunchi şi tot aşa.

— Cred că… piciorul meu… e în regulă, şopti ea. Voi putea să mă sprijin pe el de îndată ce mă mai odihnesc.

Chiar şi aşa, el nu prea voia să-i dea drumul.

— Eşti sigură? întrebă el, prelungind momentul.

Îşi trecu degetele dincolo de genunchi, apoi în sus pe coapsa ei zveltă. Ea făcu ochii mari, nu de oroare, aşa cum se aştepta, ci cu anticipaţie, ba chiar cu nerăbdare. Degetele lui nu mai masau, ci dezmierdau. Ea se îmbujoră din nou şi se cutremură.

Lui îi pulsa sângele prin vene. Aşadar simţea şi ea acelaşi lucru? Probabil că nu ştia cum să interpreteze asta, nu ar fi aprobat-o, dar cu siguranţă simţea şocul pasiunii care tensiona puţinul aer dintre ei.

Dacă ar fi avut măcar un dram de minte, ar fi plecat din cameră, ca să-şi păstreze minţile întregi. Dar când venea vorba despre ea, bunul lui simţ îşi lua mereu vacanţă. Se aplecă spre ea, nefiind în stare să-şi ia privirea de la obrajii ei îmbujoraţi şi de la bărbia ei tremurătoare. Iar gura ei… gura ei fină, drăgălaşă, deschisă doar un pic…

— La naiba… şopti el şi apoi gura lui o acoperi pe a ei.

Avea buzele dulci şi parfumate de la cuişoare, moi ca pieptul unei lebede. Deşi toate instinctele îi spuneau să nu o sărute, el le ignoră. Profită de disponibilitatea ei, îi măsură dogoarea gurii, textura mătăsoasă şi toate celelalte lucruri despre care se întrebase când fusese destul de nebun să-şi imagineze scena.

Îşi dorea s-o sărute de când o spionase prima dată pe terasa de la Swan Park, vara trecută. Acum dorinţa era prea puternică şi nu s-ar fi putut opri, chiar dacă l-ar fi plesnit sau ar fi încremenit la loc.

Doar că ea nu făcu niciuna, nici alta. E adevărat că la început rămase complet nemişcată. Dar apoi deveni moale, o femeie minunată, care îi oferea toată încurajarea de care

avea nevoie.

— Aşa, Helena, relaxează-te, murmură el aproape de gura ei, înainte să o sărute din nou.

Helena ar fi vrut să râdă de aşa o poruncă. Să se relaxeze? Imposibil! El o săruta, pentru Dumnezeu, aşa cum nu o mai sărutase până acum niciun alt bărbat. O ameţea, o fascina, o excita. O făcea să-şi dorească să îl sărute şi ea. Cumva, Daniel îi doborâse sistemele de apărare înainte ca ea să le poată ridica, iar acum era prea târziu.

Nu mai voia decât să continue aşa pentru totdeauna, cu gura lui pe a ei, furându-i răsuflările, dându-i-le înapoi, încingându-i buzele cu căldura gurii lui.

Până când el îşi trecu limba peste buzele ei, surprinzând-o. Ea se trase înapoi să-l descopere privind-o sălbatic şi înfometat. El îşi duse mâna spre bărbia ei, trecându-şi degetul mare peste buza ei de jos, apăsând uşor.

— Deschide gura pentru mine, draga mea, murmură el.

Ea abia dacă avu ocazia să se pregătească, pentru că el o săruta din nou, mâna lui ţinând-o ferm lângă el, cu palma pe gâtul ei.

Din nou, limba lui trecu peste buzele ei. „Deschide gura.” Asta suna pe cât de fascinant, pe atât de desfrânat, aşa că ea se conformă. Iar în clipa în care ea îşi desfăcu buzele, limba lui pătrunse în gura ei, atingând-o, gâdilând-o. Ea se întrebă cu mintea înceţoşată dacă exista vreo restricţie de-a doamnei N cu privire la permisiunea acordată unui domn să-i vâre limba în gură, dar până la urmă nu-i mai păsa.

Pentru că era minunat, absolut minunat. Fierbinte, şi senzual, şi delicios. El se mişcă încetişor înăuntru şi afară, mângâindu-i părţile sensibile ale gurii până când ea se simţi relaxată şi moale din cap până în picioare. Apoi el o trase în poala lui. Deşi piciorul ei mai fusese acolo, fu un şoc să-şi

simtă posteriorul aşezat pe pulpele lui puternice. Ea îşi desprinse buzele, înspăimântată.

— Trebuie să te opreşti, zise ea tremurând, punându-i palma pe piept.

— N-aş prea vrea. Lipsit de buzele ei, el o săruta acum pe claviculă, pe gât în jos. Eşti sigură că asta vrei?

Mândria i-ar fi cerut să reziste, ca o lady adevărată. Dar excitaţia tunătoare din pieptul ei îi cerea nu numai să-l lase să facă acele lucruri scandaloase, dar să şi participe alături de el. Începea să înţeleagă cum de se lăsase Rosalind să intre în necazuri cu Griff. Când el o sărută pe gât, apoi pe ureche, perciunii lui îi zgâriară uşor pielea, asta intensificând parcă dorinţa din ea. Începu să respire sacadat.

— Te rog, Daniel, nu…

Dar mâinile ei se agăţau de gâtul lui. El râse uşor, scoţând un sunet gutural lângă urechea ei.

— Va trebui să te străduieşti mai mult, draga mea. Parcă voiai să ştii care era treaba cu asta?

— Eu n-am spus asta… tu ai zis-o.

— Da, dar ai gândit-o, nu-i aşa?

Îi dezmierdă urechea cu limba, făcând-o să ofteze. Cum putea un gest atât de ciudat să se simtă aşa de bine?

— Pun pariu că te-ai întrebat de mai multe ori.

Mâinile lui îi mângâiau acum spinarea, în sus şi în jos, cu mişcări lungi care îi provocau fiori de plăcere. Ce-ar fi dacă el şi-ar pune mâna pe sânul ei, la fel ca acel bărbat de pe stradă… Ea gemu. Avea dreptate. Se întrebase.

— Poate că simt un pic curioasă… dar asta nu înseamnă că vreau ca tu… că ar trebui…

— Dacă nu-ţi place, arată-mi, ceru el cu o voce răguşită. Dă-mi drumul la haină. Pălmuieşte-mă. Sunt bărbat, pot să rezist.

Nici nu-i trecea prin minte să-l pălmuiască, iar banditul ştia asta. El depuse un sărut pe urechea ei.

— E un lucru meschin de îndurat pentru şansa de a te săruta. El îi ronţăi urechea. Ah, draga mea, mă stârneşti atât de tare. De când îmi doream să te gust…

O imagine vagă cu el ciugulindu-i şi sărutându-i pielea goală – toată pielea ei goală – o stârni, apoi o înfurie. Ăsta era punctul lui forte, să devoreze femei?

— Bănuiesc că asta le spui şi femeiuştilor tale drăgălaşe.

— Crede-mă, eşti singura femeie drăgălaşă pe care am sărutat-o vreodată, frumoasa mea, şi cu siguranţă singura pe care aş încerca să o cuceresc cu vorbe.

Deranjată deodată de ideea că ar putea să o considere un fel de cucerire de… elită, ea încercă să se ridice din poala lui, dar el nu o lăsă. În schimb, îi prinse faţa în mâini şi o făcu să se uite la el.

— Sau poate că nu ar trebui să te cuceresc deloc cu vorbe, căci le întorci apoi pe toate părţile în minte. O sărută pe vârful nasului şi şopti: Măcar o dată, lasă-te în voia emoţiilor. Simte.

El coborî cu buzele pe nasul ei în jos, trecu de colţul gurii, apoi şi le apăsă din nou pe ale ei. Limba îi invadă gura, din nou, luând ceea ce-şi dorea şi făcând-o să tremure. Asta îi plăcea, partea cu sărutatul. O făcea atât de bine, atât de… excitant.

Mai ales când o săruta aşa de încet, relaxat, de parcă ar fi avut dreptul să se desfete cu gura ei. Probabil că aşa credea, că avea dreptul, din moment ce ea îl lăsa să-i dezmierde trupul într-un mod atât de neruşinat. El îşi puse o mână pe ceafa ei, strivindu-i părul nepieptănat în timp ce gura îi devenea mai curajoasă, mai aspră, mai doritoare. El îi tăia răsuflarea, şi tot ce putea face ea era să se lipească de el, înnebunită de cum se simţea gura lui cotropind-o pe a ei ca un bandit. Sau ca un contrabandist.

Un ciocănit în uşă rupse vraja.

— Domnule? se auzi o voce bărbătească de partea

cealaltă a uşii. Soţia dumneavoastră e bine?

Ea se trase înapoi de lângă el, dar mâinile îi rămaseră agăţate de reverele hainei.

— Hangiul, la naiba, bombăni Daniel în barbă.

— E bine, strigă el în direcţia uşii. Dar privirea sa avea o intensitate pe care ea nu o mai văzuse niciodată la el. Eşti plină de surprize, draga mea, şopti el cu o sprânceană ridicată. Nu poţi să călăreşti, însă ştii să săruţi. Şi chiar mai bine decât mă aşteptam de la o lady atât de nobilă.

Umbra de triumf din glasul lui o îngrozi pe loc. Încercă să se dea jos din poala lui, dar picioarele nu o ajutară, aşa că aterizâ în genunchi pe podea. Cu o înjurătură, Daniel o ridică de braţe ca pe o păpuşă de cârpă şi o aşeză la loc pe canapea lângă el.

— Stai acolo, porunci el.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă bărbatul de dincolo de uşă.

— Da, poţi intra, răspunse Daniel.

Până când hangiul deschise uşa, Helena era aşezată lângă Daniel cât putea de cuviincios, având în vedere circumstanţele, deşi era sigură că arăta oribil. Îşi scosese batista lui Daniel dintre fuste, vrând să-şi îngroape faţa în ea, dar asta ar fi fost şi mai rău, căci şi-ar fi arătat doar ochii umflaţi de plâns şi nasul roşu. Apoi observă boneta pe jos, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău.

Mai ales când hangiul cu faţa ciupită de vărsat le aruncă amândurora un zâmbet ştiutor.

— Puteţi să rămâneţi toată noaptea aici, domnule, se oferi el, mult mai amabil decât fusese soţia lui. Avem o cameră foarte frumoasă cu…

— Din păcate, nu putem. Daniel îi aruncă Helenei o privire rapidă şi se ridică. Dar vom avea nevoie de un alt mijloc de călătorie. Aveţi cumva o trăsură sau o şaretă de închiriat?

— Avem un mic poştalion, cu o pereche frumoasă de cai. Băiatul poate fi gata de plecare în orice moment.

— Asta va fi foarte bine. Dacă vreţi să o pregătiţi, voi veni imediat.

Dând scurt din cap, hangiul plecă. Daniel se întoarse la canapea, unde stătu în faţa ei cu o expresie impenetrabilă.

— Asta e ultima şansă, Helena.

Ea se uită la el dându-şi foarte bine seama că nu suporta să-l privească în ochi.

— Pentru ce?

— Ca să te întorci la Londra. Durează două ore cu poştalionul, ai putea fi din nou în casa lui Griff la timp pentru cină.

Ea mototoli batista în mână.

— Am zis deja că nu vreau să mă întorc. De ce m-aş răzgândi acum?

Privirea lui alunecă spre gura ei şi se opri acolo, de parcă şi-ar fi marcat teritoriul.

— Pentru că, dacă vii cu mine, nu pot să promit că nu te voi mai săruta.

Ea rămase fără aer. O, Doamne! Onestitatea era suficientă pentru a zgudui nervii unei femei. Sau pentru a-i stârni imaginaţia. Cu toate astea, exista o anumită certitudine în cuvintele lui.

— Iar eu pot să promit că nu voi permite asta.

El schiţă un început de zâmbet.

— Poţi?

Îi ridică boneta de pe jos şi i-o întinse. Dar când ea duse mâna spre el să o ia, el i-o prinse cu mâna liberă şi i-o sărută.

Ea nu se putu abţine, mâna îi tremură, cât timp el adăstă asupra ei, sărutându-i mai întâi podul, apoi întorcând-o şi sărutându-i încheietura, chiar deasupra mănuşii. Pulsul ei o luă razna sub buzele lui desfăcute.

Când îi dădu drumul şi se îndreptă de spate, privirea îi strălucea de dorinţă, iar întregul ei trup tresăltă de pasiune. El îi aruncă o privire enigmatică, de triumf amestecat cu frustrare.

— Dacă îţi închipui măcar pentru o clipă că hotărârea ta ar putea împiedica să se mai întâmple asta, atunci nu mă cunoşti prea bine, draga mea. Şi nici pe tine.

Ea nu se putu gândi la vreun răspuns care să sune convingător. Iar el aproape că nu aşteptă un răspuns înainte să dea din cap.

— Prea bine, atunci. Câtă vreme ne înţelegem… Părând dintr-odată morocănos şi încruntat, el se îndreptă spre uşă. Stai aici. O să vin să te duc la trăsură când va fi gata.

O, Doamne, trăsura! Acum aveau să călătorească împreună, singuri într-o situaţie cât se poate de intimă. Sfinte Dumnezeule, în ce naiba se băgase?

Capitolul 8

Ochii-i închişi, ca săbiile-n în teacă
Pecetluiţi erau în blând răspuns;
Tăcutele ei buze, cu răsuflare dulce,
Mai dulce decât orice trandafir.

Pe un strat cu flori, Robert Burns

Trăsura înainta hurducăindu-se pe drumul spre Turnbridge, în timp ce Daniel o privea pe Helena dormind în faţa lui. Ea adormise din clipa în care porniseră la drum, probabil extenuată după călătoria pe cal. Cu excepţia unui scurt moment în care aţipise, el o privise aproape fără

încetare, nefiind în stare să-şi ia ochii de la ea. Helena adormită era fascinantă, şi mai frumoasă cu soarele care îi mângâia trupul zvelt cu degete aurii. În felul în care ar fi vrut să o dezmierde el.

Ce frumuseţe era, o fiinţă cu membre lungi de o asemenea eleganţă, încât aproape că nu-i venea să creadă că o sărutase. Până şi când dormea, era elegantă. Nu sforăia, nu dormea cu gura deschisă, o nu. Cu capul sprijinit de perne, ea dormea frumos, într-un colţ al banchetei. Mâinile rămaseră sprijinite între obraz şi peretele trăsurii, iar picioarele ei rămăseseră alăturate pe podea.

El dormea foarte dezorganizat, vânzolindu-se şi sforăind. Îl surprinse că putea să stea atât de cuminte. Îi venea să o deranjeze, să se aşeze lângă ea şi să o sărute pe obraz, dar asta ar fi fost o greşeală, fără îndoială. Fusese o greşeală de la bun început să o sărute, să scoată la iveală femeia adevărată de sub toată acea perfecţiune, femeia cu pasiuni şi nevoi. Şi gura cea mai drăgălaşă de pe pământ, caldă, şi blândă şi sărutabilă.

— La naiba, înjură el în barbă, în timp ce mădularul îi dădea de furcă.

Afurisitul se tot învârtoşa în pantaloni, din pricina ei şi a buzelor ei dulci. Încă putea să le simtă gustul… voia să-l simtă din nou. Mai mult decât atât, voia să-i simtă gustul peste tot, de la sprâncenele ei late până la degetele adorabile de la picioare, fie şi numai ca să-i testeze promisiunea că nu-i va mai permite să o sărute.

Dar nu putea risca. Dacă o săruta, asta ar fi putut să ducă la mai mult – chiar şi o virgină de familie bună putea ceda în circumstanţele potrivite – iar mai mult putea duce la necazuri.

Niciun bărbat cu minte nu ar seduce-o pe Helena, ale cărei idei rigide despre moralitate o făceau o femeie periculoasă. Era genul care se răzgândea cu privire la ce voia din clipa în care se termina seducţia, iar apoi aveai de

plătit. Dacă era să aleagă între cuvântul ei şi al lui, al lui nu ar valora niciun bănuţ găurit. Nu, muncise prea din greu pentru a găsi o nişă profitabilă pentru el în comerţul londonez, pentru ca eforturile să-i fie distruse de pasiune.

Ea se mişcă în somn şi simţi cum i se strânge stomacul. Desigur, dacă ar fi mai mult decât seducţie, dacă ea l-ar accepta drept pretendent… Simţi un nod în gât. Nu prea credea. Ea nu avea încredere nici în bărbaţii de rangul ei, ce să mai vorbim de el – bastardul unui tâlhar la drumul mare şi fost contrabandist. În afară de asta, de ce s-ar căsători cu o femeie atât de rigidă doar ca să-şi ogoiască pasiunea? Nici măcar nu se afla în căutarea unei soţii, iar cele de teapa ei nu aduceau decât necazuri.

Nu conta cât de singur era, îi era mai bine cu uşuratice precum Sail, care nu aveau cum să-i facă rău. Mai bine nu îşi mai făcea visuri de viitor cu Lady Helena.

Trăsura se scuturâ, trecând peste un hop, şi ea se trezi. Se uită la el uimită. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama unde era, şi felul în care somnul i se şterse de pe faţă îi făcu sângele să fiarbă în vene. Cum avea să supravieţuiască restului călătoriei cu ea era un mister.

Ea se îndreptă cu graţia-i caracteristică şi îşi puse mâinile în poală.

— Îmi pare rău, am adormit? Cât de nepoliticos din partea mea.

Şi cât de tipic pentru Helena să gândească astfel. El zâmbi.

— Nu e deloc nepoliticos. Aveai nevoie de odihnă.

Ea îşi netezi nişte cute inexistente de pe fustă, apoi îşi aranjă boneta.

— Ai dormit şi tu?

— Un pic, răspunse el evaziv.

Nu avea rost să-i spună că o privise tot timpul cu jind. Ea deja se simţea inconfortabil alături de el, având grijă să-şi ţină până şi fustele departe de el, deşi asta era destul de

complicat în poştalionul mic.

— Cât e ora? întrebă ea.

El scoase ceasul din buzunar.

— E cinci şi jumătate.

Ea ridică un braţ gingaş, ca să-şi ascundă un căscat.

— Crezi că vom călători toată noaptea?

— Nu, m-am gândit să petrecem noaptea la Turnbridge. Nu putem merge mai departe până nu aflăm exact încotro se îndreaptă Pryce şi Juliet. Probabil că s-au oprit şi ei acolo, iar de la Turnbridge ar fi putut s-o ia spre est, la Dover, ori să meargă în sud, spre unul dintre numeroasele oraşe de pe coastă.

— Ai aflat ceva util de la grăjdarul de la Mistreţul Albastru?

— A zis că Pryce avea o femeie cu el şi că se îndreptau spre Turnbridge. Aşa că deocamdată ne aflăm pe drumul corect. Potrivit prietenului meu, Clancy, în Turnbridge este un han care se numeşte Trandafirul şi Coroana, unde se opresc uneori contrabandiştii în drum spre Londra. M-am gândit că am putea să luăm camere acolo. Aşa aş putea să fac o vizită în cârciumă mai târziu şi să le pun întrebări contrabandiştilor pe care o să-i găsesc acolo. Ar putea să ştie încotro se îndreaptă cei doi. Ba s-ar putea să ştie şi dacă Pryce are cuterul lui şi unde îl ţine. Asta ne-ar ajuta când o să ajungem pe coastă.

Ea încuviinţă, absentă. Apoi îşi strânse mâinile în poală şi se uită pe fereastră, aparent nederanjată de hurducăitul trăsurii pe drumurile desfundate. Corpul ei părea fluid, adaptându-se cu uşurinţă la mişcările trăsurii, la fel cum făcuse şi cu pasul calului. Se întreba dacă nu cumva nu era în stare de mai multe decât credea ea. Poate dacă s-ar obişnui treptat cu călăritul…

— Pot să te întreb ceva, domnule Brennan?

— Credeam că îmi vei spune Daniel.

Ea se uită la el, prevăzătoare şi atentă.

— Desigur. Mă întrebam… Daniel… călătoria asta o să-ţi aducă necazuri în afacerea cu investiţii?

La naiba, femeia putea citi gândurile?

— Ce vrei să spui?

— Pari să ai mulţi clienţi, iar aceştia s-ar putea să fie deranjaţi că ai plecat fără nicio explicaţie.

A, deci la asta se referea.

— O să supravieţuiască.

— Nu mă gândeam la ei, ci la tine şi la noua ta afacere. N-aş vrea să fiu eu cauza pentru distrugerea ei.

Pe buzele lui apăru un zâmbet ironic.

— N-o să fii.

„Atâta vreme cât pot să-mi ţin mădularul în pantaloni.”

— Scurta mea absenţă s-ar putea să-mi reducă un pic profiturile, însă asta nu contează.

— Nu contează? îmi dau seama cât e de important, te asigur. Dacă Griff va refuza să te recompenseze în mod adecvat, voi face tot ce îmi stă în putinţă…

— Haide să nu mai vorbim despre asta. Grija ei pentru finanţele sale îl amuza copios. Fii sigură că îmi pot permite această călătorie, fie că Griff mă va recompensa sau nu.

— Nu trebuie să păstrezi aparenţele pentru mine. Ea făcu o pauză şi-şi adună curajul. Nu vreau să fiu nepoliticoasă şi amintesc asta doar într-un mod politicos, dar am văzut unde locuieşti, Daniel. Ştiu că fondurile tale sunt probabil… limitate.

Nimeni nu-l mai făcuse până acum sărac într-un mod atât de politicos. Ea părea atât de neliniştită că îl stânjenise, încât izbucni în râs.

— Locuiesc în St. Giles, aşadar ai decis că nu-mi pot permite altceva?

— Din ce alt motiv ai locui acolo?

— Pentru că aşa vreau.

Ea scutură din cap.

— Nimeni nu ar vrea să locuiască într-o asemenea mahala.

— Uiţi cine sunt, draga mea. Locul meu e în St. Giles. Ce crezi că ar trebui să fac? Să cumpăr o casă mare în Mayfair şi să mă dau drept nobil? Chiar dacă aş vrea să-mi cheltuiesc banii pe asemenea frivolităţi – ceea ce nu vreau – nu ar avea niciun sens. Un bărbat e ceea ce e, şi o casă şi haine scumpe nu vor schimba asta niciodată. Doar când încearcă să-şi ascundă originile umile şi să păcălească oamenii intră în necaz.

Ea se uită la el, complet uluită.

— Atunci de ce ai învăţat să vorbeşti cum trebuie şi să te porţi ca un gentleman, dacă nu vrei să fii unul?

— Ca să profit cât mai mult de şansa pe care mi-a oferit-o Griff. Dar nu am nevoie de o locuinţă elegantă ca să am succes cu afacerea mea. Viaţa mea personală mă priveşte, şi aşa a fost întotdeauna. Iar în viaţa mea personală prefer să nu trec drept ceea ce nu sunt. Am făcut-o o singură dată pentru Griff, şi nu mi s-a potrivit deloc. Cel mai bine e să fii cinstit. Oamenii nu te acuză că i-ai înşelat dacă eşti cinstit cu ei de la bun început. Dacă cineva poate să înţeleagă asta, atunci tu eşti aceea.

Ea părea sceptică.

— Aşadar le spui tuturor clienţilor, ducelui, bunăoară, că tatăl tău a fost bandit la drumul mare şi lucra pentru contrabandişti?

— Nu le spun, dar nici nu ascund asta. În general află, dacă nu ştiu deja. Cei mai mulţi clienţi m-au cunoscut prin Griff.

El nu-i explică faptul că unii fuseseră implicaţi ei înşişi pentru o vreme în afaceri cu contrabandă. Cineva furnizase totuşi capitalul pentru toate acele ambarcaţiuni şi bunuri.

— Au văzut cum mi-am mărit câştigurile şi vor şi ei acelaşi lucru. Aşa că, atâta vreme cât le asigur câştiguri mari, nu prea le pasă cine sunt. Sinceritatea mea în această

privinţă îi face să se încreadă şi mai mult în mine.

Ea scutură din cap. Probabil că nu putea înţelege cum un bărbat alegea mai degrabă să fie el însuşi decât să prezinte o faţadă. Ea prezenta o faţadă în fiecare zi, păstrându-şi şinele adevărat ascuns atât de bine, încât doar câte un pic din adevărata femeie răzbătea din când în când la suprafaţă.

Dar în după-amiaza aceasta descoperise femeia prizonieră în spatele peretelui de sticlă fărâmicioasă de maniere, ca o figurină drăgălaşă, captivă sub o cupolă de sticlă. Din pură perversitate simţea nevoia să spargă sticla şi să o elibereze.

— În afară de asta, continuă el, să locuiesc în St. Giles reprezintă un avantaj pentru afaceri. Averile din Londra nu se fac în cluburi, să ştii. De unde crezi că îşi angajează proprietarii de mine bătăuşii care să-i îmblânzească pe lucrători? Unde crezi că se duc toţi marinarii vorbăreţi cu încărcături valoroase când coboară de pe nave? La magazinele de gin din St. Giles, acolo se duc. Iar un bărbat deştept, cu urechile atente, poate să folosească tot ce aude ca să-şi dea seama când preţul ceaiului creşte, sau când minele s-ar putea să creeze probleme.

Ea se uită la el, de parcă l-ar fi văzut acum prima dată cu alţi ochi.

— Nu m-am mai gândit niciodată la asta.

— Nimeni nu o face. Asta este ceea ce-mi conferă mie un avantaj, draga mea.

— Înţeleg. Ea îi oferi un zâmbet. Dar chiar şi aşa, să ştii că apreciez mult faptul că te osteneşti atât de tare pentru mine şi pentru Juliet. După ziua de azi, nu ţi-aş fi luat-o în nume de rău dacă ai fi lăsat totul baltă şi te-ai fi întors la Londra.

— Am zis că o s-o găsesc, şi asta o să fac. Eu nu îmi retrag promisiunile.

În ochii ei căprui sclipi bănuiala.

— O fi aşa cum spui, dar nu erai atât de dornic să porneşti în această călătorie mai devreme. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea la Londra? Nu îmi ascunzi nimic, nu-i aşa? Despre domnul Pryce, vreau să spun.

Domnul Pryce. Acesta era un subiect care îl făcu să se foiască neliniştit.

— Nu. Ţi-am spus tot ce am aflat. Dar mărturisesc că mă roade faptul că e contrabandist. Prima dată când mi-ai spus despre asta, am fost sigur că te înşeli. Dar am greşit eu, iar asta e îngrijorător.

Ea ridică uşor din sprâncene.

— Nu-ţi place să te înşeli, nu-i aşa?

— Probabil că nu mai mult decât ţie.

— Adevărat, recunoscu ea cinstit şi îi oferi şi un zâmbet.

Ce zâmbet avea. Îl vedea doar rareori, dar când îşi făcea apariţia, era ca şi cum ai găsi inelul în tortul de nuntă – o încântare neaşteptată în deplina plăcere de a o privi. Păcat că era aşa de trecător. Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Nu crezi că domnul Pryce i-ar face rău, nu-i aşa?

— Nu. Contrabandiştii sunt interesaţi de un singur lucru – banii. Chiar dacă se căsătoreşte cu ea pentru averea ei, nu ar avea niciun sens să o rănească în afară de a o…

La naiba, ar fi trebuit să-şi ţină gura mai devreme!

— În afară de a o compromite, termină ea ideea.

— Da, oftă el.

Iar mica Juliet nu era singura pe cale de a fi compromisă.

— Acum lasă-mă să-ţi pun o întrebare. De ce eşti atât de pornită să o opreşti? De ce să rişti aşa de multe, doar ca să o salvezi pe Juliet de la o căsătorie nefericită?

— E sora mea, zise ea, de parcă asta ar fi fost singura explicaţie de care avea nevoie.

— Iar ea e o femeie în toată firea, care poate să

hotărască singură. Dar reputaţia ta ar putea fi şi ea distrusă dacă se află că ai călătorit singură cu mine.

— Nimeni nu va afla.

— Nu poţi şti sigur. Iar dacă se află... Ei bine, nu mă învârt eu în cercurile voastre rafinate, dar ştii ce se întâmplă cu o femeie în poziţia ta care nu ţine cont de regulile de bună purtare. Poate fi compromisă fără să-şi piardă virtutea, aşa cum ştii prea bine. Apoi niciun bărbat decent nu o va mai curta, ca să nu mai vorbim de cineva cu rang şi avere.

Spre surprinderea lui, ea râse amar.

— Nu-ţi face griji, am renunţat de mult la ideea de-a face o căsătorie bună.

— Cum aşa?

Ea făcu ochii mari. Se pare că nimeni nu îi pusese vreodată această întrebare.

— Aş zice că e evident.

— Nu e.

Cel puţin nu era pentru el. O, el era destul de sigur care credea ea că ar fi motivul, dar lui nu-i venea să creadă că era nemăritată din pricina asta.

— Există mai multe motive, zise ea evaziv.

— Care ar fi acelea?

— Unul ar fi că sunt fiica unui bărbat care nu e într-adevăr conte, dar care a furat titlul de la cel îndreptăţit să-l poarte. După moartea lui *papa,* toată lumea va afla asta.

— Griff va păstra secretul cât de bine va putea.

— Ştiu, dar dacă e să moştenească, adevărul nu poate fi evitat, şi e în favoarea tuturor ca el să moştenească.

— Ai spus că sunt mai multe motive. Care ar mai fi?

Ea ridică bărbia.

— Am trecut bine de vârsta la care se căsătoresc femeile...

El pufni.

— Nu poţi avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Am douăzeci şi şase, aproape douăzeci şi şapte.

— Asta nu e un impediment, după părerea mea. Dar continuă. Ce altceva te depărtează atât de mult de măritiş, încât să nu-ţi pese de reputaţia ta? Griff ţi-a dat o zestre bunicică.

Ea îl scrută cu privirea.

— Asta înseamnă doar că pot să aleg dintre numeroşii vânători de zestre.

— Iar noi ştim amândoi ce părere ai despre vânătorii de zestre, o tachină el.

Ea nu zâmbi.

— Exact.

— Ce altceva?

„Spune-o”, se gândi el. „Spune-o ca să-ţi pot demonstra cât te înşeli.”

— Nu sunt genul potrivit pentru a fi soţie.

Pe el îl pufni râsul.

— Şi care e genul potrivit pentru a fi soţie, spune-mi, te rog?

— Agreabilă, ascultătoare, eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Cu asta trebuie să fiu de acord.

Când ea se încruntă spre el, el se aplecă şi-i şopti:

— Poate doar când săruţi un bărbat. Asta e de ajuns să mă facă să bănuiesc că eşti mult mai blândă decât laşi să se vadă.

— Să nu fii aşa de sigur, zise ea răutăcioasă.

— Aş putea paria pe asta. Mă pricep destul de bine la caractere, să ştii, în special ale femeilor.

— Pentru că-ţi petreci atât de mult timp cu multe dintre ele.

— Probabil.

Tonul ei gelos îl făcu să se simtă mulţumit, fără să vrea.

La fel şi modul în care ea reacţionă la răspunsul lui. Se încrunta atât de drăgălaş. Apoi ea fu cuprinsă de o tăcere tensionată şi se întoarse să privească pe fereastră.

— Ştii că am fost logodită acum câţiva ani?

Asta îl surprinse.

— Nu, n-am ştiut. Cine era bărbatul?

— Un viconte pe nume Farnsworth.

El se gândi o clipă.

— Moştenitorul ducelui de Pomfret? Farnsworth nu e cel care s-a căsătorit anul trecut cu fiica unui bogat negustor de cărbune?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— El e.

— Înţeleg că nu ai amintiri plăcute din timpul logodnei?

— Ai putea spune asta.

Cum ea refuza să colaboreze, el abordă un ton nonşalant.

— Cred că l-am întâlnit odată pe viconte. Îmi amintesc doar de cizmele lui foarte elegante. L-am întrebat unde le-a comandat şi mi-a spus numele unui cizmar scump de pe Oxford Street. Cam asta a fost limita conversaţiei noastre. El o studie o clipă. Am vorbit puţin mai mult cu soţia lui. Era drăgălaşă, dar nu avea pic de minte în cap. Nici nu se poate compara cu tine

— Este şi ea şchioapă? se răsti ea, aruncându-i o privire rece şi dură.

În sfârşit o spusese. Cuvintele ei amare îl făceau să-şi dorească să o tragă în poala lui şi să-i arate cât de puţin conta asta pentru un bărbat adevărat. Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Nu văd ce-are a face asta.

Ea trase aer în piept.

— Înseamnă că îi e o soţie mai bună decât i-aş fi fost eu.

— De ce? Nu e ca şi cum ar trebui să-i găteşti sau să faci curat ori altceva ce ar necesita un picior complet sănătos. Ai servitori pentru toate, aşa că nu ar trebui să conteze în niciun fel.

— Dimpotrivă, contează foarte mult. Tinerele bine educate sunt întruparea perfectă a feminităţii.

Ea recită asta de parcă ar fi învăţat-o din cartea de reguli pe care i-o dăduse valetul mai devreme din bagajul ei.

— Aiureli, replică el.

— C… cum? se holbă ea la el.

— M-ai auzit. Aiureli. Toate. Poate tu crezi că trebuie să fii perfectă, dar nimeni altcineva nu crede asta. Mă îndoiesc chiar şi că Farnsworth crede asta.

Ochii ei străluciră în lumina tot mai palidă din trăsură.

— Sincer, nu am idee ce credea. Spre deosebire de tine, eu nu sunt expertă în sexul opus. Dar ştiu că Lord Farnsworth m-a curtat doar cât a crezut că am avere. De îndată ce a descoperit că nu aveam, a fugit cât de repede l-au ţinut cizmele de pe Oxford Street.

— Atunci a fost un prost, draga mea, zise el sincer, şi tu meriţi ceva mai bun.

Ea rămase fără aer, emoţiile succedându-i-se pe chip cu rapiditate – surpriză, apoi speranţă şi în final neîncredere. După o clipă, privi în altă parte.

— De fapt, a fost mult mai deştept decât cei care au venit după el. A avut măcar bunul-simţ să pretindă că ar ţine la mine. Îmi făcea mereu complimente elaborate şi mă trata cu îngrijorare prietenoasă. Tonul ei deveni sec. Dar măcar m-am păzit de ceilalţi, în afară de asta, cum ştiau din start că aveam un picior bolnav şi doar rangul mă recomanda, tentativele lor de a mă curta au fost destul de lipsite de entuziasm.

Felul în care îi arunca pe toţi bărbaţii în aceeaşi oală îl irita.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca nu piciorul tău să îi fi alungat? Poate că s-au săturat de atitudinea ta rece şi de limba ta ascuţită. Poate că şi Farnsworth s-a săturat.

— Nu aveam limba ascuţită când mă curta Lord Farnsworth… asta a venit mai târziu. Vezi tu, am fost destul de proastă încât să cred în complimentele lui. Îmi închipuiam că eram îndrăgostită de el.

Oftatul ei moale îl duru.

— Într-adevăr am fost foarte agreabilă cu el. Mai mult decât agreabilă.

Cuvintele ei îl loviră în plex. Se trezi dintr-odată urându-l pe Farnsworth cu pasiune, nu doar pentru că o făcuse pe Helena să sufere, ci pentru că îi câştigase iubirea înainte să-i dea lovitura mortală. Şi ce naiba însemna „mai mult decât agreabilă”?!

— De asta te pricepi atât de bine la sărutat? zise el fără să se gândească. Pentru că ai exersat mult cu Farnsworth?

Ea clipi, privind spre el.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tine, fiind „mai mult decât agreabilă” cu afurisitul de lord, despre asta vorbesc.

Ea se îndreptă de spate, revoltată.

— Am vrut doar să spun că am fost sociabilă, nu că… Cum ai putut să crezi că?… Vocea i se înăspri. O, tipic pentru un bărbat – să se laude cu relaţiile lui cu jumătate din târfele din Londra şi pe urmă să critice o femeie pentru că a vorbit prieteneşte cu un bărbat. Tu mă seduci să te sărut, dar mă cerţi că l-aş fi sărutat pe el. Cum îndrăzneşti?

El rămase o clipă fără grai în faţa furiei ei, uitându-se lung la ea. Apoi scutură din cap, şocat de puterea geloziei pe care ea o stârnise în el. Avea dreptate cu tirada ei, dar nu avea să-i arate ce provocaseră cuvintele lui nesocotite. Şi chiar trebuia să vorbească despre acel sărut de parcă ar

fi fost forţată?

— Îmi pare rău, draga mea, zise el încercând să-şi stăpânească emoţiile şi să pară sincer. Ai perfectă dreptate. Am spus un lucru nesăbuit şi prostesc.

Se pare că ea simţise că nu-i spunea totul, pentru că îi aruncă o privire prevăzătoare.

— Aşa a fost.

— Poţi să săruţi pe cine vrei, o asigură el.

„Deşi aş prefera să fiu eu”, adăugă el în gând, dar apoi alungă ideea şi reveni în mod intenţionat la un subiect mai nevinovat.

— Cu siguranţă poţi fi agreabilă cu cine doreşti.

— Mulţumesc foarte mult că îmi acorzi permisiunea. Ea îşi ridică nasul, în continuare supărată. Dar ştiu că nu mă consideri în stare să fiu agreabilă.

— Ba deloc. Ai fost cât se poate de agreabilă în timpul prânzului astăzi.

Ba chiar mai mult după aceea… La naiba, de ce nu putea să-şi ia gândul de la sărutul acela?

— Nu spui asta doar ca să mă flatezi, nu-i aşa?

Ea îşi înfăşură şalul în jurul ei, de parcă materialul subţire i-ar fi putut oferi protecţie în faţa lui. Pe buzele lui apăru un zâmbet.

— Nici nu m-aş gândi la asta.

— Pentru că ai tendinţa să flatezi femeile, să ştii.

— Aşa fac?

Se gândea la afurisitul de Farnsworth, cel care îi făcuse complimente nesincere?

— Da. Chiar şi Griff zice că ai putea să intri până şi în graţiile reginei.

El ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă să flatezi. Să flatezi înseamnă când un bărbat minte o femeie cu privire la ce e ea. Eu nu fac asta. Văd părţile ascunse ale fiecărei femei, virtuţile din cele mai timide şi din cele mai arogante, şi vorbesc despre

acea parte, cea mai bună parte din ele. Asta e tot.

— Vrei să spui că ai scos la iveală din acea femeie de la han… dorinţa ei de a munci din greu?

— Da, ştiu că asta nu era probabil singura ei virtute. Îmi dau seama că te-a enervat cu comentariul despre irlandezi, care nici mie nu mi-a plăcut. Dar o femeie ca ea are o viaţă grea. Care poate înăspri pe oricine. Nu poţi să-i reproşezi că asprimea se revarsă în opinii nesăbuite. Nu ai de unde să ştii, poate că a fost jefuită odată de un irlandez. El îşi coborî vocea: Nu e nicio diferenţă faţă de cum priveşti tu cu neîncredere toţi bărbaţii, din pricina lui Farnsworth.

— Dar nu fac asta.

— O, ba da. Altfel nu ai fi atât de suspicioasă în privinţa complimentelor mele.

— Am toate motivele să fiu suspicioasă şi ştii prea bine. Vara trecută…

— Hai să lămurim un lucru: toate acele complimente pe care ţi le-am făcut vara trecută erau adevărate, indiferent de ce crezi tu. Nu te-am minţit niciodată, în afară de faptul că am pretins că eram Griff. Fusese evaziv, dar nu minţise niciodată direct. Ba mai mult, îţi promit să nu mai fac asta niciodată.

El se uită la mâinile din poală, strânse în doi pumni în semn de apărare, apoi din nou la chipul ei neîncrezător.

— Şi cu siguranţă să nu crezi că aş fi putut avea alt motiv să te sărut în după-amiaza asta în afară de pasiune sinceră.

Ochii ei sclipiră.

— Zestrea cea frumoasă pe care mi-a dat-o Griff nu are nicio legătură cu asta, sunt sigură.

Cuvintele căzură între ei ca o lovitură de tun, declanşând în pieptul lui o furie sălbatică, fierbinte. La fel de bine ar fi putut să-l pălmuiască. Într-adevăr, ar fi preferat asta. Nu ajuta faptul că i se confirmaseră bănuielile cu privire la ea – l-ar fi atacat într-o clipită.

— Asta a fost o lovitură sub centură, Helena, pe care nu o meritam.

Pe chip i se aşternu pe dată expresia remuşcării.

— Da, probabil că aşa ea. Dar am oarecare motive. Ai fost dispus să accepţi banii lui Griff ca să ne curtezi – sau ai uitat de asta?

El se încruntă la ea.

— Poate că ar trebui să lămurim câteva păreri greşite pe care le ai despre mine. Nu sunt atât de sărac sau de lipsit de perspective cum pari a crede. Am plecat din afacerea lui Griff pentru că deja câştigam mai mult pe cont propriu decât ca administrator al averii sale. Dar chiar şi înainte de asta aveam sume substanţiale puse deoparte. În momentul de faţă am zece mii de lire într-un fond pe care îl folosesc când e nevoie. Dacă voi continua să locuiesc modest şi afacerea mea va continua să crească, suma respectivă va fi dublă într-un an.

Spre satisfacţia lui sumbră, pe chipul ei se aşternu o expresie şocată. Era atât de al naibii de convenţională. Nu putea gândi dincolo de liniile înguste trasate pentru ea de guvernante şi de tată, şi de naiba ştie cine altcineva.

— Da, continuă el, am acceptat oferta lui Griff de a vă curta pe toate trei, aşa am început să economisesc, îndeplinind sarcini neobişnuite pentru Griff. Dar el nu m-a plătit să-ţi ofer complimente false şi nici nu aş fi făcut aşa ceva. De fapt, n-am luat niciun ban din ce mi-a oferit. Nu sunt defel îngrijorat cu privire la viitorul meu financiar, aşa că te asigur că o zestre de trei mii de lire nu m-ar tenta să sărut o femeie pe care n-o doresc.

După acest mic discurs, el bătu în tavanul trăsurii ca să-i ceară vizitiului să oprească. Prefera să călătorească la aer, în frig şi vânt, decât să mai stea o clipă în prezenţa de gheaţă a Helenei.

— Daniel… începu ea.

— Nu. Sunt prea furios acum şi nu vreau să mai aud

nimic. Dacă nu reuşeşti să-ţi dai seama că un bărbat te poate dori doar pentru tine, şi nu pentru bani sau rang, dacă insişti să ai aşa o părere proastă despre tine, atunci nu cred că pot să fac ceva în privinţa asta. Dar nu trebuie să accept faptul că ai o părere atât de proastă despre mine.

Trăsura se opri cu o scuturătură şi el deschise uşa. Avusese dreptate să fie prevăzător cu ea. Figurinele de sub globuri de sticlă nu trebuiau eliberate. Ele trebuiau să rămână pe micile lor piedestaluri şi să fie admirate de la distanţă. Pentru că, dacă le eliberai, te alegeai doar cu pumnii însângeraţi.

Capitolul 9

În cinstea celui care bea doar bere neagră
Şi merge să se culce când o gată.
Trăieşte-aşa cum ar trebui să trăiască,
Căci e un om vesel, dintr-o bucată.

Trei vizitii veseli – baladă anonimă

Helena şedea pe scaunul din sala mare de la Trandafirul şi Coroana şi aştepta ca Daniel să se întoarcă de la discuţia cu hangiul despre închirierea camerelor. Din fericire, acum putea să umble cu ajutorul bastonului, doar că nu putea să stea prea mult timp în picioare. Daniel probabil că n-ar fi vrut oricum să o ducă înăuntru în braţe. Nu mai vorbise cu ea de când sosiseră. Nu că i-ar fi găsit vreo vină în asta, după acuzaţiile nedrepte pe care i le adusese.

Ştia că nu era interesat de zestrea ei sau de cine ştie ce alt motiv ridicol asemănător. Nu era interesat de ea

deloc – cel puţin nu în calitate de soţie. Sărutul său fusese mânat de pasiune pură, nu de intenţii serioase.

Dar când sugerase că ea fusese intimă cu Lord Farnsworth o făcuse aşa de furioasă! Mai ales când el nu se ruşina de toate flirturile lui.

De asta considerase complimentele lui suspecte – pentru că le oferea cu atâta libertate tuturor femeilor. Niciodată nu-şi dorise să creadă în complimentele unui bărbat aşa cum voise să se încreadă în vorbele lui Daniel, iar asta îl făcea periculos pentru liniştea ei sufletească.

Iar acum nu vor mai fi deloc complimente. Cum îşi mai dorea să o întâmpine cu zâmbetul lui blând, să-şi facă griji pentru ea. Nu să fie atât de furios pe ea. Oftă. Bătuse un nou record negativ, dorindu-şi atenţiile unui pungaş.

Daniel intră în încăpere cu chipul la fel de împietrit cum îl avusese când ieşise.

— Hangiul spune că nu e disponibilă decât o singură cameră. Ar trebui să mergem la Turnbridge Wells.

— Dar ai spus că acesta e cel mai bun loc…

— Ştiu ce am spus. Dar nu o să împărţim aceeaşi cameră şi discuţia e încheiată.

— Nu mă deranjează să împart dacă e nevoie.

El o ţintui cu privirea.

— Mă deranjează pe mine.

— E doar pentru o noapte. Ea îşi coborî vocea la sosirea hangiului. Iar dacă asta ne va ajuta să îi găsim, ar trebui s-o facem.

Cel puţin va avea ocazia să-şi ceară scuze. Nu prea avea cum s-o evite într-un spaţiu atât de mic.

— Intenţionaţi să rămâneţi, domnule? întrebă hangiul când se apropie. Soţia dumneavoastră pare foarte slăbită, iar camera este destul de mare pentru două persoane.

Iar Daniel spusese că aici era locul ideal din care să adune informaţii.

— Da, dragul meu, sunt prea obosită ca să mai

continuu. Putem să rămânem aici.

Daniel se încruntă la ea, muşchii maxilarului jucându-i sub piele. Ea înghiţi în sec. Doamne, avea să fie o noapte foarte lungă.

El înjură în barbă şi se întoarse spre hangiu.

— Ai cumva o saltea în plus pe care s-o pun pe jos?

— Nu puteţi dormi acolo, domnule…

— Pe soţia mea o chinuie piciorul noaptea, deci nu dormim în acelaşi pat. Nu rămânem decât dacă poţi să ne oferi o saltea. Sunt dispus să plătesc pentru asta.

Hangiul ridică din umeri.

— Bănuiesc că asta se poate aranja.

— Foarte bine. Atunci vom lua camera.

Helena răsuflă uşurată. Adevărul era că nu mai voia să mai petreacă niciun minut în trăsura aia afurisită, cu sau fără Daniel.

Hangiul era bucuros nevoie mare.

— Sunt sigur că veţi găsi camera foarte potrivită, domnule. Poftiţi pe-aici şi o să vă conduc în odaie. Apoi voi aranja să vi se aducă salteaua.

În timp ce bărbatul se îndrepta spre scări, Daniel se apropie de ea să o ajute să se ridice, apoi o luă pe după talie, ca să o susţină.

— Să nu crezi cumva că asta va schimba ceva între noi, zise el printre dinţi, în timp ce îl urmau pe hangiu.

— Nu cred. Deşi nu putea să rămână supărat pe ea pentru totdeauna. Îmi pare rău, să ştii. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

— E prea târziu ca să îţi mai retragi spusele. Cel puţin acum ştiu ce crezi cu adevărat despre mine.

— Dar, Daniel…

— Destul, Helena. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Acum cine era nedrept? Îi simţi furia în felul în care îşi încorda braţul şi în felul în care se străduia să o atingă cât

mai puţin posibil. Îi lipseau tachinările şi solicitudinea lui. Fusese nesăbuită să-l supere aşa.

Urcară scările în tăcere. Nu avea nevoie de chiar atât de mult ajutor cum pretindea, dar bucuria de a-i simţi braţul în jurul ei o încuraja să se prefacă. De îndată ce intrară în cameră, el o conduse la un scaun şi plecă de lângă ea, de parcă nu ar fi ştiut cum să scape mai repede. Hangiul îşi roti braţul prin încăpere.

— Vedeţi? E destul de spaţioasă, nu-i aşa?

— E potrivită, zise Daniel, privind în jur.

Îi întinse hangiului nişte arginţi.

— Te rog să trimiţi bagajele sus şi nişte mâncare pentru soţia mea. Îţi va spune ea ce îşi doreşte.

— Orice aveţi deja gătit va fi suficient, zise Helena încet. Şi o carafă de vin, dacă sunteţi drăguţ.

— Prea bine, doamnă. Şi nimic pentru dumneavoastră, domnule? întrebă hangiul.

— Nu, o să mănânc în cârciumă.

A, da, cârciuma. Acolo unde se adunau contrabandiştii.

— Prea bine atunci.

Hangiul părea că ar vrea să comenteze aranjamentele ciudate, dar când Daniel se încruntă la el precum Samson în scaunul bărbierului, bărbatul se răzgândi şi plecă.

Daniel se îndreptă şi el spre uşă, dar ea îl opri cu o întrebare:

— Crezi că te vei întoarce foarte târziu?

El se opri la uşă.

— Cât de târziu e nevoie ca să aflu informaţiile de care avem nevoie. Îi aruncă o privire dură. Când mă întorc, ar fi bine să nu mai îmi stai în cale. Mai ales dacă intenţionezi să dormi altfel decât complet îmbrăcată, altfel… El se opri. Nu mă aştepta, asta e tot.

Apoi plecă şi ea se simţi complet părăsită. Se aşeză pe un scaun Windsor şi studie camera. Era o încăpere

veselă, cu lambriuri, mult mai drăguţă decât cele în care stătuse în goana ei spre Londra. Avea chiar şi un pat cu baldachin care părea confortabil, deşi probabil că în saltea pândeau ploşniţe. Domnul Brennan avea să se chinuiască să scape de ele dacă dormea pe jos.

Poate că ea ar trebui să doarmă pe jos. Asta ar fi o dovadă că îi părea rău. Deşi nu era încântată să împartă podeaua cu puricii şi şoarecii care coabitau în mod inevitabil în hanurile de pe traseele poştalioanelor, nu voia nici să petreacă restul călătoriei cu Daniel atât de furios.

Salteaua sosi o jumătate de oră mai târziu, adusă de un argat, în spatele lui sosi şi o servitoare cu o tavă cu mâncare. Argatul făcu focul în cămin, apoi plecă, iar servitoarea începu să pună masa pe o măsuţă ieftină de brad de lângă fereastră.

Helena studie salteaua, bănuitoare.

— Cât timp a trecut de când a fost folosită?

— Doamne sfinte, nu am habar, coniţă, răspunse slujnica. De câteva luni, bănuiesc. Cei mai mulţi oameni preferă un pat, chiar dacă trebuie să-l împartă cu una sau două persoane. Fata strâmbă din nas. Nu e prea plăcut să dormi pe jos, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Din nefericire, Helena înţelegea prea bine. Fata îi aruncă o privire curioasă când se duse să aranjeze salteaua.

— Stăpânul spune că preferaţi să dormiţi singură. Nu ştiu dacă aş putea să fac asta, mai ales dacă aş avea un soţ aşa de chipeş cu care să împart patul.

Zâmbetul mic şi ştiutor al servitoarei o irită pe Helena şi, deşi privirea ei de gheaţă îl făcu să dispară, presupunerile fetei tot o enervau. Fără îndoială că îşi făcea socoteala cum să-l aducă pe Daniel în patul ei. La urma urmei, orice bărbat care refuza să doarmă cu soţia lui…

Sfinte Dumnezeule, acum începuse să se gândească la ea ca la o soţie. În curând o să înceapă să se întrebe cum

ar fi dacă ar împărţi patul cu el, să simtă corpul lui puternic lângă ea, dezbrăcat, cu excepţia indispensabililor…

— Mai doriţi şi altceva, doamnă? întrebă fata, după ce termină cu salteaua.

Helena îşi smulse privirea de la patul impozant, îmbujorată fără să vrea.

— Nu, asta e tot, mulţumesc.

De îndată ce fata plecă, se aşeză să mănânce, dar nu reuşi decât să ciugulească ceva. Mâncarea n-o prea interesa acum. Însă vinul de Madeira era o altă chestiune. De obicei nu prea obişnuia să bea, însă în seara asta voia să-şi ostoiască durerea din inimă.

Luând câte o înghiţitură de vin, ea îşi despachetă lucrurile din desăgi, atârnând cealaltă rochie să se aerisească pe paravanul din piele şi studiind ce i se mai permisese să păstreze. Cămăşuţa de rezervă era acolo, la fel şi cămaşa de noapte şi câteva articole de toaletă împreună cu caietul ei de schiţe. Oftă. Ghidul doamnei N rămăsese la Londra.

Adevărul era că întotdeauna considerase ghidul a fi complet nefolositor. Începea să suspecteze că doamna N nu prea avea experienţă cu bărbaţii. Altfel de ce ar fi inventat o regulă atât de imposibilă precum „Tânăra lady bine educată nu-şi iese niciodată din fire”?

Măcar mai avea caietul de schiţe. Se aşeză cu restul carafei lângă ea şi scoase caietul şi creionul, schiţând contururile mobilei din cameră. Apoi lăsă totul deoparte. Nu prea avea chef să deseneze. Nu avea chef să facă altceva decât să se uite în gol şi să reia în gând conversaţia cu Daniel. Problema era că, de fiecare dată când o relua, ea ieşea mai prost.

Se înşelase în privinţa lui de prea multe ori. Având în vedere originile lui, era surprinzător cât de multe lucruri învăţase, cum îşi obţinuse o poziţie care-i conferea respect şi responsabilitate. Şi dacă adunase atât de mulţi bani,

probabil că era foarte competent şi mult mai inteligent decât mulţi gentlemeni cu poziţii privilegiate. Nu era de mirare că Griff avea atât de multă încredere în el.

În ciuda a ceea ce Daniel credea, ea nu era de părere că originea era foarte importantă. La urma urmei, mama ei fusese o actriţă suficient de norocoasă să se mărite cu un gentleman, şi cu toate astea, fusese cea mai rafinată femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Helena obişnuia să pună destul preţ pe origini şi educaţie, dar în după-amiaza asta, Daniel se purtase mai civilizat cu ea decât o făcuse ea cu el. Se dovedise mai bun şi mai talentat în a păstra aparenţele decât oricare alt gentleman pe care îl cunoştea, ceea ce o făcea să se simtă ruşinată de cât de nedrept se purtase cu el. Tot nu îi aproba toate flirturile, desigur, şi tot îl mai considera uneori enervant de arogant. Dar, dincolo de asta, era un bărbat mai bun decât crezuse ea iniţial. De asta îi era şi aşa de greu să-i reziste, făcând-o să se comporte cu neruşinare faţă de el. Trecuseră ani întregi de când întâlnise ultima dată un bărbat pe care să-l creadă cu adevărat bun la suflet. Şi poate că era prima dată când întâlnea un bărbat care îi stârnea gânduri şi dorinţe atât de necuviincioase.

După o vreme se uită la ceasul de pe poliţa căminului, şocată să descopere că trecuse bine de ora unsprezece, iar lumânările aproape că se topiseră. Ar fi trebuit să se culce. După oboseala acestei zile, avea nevoie de odihnă, chiar dacă nu se simţea deloc somnoroasă.

În timp ce se spăla în lighean, se întrebă dacă să îndrăznească să se schimbe în cămaşa de noapte. Nu, mai bine nu, Daniel fusese foarte ferm în privinţa asta. Nu trebuia să se plimbe prin cameră într-o asemenea ţinută, iar ea nu voia să-i ofere un motiv în plus de care să se plângă. Deşi nici nu voia să se gândească la cum avea să arate rochia ei de dimineaţă, rămase îmbrăcată, desfăcându-şi doar părul. Încercând să nu se gândească la

gândacii şi la ploşniţele care pândeau pe la colţuri, se întinse pe salteaua de pe jos şi îşi trase pătura de lână pe ea până sub bărbie.

Era convinsă că era prea agitată ca să poată adormi, aşa că, tresărind, fu surprinsă să descopere că dormise aproape două ore. Probabil fusese vinul băut pe stomacul gol. Într-adevăr simţea că avea mintea cam amorţită.

Se ridică şi constată că patul era tot gol. Îşi luă bastonul şi se ridică, gemând când piciorul ei protestă. Studie ceasul mai îndeaproape şi constată că într-adevăr era trecut de ora unu noaptea. Iar Daniel era în continuare jos. Pentru Dumnezeu, de cât timp era nevoie ca să pui nişte întrebări unor canalii? Era jos de ceasuri întregi. În minte îi apăru imaginea servitoarei şi se întristă. Dacă făcea mai mult decât să pună întrebări? Cu siguranţă ea nu îi oferise niciun motiv să nu-şi pună în aplicare obişnuitele… farmece indiscrete.

Ei bine, ea refuza să aştepte până dimineaţă pentru ca el să apară după o noapte de băutură şi… alte destrăbălări. N-avea decât să-şi vadă de orgii când era singur, ea nu avea să tolereze aşa ceva cât era cu ea. În grabă, îşi prinse din nou părul, în timp ce ieşea din cameră şi cobora scările agăţându-se zdravăn de balustradă pentru sprijin, îşi spuse în gând că făcea asta doar din grijă pentru programul lor. Nimic altceva n-o mâna în direcţia cârciumii.

Fu destul de uşor să o găsească – în jur se revărsau cântece zgomotoase de beţie şi râsete. Se îngrijoră uşor când se apropie de intrare. Avea tot dreptul să vină în căutarea lui Daniel, îşi aminti ea. În ochii tuturor era soţia lui şi, cu siguranţă, asta era ceva ce făceau soţiile.

Cu toate astea, nu era deloc pregătită pentru imaginea care i se dezvălui în faţa ochilor. Pereţii încăperii joase erau plini de afişe sportive, iar fumul pipelor şi al trabucurilor încărca aerul. Băutura curgea întruna şi singurele femei din încăpere – slujnicele care serveau –

erau ocupate să umple pahare şi să le ducă în grabă la mesele unde bărbaţii cereau în gura mare „mai multă bere”. Deşi fetele erau îmbrăcate cam… neglijent, şi una sau două dintre ele flirtau cu bărbaţii, nu păreau să aibă timp de mai multe.

Ceea ce explica şi de ce bărbaţii erau în diferite grade de beţie. Ce colecţie jalnică de bădărani beţi. Unul se împiedică de tovarăşul lui, încercând să danseze o gigă lângă scaun, altul o ciupi pe o slujnică de fund în timp ce fata trecea pe lângă el şi râse când fu plesnit peste mână.

O, Doamne, ăsta nu era cu siguranţă un loc potrivit pentru o femeie cuviincioasă.

— Helena? se auzi o voce răguşită, neîncrezătoare, de undeva din dreapta ei.

Înghiţind în sec, se întoarse să constate că era studiată de şase bărbaţi adunaţi în jurul unei mese strâmbe din stejar. Daniel era unul dintre ei, iar surpriza lui se transforma rapid în enervare. Ceilalţi însă părură încântaţi să o vadă. Unul chiar se ridică şi făcu o plecăciune, adresându-i-se:

— Bine ai venit, doamnă. Te rugăm să iei loc. Îţi facem cinste cu o halbă de bere, nu-i aşa, băieţi?

În timp ce bărbaţii rânjeau, susţinând invitaţia, ea ezită. Doamne, în ce naiba se băgase?

— Asta-i nevastă-mea cu care vorbeşti, netotule, zise Daniel ridicându-se de la masă, şi singurul loc în care se va duce e înapoi în camera noastră.

Asta îi stârni furia. Da, se purtase urât în după-amiaza asta, dar ăsta nu era un motiv să o trimită la culcare ca pe un copil.

Aceşti bărbaţi nu păreau aşa de îngrozitori cum se aşteptase. De ce să nu li se alăture? Ea se îndreptă spre masă cu un zâmbet.

— Nu fi ridicol, Danny. Nu plec nicăieri.

Ochii lui se îngustară ameninţător la auzul poreclei

sale, dar ea îl ignoră.

— M-am plictisit să aştept la etaj. Cred că o să mă alătur ţie şi prietenilor tăi.

— Stai puţin, Helena…

— Relaxează-te, Brennan, şi stai jos, zise bărbatul care o invitase, în timp ce se grăbea să aducă un scaun lângă el. Soţia ta e în deplină siguranţă cu noi, aşa e băieţi?

— Mulţumesc, răspunse ea politicos, aşezându-se pe scaunul oferit. Danny e uneori excesiv de protector. El crede că e singurul care are voie să se distreze.

Soţul ei excesiv de protector se aşează, dar îi aruncă o privire furtunoasă de peste masă. Ea oftă. Dacă insista să fie supărat, oricum lucrurile nu aveau să se îmbunătăţească.

— Ei bine, doamnă Brennan, zise unul dintre bărbaţi, poate că soţul tău are motive să fie excesiv de protector, când are o soţie aşa de frumoasă.

— Aiureli. O femeie frumoasă merită distracţie la fel ca oricare alta.

— Merită şi bere, zise bărbatul de lângă ea.

— N-are nevoie de bere, zise Daniel. Nu o să rămână.

Ea clipi, neobişnuită cu felul acesta de a vorbi al lui Daniel. Dar, desigur, el avea să-şi joace rolul convingător, nu-i aşa? Ei bine, şi ea putea să-şi joace rolul.

— Sigur că rămân. Ea îi aruncă un zâmbet bărbatului de lângă ea. O bere ar fi grozavă, mulţumesc.

„Tânăra lady bine educată nu se îmbată”, răsună o voce în mintea ei. O, la naiba cu tânăra lady bine educată! Probabil că nu a fost niciodată nevoită să-şi urmărească sora neascultătoare.

Daniel pufni şi scutură din cap, dar nu mai făcu altă tentativă de a o trimite de-acolo. Nu că i-ar fi permis. Era obosită să tot aştepte ca Daniel să-i ofere fărâme de informaţie atunci când avea chef. Nu vedea de ce nu ar putea participa ea însăşi la investigaţii.

Bărbatul de lângă ea strigă după o slujnică, iar aceasta se grăbi să vină să-i ia comanda. Apoi o luă pe Helena pe după umeri şi îi făcu cu ochiul.

— John Wallace e numele meu, doamnă, deşi femeile preferă numele de John Thomas Wallace. Dar oricare îţi convine e bine.

La expresia ei nedumerită, ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs. Daniel se ridică pe jumătate din scaun cu un mârâit.

— Ai grijă cum vorbeşti când e nevastă-mea de faţă, ticălosule!

— Este în ordine, interveni Helena, fără să înţeleagă poanta, deşi din expresia lui Daniel era limpede că fusese ceva groaznic de necuviincios.

Doamne, erau toţi la fel de dezmăţaţi ca Daniel? Luă braţul domnului Wallace şi i-l aruncă în poală.

— De fapt, cred că insolent ţi se potriveşte mai bine.

El chicoti.

— Insolent, ei? La naiba, eşti o femeie mult prea elegantă ca să fii căsătorită cu Brennan ăsta. Soţul tău zice că e contrabandist – ne-a tot zis asta de vreo oră întreagă. În ochii lui sclipi bănuiala. Dar poate că nu e chiar aşa un pungaş, până la urmă.

Încordarea de la masă crescu brusc. Ea nu îndrăzni să se uite la Daniel.

— Ba sigur că e. Ea îşi puse mâinile în poală ca să nu li se observe tremuratul. Cum altfel crezi că ne-am cunoscut?

O, Doamne, de ce spusese o asemenea prostie?

— Asta sună interesant, comentă domnul Wallace. Ţi-ai cunoscut soţia când făceai negoţ liber, domnule Brennan? Chiar te rog, povesteşte cum ai curtat-o.

— O s-o las pe ea să vă spună, răspunse el cu voce tunătoare. O spune mult mai bine decât mine.

Ea îi aruncă o privire îngrozită. Daniel era cel care ştia să răstălmăcească adevărul – ce putea să facă acum? Dar

sprânceana lui afurisită se ridică a provocare. Ea încremeni. Crezuse că ea stricase totul, nu-i aşa? Ei bine, cât de greu era să convingi nişte beţivi că povestea era adevărată?

— E foarte simplu, începu ea, trăgând de timp.

Slujnica sosi şi puse pe masă o halbă de bere cu spumă, iar ea o privi, gândindu-se la ceva.

— Tatăl meu e negustor de băuturi în Londra. Danny îi vindea tatei coniac franţuzesc, vinuri şi alte băuturi. Aşa l-am descoperit prima dată. Ea lăsă o expresie visătoare să-i apară pe chip când se uită la Daniel. M-am îndrăgostit de el de prima dată când l-am văzut în birourile lui *papa.*

Pe buzele lui Daniel apăru un zâmbet uşor ironic.

— Oho! zise unul dintre bărbaţi. Şi tatăl tău a fost de acord?

— Sigur că nu. El avea aspiraţii mari pentru mine, voia să mă căsătoresc cu un lord. Cum crezi că am învăţat să vorbesc aşa? *Papa* m-a trimis la… Şcoala doamnei Nunley pentru tinere rafinate. Ea se aplecă înainte, căci povestea începea să-i placă. Bunicul meu a fost cârciumar, iar tata şi-a depăşit condiţia căsătorindu-se cu fiica unui negustor. Dar pentru mine voia ceva mai bun, vedeţi voi. Şi cum avea o avere cu care să tenteze un lord, era hotărât să mă mărite cu unul.

— Şi cu toate astea, te-ai măritat cu banditul ăsta, zise bărbatul de lângă Daniel râzând şi bătându-l pe spate.

Daniel îşi dădu ochii peste cap. Ea ridică halba de bere şi luă o înghiţitură, încercând să nu strâmbe din nas la mirosul destul de stătut. Avea un gust mult mai bun decât se aştepta, un gust de nucă. Puse halba jos.

— Are un gust foarte bun.

— Ai mai băut bere şi înainte, nu-i aşa? întrebă Wallace. Doar taică-tău e negustor de băuturi.

Fusese atât de evidentă surpriza ei?

— Acum că sunt măritată cu Danny, beau ce vreau. Dar *papa* a susţinut mereu că doamnele educate nu beau

bere, aşa că nu mă lăsa niciodată să beau ceva mai tare decât ratafia, şi câteodată şampanie.

Dezvăluirea declanşă hohote de râs printre bărbaţi.

— Ratafia zici? repetă domnul Wallace.

— Ei bine, doamnă Brennan, aici n-o să găseşti ratafia sau şampanie.

— Slavă Domnului. Ea mai luă o înghiţitură de bere. Prefer băuturile mai zdravene.

Ei râseră din nou, iar Daniel pufni, însă descoperi uimită că începuse să-i placă gustul. La fel şi efectele – o senzaţie de căldură şi de bine în tot corpul.

— Cum ai reuşit să-l convingi pe taică-tău să te lase să te măriţi cu Brennan? întrebă unul dintre bărbaţi.

Daniel spusese că era cel mai bine să te ţii cât mai aproape de adevăr.

— Ei bine, mi-am dat seama că aspiraţiile lui *papa* pentru mine erau mult prea înalte, chiar dacă el nu-şi dădea seama. Făcu un semn spre piciorul ei. E greu să prinzi în mreje un lord, dacă nu poţi nici măcar să dansezi la baluri.

— Atunci ai fost dintotdeauna şchioapă? întrebă cel mai tânăr din grup, de pe locul lui de lângă domnul Wallace.

Domnul Wallace îi trase o scatoalcă.

— Asta a fost o întrebare nepoliticoasă, bădăranule!

— Nu mă deranjează, zise ea iute, îngrijorată de violenţa cu care fusese tratat un băiat care părea doar un pic mai mare decât Juliet.

Dar când toţi se uitară la ea aşteptând, încremeni. Rareori vorbea despre boala ei cu cineva, evitând în mod politicos întrebările. Şi acum să vorbească atât de deschis cu nişte bărbaţi străini… Luând încă o înghiţitură întăritoare de bere, se uită la Daniel. Zâmbetul lui încurajator îi dădu în mod ciudat curaj.

— Ei bine… m-am potcovit cu o boală foarte rară, cam

înainte de debutul meu în societate. Mai întâi am avut febră şi dureri de cap, iar apoi mi-a atacat muşchii. Când febra a trecut, mi-am dat seama că picioarele nu mă mai ascultau.

— Ambele picioare? Domnul Wallace se uită în jos la ele. Dar celălalt pare în regulă.

Ea aprobă.

— *Papa* a consultat un doctor care cunoştea boala asta şi el a zis că aş putea să încep din nou să-mi folosesc picioarele dacă fac exerciţii. Ridică din umeri. Aşa am făcut şi am reuşit să-mi recapăt toată forţa într-unul din picioare şi parţial în celălalt.

Asta era tot ce intenţionase să spună, dar Daniel interveni.

— Spune-le cât a durat.

Ea se uită la el, descoperindu-i întrebarea din ochi. Doamne, el voia să ştie pentru el, iar interesul lui o încălzi mai mult decât berea.

— Au trecut trei sau patru ani înainte să pot umbla numai cu bastonul. A… s… servitoarea mea Rosalind m-a ajutat enorm. M-a împins şi m-a îndemnat chiar şi atunci când nu voiam. Datorită ei, astăzi pot să merg.

— Datorită ei şi datorită ţie, o corectă Daniel. A fost nevoie de un mare efort de voinţă. Şi mă îndoiesc că „slujnica” Rosalind ar fi avut succes, dacă tu nu ţi-ai fi dorit asta la fel de mult.

Ea se uită la el cu inima-n gât. Pe chipul lui strălucea mândria, iar ea mai luă o înghiţitură de bere.

— Probabil că nu, admise ea.

— Deci nu ai avut parte de marea prezentare în societate, până la urmă, interveni unul dintre bărbaţi.

Ea îşi luă cu greu privirea de la Daniel.

— P… Prezentarea?

— Ieşirea în societate.

— O. Nu, nu am mai avut-o.

Mai luă iute o înghiţitură zdravănă de bere, înecând

amintirea primei ei apariţii publice în Stratford, când bastonul ei îi adusese priviri pline de milă din partea fiului unui moşier. Acea milă se reflectase apoi şi în privirile bărbaţilor cu rang mai înalt.

— Până când mi-am putut folosi picioarele, eram prea în vârstă şi prea şchioapă ca să mai fiu pe placul vreunuia dintre lorzii aceia înfumuraţi.

Alcoolul care i se răspândea în corp o făcea nesăbuită, dorindu-şi să mărturisească totul deodată.

— În afară de asta, nici nu-i mai voiam. Cred că un bărbat ar trebui să aprecieze o femeie nu doar pentru felul în care arată, nu credeţi?

Toţi bărbaţii o aprobară iute, protestând că ei nu ar fi atât de „idioţi”, că era o femeie minunată pentru orice bărbat, iar acei lorzi erau nişte proşti. Răspunsul lor plin de entuziasm o surprinse, deşi nu-i prea credea. La urma urmei, erau contrabandişti.

— Mulţumesc. Acum înţelegeţi de ce am fost aşa de dornică să mă mărit cu Danny. El a fost aşa de drăguţ cu mine. Toţi bărbaţii aceia pe care tata îi tot aducea nu umblau decât după moştenirea mea.

Domnul Wallace se uită zâmbind la Daniel.

— Şi de unde ai ştiut că domnul Brennan nu umbla tot după moştenire?

Daniel se încruntă, dar ea se grăbi să intervină.

— O, am ştiut de la bun început că puteam avea încredere în el. Ea îi prinse privirea şi i-o susţinu. E un bărbat onorabil. Nu ar curta niciodată o femeie pentru bani.

Se rugă ca el să-i accepte scuzele de data asta, şi pentru moment păru că avea s-o facă, deoarece expresia lui era uşor nedumerită. Apoi se încruntă la loc.

— Soţia mea exagerează. Nu a fost mereu la fel de încrezătoare.

Ea simţi cum o cuprinde dezamăgirea. Termină de băut berea, consolându-se cu băutura îmbătătoare.

— Ei bine, la ce te aşteptai? Profesia ta nu prea inspiră încredere, dragul meu.

Prea târziu îşi dădu seama că insultase toate persoanele de la masă. Dar nimeni nu păru să fie deranjat.

Ba chiar domnul Wallace râse în gura mare.

— O femeie deşteaptă, nu-i aşa? Deci cum ai reuşit s-o convingi, Brennan? Se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche: A dansat giga pe saltea cu tine înainte de nuntă?

— Ţi-am spus că nu pot să da..

Apoi se opri, dându-şi seama la ce se referise el. Se îmbujoră şi îşi dori ca lumina proastă din cârciumă să-i ascundă fâstâceala. Daniel părea să vrea să danseze o gigă pe capul domnului Wallace cât de curând şi nici măcar nu ştia ce spusese bărbatul.

— Sigur că nu, îi şopti ea şi se îndepărtă de el, explicându-le apoi celorlalţi: Eu… el i-a cerut mâna lui *papa,* iar când *papa* a ameninţat că mă dezmoşteneşte dacă mă mărit cu el, Danny tot a fugit cu mine. Nu i-a păsat nici cât negru sub unghie de moştenire. Aşa mi-am dat seama că puteam să am încredere în el.

— Am zis eu că povesteşte mai bine decât mine, observă Daniel. Soţia mea e o povestitoare înnăscută.

Sarcasmul din vocea lui o răni, deşi nimeni altcineva nu păru să bage de seamă.

— Încă o halbă de bere pentru povestitoare! ceru domnul Wallace unei slujnice care trecea pe acolo şi bătu în masă cu halba goală a Helenei.

— Nu, porunci Daniel. A băut destul pentru o seară!

— Aiurea! protestă Helena, deşi se simţea considerabil mai ameţită decât înainte.

Iar limba părea să fie mai greu de controlat. Cu toate astea, dacă băutul făcea parte din înşelătorie, avea să bea bere. Se întoarse spre domnul Wallace.

— Vezi ce vreau să spun despre Danny? E aşa de grijuliu cu mine. Dar nu ştiu de ce s-a mai ostenit să mă ia

cu el, dacă avea de gând să fie aşa de prevăzător.

— Aminteşte-ţi că nu am vrut să te iau!

Daniel înghiţi pe nerăsuflate băutura din pahar. Apăru o slujnică cu a doua halbă de bere pentru Helena şi Daniel bătu şi el cu paharul.

— Adu şi gin.

Deci el putea să bea, iar ea nu? Slujnica puse halba de bere în faţa Helenei, iar ea bău cu un gest sfidător, apoi se şterse la gură cu podul palmei, aşa cum îi văzuse pe bărbaţi făcând.

— Ei bine, acum sunt aici, şi am de gând să mă simt bine.

Contrabandiştii ovaţionară.

— Îţi jur, Helena… începu Daniel.

Domnul Wallace îl întrerupse.

— Haide Brennan, fii sociabil – bem doar nişte bere între prieteni. O să-i mai înveselească un pic călătoria. Se întoarse spre Helena. Încotro vă îndreptaţi, doamnă Brennan?

Helena îi aruncă lui Daniel o privire, întrebându-se cam ce le spusese. El părea absolut enervat şi îşi atinse buzunarul unde avea portretul, scuturând uşor din cap.

Încă nu întrebase de Pryce? Sfinte Doamne, era aici de atâta vreme şi tot nu aflase nimic? Ei bine, avea să rezolve ea situaţia.

— Danny se duce pe coastă să cumpere marfă. Iar eu am venit să-i ţin companie.

Când domnul Wallace se încruntă şi Daniel încremeni, ea ştiu că spusese ceva rău.

— De ce nu te duci la Stockwell? îl întreba Wallace pe Daniel. Stockwell e lângă Londra. De ce să mergi tocmai acolo?

— La Stockwell te înşală, replică Daniel. Aici primesc un preţ mai bun.

Răspunsul păru să-l satisfacă pe domnul Wallace, dar

numai parţial.

— Dar până acum n-ai mai venit pe coastă. Îi ştiu pe toţi negustorii care vin din Kent şi pe cei mai mulţi din Sussex. Pe tine nu te-am mai văzut.

— Asta nu e ruta mea obişnuită. Daniel bău ginul la fel de firesc de parcă ar fi vorbit cu vechi prieteni. În general mă duc în Essex.

Suspiciunea de pe chipul lui Wallace se mai atenuă un pic.

— Atunci îl ştii pe Clancy din St. Giles.

— Clancy e un prieten bun, zise Daniel. Băiatul lui, George, lucrează din când în când pentru mine.

— Am auzit că George este secretar acum, zise Wallace aşa în treacăt.

— Da, dar banii nu-s prea mulţi, îi făcu Daniel cu ochiul, nu câţi vin din comerţul liber.

Bărbaţii râseră, iar tensiunea de la masă slăbi considerabil, începură să vorbească despre Essex. Helena găsea conversaţia stranie.

Oricine altcineva ar fi zis că aceşti bărbaţi erau pescari sau fermieri. Vorbeau despre profesia lor de parcă ar fi fost perfect acceptabilă. Nu se lăudau cu crime sau dezastre, ba chiar nu menţionau deloc violenţa – ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva fusese cam dezinformată cu privire la contrabandişti.

Şi despre legătura lui Daniel cu ei. Părea să fie foarte familiarizat cu această lume pentru cineva care susţinea că nu mai avusese de-a face cu ei de ani întregi. Ştia totul despre avocaţi, transportatori şi navigatori. Nu mai văzuse până acum latura asta a lui periculoasă, şi i se părea ruşinos de atrăgătoare.

Oare îi prezentase altfel implicarea lui cu contrabandiştii? Nu, cum ar fi putut? Era atât de tânăr pe-atunci… Cu toate astea, băiatul de la masă, care se lăuda cu ultimul drum în Franţa, nu putea avea mai mult de

optsprezece ani. Iar Daniel părea să ştie destul de multe despre tipul ăsta de negoţ. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să poată afla despre Juliet şi Pryce. Din ce înţelesese ea, aceşti bărbaţi se întorceau de la Londra, unde îşi vânduseră marfa. De asta erau probabil aşa de deschişi la vorbă. Nu aveau asupra lor nimic incriminator, iar Daniel îi lămurise că era unul dintre ei.

Cu toate astea, ticălosul nu întreba de Juliet. Ei bine, ea avea de gând să remedieze situaţia.

De îndată ce conversaţia începu să lâncezească, ea interveni:

— De fapt, am venit pe-aici şi pentru că Danny e în căutarea unui prieten mai vechi. A aflat că bărbatul lucrează acum în sudul Angliei.

Simţi un şut rapid tras în piciorul ei bun, pe sub masă, şi tresări. Privirea i se îndreptă spre Danny, care se încrunta la ea. Îi răspunse tot cu un şut, absolut încântată când îl luă prin surprindere. Dacă lăsa chestiunea în seama lui, aveau să stea la băute cu contrabandiştii până săptămâna viitoare.

— Cred că se numea Morgan sau cam aşa, zise ea veselă şi mai luă o înghiţitură de bere. De fiecare dată când bea, gustul i se părea mai bun. Cum îl chema, dragul meu?

— Pryce, răbufni Daniel. Morgan Pryce.

— Îl cunosc pe tip, zise unul dintre contrabandişti fără nicio bănuială. De fapt, chiar a trecut pe aici acum câteva zile, când noi mergeam spre Londra. Avea o femeie cu el.

Inima începu să-i bată cu putere.

— O, probabil că şi el călătoreşte cu soţia. Ce ciudat! Nu ştiam că domnul Pryce e căsătorit.

— Nu era soţia lui, interveni tânărul de lângă domnul Wallace.

— Domnule Wallace, nu aţi spus că…

Domnul Wallace îl întrerupse cu o palmă peste ceafă.

— Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti.

Helena zâmbi printre dinţii strânşi.

— Ei bine, n-are nicio importanţă, asta nu schimbă faptul că Danny ar vrea să vorbească cu domnul Pryce. Nu-i aşa, Danny?

Daniel părea la fel de nonşalant ca întotdeauna, dar privirea lui ageră arăta că era atent la tot ce se întâmpla în jurul lui.

— Da, chiar aş vrea. Îmi vindea coniacul franţuzesc la cel mai bun preţ. Avea o legătură la Boulogne care i-l vindea ieftin. Mă gândeam că mi-ar putea spune cine era tipul.

Domnul Wallace se aplecă spre el.

— Problema e că nu poţi să faci afaceri cu Pryce până nu vorbeşti cu Crouch. Lui Crouch nu-i place când oamenii lui îşi fac aranjamente private.

„Crouch?” se minună Helena. Creierul ei era cam amorţit. Ce sau cine era Crouch? Daniel se făcuse palid. Dădu pe gât încă un gin, apoi puse paharul pe masă cu un pocnet.

— Pryce lucrează pentru Jolly Roger?

Domnul Wallace zâmbi, evident încântat că Daniel îl cunoştea pe acest Jolly Roger.

— Da.

— De câtă vreme?

— Nu sunt sigur. Oricum, de ceva timp.

— Eşti sigur că lucrează pentru Crouch şi nu se foloseşte doar de contactele lui Jolly Roger din când în când? se interesă Daniel. Sau poate că se foloseşte de unul din cuterele lui?

— Cine e Crouch? nu se putu Helena abţine să întrebe, deşi întrebarea ei fu urmată de un sughiţ absolut jenant.

Bărbaţii râseră.

— Jolly Roger Crouch, regele contrabandiştilor, îi explică domnul Wallace. Are o bandă mare pe coastă.

Controlează tot comerţul liber din Sussex. Acolo se duceau Pryce şi femeia lui – spre Hastings sau prin împrejurimi.

Iar Daniel părea supărat din cauza asta. Nu reuşea să-şi dea seama de ce. Ştiau deja că domnul Pryce era negustor liber şi Daniel spusese că se vor îndrepta spre coastă. Ce conta pentru cine lucra?

— De ce are regele contrabandiştilor un nume aşa de ciudat? întrebă ea.

O, Doamne, asta sunase destul de împiedicat. Ce ciudat. Încercă din nou:

— Jolly Roger? Iată, mult mai bine. Sună… sună ca un nume de pirat.

Domnul Wallace râse.

— Cred că berea ţi s-a urcat la cap, doamnă Brennan.

— Nu e adevărat! protestă ea şi sughiţă din nou.

Oare sughiţul era în ghidul doamnei N? Nu-şi mai amintea. Bău restul de bere ca să-şi liniştească sughiţul, dar când puse halba jos, aceasta se răsturnă. Cum se întâmplase aşa ceva?

Toţi bărbaţii se amuzară copios. Apoi unul dintre ei adăugă:

— Numele lui de botez e Roger şi îi place să glumească cu oamenii, aşa că îi spun Jolly Roger.

— Plus că e la fel de lacom ca un pirat, mârâi Daniel. Ca să nu mai vorbim de lipsa lui de scrupule.

— Pari să-l cunoşti destul de bine, comentă domnul Wallace mijind ochii.

— Am auzit de el, zise Daniel. Cine n-a auzit?

Domnul Wallace se aplecă peste masă şi se uită la Daniel.

— Ia stai o clipă. Te cheamă Brennan, aşa-i? Ca Danny Brennan cel Sălbatic, tâlharul? Nu avea Jolly Roger…

— Ba da, avea, îl întrerupse Daniel. Şi acum o să vă rog să mă scuzaţi, dar cred că o să-mi duc soţia sus. A avut parte de toată „distracţia” pe care o poate duce într-o

seară.

Capitolul 10

Mâna ei cea albă ca un crin am apucat
Apoi în iarba verde noi ne-am aşezat,
Şi un sărut i-am aşternut pe gura-i rubinie
Iar păsărelele cu trilul lor ne-au încântat.

Regina de Armindeni – baladă anonimă

Daniel trebuia să o ducă de-acolo înainte ca ea să apuce să spună ceva care să-i dea de gol. Deocamdată lucrurile mergeau bine, dar acum aflase că era implicat Crouch, ca să nu mai vorbim că Helena era beată turtă... Doamne, de la două halbe de bere şi nimic altceva! Nu o văzuse niciodată beată, nici măcar nu-şi închipuise că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Era un dezastru.

Chemă slujnica şi o întrebă:

— Cât îţi datorez pentru băuturi?

Ea se uită la Wallace şi apoi la Daniel.

— Trebuie să plătiţi la bar, domnule. Proprietarul ţine socoteala acolo. Nu mă lasă să iau banii de la masă.

— Mă întorc imediat, îi spuse Helenei şi se îndreptă spre bar.

Proprietarului îi luă ceva timp socoteala, iar când Daniel se îndreptă spre masă descoperi şi de ce. Din câte se părea, Wallace îi făcuse semn slujnicei să-l întârzie pe Daniel, pentru că acesta o ţinea acum pe Helena în poală şi încerca să o sărute, în timp ce ea protesta. Pe Daniel îl cuprinse furia, care nu se diminuă deloc nici după ce văzu cum Helena se trase înapoi şi îl pălmui pe bărbat.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Wallace, frecându-şi obrazul. Nu voiam decât un sărut, şi tu ai zis că vrei să te distrezi.

— Nu aşa. Şi nu cu tine.

Helena încercă să se dea jos din poala bărbatului, dar căzu greoaie pe scaunul de lângă el. La strigătul ei de durere, Daniel aproape că răsturnă masa în încercarea de a pune mâna pe Wallace. Apoi îl ridică de pe scaunul şi îl ţinu pe bărbatul mai mic suspendat în aer, ca să fie la nivelul lui.

— Pe viitor să-ţi ţii mâinile departe de nevastă-mea, altminteri ţi le rup pe amândouă. Ai înţeles?

Wallace se uită urât la el, iar Daniel îl scutură până când contrabandistul încuviinţă. Abia atunci îi dădu drumul. Îndreptându-şi hainele, Wallace zise cu răutate:

— Nu te teme. Nimeni nu-ţi vrea soţia cea şchioapă oricum.

Daniel auzi exclamaţia de durere a Helenei şi văzu roşu înaintea ochilor. Înainte să poată gândi, îl culcă pe Wallace la pământ cu un pumn. Se aplecă deasupra bărbatului care zăcea gemând pe podea şi mârâi:

— Asta o să te înveţe minte să nu mai insulţi o lady altă dată, ticălos afurisit.

Ceilalţi dădură să se ridice de pe scaun, iar el le arătă pumnii.

— Vreţi şi voi câte unul?

Dar nu erau la fel de proşti ca şeful lor. Se încruntă la toţi, iar ei se aşezară, bombănind în halbele cu bere. Erau mai mulţi, dar oricine putea vedea că el nu era nici pe departe la fel de beat ca ei. Nimeni nu se atingea de soţia altcuiva, nici măcar contrabandiştii.

— Te simţi bine? se întoarse el spre Helena.

— Da, şopti ea cu ochii fixaţi asupra lui Wallace.

— Hai să mergem.

O luă în braţe şi se îndreptă spre uşă. După toată

berea şi cu piciorul ei beteag, probabil că nu ar fi reuşit oricum să meargă.

— Chiar ştii să stârneşti agitaţie, draga mea, mârâi el în timp ce se îndreptau spre scări.

— Şi tu la fel.

El se încruntă la ea şi descoperi că râdea. Râdea vrăjitoarea mică!

— Ce crezi că e atât de amuzant?

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi zâmbi cu îndrăzneala celui care a privit prea adânc în pahar.

— Mă avertizezi să nu insult oamenii. Apoi te apuci să-i pocneşti. Poate că ar trebui să ţii cont de propriile sfaturi, Danny.

— Dacă nu ai fi fost aşa de prietenoasă cu bădăranul ăla de Wallace şi nu te-ai fi îmbătat, nu ar fi trebuit să-l pocnesc.

— Dar apreciez că m-ai salvat, să ştii. Nu mi-a plăcut deloc de domnul Wallace. Ea îl privea cu ochi strălucitori. De tine îmi place mult mai mult.

Deşi cuvintele erau rostite împiedicat, îi transformară toată supărarea în dorinţă pură. Asta împreună cu greutatea ei moale în braţele lui îl stârniră, şi simţi cum i se întăreşte mădularul. Doamne, îşi dorea să fi fost beat. Cel puţin beţia i-ar mai fi atenuat dorinţa.

Urcă scările cât de repede putu, încercând să nu se gândească la sânii ei care se aflau doar la câţiva centimetri de mâinile lui, la picioarele ei, aşezate peste braţul lui, şi la posteriorul ei drăgălaş care se lovea de abdomenul lui la fiecare pas. Ea se uită la el cu o privire cam şovăitoare.

— Danny?

— Da?

Era foarte ciudat cum nu-l mai deranja atât de tare că îi spunea Danny. Folosea cuvântul ca alint, nu ca să-i amintească de tatăl lui tâlharul, şi asta conta cel mai mult.

— Tot mai eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

El se uită la ea şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ţi se pare că aş fi supărat pe tine?

Ea dădu din cap.

— Pari să fii ex-tre-e-m de enervat.

El zâmbi. O aştepta o durere de cap groaznică a doua zi.

— Nu sunt enervat, deşi Dumnezeu ştie că ar trebui să fiu. Ţi-am spus să stai în cameră şi nu m-ai ascultat. Înţelegerea noastră era să faci aşa cum ţi se cere şi ai încălcat-o a nu ştiu câta oară.

Ea se încruntă.

— ’ţelegerea noastră era să afli ce s-a-ntâmpla’ cu Juliet. Dacă nu eram eu, cine ştie cât ar mai fi durat…

— Ajungeam şi la asta, Helena. Nu am vrut să le stârnesc suspiciuni.

Ceea ce acum probabil că făcuseră.

— Aiurea. Buzele ei se ţuguiară şi îi stârniră dorinţa de a le săruta. Datorită mie, acum ştim unde a dus-o Pryce pe Juliet. Cu toate astea, eşti enervat!

— Nu sunt enervat! mârâi el şi apoi îşi coborî vocea când ajunseră la etajul unde se afla camera lor. Nu pe tine, oricum!

Nu, era mult mai furios pe sine însuşi. Pentru că nu-şi dăduse seama de ce era evident – de faptul că era implicat Crouch. Pentru că îi permisese să îl însoţească. Pentru că o dorea atât de tare încât îl durea.

— Atunci, pe cine eşti furios?

— Nu mai contează. O să vorbim dimineaţă.

Nu că ar fi vrut să discute problemele care apăruseră din pricina lui Crouch, dar trebuia. Trebuia să afle toate suspiciunile lui.

— Nu eşti în stare să discuţi nimic acum.

— Mă simt foarte bine, să ştii, zise ea cu acel aer superior atât de tipic pentru ea, încât pe el îl umflă râsul.

— Văd asta.

— Chiar dacă am băut un pic mai mult, totul s-a terminat minunat.

— Da, ai fost acostată de un bădăran – asta mie nu mi se pare minunat, bombăni el în timp ce se îndrepta, pe coridorul luminat de lumânări, spre camera lor.

Ea îl împunse cu degetul în piept.

— Eşti doar supărat pentru că o mulţime de bărbaţi s-au purtat frumos cu mine. Tu crezi că e în ordine să laşi femeile să se lipească goale de tine, dar dacă mă distrez şi eu un pic te transformi într-un bandit bătăuş.

— Un bandit bătăuş? întrebă el amuzat. Unde ai auzit asta?

— La acel îngrozitor domn Wallace.

El se încruntă.

— Ştii ce înseamnă?

— Înseamnă că eşti un bandit şi un bătăuş. Ceea ce eşti, uneori.

— Nu, înseamnă că sunt un tâlhar la drumul mare care e bădăran cu victimele lui. Ar trebui să ştii înţelesul cuvintelor înainte să le foloseşti.

— O. Ea se încruntă, încercând, pesemne, să asimileze noua informaţie. Apoi chipul i se luminã. Ei bine, ai fost bădăran cu oamenii aceia, să ştii.

El dădu ochii peste cap.

— O să le treacă.

Ea păru dintr-odată foarte gânditoare.

— Nu erau deloc aşa cum îmi închipuiam că ar fi contrabandiştii. Cu excepţia domnului Wallace, au fost foarte drăguţi.

„Aşa de drăguţi că te-ar jecmăni într-o clipă.” El chicoti când ajunseră la camera lor.

— Iar tu, drăguţa mea, eşti beată.

— Nu sunt!

El o puse jos şi se întinse să deschidă uşa, dar nici nu apucă bine să facă asta, că ea se dezechilibră şi se clătină

spre el. O ridică din nou, râzând.

— Ai dreptate, nu eşti beată, eşti *foarte* beată.

Ea se uită spre el în timp ce intra în cameră şi închidea uşa cu piciorul în urma lui.

— Eşti sigur?

— Absolut. El se uită prin cameră, observând o altă rochie care atârna pe paravan. Ai ceva în care să dormi?

Da, dar atunci ar trebui să o ajute să se dezbrace, ceea ce ar însemna un chin căruia cel mai probabil nu-i va putea supravieţui.

— Nu contează, poţi să dormi în rochie.

— Nici vorbă. O să se şifoneze toată şi nu am decât două. O să dorm în cămăşuţă. Cu măreţia tipică ei, adăugă: Dar va trebui să faci pe camerista, pentru că nu m-ai lăsat să aduc una cu mine.

El se gândi că merita asta, deşi gândul de a o ajuta să se dezbrace îi făcu pulsul s-o ia razna.

— Foarte bine.

O aşează pe marginea patului şi se aplecă să-i scoată ghetele. La vederea piciorului fragil îşi aminti de povestea ei uimitoare despre cum reuşise din nou să meargă. Nu era de mirare că era atât de supărată când bărbaţii o condamnau pentru handicapul ei. El s-ar fi simţit la fel dacă ar fi reuşit un mic miracol prin puterea voinţei, doar ca să fie privit de sus de o sumedenie de ticăloşi care îi considerau piciorul o slăbiciune şi nu o forţă, aşa cum era de fapt.

Ea era chiar mai uimitoare decât îşi dăduse el seama. Şi dacă nu ar fi fost atât de beată, ar fi fost tentat să-i arate exact ce gândea despre ea. Ceea ce nu ar fi fost deloc înţelept. Îşi înăbuşi iute dorinţa de a-i da jos ciorapii şi de a o săruta de la gleznele ei fine în sus. În schimb, se ridică şi se aşeză pe pat lângă ea, ca să-i desfacă nasturii minusculi de la rochie.

Dar cu cât dezvelea mai mult din cămăşuţă

transparentă de dedesubt, cu atât era mai stârnit. Doamne, simţea că dacă mai trebuia să suporte mult, avea să explodeze. Îi dădu repede jos partea de sus a rochiei.

Umerii ei delicaţi aproape că nu erau acoperiţi de cămăşuţă de în. Ca în transă, ridică mâna să o mângâie, apoi se controlă şi se abţinu. Înjură printre dinţi şi se ridică în picioare.

— Cu restul te poţi descurca singură. Aruncă-mi rochia când ai terminat şi o s-o atârn pe paravan.

Avu nevoie de toată voinţa ca să traverseze camera. Ea îi dăduse clar de înţeles că îl considera un desfrânat lipsit de conştiinţă. Aşa că nu avea de gând să-i confirme părerea folosindu-se de ea când era ameţită de băutură, indiferent cât de ispitit era.

Atent să stea cu spatele la ea, îşi scoase cizmele şi îşi desfăcu eşarfa. Dar când îşi dădu haina jos, dădu peste volumaşul pe care îl confiscase de la Helena din bagaj.

Îl scoase, amintindu-şi titlul straniu. *Ghidul de bună purtare pentru tinerele domnişoare al doamnei Nunley.* Probabil sursa tuturor ideilor ei despre educaţia cuviincioasă. Mai târziu va trebui să-l citească, măcar ca să poată afla cum să o facă să se relaxeze.

Deocamdată, îl piti sub haină şi îşi scoase vesta. De îndată ce va fi sigur că ea a adormit o să-şi scoată pantalonii. Cam atât avea de gând să se dezbrace. Să fie în aceeaşi cameră cu ea va fi şi aşa destul de greu şi fără să fie şi pe jumătate dezbrăcat.

Rochia şi juponul ei zburară spre el şi le agăţă de paravan, apoi se întoarse, crezând că avea să o găsească în pat, cu plapuma trasă până sub bărbie.

În schimb, ea şedea pe margine, îmbrăcată doar în cămaşă. Doamne sfinte! Cămaşa aceea subţire se lipea de sânii ei drăgălaşi şi de pulpele subţiri, stârnindu-i din nou dorinţa. Degetele îl mâncau să mângâie pielea frumoasă a femeii. Ce făcuse, pentru numele lui Dumnezeu, ca să

merite o asemenea tortură?

Colac peste pupăză, îşi desfăcuse şi părul. Aşa cum îşi închipuise, era lung şi des şi minunat. La fel ca berea bogată şi neagră pe care o băuse în seara asta, se vălurea în jurul umerilor şi pe braţe în jos spre talie, unde buclele se odihneau pe şoldurile ei. Aproape îşi închipui că vedea pandantul acestuia între picioarele ei, prin cămaşa transparentă. Cel puţin încă mai purta ciorapii. Ştiind-o pe Helena, probabil că purta şi lenjerie intimă. Nu că asta ar fi ajutat prea mult. Helena cu părul despletit, în cămăşuţă şi ciorapi, era atât de senzuală, încât îi venea să ajungă la ea dintr-un salt şi să o facă a lui ca o bestie sălbatică.

Însă ea părea să nu-şi dea seama de cât era de excitat. Pe chip i se aşternuse un zâmbet nevinovat, şi îşi legăna piciorul bun în sus şi în jos, gamba ei lovindu-se ritmic de cadrul patului.

— N-o să dorm în pat, să ştii. Tu trebuie să dormi în pat. Eu o să dorm acolo. Ea arătă cu degetul mare de la picior spre saltea. Vezi? Am folosit-o deja.

El se uită la saltea, surprins să găsească o pătură strânsă ghem deasupra şi o pernă care mai purta încă amprenta capului ei.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că erai supărat pe mine. Nu-mi place când eşti supărat. Devii morocănos şi… arogant. Faci tot felul de afirmaţii severe şi mă comanzi. Nu-mi place să mi se poruncească.

— N-aş fi crezut, zise el sec.

— M-am gândit că o să fii în toane mai bune dacă o să dormi bine. De asta o să dorm eu pe saltea.

El scutură din cap. Femeia asta nu înceta să-l uimească.

— Ar fi mai bine să dormi tu în pat.

— Nu! Vocea ei mai păstra ceva din tonul ei imperios obişnuit. Ţi-am spus – tu o să dormi în pat şi eu pe jos. Am

stabilit!

Ea se ridică ca să se îndrepte spre saltea şi doar reacţia lui rapidă o ajută să nu se prăbuşească fără bastonul de care se sprijinea de obicei. Din nefericire, aşa ajunse iar în braţele lui – fiecare centimetru drăgălaş al trupului ei pe jumătate dezbrăcat. Când încercă să o pună jos, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi se uită spre el cu un zâmbet care îl făcu să ameţească.

— Helena, mârâi el, hai să nu ne certăm cine unde doarme. Tu o să stai în pat.

Ea scutura deja din cap.

— Ploşniţele o să te chinuie toată noaptea.

— Aş zice că ne vor chinui pe amândoi, indiferent unde dormim. În vocea lui se simţea iritarea. Acum, pentru Dumnezeu, termină cu toate astea şi lasă-mă să te pun în pat. Trebuie să ne odihnim.

Nu că el va reuşi să facă asta. Ea se bosumflă.

— Iar te-ai supărat pe mine.

— Nu m-am supărat, reuşi el să rostească printre dinţi.

— Ba da, te-ai supărat.

— Helena…

— Dovedeşte că nu eşti supărat!

Asta îl nedumeri.

— Să dovedesc? Cum?

— Sărută-mă, Danny!

O dorinţă fierbinte îi cutremură trupul şi gemu. „încetişor, băiete. Ea nu ştie ce spune şi nu va gândi la fel de dimineaţă.” Se prefăcu deci că nu auzise nimic.

— E vremea de culcare, draga mea, mormăi el şi se strădui să o conducă spre pat.

— Sărută-mă. Ştiu că vrei.

Ea avea să-l ucidă, cu siguranţă, până se termina noaptea.

— Din câte îmi amintesc, ai jurat să nu mă laşi.

— M-am răzgândit.

Mădularul lui, infernalul John Thomas cu minte proprie, se trezi iar în indispensabili. Aproape că o împinse spre pat în graba lui de a îndepărta din braţele sale, dar îi subestimase puterea. Şi hotărârea. Căzu pe saltea şi îl trase după ea, şi în câteva secunde se trezi deasupra ei.

— Vai, făcu ea cu un chicotit mic şi tremurat. Am căzut.

Cădea şi el rapid, la rândul lui. Se simţea atât de minunat sub el, moale şi dornică. O privi înfometat. Cămaşa nu mai lăsa nimic de imaginat, iar greutatea lui îi întindea materialul pe corp. Astfel, reuşea să-i distingă sfârcurile rozalii şi valea dulce în care voia să-şi îngroape chipul. Părul ei mătăsos de pe pernă cerea parcă să fie mângâiat. Ea îl apucă şi mai strâns de gât.

— Sărută-mă. Ochii ei îl priveau strălucitori. Sau n-o să te cred niciodată că m-ai iertat pentru ce-am spus.

El îi privi buzele senzuale. Buzele ei care aşteptau. Ce strica dacă îi dădea un sărut mic? Doar un pupic, ca să o asigure că totul era bine între ei.

Îşi atinse iute buzele de ale ei. Chiar şi acel contact rapid îi dădu ameţeli, dar lucrurile se înrăutăţiră când simţi cum limba ei îi mângâie buzele închise. Se trase înapoi, cu sângele bubuindu-i în vene. Cu zâmbetul cuceritor al unei femei care abia începea să ghicească profunzimea puterii ei feminine, ea îi atinse buza de jos cu degetul mare.

— De data asta, când mă săruţi să deschizi gura, zise ea, tachinându-l chiar cu vorbele lui.

Reţinerea lui deja şubrezită se frânse, şi îi cotropi gura aproape cu sălbăticie, căutând orbeşte plăceri pe care ea nici măcar nu-şi dădea seama că le oferea. Sau poate ştia? Îi întâmpină sărutul cu entuziasm, lăsându-l nu numai să o cerceteze cu limba, dar jucându-se cu ea, trăgând-o spre ea. Era o combinaţie de pasiune şi de lipsă de experienţă, de dorinţă şi inocenţă, o băutură îmbătătoare, într-adevăr.

Ea oferea mult mai mult decât spera el să primească şi mult mai puţin decât şi-ar fi dorit.

Timpul dispărea când o săruta – săruturi lungi care îi înfierbântau sângele până se simţea îmbătat de pasiune, de gustul ei de bere şi miere. Se desprinse să respire, luptând să-şi regăsească controlul, să găsească un mod de a se desprinde de nebunie, dar asta îl făcu să-şi dea seama de corpul ei elegant întins sub el, dornic, suplu şi ispititor.

— Îmi place când mă săruţi, admise ea cu un zâmbet de pisică şi fiecare muşchi din corpul lui reacţionă drept răspuns.

— Şi mie îmi place, draga mea.

Iar membrului întărit dintre coapsele sale îi plăcea chiar prea mult. Cu toate astea, nu se putea desprinde de ea. Ochii ei sclipeau când se uită la el.

— Danny, poţi să faci ceva pentru mine?

— Ce? mârâi el, deşi îşi putea închipui ce voia.

Îl exila acum că-şi primise dovada. Chiar dacă era cel mai bine aşa, nu voia deloc să-i dea drumul.

— Vreau ca tu…

Se opri şi de pe buze îi scăpă un chicotit. Nu o mai auzise niciodată chicotind.

— Mai întâi trebuie să… o… e aşa de urât din partea mea…

Acum îl făcuse curios.

— Ce doreşti?

Ea părea să-şi adune curajul.

— Vreau să pui mâna pe sub haine şi… să mă atingi.

— Dumnezeule mare din ceruri! izbucni el în timp ce imagini cu el făcând tocmai asta i se învârteau în minte.

Ea îşi luă o mână de pe gâtul lui şi o duse la un sân.

— Uite. Atinge-mă aici. Dar pe sub cămăşuţă.

El aproape că-şi vărsă sămânţa în indispensabili doar la vederea mâinii ei fine atingându-se cu atâta inocenţă.

— Ţi-ai pierdut minţile? E o glumă? Sau încerci să mă

faci pe mine s-o iau razna?

Entuziasmul ei se domoli, dar îşi ridică bărbia, încăpăţânată.

— Pun pariu că o faci cu femeia aia, Sail. Nu văd de ce nu a-i face-o şi cu mine.

— Sail e o târfă. Tu eşti o lady respectabilă şi virgină. Ca să nu mai vorbim de faptul că eşti beată. Aşa că n-o să-ţi ating sânii.

— Nu sunt chiar atât de beată, protestă ea. Şi de ce doar târfele sunt singurele pe care le ating bărbaţii? Nu e drept.

Înainte ca el să o poată opri, ea trase de şnurul cămăşii şi îşi desfăcu decolteul. Un sân atrăgător se eliberă de sub cămaşă, iar el gemu. Era la fel de tentant cum îşi închipuise el, obraznic şi ferm, aşa cum trebuia să fie sânul unei virgine. Ea se încruntă spre el.

— Nu e suficient de drăgălaş? Ştiu că nu e la fel de mare ca al ei, dar…

— E frumos, draga mea, măsura perfectă. Ca să se potrivească în mâna unui bărbat. „În mâna mea, la dracu'."

— Destul de frumos ca să fie atins?

„Destul de frumos ca să fie mâncat." Şi asta îşi dorea să facă… să îl atingă, să guste sfârcul frumos până când va ţipa de plăcere. Femeia era o adevărată seducătoare când era beată. Era un miracol că nu-şi pierduse virginitatea cu ani în urmă. Ea îi luă o mână şi i-o aşeză pe pieptul ei.

— Uite. Vreau să ştiu cum se simte, Danny. Te rog.

Sub palma lui, sfârcul ei se întări ca un bob dulce, iar el înjură. Se simţea aşa de firesc cu sânul ei în mână. Şi rezistenţa unui bărbat avea o limită. Blestemându-se pe sine, el se aplecă să o sărute din nou. Îi mângâie sânul, frământând şi tachinând. Mâna ei se strecură pe sub cămaşă ca să-i simtă coastele şi îl mângâie uşor pe piept. El se cutremură, dorindu-şi mai mult. Ah, ce degete fine, ce atingeri virginale!

„Virginale!” Avu nevoie de toată voinţa ca să se desprindă de gura ei, deşi degetele lui continuară să se joace cu sânul ei, ignorând porunca de a se opri. Expresia de încântare de pe chipul ei nu îl ajuta deloc.

— Îmi place foarte mult, Danny. Fă şi la celălalt aşa.

Pe el l-ar fi umflat râsul, dacă nu ar fi fost atât de excitat.

— Draga mea, nu ştii ce-mi ceri.

Ea se uită la el cu ochi surprinzător de limpezi.

— Ba ştiu.

Îşi apăsă mâna pe pieptul lui, pe sub cămaşă, iar el gemu când ajunse la sfârcurile lui.

— Ai zis că sunt curioasă. Ei bine, ai dreptate. Vreau să ştiu care e treaba cu toată chestia asta.

În pantalonii lui se dezlănţui iadul. El voia să îi arate care era treaba, ba chiar foarte mult. Şi de ce se lupta să se abţină? Nu trebuia să-i fure virginitatea ca să-i ofere un pic de plăcere, plus că era posibil să nu mai aibă o a doua şansă să o atingă intim pe Helena, să-i cunoască dulceaţa.

Da, era beată, dar nu aşa de beată cum crezuse la început. Nu mai rostea vorbele atât de împiedicat, şi reuşise să-şi scoată rochia, ca să nu mai vorbim de faptul că îl trăsese cu ea în pat.

În afară de asta, când era trează respecta o sumedenie de reguli demodate care o făceau să se simtă în siguranţă, dar n-o lăsau să se distreze. Şi cine era el să-i spună să nu se distreze, când conştiinţa îi era amorţită? Ca să nu mai vorbim de toate ideile prosteşti din capul ei că nu era atrăgătoare. Nu l-ar fi deranjat să-i demonstreze contrariul.

Conştiinţa lui protestă că toate astea erau doar justificări găsite în grabă, dar el o ignoră fără milă. Putea să o simtă şi să o atingă şi să-i ofere plăcere fără să o compromită, la naiba! Cu siguranţă avea suficientă voinţă pentru asta.

— Foarte bine, draga mea, murmură el. Doar că trebuie să-mi spui când crezi că e de-ajuns.

Se rugă doar ca şi el să se poată opri atunci când va vrea ea. De data asta, când îşi coborî gura peste a ei, îşi permise să o savureze. În timp ce îi îndeplinea dorinţa de a-i mângâia sânul, gura lui îl cuprinse pe cel pe care tocmai îl mângâiase.

Ah, ce sâni minunaţi – nu văzuse niciodată o pereche mai frumoasă. Îi gustă, îi devoră, îi tachină pe amândoi până când o auzi pe Helena gemând şi îi simţi mâinile strângându-i cămaşa, chemându-l mai aproape.

— O, da, şopti ea. Aşa. Da, Danny, da.

El se culcase cu mai multe femei decât putea să numere, însă acel nevinovat „da” îi făcu inima să bubuie de mândrie mai mult decât oricare alte cuvinte de laudă generoase. Îl făcu să ardă de dorinţa de a o mulţumi, de a-i oferi ceva la care să se gândească noaptea în patul ei.

Voia să se gândească la el, la naiba, să-l dorească la fel de tare cum o dorea şi el. Când avea să se trezească din beţie era posibil să-şi spună că el nu era destul de bun pentru ea, dar avea de gând să se asigure că îşi va aminti că el fusese cel care îi oferise plăcere.

Din fericire, încă purta pantalonii, şi îşi apăsă încet membrul întărit de moliciunea ei, făcând-o să scoată o exclamaţie de surpriză. Se uită la ea, în timp ce una din mâini îi mângâia un sân. Anume se lipi de ea, uitându-se cum făcea ochii mari şi se îmbujora. Aşteptă ca ea să-l împingă şocată la o parte, în schimb, întrebă:

— Asta e… chestia ta bărbătească?

Ochii ei străluceau de curiozitate. El râse.

— Chestia bărbătească? Aşa îi spun doamnele?

— Aşa îi spune Rosalind. Plus câteva cuvinte desfrânate pe care le-a învăţat de la Griff.

— Cum ar fi? se interesă el şi se aplecă să-i guste un sfârc.

Ea scutură din cap, cu faţa roşie de ruşine.

— N-aş putea să le rostesc niciodată.

— Nu vrei să vorbeşti despre mădularul bărbatului, hm? Vom vedea dacă o să mai fii aşa de reţinută după ce o să afli câtă plăcere îi poate oferi unei femei. Aşa.

El zâmbi şi se apăsă iar în locul ei cel mai sensibil. Ea inspiră brusc şi se arcui instinctiv spre el. Daniel râse.

— Vezi, draga mea, nu trebuie să vorbeşti despre el ca să te bucuri de el.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta ori să mă bucur… vreau să spun… Ea se opri, când el se legănă ritmic, lipindu-se de ea. O, Doamne, *asta este…* extraordinar. Nu am crezut niciodată că te poţi simţi aşa de… Bine. Rosalind mi-a spus, dar eu n-am crezut… da… fă asta… da…

— Orice îi place domniţei mele, o tachină el şi se întoarse să-i dezmierde sânii drăgălaşi.

Ea se topea şi se unduia sub el, fierbinte şi frumoasă, cu chipul îmbujorat de încântare. Slavă Domnului că încă mai avea cămăşuţa pe ea şi că el avea indispensabilii şi pantalonii. Altfel nu ştia dacă ar fi rezistat. Ardea de dorinţa de a fi înlăuntrul ei, dar ştia că nu trebuia. La trezirea din beţie, ea avea să regrete toate astea şi îl va uri că profitase de ea. Dacă o compromitea, nu avea să-l ierte niciodată.

Cu toate astea, putea să-i ofere plăcere. Voia să-i vadă faţa în transa provocată de „mica moarte”, să o vadă eliberându-se în braţele lui. Chiar dacă demersul avea să-l omoare. Ea urma să viseze la el săptămâni de-acum înainte.

Printr-o ceaţă încântătoare, Helena îl văzu pe Daniel alunecând în jos pe pat, între picioarele ei. Îi împinse cămaşa în sus, şi ea se cutremură de şoc. Ce Dumnezeu făcea? Nu era chiar atât de ameţită, încât să nu-şi dea seama că gesturile lui erau groaznic de desfrânate. Prin fanta din lenjeria intimă, părţile ei cele mai ascunse erau

expuse privirii lui lacome! Cât de ruşinată se simţea! Încercă să-şi strângă picioarele, dar el nu o lăsă. Mâinile lui mari îi ţinură pulpele desfăcute, ba chiar le împinseră şi mai mult în lateral.

— Lasă-mă să te privesc, draga mea. Eşti aşa de frumoasă.

— A... acolo? se bâlbâi ea.

El îi aruncă un rânjet diabolic.

— Da, acolo. Peste tot. Vreau să te gust acum. Lasă-mă să te gust.

— Să mă guşti?

Ea nici nu apucă bine să rostească vorbele, când gura lui o acoperi acolo, între picioare cu un sărut cât se poate de intim. Ea rămase complet nemişcată. Nu avusese habar... Putea un bărbat să... Bărbaţii chiar... Se părea că da. Sfinţilor din ceruri, cât era de delicios! Îi făcea acolo lucruri pe care i le făcuse şi gurii ei, folosindu-şi limba, intrând în ea... în ea, pentru Dumnezeu!

Cel mai rău era că nu avea nici cea mai mică dorinţă de a-l opri. Erau cu siguranţă efectele afurisitei de beri, dar ea se zvârcoli sub el, dorindu-şi cu neruşinare mai mult, iar gura lui îi oferea asta cu o perseverenţă constantă. Limba lui nu ceda, dezmierdându-i pliurile, apoi aruncându-se în ea cu mişcări iuţi până când uită unde era, cine era şi de ce era acolo. Înainte să-şi dea seama, îi apucase capul, strivindu-i buclele dese şi blonde cu degetele, încordându-se împotriva limbii care o tachina. Simţea că o împingea tot mai aproape de un abis secret care ar fi putut s-o înghită dacă se apropia mai mult.

— Asta e, el îşi ridică uşor capul cu un mârâit, deşi senzaţiile dintre picioarele ei continuară, căci el îşi folosi degetele ca să o mângâie, să o pătrundă. Savurează momentul. Uită de toate şi bucură-te.

Iar ea făcu întocmai. În timp ce el se întorcea la sărutările intime, ea închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi

se lăsă pradă senzaţiilor pe care i le producea limba lui, felului în care se simţea, încântării care creştea cu fiecare nouă dezmierdare. Dintr-odată, căzu în întunericul care o chema, iar el alergă prin ea ca un drog periculos, mai puternic decât berea, mai minunat decât orice altceva trăise până atunci. Strigă şi se împinse spre gura lui, cu trupul în flăcări, simţurile explodându-i. După ce iureşul trecu, rămase gâfâind, uluită de puterea a ceea ce o posedase. Trecură mai multe clipe în care mintea îi pluti în derivă, înainte ca ea să poată deschide ochii şi să se uite la el.

Daniel îşi sprijinea capul de pulpa ei şi privirea triumfătoare îi era îndreptată spre faţa ei.

— Acum ştii ce se întâmplă.

O da. Doamne sfinte, ştia.

Ar fi trebuit să se simtă ruşinată. Nu ar trebui să simtă această fericire delirantă… această… dorinţă să se învârtă prin cameră într-o beţie a simţurilor. Ce îngrozitor să nu se simtă deloc stânjenită de faptul că avea un bărbat între picioare, dezmierdându-i interiorul coapselor, sărutându-i cele mai intime părţi. El o mângâia în locuri în care doar unui soţ i-ar fi permis să o atingă.

— Danny?

— Hmm? murmură el.

— Asta se întâmplă între bărbaţi şi femei atunci când… fac dragoste?

El încremeni, apoi se ridică într-un cot şi îi trase cămaşa peste picioare.

— Câteodată. El îi evită privirea. Depinde ce înţelegi prin a face dragoste.

— Rosalind spune că atunci când un bărbat iubeşte o femeie îşi pune chestia în…

— Da, în general o face. El alunecă în sus pe ea.

Rămase un pic deasupra ei, apoi se împinse din nou în ea, lăsând-o să simtă umflătura din pantalonii lui.

— De asta e aşa de tare.

El se uită la ea, cu trăsăturile la fel de rigide ca şi lucrul care se afla în pantalonii săi.

— E menit să intre în femei în felul în care am intrat eu cu limba în tine.

Ea se înroşi toată.

— E mereu aşa de tare? Încercă fără succes să-şi închipuie cum umblau bărbaţii cu un stâlp în pantaloni. Cum de nu observase asta până acum?

El zâmbi scurt, dar în spatele zâmbetului se afla o foame rapace care îl făcu să respire sacadat.

— Nu tot timpul. Doar când un bărbat este într-o stare teribilă de excitaţie neeliberată. El se frecă de ea, ochii întunecându-i-se. Aşa.

— Neeliberată? Asta însemna ce credea ea că înseamnă? Deci noi nu am… iar eu sunt încă… virgină.

El strânse din dinţi. Se ridică de pe ea şi se întinse pe spate să se uite la tavan.

— Da. Nu te-am deflorat, dacă asta întrebi.

Dar şi-ar fi dorit s-o facă. Sau nu? El se ridică brusc şi plecă din pat, de parcă nu ar fi putut să scape de ea suficient de repede. Chiar aşa ameţită cum era, ea se miră de reacţia lui. Se uită, uşurată şi rănită cum se îndreptă spre salteaua de pe jos cu aparentă nonşalanţă, îşi dădu cămaşa jos şi pantalonii. Oare voise să facă dragoste cu ea? Şi dacă da, doar pentru că era o femeie la îndemână? Pentru că ea se purtase aşa de desfrânat, încât el nu se putuse abţine?

Se purtase desfrânat, cu siguranţă. Dacă el ar fi insistat, ea ar fi acceptat inimaginabilul.

În timp ce-şi dădu seama de asta, în gât îi urcă un suspin. Ea voise ca el s-o defloreze, nu-i aşa? Până acum refuzase să accepte cât de lipsită de bucurii era viaţa ei, cât de lipsită de pasiune. În seara asta, cu creierul nici măcar suficient de ameţit de alcool, ea admise asta

deschis. Compromiterea, dezvirginarea i se păreau infinit mai bune decât vechea ei viaţă de mândrie singuratică.

Era aşa de transpusă, încât aproape că-l întrebase de ce se oprise. Umflătura din pantalonii lui îi dovedise cât se poate de limpede că îi trezise pasiunea. Dar nu destul încât să îl convingă să facă dragoste cu ea. De ce nu? El o surprinse uitându-se la el şi se încruntă.

— Culcă-te. Nu mai avem decât vreo câteva ore. Mâine avem o zi lungă şi multe de discutat de dimineaţă.

Ea îşi reprimă întrebarea. Nu, nu avea să dea dovadă de atâta nesăbuinţă încât să roage un bărbat de care se îndrăgostise să se culce cu ea. El îi îndeplinise cererile periculoase cu privire la sărutări şi atingeri şi... lucruri pe care nu le ceruse niciodată. Dacă se putea excita într-atât şi totuşi să nu fie tentat să o compromită, atunci probabil că o considera într-adevăr o companie plicticoasă.

Nu că s-ar fi aşteptat la altceva, când femei atât de versate în arta seducţiei, precum acea Sail, se rugau să i se bage în pat. Pe obraz i se scurse o lacrimă, iar ea o şterse cu ferocitate.

Se întoarse, trase pătura până la urechi şi închise ochii strâns. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că o menajase, că o lăsase virgină. Dar nu se putea gândi decât la furnicăturile din sfârcurile ei şi la căldura care-i dogorea între coapse şi la excitarea extremă pe care o simţise când gura lui îi devorase sânii, iar limba îi pătrunsese în cele mai ascunse cotloane ale corpului ei.

„Of, la naiba cu tine, Danny Brennan, se gândi ea în timp ce stătea întinsă, tremurând de dorinţă. De ce nu sunt suficient de femeie pentru tine?”

Capitolul 11

Veni un cavaler de peste mări şi ţări
Care-mi fură surioara cea iubită
Ruşine asupra lui şi-al său alai
Oriunde s-ar afla în lumea-ntinsă.

Frumoasa Annie –
baladă englezească anonimă

Juliet tremura şi îşi frecă braţele pe sub pelerină. În mijlocul nopţii, aerul mării purta cu sine răcoarea toamnei, făcând inutilă catifeaua subţire. Umezeala o cotropea de pretutindeni, la fel de subtilă ca şi neliniştea ei.

Se uită peste marginea masivei Pipewell Gate, o structură rămasă din vremurile în care Winchelsea fusese un oraş fortificat, spre locul unde Will stătea aşteptând, pe drumul spre Rye. El era îmbrăcat mai gros, dar ea nu prea avusese timp să se îmbrace când îl auzise furişându-se din cabană.

Tot ce ştiuse era că el pleca pe furiş, aşa că decisese atunci, pe loc, să afle încotro se ducea.

De două zile aşteptau în micuţa cabană de piatră. Aşteptau sosirea în portul din Rye a prietenilor lui care aveau o navă. Timpul trecea destul de plăcut, se gândea ea, deşi o ţinea în cabană, spunând că nu voia să rişte să fie văzuţi de cineva care îi căuta.

Dar jucau şah, şi el îi adusese câteva cărţi. Îi adusese tot ce îi ceruse. Într-adevăr, cu excepţia dormitorului, unde dormea singură în timp ce el folosea un sac de dormit în camera de alături, se purtau exact ca un soţ şi o soţie. Ar fi trebuit să se bucure că stăteau o vreme pe loc, să locuiască cu el în toate felurile cu excepţia unuia singur. Aşa că, de ce pândea acum în mijlocul nopţii, spionându-l?

Pentru că ceva nu era în regulă. Nu ştia ce, dar ceva se întâmpla. El se schimbase în ultimele două zile. Deşi era

la fel de politicos ca întotdeauna, dar încordat şi agitat.

Câteodată îl surprindea căzut pe gânduri, de parcă ar fi analizat chestiuni profunde. Oare regreta fuga lor? De-asta nici măcar nu o săruta?

Posibilitatea ca el să refuze să se însoare cu ea era de neîndurat. Dar tot nu erau căsătoriţi după o săptămână de când plecaseră de acasă, şi ea începuse să-şi dea seama de enormitatea deciziei ei. Dacă el se răzgândea, ea avea să fie compromisă pe viaţă, chiar dacă el nu o atinsese altfel decât ca un gentleman.

Dintr-odată auzi ropot de copite pe drumul cu piatră de râu, deşi nu veneau dinspre Rye, ci dinspre oraş. Pândind din spatele uriaşei Pipewell Gate, ea văzu o siluetă călare apărând din întuneric şi oprindu-se lângă Will.

Oare ar putea prietenul acesta să fie proprietarul cabanei şi al navei? Dar dacă era aşa, de ce să se întâlnească noaptea, pe ascuns? Şi de ce aici?

— Bună, Jack, zise Will.

Bărbatul descălecă şi se uită cercetător în jur.

— Bună, Pryce.

Juliet încremeni. Cine era Pryce? Se referea la Will? Îşi strânse pelerina în jurul ei cu nelinişte crescândă.

— Deci, ai fata? întrebă Jack.

— O am.

— Ai avut probleme să o aduci cu tine? E cea mare, nu-i aşa?

— Nu, am încercat cu cea mare, dar nu voia să aibă de-a face cu mine. A trebuit s-o iau pe cea mică.

Afirmaţia rece a lui Will îi declanşă panica. Cea mare? Se referea la Helena? Helena susţinuse că Will era un vânător de zestre. Doamne sfinte, oare să fi avut dreptate?

— Dar ea tot mai crede că fugiţi ca să vă căsătoriţi? întrebă Jack.

— Da.

Ea simţi cum îngheaţă de frică. Nu, nu, era imposibil

să se fi înşelat într-atât în privinţa lui Will, nu-i aşa? Ocoli poarta turnului din cărămidă, încercând să se apropie destul cât să audă mai bine, sperând în acelaşi timp că înţelesese greşit.

— Bine, e mai uşor dacă rămâne cu impresia asta, răspunse acel Jack. Mai bine pentru ea şi mai bine pentru noi. Cât timp crezi că vei mai putea păstra aparenţele?

— Cât va fi nevoie. E o fată dulce, foarte nevinovată. Crede tot ce îi spun.

Vocea lui Will era îndepărtată, lipsită de emoţie. O lovi direct în inimă.

— Ai grijă doar ca Crouch să-şi ţină partea lui de înţelegere, altfel o duc înapoi la familia ei înainte ca el să obţină ce vrea, ai auzit?

La ce se referea? Şi cine era Crouch?

— O să-şi respecte cuvântul, nu te teme, răspunse Jack. Ţine-o pe fată tăcută până vin banii de răscumpărare şi o să primeşti ce ai cerut.

„Răscumpărare.” Ea trase iute aer în piept. Asta nu era deloc fuga unor iubiţi, era o răpire. Şi ca o proastă, ea intrase direct în capcană. Ochii i se umplură de lacrimi, dar se controlă. Trebuia să fie un coşmar. Avea să se trezească la ea în pat în Swan Park, şi va râde de aşa un vis nebunesc.

„Nu”, îi zise o voce rece din interiorul ei, „celălalt era visul”.

Într-adevăr, aşa era. Îşi dăduse seama curând după ce plecaseră din Stratford-upon-Avon, când Will continuase să se poarte politicos, dar fără vreo manifestare de iubire. „Am încercat cu cea mare.” Helena o avertizase, dar ea fusese prea îndrăgostită ca să asculte. De… de ticălosul acesta! Un bărbat care nu numai că nu o iubea, dar nici măcar nu ţinea la ea. O cuprinse o durere bruscă în timp ce îşi dădea seama că el intenţiona să o predea acestui Crouch fără nicio remuşcare. Şi pentru ce? Bani?

Probabil că în disperarea ei scosese vreun sunet, pentru că bărbaţii tăcură brusc. Cu inima bubuindu-i în piept, ea se lipi de turnul de cărămidă şi se rugă să nu fi fost auzită. De îndată ce vor pleca, ea va fugi în direcţia opusă. Trebuia să fugă! Departe!

— Ai auzit asta? întrebă Jack, iar ea îşi ţinu răsuflarea.

— A fost vântul, zise Will relaxat, iar ea se sprijini de uşurare de zid. Poţi să te întorci la Hastings. O să iau legătura cu tine dacă am nevoie.

Răspunsul prietenului său fu scârţâitul şeii de piele când încălecă, apoi ropotul copitelor în timp ce calul şi călăreţul se îndepărtau. Juliet îşi ţinu răsuflarea, cu ochii fixaţi pe colţul turnului de cărămidă dincolo de care se afla Will.

Va aştepta până se va convinge că a plecat şi el, apoi…

— Bănuiesc că ai auzit totul.

Ea aproape că leşină de spaimă. Îşi întoarse capul brusc şi descoperi că Will înconjurase turnul pe partea cealaltă şi stătea la jumătate de metru de ea. Ea ţâşni, dar nu apucase să facă nici doi paşi înainte ca el s-o apuce de talie, trăgând-o tare spre el.

— Dă-mi drumul! strigă ea, dându-şi seama prea târziu că ar fi fost mai bine să pretindă că nu auzise nimic din discuţia celor doi bărbaţi.

Acum nu putea decât să se lupte şi să lovească orbeşte spre picioarele lui. Tocul ghetei ei îl lovi în fluierul piciorului, iar el înjură. Apoi, înainte să-şi dea seama, el o lipise de zidul turnului şi îi acoperi corpul cu al lui ca să o facă să stea liniştită.

— Potoleşte-te, proastă mică, şuieră el. Vrei ca Jack să te audă şi să se întoarcă?

— Ce contează dacă mă predai acum sau mai târziu? strigă ea.

El îi acoperi gura cu mâna.

— Contează foarte mult, te asigur. Câtă vreme crede că nu l-ai văzut eşti în siguranţă, mă auzi?

„În siguranţă! Pe naiba!” Ea se luptă cu el, dar era dur ca oţelul şi de două ori mai rezistent.

Cu toate astea, pe chipul lui luminat de lună, aflat la un centimetru de al ei, se putea citi regretul.

— Ascultă-mă Juliet, poate că ai făcut o greşeală fugind cu mine, dar poţi să scapi nevătămată dacă vei continua să ai încredere în mine.

Ea ridică ambele sprâncene într-o neîncredere mută, în ochi citindu-i-se dispreţul profund.

El îşi îmblânzi vocea.

— Nu o să-ţi fac rău şi nici nu o să las pe altcineva să te atingă. În câteva zile, o săptămână cel mult o să te reîntorci la familia ta – şi îţi promit că vei fi întreagă şi sănătoasă, la fel cum ai plecat. Poate un pic mai înţeleaptă, dar asta e tot. Aşa că, dacă te lupţi cu mine nu faci decât să îţi strici timpul scurt pe care suntem nevoiţi să-l petrecem împreună. Nu o să-ţi aducă libertatea mai devreme, te asigur. Cu o privire de avertisment, el slăbi strânsoarea mâinii de pe gura ei. Acum o să-ţi dau drumul. Poţi să strigi sau să te lupţi dacă vrei, dar dacă o faci voi fi obligat să te leg şi să-ţi pun căluş cât timp ne întoarcem la cabană. Şi cum tot oraşul doarme, nu cred că va fi prea greu să te duc înapoi legată.

Ea înghiţi în sec, amintindu-şi cât de pustii erau străzile când trecuse pe acolo.

— Înţelegi? murmură el.

Ea ezită, apoi dădu din cap. El îi dădu drumul şi se desprinse de perete.

— Acum o să ne întoarcem la cabană şi o să fii fată cuminte până ajungem înăuntru. Apoi n-ai decât să te lupţi cu mine cât vrei, dar dacă încerci ceva pe stradă, jur că o să te leg.

— Pot să te întreb… un lucru?

Privirea lui întunecată o străpunse.

— Ce?

— De ce faci asta? Pentru bani? Pentru că sunt sigură că *papa* sau cumnatul meu ţi-ar plăti mai mult decât acest Crouch dacă mă duci înapoi acum.

— Nu e vorba de bani şi nu te pot duce înapoi până când nu am ce-mi trebuie. Pot doar să jur pe mormântul tatălui meu că nu vei fi vătămată.

Ea îşi trase nasul.

— Asta nu e cine ştie ce consolare, având în vedere că eşti odrasla diavolului!

Râsul lui uşor o luă prin surprindere şi îi făcu inima să tresalte.

— Ar ajuta dacă aş jura pe mormântul mamei în schimb?

— Nimic nu ar ajuta, şopti ea şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Nu te-aş crede nici dacă ai jura pe un teanc de biblii cât turnul ăsta de înalt.

El întinse mâna să-i şteargă lacrima, dar ea i-o dădu la o parte. Muşchii maxilarului i se încordară.

— Oricum ar fi, nu ai de ales decât să ai încredere în mine. Te-am tratat rău până în acest moment? Ţi-am făcut vreun rău?

Da, îi făcuse rău, dar nu fizic. Iar acum că ştia cine era, nu mai avea cum să se plângă de lipsa lui de afecţiune şi cum o făcea asta să se simtă. Dar mai erau şi alte probleme.

— Reputaţia mea va fi distrusă.

— Nu va fi, replică el cu o umbră de remuşcare în privire. Familia ta crede că ai fugit să te măriţi, iar tu însăţi ai spus că Helena nu poate sau nu vrea să plece după tine. Aşa că vor păstra tăcerea până te întorci măritată. Şi chiar dacă o să te întorci acasă nemăritată, o să ajungi acolo dacă te porţi frumos. Îţi promit asta, Juliet.

Tonul lui condescendent îi răscolea sufletul.

— Pentru tine, domnule, sunt Lady Juliet, zise ea, amintindu-şi de regulile bunei purtări pe care sora ei o obligase să le înveţe şi pe care le neglijase cu atâta nesăbuinţă până acum. Ei bine, îşi învăţase lecţia. Nu va mai fi niciodată atât de naivă. Mi te vei adresa cu Lady Juliet sau deloc, domnule Morgan sau Pryce, ori ce alt nume oi avea.

— E Morgan. Morgan Pryce. Pe buzele lui apăru un zâmbet slab când îi întinse mâna. Mă bucur să te cunosc, Lady Juliet.

*

Helena înţelegea acum de ce doamna N avertiza în *Ghidul de bună purtare pentru tinerele domnişoare* să nu se abuzeze de alcool. Pentru că urmările nu erau deloc bine educate.

Aplecată peste ligheanul de pe noptieră, Helena se rugă să se oprească din vărsat. Dimineaţa venise cenuşie şi întunecată, plină de tunete şi fulgere şi răpăitul ploii pe acoperişul de ţiglă, un acompaniament potrivit pentru iadul în care se afla. În mod evident, berea era un diavol care chinuia omul mai ales la plecare. Jură să nu reînnoiască cunoştinţa cu el.

Cel puţin chinul ei se desfăşura în particular. Haina lui Daniel era încă pe scaun, aşa că ştia că nu plecase prea departe, dar, din fericire, ieşise din cameră. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o vadă aşa, cu cămaşa umedă de sudoare şi tremurând ca un prunc.

Îşi şterse gura cu cârpa pentru spălat, apoi îşi luă şorţul de pe un scaun din apropiere şi căută în buzunar pachetul cu cuişoare. De îndată ce muşcă din condiment şi îi simţi aroma familiară, gustul îi umplu simţurile şi se simţi mai bine. Poate că va supravieţui până la urmă. Şi dacă o făcea, nu avea să se mai abată de la acea regulă anume a

doamnei N.

Păcat doar că nu fusese singura regulă pe care o ignorase noaptea trecută. Întâmplările erau puţin în ceaţă, dar ştia că se comportase la fel de indecent ca oricare dintre târfele lui Daniel. Iar ea se temea că, dacă Daniel ar fi dorit-o noaptea trecută, ea s-ar fi purtat chiar şi mai rău de-atât. Doamne, ce încurcătură!

Un ciocănit la uşă o făcu să geamă. De ce nu putea să mai stea departe un pic? Uşa se întredeschise.

— Helena, intru, aşa că acoperă-te.

În grabă, ea scuipă cuişorul în lighean şi se înveli într-un cearşaf.

— Ce s-a întâmplat? zise Daniel deschizând uşa.

Văzând că el o priveşte îngrijorat, ea îi aruncă un zâmbet slab.

— Doar urmările consumului exagerat de alcool.

Îngrijorarea îi dispăru de pe faţă, înlocuită de o expresie de superioritate masculină.

— A, da. M-am gândit că s-ar putea să fie o problemă.

Adusese cu el o tavă. După ce o puse pe masă, el îi aduse bastonul şi adăugă:

— Poate că data viitoare te vei gândi de două ori înainte să-mi ignori sfatul când îţi spun că ai băut destulă bere.

„Ticălos arogant”, se gândi ea luând bastonul.

— Nu era doar berea, să ştii. Am băut nişte vin înainte să cobor. Şi nici nu am mâncat prea mult aseară. Nu e ca şi cum nu aş rezista deloc la alcool.

— Ai fi putut să mă păcăleşti cu asta. Nu s-a mai văzut nimeni care să se îmbete aşa de la două halbe.

— Nu am fost atât de beată.

— Asta ai spus şi când m-ai rugat să… El se întrerupse brusc şi se încruntă. Oricum, pentru o femeie care nu era atât de beată, ai fost destul de… prietenoasă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit, zise ea arţăgoasă.

Cu siguranţă nu avea nevoie să i se amintească. Fiecare clipă îi ardea în minte – sărutările, dezmierdările, excitaţia sălbatică, scandaloasă pe care o simţise. O, nu, îşi amintea totul cu o claritate surprinzătoare.

Se simţea doar un pic ruşinată în dimineaţa asta. Iar el părea să se simtă la fel, pentru că rămase o clipă în picioare părând stânjenit, apoi arătă spre lighean şi mormăi:

— Să înţeleg că nu-ţi mai e rău pentru că *nu* te-ai îmbătat?

Ea încuviinţă.

— Atunci o să iau asta înainte să ne strice apetitul.

— Al meu nu mai poate fi stricat, bombăni ea, dar nu aş vrea să te deranjez cât iei micul dejun.

Asta păru să-i redea lui buna dispoziţie. Zâmbind, el luă ligheanul şi se îndreptă spre uşă.

— Cineva e destul de nervoasă în dimineaţa asta.

Ea se încruntă spre el. El se simţea evident bine. Fără îndoială că putea să bea cu sute de contrabandişti şi să se simtă minunat a doua zi. Ba chiar şi arăta minunat. Pantalonii lui de piele şi haina verde salvie nu erau aproape deloc şifonate, părul îi era pieptănat frumos şi chiar reuşise să se bărbierească.

În timp ce ea stătea acolo murdară şi şifonată şi transpirată. Cât de îngrozitor de jenant! El puse ligheanul în faţa uşii, pentru ca servitorii să-l ia de acolo, apoi închise uşa şi făcu un semn spre baston.

— Să te ajut să te ridici?

— Mă descurc.

Ea luă bastonul. De ce trebuia să apară mereu aşa de slabă în faţa lui? I-ar plăcea să se simtă şi el rău o dată – o răceală, durere în gât sau… un deget lovit. Pufni furioasă. Asta nu se va întâmpla niciodată. Se părea că avea nu numai un posterior de fier, dar şi un cap tare şi o constituţie indestructibilă.

Aşteptă până când el se întoarse să pună masa, apucă bastonul cu două mâini şi se împinse în sus. Ea se clătină un moment, însă observă cu satisfacţie mohorâtă că acele câteva ore de somn îi redaseră mobilitatea, atâta câtă era.

— De ce nu vii să încerci să mănânci ceva? o îndemnă el. Avem probleme importante de discutat.

Doar gândul la mâncare îi făcea stomacul să se revolte.

— Trebuie să mănânc? Sau să vorbesc? Mă doare capul, şi în stomacul meu se dau lupte.

— Ce surpriză, o necăji el, dar când observă că se încrunta la el, adăugă amabil: O să te simţi mult mai rău dacă nu bei măcar nişte ceai. Şi pentru că nu putem încă pleca la drum – e o furtună groaznică afară – putem măcar să vorbim.

— O, foarte bine, dacă insişti.

Înfăşurându-se şi mai strâns în cearşaf, ea şchiopătă până la masă.

Preţ de o clipă crezu că avea să i se facă rău din nou. Acolo se afla destulă mâncare cât pentru un regiment – fâşii de bacon, munţi de pâine prăjită, borcane de gem şi mult unt, patru ouă fierte cel puţin, ca să nu mai vorbim de cârnaţi şi chifle şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Mănânci atât la fiecare masă? întrebă ea bosumflată când se aşeză pe scaun.

— Ar trebui să fii recunoscătoare că o fac. Cum altfel aş putea să-mi menţin puterile ca să te car de colo, colo?

El ridică privirea cu un rânjet, dar acesta dispăru când se uită la ea. Helena îşi dădu seama că se gândea la ceea ce se întâmplase ultima dată când o cărase de colo, colo.

Stomacul ei se revoltă, doar că de data asta nu din pricina berii băute noaptea trecută.

— O să încerc să mă asigur că nu va mai fi nevoie şi altă dată.

Se întinse cu o mână tremurătoare după cana de ceai pe care i-o pregătise el.

— Nu mă deranjează prea tare.

Doar cu acele câteva cuvinte, el îi trezi toate senzaţiile de noaptea trecută. O, ce-avea să se întâmple cu ei doi? De fiecare dată când se uita la el, îşi amintea cum avusese capul îngropat între… Doamne, nici măcar nu se putea gândi la asta.

Cu toate astea, nu se putea abţine. Indiferent cât de mult se dojenea în sinea ei pentru comportamentul neruşinat de noaptea trecută, continua să revadă în minte fiecare minut încântător. Ceea ce era ridicol. Deşi probabil că nu va avea niciodată ocazia să se mărite, cu siguranţă nu voia să devină ultima cucerire a lui Daniel. Nu că ar fi fost vreo şansă să se întâmple aşa ceva.

El nu o dorea pe ea aşa cum dorea alte femei. Sau nu destul pentru ca să acţioneze în consecinţă. Această constatare o deranja în continuare atât de mult, încât vorbi fără să se gândească:

— Daniel, cu privire la noaptea trecută şi ce am făcut…

— Ce-i cu asta?

Ea îşi dădea seama după expresia lui brusc prevăzătoare că n-ar fi trebuit să deschidă discuţia, dar nu se putea abţine să nu continue.

— De ce m-ai… ei bine…

— Atins? El începu să-şi pună mâncare în farfurie cu mişcări rigide, controlate. Am profitat de tine… M-am comportat ca un taur excitat?…

— Nu. De ce te-ai oprit?

El se uită brusc la ea, atât de uimit de parcă tocmai l-ar fi pocnit cineva în moalele capului.

— De ce am făcut ce?!

— Te-ai oprit.

Ea îşi plecă iute capul, jenată de propria sinceritate.

Doamne, devenise la fel de îndrăzneaţă ca Rosalind, iar asta nu era un lucru bun.

— Tu ai… ai fi… putut… ei bine… ştii tu…

El puse cu grijă farfuria jos, se lăsă pe spate şi o privi cu intensitate.

— Mă tem că trebuie să fii mai clară, draga mea. Pentru că nu-mi vine să cred că spui ce cred eu că spui.

Ea înghiţi în sec şi se forţă să-l privească.

— De ce nu… ăăă… ai dansat giga pe saltea cu mine?

El clipi.

— Giga pe saltea? De unde naiba ai auzit expresia asta. Apoi îşi dădu seama şi ochii i se întunecară. Nu-mi spune, pot să ghicesc. Prietenosul domn Wallace. Bănuiesc că afurisitul ăla ţi-a sugerat să o dansezi cu el.

— De fapt, credea că noi doi am fi… că din cauza asta ne-am căsătorit… Ei bine, de ce nu ai făcut-o? Ai fi putut. Tonul ei deveni uşor ironic. Evident că azi-noapte nu m-ar fi deranjat deloc.

— Da, dar probabil că te-ar fi deranjat în dimineaţa asta.

Cu un pufnet de dezgust, el luă platoul cu cârnaţi şi începu să-şi umple farfuria.

— Ei bine, nu sunt aşa de ticălos încât să seduc o virgină beată, indiferent ce crezi despre mine.

Ea simţi că pulsul i-o lua la goană. Zicea cumva că încercase să nu profite de ea? Că nu avea nicio legătură cu… neajunsurile ei? Se prefăcu a nu înţelege ce zicea el, vrând să afle adevărul, dar fiind prea mândră ca să întrebe.

— Nu, bănuiesc că o virgină beată nu ar fi prea îndemânatică în arta seducţiei ca să mulţumească un bărbat cu… cu experienţa ta.

El izbucni într-un râs aspru, aşezând farfuria pe masă.

— Beată sau nu, erai destul de îndemânatică, crede-mă. Am avut nevoie de toată voinţa să plec din patul tău înainte să te deflorez. Dacă ai fi fost mai îndemânatică de-

atât, m-ai fi înnebunit de tot.

O asemenea sinceritate o năuci. Se holbă la el, fără să poată rosti vreun cuvânt, neştiind prea bine ce ar fi putut să spună. El o privi cu ochii în flăcări, fierbinţi ca oţelul încins.

— Aşa că acum ştii. Poţi să mă faci să te doresc aproape fără niciun efort. Asta ar trebui să te mulţumească, iată încă un mod de a mă tortura pentru aroganţa mea.

— Nu încercam să te torturez, şopti ea.

În ciuda răcorii din cameră şi a îmbrăcăminţii nepotrivite, pielea ei se încălzi sub căutătura lui.

— Dacă de asta eşti în stare când nu încerci, atunci Dumnezeu să mă ajute când chiar o să te străduieşti. El o cercetă cu privirea, apoi îşi miji ochii. De ce voiai să ştii de ce m-am oprit? Nu ţi-a fost de-ajuns ce-am făcut?

— Doar mă întrebam… părea surprinzător că tu… ei bine…

— Nu încerci cumva să-mi spui că eşti dezamăgită că nu am făcut dragoste cu tine, nu-i aşa?

— Sigur că nu!

Pe chipul lui apăru brusc o expresie de frustrare înainte să o poată ascunde.

— Nu credeam nici eu, chiar dacă azi-noapte păreai să găseşti ideea foarte atrăgătoare. Dar în lumina sobră a dimineţii, bănuiesc că nu ţi se mai pare atât de agreabilă.

O studie cu o privire atât de intimă, încât ea o simţi ca o atingere pe piele.

— Am dreptate, nu-i aşa?

— D… da, sigur.

Ce altceva ar fi putut să spună? „Sunt atât de neruşinată încât vreau să mă alătur legiunilor de târfe care se luptă pentru atenţia ta?” Se temea că ar fi fost adevărat. Trează sau nu, când se uita la ochii aceia cenuşii, pasionali, nu-şi dorea decât să îi simtă din nou mâinile şi gura. Nu era singurul pe cale să-şi piardă minţile.

Din fericire, el fusese destul de înţelept să nu se lase condus de nebunia ei şi a lui, iar ea se va folosi bine de amânare.

— Vreau să ştii că apreciez faptul că nu ai profitat de mine când eram… ameţită.

— Mă bucur, zise el rigid.

Se aşeză mai bine pe scaun, dar privirea lui continua să alunece pe ea cu o foame întunecată care o făcea să tremure de dorinţă.

— Cu toate astea, aş putea să-ţi sugerez să fii mai atentă pe viitor. Noaptea trecută mi-am atins limitele autocontrolului. Data viitoare s-ar putea să nu mai scapi atât de uşor. El se uită scurt la buzele ei întredeschise, apoi o privi în ochi. Dar îţi promit un lucru – când o să fac dragoste cu tine, vei fi cât se poate de trează şi de dornică, altfel nu o să te vreau. Ai înţeles?

Ea trase aer în piept, agitată. El nu spusese „dacă”, ci „când”. „Când o să fac dragoste cu tine.” Greşise exprimarea? Nu prea credea. O avertiza că, dacă ea voia să se poarte ca o târfă, el nu va ezita să se comporte ca atare. Iar spre ruşinea ei, ideea îi făcu sângele să se înfierbânte de nerăbdare.

— Da, şopti ea. Înţeleg.

Spera doar că ea va avea bunul-simţ să ţină cont de avertismentul lui.

— Bine.

El se mai uită o clipă la ea, făcând-o să-şi amintească cum arăta de rău, probabil că avea părul ciufulit şi chipul palid ca moartea, îşi plecă ochii, ruşinată, şi se apucă să ungă o felie de unt.

— Ai spus că avem probleme… de discutat?

Tăcere. Apoi el îşi luă furculiţa.

— Da. Trebuie să vorbim despre sora ta şi Pryce.

Asta o luă prin surprindere.

— Ce vrei să spui? Ştim încotro se îndreaptă acum,

trebuie doar să le luăm urma până în Hastings, apoi să o convingem să-l părăsească înainte să plece în Scoţia.

— Nu mai e aşa de simplu. El îşi mai luă nişte bacon, dar rămase apoi uitându-se în farfurie. Îţi aminteşti când a vorbit Wallace aseară de Jolly Roger Crouch?

— Da, zise ea şi luă o înghiţitură de ceai.

— Crouch şi oamenii lui îşi au cartierul general în Hastings.

După seara trecută, ea nu părea deloc surprinsă să descopere că el ştia atât de multe despre acest Crouch. Evident, avusese de a face cu sute de contrabandişti în tinereţe.

— Ce legătură are asta cu Juliet şi domnul Pryce?

El se încruntă.

— Ţi-am spus… se duc spre Hastings.

— Da. Pentru că are prieteni acolo – acest Crouch pentru care lucrează – care o să-l ajute să ia o navă spre Scoţia.

— Nu, la naiba, nu se duc după nicio navă. El luă o felie de bacon, apoi o aruncă la loc pe platou. Când credeam că Pryce este contrabandist independent, avea sens ca el să fie şi vânător de zestre. De cele mai multe ori, negustorii liberi au profesii obişnuite şi mai fac un pic de contrabandă ca să-şi întregească veniturile. Sunt la fel de predispuşi să se căsătorească pentru bani ca oricine. Dar el e cu Crouch. Iar asta schimbă lucrurile.

— De ce?

— Pentru că oamenii lui Crouch sunt contrabandişti de profesie şi nu din necesitate. Iar lăsând la o parte drăgălaşa ta poveste despre cum ne-am cunoscut de seara trecută, contrabanda şi căsătoria în familii bune nu se amestecă niciodată.

— Ce vrei să spui?

El se uită la ea cu răceală, neînfricat.

— Mă tem că vorbim de o răpire, Helena.

Ei i se tăie răsuflarea. Îşi puse ceaşca jos şi aceasta se clătină pe farfurie.

— Ră… răpire? Juliet? Greaţa ei se întoarse în forţă şi trebui să se lupte să nu verse. Nu se poate! Pryce… a curtat-o. El…

— Probabil s-a gândit că va fi mai simplu aşa să o aducă în Hastings. Mă îndoiesc că i-a spus lui Juliet că o răpeşte.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Dar n-am primit nicio cerere de răscumpărare. *Papa* m-ar fi anunţat la Londra dacă venea o scrisoare în Swan Park.

— Nu cred că vor bani de la tatăl tău – sunt sigur că Pryce a aflat că familia ta nu e bogată. Nu. Vor bani de la Griff. El e cumnatul ei şi e bogat – cine altcineva mai bun să plătească recompensa? Aşa că orice cerere de răscumpărare trebuia să ajungă la el. El îşi trecu degetele prin păr cu un oftat. Cred că probabil că a şi ajuns.

— Ce vrei să spui?

El îşi feri privirea, încordat.

— Cu două zile înainte de sosirea ta la Londra, secretarul lui Griff a amintit de un bărbat care a venit la Knighton Trading şi a insistat ca o scrisoare să-i fie trimisă personal lui Griff pe continent. Secretarul a încercat să-l convingă pe bărbat să îşi rezolve problemele cu mine, dar el a refuzat. Nu m-am gândit prea mult la asta atunci – unii oameni vor să aibă de-a face direct cu Griff şi nu cu minte. Apoi ai sosit tu la Londra şi s-au întâmplat toate astea, iar eu am uitat.

O privi din nou.

— Dar cu această nouă informaţie, nu am cum să nu-mi pun întrebări. Data era potrivită, putea foarte bine să fie Pryce.

— Deci crezi că Pryce a răpit-o, apoi a trimis o cerere de răscumpărare către Griff pe continent, înainte să o ducă

restul drumului până la Hastings?

— Nu ştiu. El oftă. Cu toată reputaţia lui de răufăcător, Crouch nu e genul care să organizeze o răpire. Până acum s-a limitat la contrabandă, care e o profesie infracţională inofensivă.

— Inofensivă? Banda Hawkhurst tortura şi omora oameni!

— Adevărat, dar asta se întâmpla cu ani în urmă şi erau nişte indivizi foarte răi. Contrabandistul obişnuit încearcă doar să-şi asigure traiul într-o regiune de la ţară unde vremurile sunt grele. Dar răpirea… El scutură din cap. Nu m-aş fi gândit la asta, asta e tot. Cu toate astea, e singurul lucru care are sens. Altminteri, de ce şi-ar fi luat Pryce un alt nume? Şi ai spus chiar tu că ar fi putut ajunge mai repede în Scoţia dacă plecau cu o navă din Warwickshire. Ai spus că a fost văzut cu alţi contrabandişti înainte să ajungă la Stratford. Trebuie să fi fost oamenii lui Pryce.

— Sfinte Doamne!

Totul se potrivea. Se potrivea chiar prea bine.

— Mai e şi faptul că el a încercat mai întâi să mă curteze pe mine. Dacă ar fi fost interesat doar de avere, ar fi început direct cu ea, pentru că e mai tânără şi mai frumoasă.

— Poate mai tânără, dar nu mai frumoasă, o corectă el cu un zâmbet slab.

Ea îi alungă complimentul cu un fluturat din mână.

— Da, dar el m-a ales pe mine mai întâi. De ce? Pentru că sunt oloagă. Probabil că se gândea că mă potriveam mai bine cu planurile lui.

— Slavă Domnului pentru mintea ta suspicioasă care l-a citit din prima clipă.

Vocea lui era protectoare, încordată.

— Aş fi vrut să nu o fi făcut. Eu i-aş fi putut ţine piept ticălosului, dar Juliet…

Ea se opri şi-şi duse mâna la gură, când se gândi la ororile la care era probabil supusă sora ei. El întinse mâna peste masă şi i-o strânse pe a ei.

— Nu o să-i facă niciun rău.

— De unde ştii? exclamă ea.

— Dacă Jolly Roger e amestecat în toată povestea, nu trebuie să te temi. Nu e deloc în interesul lui să o rănească. E prea viclean pentru asta.

— Deci îl cunoşti personal?

El clipi, apoi îşi feri privirea.

— Nu… asta e ce am auzit despre el. Şi gândesc ca un contrabandist. Se uită iarăşi spre ea. De asta mi-ai cerut ajutorul, nu-i aşa?

Ea aprobă îngrijorată, deloc mulţumită de răspunsul lui.

— Orice contrabandist şi-ar da seama că Griff ar plăti bucuros o răscumpărare ca să o salveze pe Juliet. Vor presupune, de asemenea, că nu va vrea să implice autorităţile după ce îi va fi înapoiată.

Se gândesc că Griff nu va dori ca oamenii să-i cerceteze mai îndeaproape legăturile cu negustorii liberi.

Îi mângâie absent mâna.

— Dar ştiu că, dacă se întoarce teafără, Griff n-ar mai avea niciun motiv să fie circumspect. Dacă îi fac rău, el se va asigura că vor ajunge în ştreang, indiferent ce va însemna asta pentru Knighton Trading. Aşa că ea va fi în siguranţă cu ei. Sunt sigur de asta.

Explicaţia lui avea sens, dar ea rămânea tot neliniştită. Daniel părea foarte priceput la „a gândi ca un contrabandist”. Şi indiferent cât i-ar fi mângâiat el degetele ca să o liniştească, ea simţea tensiunea din el. Ascundea ceva. Era sigură de asta.

— Dar de ce să o aleagă pe ea? Pentru legătura dintre familia noastră şi Griff? Pentru că Griff are un trecut ascuns pe care îl pot folosi în avantajul lui, şi care nu-i va permite

să-i urmărească?

El îi dădu brusc drumul la mână şi chipul îi fu traversat de o umbră.

— Da, probabil că da. Se preocupă să-şi taie cârnaţii, cu mişcări iuţi, înfigând cuţitul în ei. Şi pentru că Griff e bogat.

Aha, deci ascundea ceva.

— Dar e un efort prea mare. De ce să nu iei fata unui bărbat bogat din Hastings?

— Ei bine, pe de-o parte pentru că prietenoşii lor concitadini nu ar mai fi aşa de prietenoşi dacă ar şti că sunt vizaţi de contrabandişti.

El se uită la ea cu atâta remuşcare în privire, încât ea îşi uită suspiciunile.

— Îmi pare rău, draga mea, că s-a întâmplat aşa. Urăsc că s-a întâmplat asta, şi mai ales ei. Dar cred că va fi bine. Deocamdată, tot ce am aflat a confirmat că Pryce o tratează cu grijă. A luat camere separate la toate hanurile unde au stat, şi ea părea să fie mulţumită. Hangiul de aici spune că bărbatul s-a purtat ca un gentleman perfect. El şi Crouch ştiu cât de departe pot să-l forţeze pe Griff. O s-o trateze ca pe o regină, bănuiesc.

Ea îşi dorea să fie la fel de încrezătoare ca el.

— Dar cu cât stă mai mult cu acei oameni, cu atât există şansa ca…

— Da.

Răspunsul lui direct o înspăimântă.

— Şi de asta, continuă el, trebuie să fie scoasă de acolo cât mai curând posibil. Ar putea să treacă săptămâni până când Griff va putea să-i plătească. Nu-mi place ideea ca ea să stea cu ei atât de mult.

— Ai un plan să o scoatem de acolo?

El oftă.

— Îmi doresc să putem anunţa vameşii, dar aşa cum îi cunosc pe negustorii liberi, au mituit poliţiştii pe traseu. Şi

nu ştim unde o ţine. În afară de asta, dacă Crouch se simte încolţit, nu se ştie ce va face. Dacă fuge în Franţa şi o ia cu el? Tot mai poate să-i ceară o răscumpărare lui Griff, dar atunci s-ar putea să nu mai fie atât de dornic să o ţină în siguranţă. El scutură din cap. Nu, cea mai bună abordare e una clandestină. Mi-aş fi dorit să nu ne fi dezvăluit interesul în Pryce seara trecută, dar acum nu mai avem ce face. Nu putem decât spera că Wallace nu va vorbi despre asta cu oamenii lui Crouch. Sunt bande rivale, din câte îmi pot da seama.

Ea se aplecă spre el.

— Deci cum e cu abordarea clandestină?

El ridică o sprânceană spre ea şi mâncă o bucată de cârnat.

— Dacă aş avea de ales, asta nu te-ar mai preocupa, draga mea. Te-aş trimite înapoi la Londra în acest moment. Când ea începu să protesteze, el îşi ridică mâna. Dar nu am de ales. Ticălosul ăla de Wallace încă mai bântuie pe-aici şi pune întrebări hangiului despre noi doi. Dacă te trimit singură la Londra, ar veni după tine ca o muscă după miere. Nu pot să risc asta. Aici pot să am mai bine grijă de tine.

— Da, aprobă ea.

— Hastings e la doar jumătate de zi distanţă, dacă se opreşte vreodată furtuna asta. O să te iau cu mine până la Sedlescombe, şi o să încercăm să scăpăm de Wallace pe drum. Apoi te las la Sedlescombe cât mă duc în Hastings să întreb despre Juliet. S-ar putea să am nevoie de o zi sau două ca să aflu unde o ţin Crouch şi Pryce, dar de îndată ce aflu, pot să o fur noaptea de sub nasul lor.

— Nu va fi periculos?

Probabil că din vocea ei răzbătu îngrijorarea, pentru că el zâmbi cu căldură.

— Nu dacă o fac aşa cum trebuie. Ei nu se aşteaptă să vină cineva după ea – Pryce a avut mare grijă să-şi acopere

urmele la Londra şi să călătorească sub un alt nume. Probabil că s-au gândit că vor avea de aşteptat până primea Griff cererea de răscumpărare. Chiar şi aşa, sunt sigur că au trecut sub tăcere implicarea lui Crouch, pentru ca Griff să nu vină după ei. Şi s-au străduit foarte mult să nu aflu nici eu, aşa că nu mă aşteaptă nici pe mine. Pot să intru şi să ies cu ea câtă vreme nu… Se întrerupse. Ei bine, în orice caz, nu ar trebui să apară probleme.

— Câtă vreme ce? insistă ea.

Chipul lui se întunecă.

— Nimic care să te preocupe. Gândesc cu voce tare, asta e tot.

— Daniel, spune-mi.

Se uită fix în ochii ei.

— Nu e nimic de spus. Acum mănâncă. Se pare că afară se luminează, iar drumurile înnămolite o să ne încetinească. Dacă mâncăm bine, s-ar putea să ajungem până la Sedlescombe fără să trebuiască să ne oprim pentru o altă masă.

El se întoarse să mănânce, în timp ce ea rămase acolo, clocotind de furie. Daniel putea fi foarte enervant uneori!

Ştia că îi ascundea ceva. Dar ce? Se gândi în urmă la cele două zile şi la multele lor conversaţii, la discuţiile despre contrabandişti, la revelaţiile din dimineaţa asta.

O cuprinse o bănuială oribilă. Oare Daniel lucrase în tinereţe pentru Crouch? Oare asta îi ascundea? Avea sens. Dacă Daniel lucrase pentru Crouch, atunci el ştia precis cum avea să se comporte individul. Simţi că o cuprinde teama. Asta însemna că şi Griff îl cunoştea bine. Astfel încât întreaga fugă/răpire s-ar putea să fi fost plănuită cu gândul la Griff şi la Daniel. O bandă de contrabandişti venise după biata ei soră pentru că era într-un fel legată de foştii lor tovarăşi…

„Stai un pic”, se certă ea sever, „iar începi să tragi

concluzii despre el. Aminteşte-ţi ce durere ţi-a provocat asta ieri". Trebuia să se oprească. Dacă Daniel ar fi lucrat pentru Crouch, el i-ar fi spus. Îl întrebase dacă îl cunoştea pe individ, iar el răspunsese foarte simplu că nu. Ba mai mult, jurase să nu o mai mintă.

În afară de asta, el îi dezvăluise bănuiala despre Crouch şi răpirea, atunci când nu ar fi trebuit să o facă. De ce să îi spună toate astea, dacă voia să ascundă o legătură cu Crouch? Deşi uneori încercase să nu o implice în planurile lui – probabil cu rost, aşa ca aseară – fusese cinstit cu privire la situaţie de la bun început. Aşa că, de ce ar începe să mintă acum?

Nu, de data asta nu avea să permită ca simţul ei exacerbat al prevederii cu privire la bărbaţi să îi domine gândirea. Dacă existase vreodată un bărbat în care să aibă încredere, atunci acesta era Daniel. Pentru Dumnezeu, bărbatul nu-şi ascundea trecutul nici de clienţi! De ce să se ostenească să îl ascundă de ea? Aşa că, dacă el spunea că nu avea de ce să-şi facă griji, atunci nu avea de ce să-şi facă griji. Pentru că refuza să creadă că, după câte împărtăşiseră, după câte îi promisese, el ar putea să se uite în ochii ei şi să o mintă.

Capitolul 12

Ce vesel cântă ciocârlia pe cerul dimineţii,
Făgăduind o nouă zi voioasă pe calea ce am apucat.

Cântec de drumeţie din Hebridele Exterioare, dincolo de coastele Scoţiei

La naiba, o minţise, se gândea Daniel pentru a

cincizecea oară în decursul a trei ore de când plecaseră din Turnbridge. El conducea un echipaj închiriat de la Trandafirul şi Coroana: o şaretă veche cu două adâncituri în scaun şi catarame de ham vechi. Poştalionul fusese închiriat pentru un drum de întoarcere spre Bromley şi nu mai era nimic altceva disponibil.

Ce îl apucase să o mintă după ce jurase că nu avea să o mai facă niciodată? El nu ascunsese de nimeni până acum legătura lui cu Crouch. Nu-şi ascunsese nicio parte a trecutului. De asta locuia în St. Giles, pentru ca oamenii să înţeleagă cine era, ce era. Ei ştiau cine erau când îl consultau pe Daniel Brennan. Problema era că de oamenii aceia nu-i păsa. De Helena însă da. Îi păsa chiar foarte mult. În după-amiaza asta ea se îndreptase spre el pentru ajutor cu o privire plină de încredere şi respect, iar el nu fusese în stare să-i spună adevărul. Era foarte simplu.

Nu avusese de ales – fie minţea şi ea continua să aibă încredere în el, ori îi spunea totul şi risca să-i distrugă încrederea. Şi nu o putea face. Încrederea ei în el îl încânta, îl făcea să dorească să sară peste munţi de dragul ei. Când se uita la el, ea nu vedea fiul unui tâlhar la drumul mare sau pe Danny Boy, contrabandistul, îl vedea doar pe Daniel Brennan, bărbatul în care avea încredere să-i salveze sora.

Aşa că nici vorbă să-i dezvăluie acea singură informaţie care ar fi făcut-o să-l dispreţuiască. Dacă afla vreodată că el nu fusese un băiat bun la toate pentru contrabandişti, ci lucrase chiar pentru bărbatul care îi răpise sora… Degetele i se încordară pe hăţuri. Nu suporta să se mai gândească la asta. Plus că ea nu avea de ce să afle vreodată. Putea să o smulgă pe Juliet din ghearele răpitorilor, fără ca aceştia să-şi dea măcar seama că o făcuse.

— Ai grijă! strigă Helena când un iepure ţâşni spre copitele cailor, scăpând la mustaţă să fie lovit. Aproape că ai lovit biata creatură! Şi uite cum stai pe marginea

drumului – avem toate şansele să ajungem în şanţ. Doamne, cine te-a învăţat să conduci?

— În mod evident, cineva care nu ar avea parte de aprobarea ta, zise el sec.

— Probabil că nu, mormăi ea, dar el îşi dădu seama că îi înăbuşise pentru moment plângerile.

Dar nu avea să dureze mult, judecând după felul în care se purtase ea de când plecaseră din Turnbridge. Deşi ziua se făcuse frumoasă după trecerea furtunii, drumul rămăsese plin de bălţi şi de găuri, încât la fel de bine ar fi putut să se afle în mlaştinile Romney. El se străduise cât putuse de mult să evite ca roţile mari să intre în noroi şi să arunce apă şi mizerie pe ei, dar Helena tot se plângea de fiecare manevră pe care o făcea.

În alte circumstanţe, asta i-ar fi trezit furia, dar el ştia că ea se simţea rău atât fizic, cât şi psihic, după excesul de alcool şi revelaţiile despre situaţia surorii ei. Văicăreala ei cu privire la stilul lui de condus ascundea o îngrijorare mare şi de înţeles, aşa că el nu reacţionă prea des. Mai ales că o minţise… încă o mai minţea.

Ea îl apucă de braţ.

— Ai grijă în curbă… O, Doamne, mergi prea repede!

— Te porţi întotdeauna aşa când ţine altcineva hăţurile?

— Doar când e limpede că nu ştie ce face, se răsti ea. Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că exagera, adăugă: îmi pare rău, Daniel. Bănuiesc că sunt cam enervantă.

— Un pic, zise el blând.

— Promit să-mi ţin gura de-acum înainte.

El îi zâmbi. Mai zisese asta de trei ori în ultima oră.

— Am o soluţie mai bună.

Ea se uită neliniştită la el.

— Care?

— De ce nu conduci tu? Aşa aş putea să mă odihnesc.

În afară de asta, cel mai bun lucru de a-i lua unei

femei gândurile de la probleme era să-i dai ceva de făcut.

— Eu? Să conduc o şaretă?

— Ştii cum se face, draga mea?

Ea clipi.

— Păi, da.

— Bine. Atunci dă-i drumul.

Îi întinse hăţurile aşteptând. Ea ezită doar o clipă înainte să le ia.

— Prea bine. Dacă simţi nevoia să te odihneşti.

El se lăsă pe spate în scaun şi se uită cum ea începea să manevreze şareta cu îndemânare. Îi aruncă o privire surprinsă.

— Înţeleg că ai mai făcut asta.

Ea îşi menţinu privirea pe drum.

— Acasă, singura opţiune era să iau trăsura sau şareta, pentru că nu puteam să merg pe jos în oraş. Trăsura era un deranj mult prea mare, astfel încât m-am obişnuit cu şareta.

— Atunci nu ar trebui să ai o problemă cu asta.

Şi să ocolească gropile de pe drum avea să-i ţină mintea ocupată, să nu se gândească la Crouch. La naiba cu Will Morgan sau Morgan Pryce ori cine era de fapt ticălosul ăla. Era inimaginabil să o ducă pe Juliet în puterea lui Crouch. Abia aştepta să pună mâna pe bandit. O să-l înveţe el minte cum e să profiţi de tinere nevinovate. „în felul în care ai profitat şi tu azi-noapte de Helena.”

El înjură în barbă. Ce prostie făcuse. Avusese noroc că ea reacţionase aşa de bine de dimineaţă. Orice idiot ştia că nu seduceai o femeie când era ameţită de alcool, indiferent cât de dornică părea. Pentru că atunci când îi trecea beţia avea să-ţi facă viaţa grea.

Deşi Helena făcuse ceva mult mai rău – îl privise cu acei ochi blânzi, căprui, şi îl făcuse să se întrebe dacă nu cumva ea ar fi fost dornică. Scutură trist din cap. Începea să-şi închipuie lucruri. Ea îi spusese foarte limpede că nu

dorise ca el să facă dragoste cu ea.

Dar, cu toate astea, păruse foarte dornică să ştie şi de ce el se oprise. Şi asta era de-ajuns să-i ofere speranţă unui bărbat. Pufni. Speranţa că o femeie ca ea va veni de bunăvoie la el în pat? îşi pierduse minţile. Noaptea trecută se întâmplase doar pentru că ea fusese supărată în urma disputei lor şi suficient de ameţită încât să dorească să se împace. Probabil că avea nevoie să ştie că era încă dezirabilă, după remarca insultătoare a lui Wallace. Toate astea, combinate cu o curiozitate firească de virgină ar fi făcut să cadă în păcat şi cea mai virtuoasă inocentă.

Şi dacă va mai cădea o dată? Când era trează? Avea s-o ducă în patul lui aşa de repede de o s-o ia ameţeala.

Se uită la silueta ei elegantă. Era păcat că femei aşa de rafinate ca ea trebuiau să poarte atâtea haine. Dar acum măcar ştia ce se afla sub toate acele stofe, memoria oferindu-i rapid detaliile dorite. Pulpele netede, la fel de atrăgătoare şi după ce fuseseră însemnate de boală. Talia mică cu buricul elegant. Iar sânii aceia frumoşi care se umflau noaptea trecută sub sărutările lui.

A, da, aproape că meritase să se culce cu o erecţie tare ca piatra doar să o vadă în toată splendoarea ei. Iar apoi s-o ajute să atingă culmile extazului… era ceva ce nu avea să uite niciodată.

Din fericire, ea fusese prea ameţită ca să bage de seamă că îşi găsise şi el mai târziu eliberarea. Nu că l-ar fi deranjat prea mult dacă ar fi observat. Avea doar două opţiuni – să se rezolve singur, ori să se bage din nou în pat cu ea şi să facă dragoste până dimineaţă.

— Daniel? întrebă ea, smulgându-l din acele gânduri plăcute.

— Da?

— Despre acest individ Crouch…

El se încordă, pregătit pentru ce era mai rău.

— Făcea contrabandă şi pe vremea când lucrai tu

pentru negustorii liberi? De asta ştii aşa de multe despre el?

Daniel se uită la ea, dar nu văzu niciun semn de neîncredere. Părea curioasă, asta era tot.

— Da, din cauza asta.

Trebuia să-i mute gândul de la acest subiect. Şareta alunecă şi îl făcu să se mişte într-o parte, iar când se îndreptă simţi un obiect în buzunarul hainei. Nedumerit, vârî mâna înăuntru şi scoase un volum subţire. *Ghidul doamnei Nunley.* A, da, exact ce avea nevoie.

— De ce nu îţi citesc ceva cât conduci? O să facă orele să treacă mai repede.

— Ai adus ceva de citit? Ea se uită la el şi gemu. De unde ai luat asta?

El răsfoi cartea.

— Era în bagajul tău. Valetul mi-a dat-o înainte să plecăm. Am vrut să o las acolo, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. S-ar putea dovedi interesantă.

— Pentru tine? întrebă ea sceptică.

— De ce nu?

— Pentru că, din câte ştiu, nu intenţionezi să ai parte de un debut în societate. Sau nu ai băgat de seamă că titlul se referă la tinere lady?

— Tu eşti o tânără lady. O să-ţi citesc ţie.

— Nu are rost. O ştiu pe dinafară.

El făcu ochii mari.

— Pe toată?

— Desigur. O citesc şi îi urmez regulile de douăzeci de ani.

— De douăzeci de ani?!

— Mama mi-a dat un exemplar când nu aveam decât şase ani. Ea a murit la naşterea lui Juliet, aşa că ea nu are una, dar mama ne-a dat mie şi lui Rosalind exemplare de îndată ce am învăţat să citim.

— E greu de crezut că Rosalind s-a uitat vreodată în

ea.

Helena zâmbi pentru prima dată de când plecaseră din Turnbridge.

— Şi-a pierdut în mod convenabil exemplarul acum câţiva ani.

— Ei, da, asta pot crede. El o studie cu seriozitate. Dar tu ţi l-ai păstrat pe al tău şi l-ai învăţat pe de rost.

Şi mai era de mirare că femeia avea nişte idei aşa de rigide despre comportament?

— Da, mama a fost actriţă, dar după ce s-a măritat, a ştiut care îi era datoria faţă de *papa,* în calitate de contesă a lui. A încercat să ne înveţe şi pe mine şi pe Rosalind ţinuta, manierele şi exprimarea unei lady.

— Cu Rosalind nu a prea funcţionat. De ce a mers la tine?

Ea ridică din umeri.

— Pentru că sunt cea mai mare, bănuiesc. Şi cea mai apropiată de firea mamei. Am admirat-o foarte mult.

Pe chipul ei se aşternu o expresie visătoare în timp ce manevra hăţurile.

— Era aşa de frumoasă, elegantă şi graţioasă. A murit când aveam zece ani, dar tot mi-am dorit să fiu ca ea când mă făceam mare. Ea îşi drese glasul. De asta am învăţat regulile aşa de bine – pentru că părea cea mai bună metodă de a ajunge ca ea.

Lui i se puse un nod în gât. Biată fată orfană. Se agăţase de regulile doamnei Nunley pentru sfaturi, fiindcă îşi pierduse mama. Daniel se uită la carte.

— Acum chiar m-ai făcut curios să citesc cartea.

— De ce?

— Pentru că mă va ajuta să te înţeleg mai bine.

Ea îi aruncă o privire nedumerită şi un pic alarmată.

— Ce e de înţeles?

— Totul. Dar cel mai mult, de ce îţi ţii şinele adevărat ascuns unde nu-l poate vedea nimeni. El se aplecă spre ea

şi îi şopti: Desigur, cu excepţia momentelor când eşti ameţită.

Obrajii ei rozalii contrastau frumos cu boneta verde-închis.

— O să descoperi că ghidul doamnei N este o lectură foarte plicticoasă.

— Mă îndoiesc.

El se lăsă la loc pe spate şi deschise cartea la întâmplare. Era destul de greu de citit cu toată hurducăiala şi cu vântul care îi zbura paginile, dar se descurcă.

— Hai să vedem. „Tânăra lady bine educată se abţine de la certuri.” Hmm. Probabil că partea asta ai sărit-o.

Ea îi aruncă o privire.

— Cu tine e destul de greu să urmezi reguli.

— Slavă Domnului. Te plac mai mult atunci când le încâlci.

Când asta îi smulse un mic zâmbet, el rânji şi mai dădu câteva pagini.

— Uite o parte interesantă. „Tânăra lady bine educată nu îşi arată ciorapii în public. Trebuie să aibă grijă să-şi aranjeze mereu fustele ca să-şi protejeze modestia în orice clipă.” Ce zici de asta?

El se aplecă şi îi ridică fusta să dezvăluie un picior drăgălaş, iar ea îl pocni peste mână.

— Foarte bine. Partea asta o stăpâneşti bine.

Ea râse, deşi obrajii i se îmbujorară din nou.

— Zău, Daniel, câteodată eşti aşa un ticălos!

— Asta e cea mai bună insultă pe care o poţi inventa? Zi-mi unde scrie despre ce ar trebui să-i spună tânăra lady bine educată unui bărbat care nu se poartă frumos?

— Pagina 55.

— La naiba, tu chiar ai învăţat-o pe de rost. Deşi probabil că se potriveşte că ai reţinut numărul paginii.

El o găsi şi citi regula, apoi zâmbi.

— Deci asta e marea insultă a tinerelor lady bine

educate: „Nu sunteţi un gentleman, domnule”. Cea mai anostă remarcă pe care am auzit-o vreodată.

— În general funcţionează, zise ea înţepată.

— Atunci, cum de nu ai folosit-o cu mine?

— Pentru că probabil tu ai fi considerat-o ca pe un compliment.

El îşi duse mâna la piept, prefăcându-se ofensat.

— Mă răneşti până în adâncul sufletului, draga mea.

— Dacă ai avea aşa ceva, pufni ea.

— Ei, aşa mai merge, o insultă bună, cu siguranţă, o tachină el. Văd că lipsa unor seturi de reproşuri pentru bastarzii unor tâlhari la drumul mare în ghidul doamnei N nu te împiedică să te descurci. Improvizezi nişte insulte foarte potrivite.

— Dacă nu te porţi frumos, Daniel Brennan, o să improvizez un fel de a te lăsa la marginea drumului, îl avertiză ea cu ochii sclipind de amuzament.

— Nu ai face tu asta şi ştii prea bine. Râse. Ai nevoie de mine.

— Adevărat, deşi mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

— Mincinoaso!

El vedea cum se lupta să-şi ascundă zâmbetul, dar nu reuşi şi el râse. Simţindu-se mult mai vesel decât până atunci, el mai dădu o pagină în carte.

— „Tânăra lady bine educată va menţine mereu 15 centimetri distanţă între ea şi domnul care o însoţeşte.” Se uită în jos acolo unde pulpa ei se lipea de a lui. Dă-te mai încolo, Helena, lipsa ta de bună-cuviinţă mă ruşinează.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fii în stare să te ruşinezi, ceea ce în mod evident nu se întâmplă. Ai ilustrat asta foarte bine în ziua în care am venit la tine acasă.

— Pentru că am răspuns la uşă doar în indispensabili?

— Pentru că ai considerat indispensabilii îmbrăcămintea potrivită pentru acasă.

— M-ai prins într-un moment prost, ştii asta. Ar trebui să fii fericită că m-am ostenit să mă îmbrac şi atât. El se aplecă şi îi şopti la ureche: Din câte îmi amintesc, nu te-a deranjat prea tare să mă vezi în indispensabili.

— Nu fi absurd! protestă ea, dar apoi se îmbujoră, o culoare absolut încântătoare care lui îi făcu sângele să clocotească.

Îi plăcea tare mult să o facă să roşească. Câteodată se părea că era singurul mod de a-i topi tristeţea profundă din ochi.

— Ştii ce pare să lipsească din această cărţulie absolut fascinantă? continuă el răsfoind-o şi încruntându-se din loc în loc.

— Desene cu femei goale?

El râse de tonul ei ascuţit.

— Şi asta. Dar ce voiam să spun înainte ca milady să mă ia în râs atât de nepoliticos, e că această carte nu conţine reguli despre a nu te îmbăta în tavernă cu o sumedenie de contrabandişti. De asta ţi s-a părut în regulă să o faci?

Asta reuşi să o enerveze.

— Jucam un rol, zise ea defensiv. Încercam să te ajut. Şi pentru informarea ta, cartea are referire la alcool. La pagina 22 scrie clar că „Tânăra lady bine educată nu abuzează de alcool”. Crede-mă, sunt cât se poate de conştientă de nebunia cu care am ignorat această regulă seara trecută.

El îi zâmbi.

— A, dar eşti foarte amuzantă când abuzezi de alcool.

Ea se încruntă la el.

— Exact de asta există un avertisment împotrivă.

— Mi se pare mie, draga mea, că în viaţa ta au existat mult prea multe avertismente şi reguli, altminteri nu ai fi fost tentată să le încâlci pe toate o dată. Câteodată chiar şi o tânără lady bine educată ar trebui să se distreze şi să se

simtă bine.

— Doamna Nunley nu ar fi de acord, zise ea sec.

— Atunci, la naiba cu ea. El îi flutură cartea pe sub nas. Astea sunt aiureli, toate. Vorbe goale. Să-i spui unei femei cum să-şi trăiască viaţa – sau, mai degrabă, cum să nu o trăiască. Nimeni nu are dreptul să îţi facă aşa ceva, şi tu nu eşti obligată să accepţi asta.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Ea avea spatele drept şi umeri încordaţi, deşi pe chip i se citea agitaţia şi confuzia. Nimeni nu se aşteaptă ca tu să urmezi regulile.

El se zbârli.

— Pentru că sunt un ticălos şi tata a fost hoţ?

— Nu! Pentru că eşti bărbat. Ea se uita fix la calul care mergea la trap, dar sclipirea de amărăciune din ochii ei nu avea de-a face cu pericolele drumului. Tu eşti răsplătit pentru că îţi asumi riscuri. Nu eşti pedepsit pentru… distracţiile tale. Viaţa unei femei este diferită. Ea trebuie să urmeze regulile stabilite sau să fie exclusă din familie sau din societate, fără posibilitatea de a mai avea un viitor.

— Parcă spuneai că oricum tu nu mai aveai posibilitatea unui viitor.

Ea clipi.

— Ei bine… da, dar…

— Şi chiar dacă mâine ai deveni senzaţia Londrei, tot ai fi prizoniera acestor convenienţe mărunte. Ai fi chiar mai prizonieră decât eşti acum. Deci, ce ţi-au oferit regulile doamnei Nunley? Te-au făcut fericită? Te trezeşti în fiecare dimineaţă, bucuroasă că trăieşti, că eşti în siguranţă şi la căldură şi sănătoasă? Ziua îţi oferă numeroase oportunităţi? Una e să urmezi nişte reguli dacă îţi asigură fericirea, şi alta e când te ţin în loc…

— Dar cum e cu tine, Daniel? Eşti fericit că nu trebuie să urmezi reguli? Eşti încântat să locuieşti în St. Giles printre oameni care nu ar avea cum să te înţeleagă? Sau să lucrezi pentru gentlemeni care probabil că te dispreţuiesc

pentru originea ta, când tu ştii că eşti mai deştept decât oricare dintre ei? Vocea îi tremura. Eşti fericit să organizezi orgii cu femei uşoare cărora nu le pasă decât de banii pe care li-i dai?

— La naiba, nu ştii nimic despre asta, mârâi el şi se lăsă pe spate în scaun.

Dar minţea. Ea ştia mult mai multe decât s-ar fi aşteptat din partea unei femei care abia dacă ieşea în lume. La naiba cu ea pentru că vedea lucruri pe care alţii nu le vedeau niciodată.

Şareta gonea pe lângă tufe şi ogoare, gâşte sălbatice zburând deasupra lor în drumul lor spre sud, iar oile albe behăiau pe păşuni, însă el nu observă nimic din toate astea. Cuvintele ei pătrunzătoare îi vuiau în minte. Foarte bine, poate că nu fusese prea fericit în ultima vreme.

Poate că singurătatea îl chinuia uneori. Dar nu prea avea ce face în privinţa asta. El nu aparţinea celor de teapa lui Clancy, şi cu siguranţă nu făcea parte din lumea lui Griff. Se simţea destul de confortabil cu Griff, dar acesta era căsătorit acum şi avea să petreacă mai mult timp cu Rosalind şi, la un moment dat, cu copiii lor.

În afară de asta, tovărăşia lui Griff nu îi ostoise niciodată singurătatea. Nici măcar femeile uşoare nu reuşeau să facă asta. Singura persoană care îi alungase o vreme singurătatea, care îi pătrunsese în suflet şi îl încălzise cu adevărat fusese... Helena. De ea se simţea legat într-un fel care trecea dincolo de sânge şi de educaţie. La fel ca şi el, ea ştia ce însemna să te lupţi cu ferocitate pentru un loc în lume. Ea ştia ce însemna cu adevărat să nu aparţii nici unui loc. Oamenii se uitau la ea şi vedeau piciorul ei olog şi felul ei rece şi protector de a fi. Oamenii se uitau la el şi îl vedeau pe tatăl lui şi trecutul lui de contrabandist.

Dar amândoi erau mult mai mult de-atât. Pentru prima dată în viaţă simţea că, în sfârşit, cineva chiar îl

vedea drept cine era cu adevărat. Îl şoca faptul că era Helena. Uimitoarea, surprinzătoarea Helena, care era destul de curajoasă să intre într-o tavernă de dragul surorii ei, şi suficient de îndrăzneaţă ca să facă o masă întreagă de contrabandişti să-şi verse secretele. Helena, care îl apărase când se aşteptase mai puţin, încălzindu-i inima cu scuzele ei mascate în faţa tuturor acelor bărbaţi.

— E ceva care mă frământă încă de seara trecută, zise el.

Ea se uită la el, prevăzătoare.

— Ce?

— De ce ai coborât să mă cauţi? Eram sigur că vei adormi de îndată ce am ieşit din cameră.

— Am dormit o vreme, zise ea şi îşi făcu de lucru cu hăţurile. Apoi m-am trezit şi tu nu erai acolo şi am fost îngrijorată.

— Pentru mine?

— Desigur. Erai jos, înconjurat de tot soiul de personaje necurate.

— Aşa că te-ai gândit să cobori ca să mă protejezi?

— Ceva de genul ăsta.

— Ce-aveai de gând să faci? Să-i pocneşti în cap cu bastonul pe toţi contrabandiştii din tavernă?

— Nu fi ridicol, zâmbi ea uşor. Mi se părea doar că dura foarte mult. M-am gândit că poate aveai nevoie de ajutor.

Zâmbetul i se stinse.

— În afară de asta, de unde era să ştiu că nu rămăseseşi în tavernă… ei bine… pentru că…

Cum ea tăcu, el insistă.

— De ce?

— Pentru că te bucurai de cine ştie ce flirt.

Asta era o explicaţie mai credibilă.

— Te aşteptai să mă găseşti în tavernă cu o slujnică pe genunchi?

Ea se îmbujoră.

— Nu eram sigură.

— Fie ai impresia că am un apetit insaţiabil, fie eşti geloasă.

— Geloasă! Nu fi absurd. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de… de femeile tale uşoare.

Ea rosti „femei uşoare” cu atâta năduf, încât el îşi dădu seama că îi păsa destul de mult, iar gelozia ei îi făcu sângele să alerge în vine.

— Nu-ţi pasă?

El îşi agăţă degetele de şalul subţire care îi ascundea gâtul frumos ca de lebădă.

— Aş fi crezut că e taman invers, având în vedere de câte ori le-ai amintit. Îşi coborî vocea. Dar nu mă deranjează că eşti geloasă. Dimpotrivă, îmi cam place.

*

Ea trase de şal doar atât cât să dezvăluie pielea mătăsoasă a gâtului ei zvelt. Când degetul lui îi atinse pielea moale, ea tremură.

— Daniel, zise ea fără suflare. Nu ar trebui… nu ar trebui…

— Ce? Să ne dorim? Să avem nevoie unul de celălalt? Prea târziu pentru asta, draga mea.

Pentru el cel puţin, era mult prea târziu. Indiferent cât de mult îşi spunea sieşi că ea nu va dori niciodată să aibă un viitor împreună, el îşi dorea să creadă că se va putea. Voia foarte mult să creadă în asta. Îi mângâie gâtul, sub bonetă, apoi urmă panglica până sub bărbie. Atingerea lui uşoară o făcu să tragă aer în piept şi se întoarse să îşi ridice faţa spre a lui. Clipă în care se dezlănţui iadul.

La început crezu că ea fusese atât de distrasă încât scăpase hăţurile, dar când calul sări direct din faţa şaretei şi galopă sălbatic în jos pe drum, el îşi dădu seama că se

întâmplase ceva mult mai grav. Osia din faţă a şaretei se rupsese şi se înfipsese adânc în pământ, oprind şareta brusc şi aruncându-i pe amândoi de pe banchetă.

— La dracu'! înjură Daniel când se trezi cu fundul în noroi, iar cartea Helenei îi zbură din mână direct în şanţ.

Rămase acolo, năucit, cu dinţi clănţănind şi se uită cum calul le dispărea după o cotitură, pe drum. Imediat se întoarse după

Helena, ca să o găsească şezând în fund într-o baltă, cu o expresie absolut uluită pe chip.

— Ce s-a întâmplat? Ea se uită la apa murdară care îi uda fustele. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Şaretă afurisită! S-au rupt frâiele, mârâi el şi se ridică în genunchi. Data viitoare când îl văd o să-l strâng de gât pe hangiu. Eşti bine? Ţi se pare că ţi-ai rupt ceva? Te dor picioarele?

Ea se mişcă şi gemu.

— Posteriorul mă doare şi e probabil învineţit, dar cred că asta e tot. Tu?

— Îţi zic sigur că posteriorul meu e mai mult decât învineţit, dar nu cred că am nimic rupt. Picioarele sunt în ordine.

Se ridică, noroiul lipindu-i-se de genunchi în timp ce se ridica, parcă reticent să-l elibereze. Se uită apoi în susul drumului.

— Şi se pare că armăsarul nostru curajos a decis că o va duce mai bine fără noi. Fuge spre Sedlescombe, să-l ia naiba!

Nu numai că-i lăsase fără mijloc de transport, dar şi într-o stare suficient de proastă încât să nu poată merge mult pe jos. Fiecare oscior din corp îl durea de la impactul cu pământul. Ignorându-şi muşchii care protestau, el se aplecă şi o ridică pe Helena în picioare. Ea se clătină, susţinându-şi greutatea mai ales pe piciorul bun. Îşi ridică

elegant fustele ude şi se uită la ele îmbufnată, apoi le dădu drumul cu un oftat puternic.

— Distrusă. Complet distrusă.

— Cel puţin nu era una dintre rochiile tale scumpe, zise el, încercând să vadă umorul situaţiei. Nu te bucuri că te-am avertizat să te îmbraci mai simplu?

Ea îl privi încruntată.

— Aş fi, dacă asta n-ar fi complet vina ta.

— Vina mea? Cum naiba ai ajuns la concluzia asta? El se uită în jur după pălăria lui care îi zburase de pe cap. Tu conduceai. Şi nu-mi spune că era pentru că eu ţi-am distras atenţia. S-au rupt frâiele, nu e vina nimănui.

— Chiar şi aşa, am fi putut călători confortabil în trăsura mea, dacă nu ai fi insistat să plecăm călare.

Ea îşi şterse mâinile murdare de noroi pe fusta distrusă.

— Recunoaşte, Daniel, singurul motiv pentru care ai vrut să plecăm călare a fost ca eu să dau înapoi şi să refuz să plec cu tine. Dacă nu ai fi încercat să tot scapi de mine, acum am fi fost într-o trăsură bună şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Fireşte, Helena reuşise din nou să dea vina pe el – deşi în cazul ăsta avea dreptate în cea mai mare parte. Îşi descoperi pălăria pe o tufă de grozamă, o înşfăcă şi şi-o puse pe cap.

— Eşti prea deşteaptă pentru binele tău, draga mea, zise el cinstit. Trebuie să admit că ţi-am subestimat hotărârea. Dar am plătit cu vârf şi îndesat pentru greşeala mea, nu crezi?

Ea se uită la pălăria lui, apoi izbucni în râs.

— Da, aşa cred. Arătă spre capul lui. Nu te uita acum, dar pe borul pălăriei tale se plimbă un păianjen destul de mare.

— Fir-ar să fie! mârâi el şi îşi smulse pălăria, lovind-o de picior.

Păianjenul căzu la pământ cu o graţie caracteristică, apoi îşi văzu de drum fără nicio grijă. Măcar dacă el şi Helena ar putea face acelaşi lucru. Îndreptându-se cu greu spre locul unde se înţepenise şareta, Daniel studie paguba. Nu arăta bine. Când se uită înapoi o văzu pe Helena stând nemişcată, aşa că îi recuperă bastonul şi i-l aruncă. Apoi se lăsă pe vine ca să examineze osia ruptă. Se uită la capetele de piele şi încruntarea lui se adânci.

— Se pare, draga mea, că acest accident nici măcar nu a fost un accident.

Ea se sprijini din greu pe baston şi şchiopătă până la el.

— Ce vrei să spui?

— Cineva ne-a tăiat parţial frâiele înainte să plecăm din Turnbridge.

Ea scoase o exclamaţie de surpriză.

— Eşti sigur?

— Da. El ridică un capăt. Vezi cât e de netedă tăietura? Merge până la jumătate, suficient cât să dureze o vreme înainte ca ruptura să ajungă până jos.

Ea se uită mai îndeaproape şi apoi se albi, mâinile ei strângând capul argintiu al bastonului.

— D… dar de ce? Cine?

— Am o bănuială cine. Doar motivul încă nu mi-e foarte clar. Se îndreptă de spate. În orice caz, nu o să mai călătorim cu şareta.

Se uită în lungul drumului, în direcţia în care dispăruse calul şi oftă.

— Se pare că vom merge pe jos până în oraşul următor, dacă nu va apărea un bun samaritean care să ne ajute.

De parcă ar fi fost atras de dorinţa lui, pe drum se auzi tropot de copite. Daniel se întoarse şi văzu un călăreţ singuratic apropiindu-se. Neliniştit, se uită până când chipul călăreţului apăru la vedere. Apoi simţi cum i se strânge

stomacul.

— Ia te uită, tocmai a apărut salvatorul nostru, taman la timp. Ce coincidenţă!

— Bună ziua! strigă călăreţul, ferindu-şi ochii de soare cu o mână. Aţi dat cumva de necazuri?

— Domnul Wallace? întrebă Helena, apoi îi aruncă lui Daniel o privire întrebătoare.

El încuviinţă. Nimeni altcineva decât John Wallace aranjase acest mic accident. Acum nu mai rămânea decât să afle de ce.

Capitolul 13

Să închinăm pentru curajoasa fată
Ce tânăra ei viaţă şi-a riscat,
Pe aprigii tâlhari i-a înşelat odată
Şi cai, şi bani, şi arme le-a luat.

Tâlharul păcălit,
dintr-o baladă de Harkness

Helena avu o premoniţie teribilă când îl văzu pe domnul Wallace îndreptându-se direct spre ei. El îşi domoli iapa pestriţă, dar nu descălecă. În schimb, rămase pe cal, privindu-i cu un aer superior şi mâinile sprijinite de oblâncul şeii. Deci Daniel îl bănuia pe el că tăiase frâiele? Sau înţelesese greşit? Domnul Wallace părea teribil de satisfăcut de paguba de la şaretă.

— Se pare că s-au rupt frâiele, ce păcat. Dar era oricum pe ducă. Bănuiesc că era doar o chestiune de timp înainte să cedeze.

— Ori să fie făcută să cedeze, zise Daniel pe un ton neutru.

Domnul Wallace îl ignoră.

— Ştii ce, nu aş vrea ca doamna ta să fie nevoită să meargă pe jos. Nu vă pot duce pe amândoi, dar o pot lua măcar pe ea. Ce zici s-o duc pe doamna Brennan în oraşul următor şi să trimit pe cineva să te ia cu şareta?

— Nu prea cred, mârâi Daniel, apropiindu-se protector de ea.

— Sunt eu oloagă, domnule Wallace, adăugă Helena, dar te asigur că pot merge suficient de bine cât să ajung în oraşul următor.

Era o minciună sfruntată, însă doar gândul de a pleca undeva cu acel ticălos o făcea să se încrânceneze. Ea îl apucă pe Daniel de braţ.

— În afară de asta, prefer să rămân cu soţul meu. Dar v-am fi recunoscători dacă aţi trimite pe cineva din oraşul următor.

Mâna îi tremura, iar Daniel îşi puse palma peste ea ca să o strângă încurajator.

— Haideţi, doamnă Brennan, insistă domnul Wallace pe un ton dur, doar nu vreţi să staţi aici să aşteptaţi până trece cineva să vă ajute? Pe întuneric ar putea deveni periculos.

— Ea nu pleacă nicăieri cu tine, zise Daniel, aşa că mai bine îţi vezi de drum. Dacă doreşti într-adevăr să ajuţi, poţi să trimiţi pe cineva după noi. Dar altminteri ne vom descurca foarte bine.

Scuturând din cap, domnul Wallace vârî mâna în buzunar şi scoase un pistol cu cremene impresionant.

— N-am vrut să fac asta, Brennan, dar mă obligi. Soţia ta vine cu mine, într-un fel sau altul.

Helena îşi înfipse degetele în braţul lui Daniel. Sfinte Dumnezeule! Nu se putea glumi cu cineva care scotea aşa de iute pistolul.

— Ai face bine să laşi pistolul jos, îl avertiză Daniel. Nu ai decât un foc, şi va trebui să mă omori pe mine înainte să ajungi la ea.

— Ce idee tentantă, zise domnul Wallace, îndreptând pistolul spre el.

— Nu!

Dând drumul braţului lui Daniel, Helena păşi între el şi domnul Wallace. Asta era în parte vina ei, pentru că se băgase noaptea trecută în treburile lui. Şi nu va permite ca Daniel să piară pentru greşeala ei. În afară de asta, avea un plan.

— O să merg cu tine, dacă nu-i faci vreun rău lui Daniel.

— Dă-te la o parte din drum! şuieră Daniel în urma ei şi o apucă de braţ, dar ea se smulse din strânsoarea lui şi înaintă şchiopătând câţiva paşi.

Când Daniel dădu să pornească după ea, domnul Wallace îndreptă pistolul spre el.

— Dă-te înapoi, Danny Boy, altfel soţia ta va fi foarte tristă.

— La naiba, Helena! urlă Daniel, oprindu-se. Ai înnebunit de tot, femeie?

Ea începuse să se întrebe acelaşi lucru. Nu înfruntase niciodată până acum pe cineva cu un pistol şi cu siguranţă nu atrăsese cătarea vreunuia intenţionat asupra sa.

— Las-o să facă aşa cum vrea, zise domnul Wallace, trăgând cocoşul pistolului. Nu vrei să îţi vezi drăgălaşa soţie rănită, nu-i aşa?

— De ce faci asta? îl întrebă Daniel pe Wallace.

— O să afli imediat. Îi făcu semn Helenei. Acum vino încoace doamnă Brennan. Dar mişcă-te încet şi atent, dacă nu vrei să-ţi pierzi şi celălalt picior.

Ignorând mârâitul de furie al lui Daniel, ea făcu aşa cum i se poruncise, dar în tot acest timp mintea ei ticluia un plan. Nu avea de gând să plece aşa, pur şi simplu, cu domnul Wallace. Doar nu era nebună!

Degetele i se strânseră pe capul de argint al bastonului ei. Era greu, tare. Nu era prea mult, dar poate…

Domnul Wallace îşi mută pistolul în mâna stângă, pentru a o trage pe ea în sus cu dreapta. Privirea îi era fixată asupra lui Daniel. Ceea ce însemna că nu se uita la ea.

El îşi scoase piciorul din şa, dar nu se uită nicio clipă în direcţia ei. Era evident mai îngrijorat de ce ar fi putut face Daniel.

— Dă-mi mâna şi pune piciorul drept în scară, îi porunci el. O să te ridic în spatele meu.

Ea îl strânse bine cu mâna stângă şi apucă bastonul de mai de jos. Apoi, cu o mişcare bruscă, îl ridică şi îi lovi zdravăn mâna cu pistolul. Acesta se descărcă, trimiţând glonţul pe deasupra capetelor lor.

După aceea, totul se întâmplă fulgerător. Daniel se năpusti înainte. Îl apucă pe domnul Wallace de braţ, încercând să-l dea jos de pe cal. Sunetul bărbaţilor înjurând umplu aerul în jurul lor, în timp ce iapa se zbătea sălbatic. Helena abia reuşi să se ferească de copitele ei. În clipa următoare, Daniel îl smulsese pe domnul Wallace din şa şi îl aruncă pe jos. Cei doi bărbaţi se rostogoliră unul peste celălalt, în timp ce calul se feri. Daniel era mai mare şi mai puternic aşa că îl ţintui curând pe domnul Wallace sub el. Apoi acesta se folosi de pistolul descărcat pentru a-i trosni o lovitură puternică în cap lui Daniel, care aproape că îl răsturnă.

Când domnul Wallace îl împinse pe Daniel şi se pregăti să-l mai lovească încă o dată, Helena văzu roşu înaintea ochilor. Apropiindu-se din spate, ea îl lovi în moalele capului cu capătul de argint al bastonului cu atâta forţă, încât acesta se rupse, iar capătul de argint zbură în tufişurile de la marginea drumului. Domnul Wallace se prăbuşi la pământ.

Ea rămase acolo, holbându-se la el şi tremurând, abia fiind în stare să creadă că tocmai lăsase un om inconştient.

— O, Doamne, exclamă ea pe un tot agitat. L-am ucis cumva?

Vedea deja urmarea: procesul, drumul spre spânzurătoare…

Scandalul!

Daniel se ridică în genunchi lângă domnul Wallace, apoi îi căută pulsul.

— Nu, mai trăieşte încă. Ce păcat!

Îi aruncă o privire admirativă.

— Ai un braţ puternic, fătuco. Wallace nici n-a ştiut ce l-a lovit.

Apoi sări în picioare, chipul întunecându-i-se de supărare.

— Deşi a fost un lucru prostesc.

— Da, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu e bine să ne acosteze, cum tu eşti aşa de mare şi…

— Nu vorbesc despre el. Daniel o apucă de umeri. Ai fi putut să mori, cu şmecheria aia pe care ai pus-o la cale! Să ataci un om înarmat cu un baston – eşti nebună? Ai noroc că nu a tras în tine!

Jumătatea ruptă a bastonului îi alunecă din mână.

— Ce altceva aş fi putut să fac? protestă ea, deşi tremuratul o apucase din nou şi aproape că nu şi-l mai putea controla la gândul acţiunilor ei pripite. Practic, îl provocai să te împuşte!

— Nu m-ar fi omorât cu sânge-rece.

— De unde ştii? Nu te prea plăcea. Şi dacă te-ar fi împuşcat, nu aş fi putut suporta!

El se uită la ea, privirea încruntată înseninându-se.

— Şi eu am fost destul de îngrozit cât a ţinut pistolul aţintit asupra ta. Dacă ţi-ar fi făcut vreun rău, jur că l-aş fi omorât cu mâinile goale. Îi cuprinse obrajii cu mâinile. Aşa că să nu mai faci aşa ceva niciodată, mă auzi? Aproape că m-a costat zece ani din viaţă, să ştii!

Tremuratul ei fu alungat de căldura plăcută care o cuprinse. Pe buze i se înfiripă un zâmbet uşor.

— În parte e şi vina ta. Dacă nu ai fi vorbit despre lovit

contrabandişti cu bastonul, nu mi-ar fi venit niciodată ideea.

— Se pare că asta merit când îţi dau idei.

Domnul Wallace gemu. Daniel îi dădu brusc drumul Helenei, se duse lângă domnul Wallace şi îl mai pocni o dată în cap cu mânerul pistolului care se afla în apropiere. Apoi îi scoase eşarfa de la gât şi îi legă mâinile.

Apoi se grăbi la şaretă cu pistolul domnului Wallace, îl vârî într-unul dintre bagaje, înjurând în timp ce căuta altceva. De îndată ce găsi, se întoarse la ea şi i-l puse în mână.

— Dacă simţi nevoia să omori pe cineva, cel puţin foloseşte o armă adevărată. Ţinteşte asta spre el, cât termin eu să-l leg.

El se apucă să-şi desfacă eşarfa.

— Data viitoare să fii sigură că o să-l am la îndemână.

Ea se uită la ceea ce-i dăduse el şi aproape că scăpă obiectul din mână. Un alt pistol, mai mare şi mai intimidant decât cel al domnului Wallace, şi probabil gata încărcat. Doamne, nu folosise în viaţa ei un pistol.

— Data viitoare? făcu ea. Cu siguranţă nu crezi că va trebui să ne apărăm din nou.

Daniel îşi dădu jos eşarfa de la gât.

— Wallace avea oameni cu el, îţi aminteşti? Nu ştiu de ce nu sunt aici acum, dar nu intenţionez să stau să aştept să apară.

Domnul Wallace se mişcă, iar ea ridică pistolul spre el în timp ce în gât i se aduna un hohot isteric. Care era eticheta corectă pentru a aţinti un pistol asupra cuiva? Din nou un alt subiect pe care doamna N nu îl abordase. Trebuia să-l informezi pe om că ar putea muri în orice clipă? Să i-l fluturi în faţă? O, ce trebuia să facă o tânără lady bine educată într-o atare situaţie? Din fericire, nu fu nevoită să contemple prea mult aceste posibilităţi. În câteva secunde, Daniel îi legase omului gleznele. Domnul Wallace începu să

se zbată pe măsură ce se trezea, dar era inutil. Daniel îl legase cât se poate de bine

Ridicându-se de jos, Daniel îl întoarse pe domnul Wallace pe spate, apoi îşi sprijini cizma pe pieptul omului.

— Unde îţi sunt oamenii?

— Du-te dracului! se încruntă Wallace furios la el.

— Există şanse să ajung acolo, dar între timp… Daniel se aplecă şi îşi lăsă greutatea şi mai mult pe pieptul bărbatului. Unde îţi sunt oamenii?

— O să ajungă imediat! scuipă Wallace.

— Atunci nu are rost să mai discutăm şi să pierdem timpul. Daniel întinse mâna spre ea, deşi privirea îi era aţintită asupra domnului Wallace. Dă-mi pistolul, draga mea. Îi facem ticălosului acum de petrecanie, înainte să ne mai provoace şi alte necazuri.

— Daniel! protestă ea, pe de-o parte fascinată, pe de alta îngrozită de sălbăticia lui.

Dar o privire întunecată din partea lui o făcu să îi întindă pistolul. El îl aţinti spre domnul Wallace şi trase cocoşul.

— Stai! cârâi speriat domnul Wallace. Sunt… sunt mai în faţă, în Sedlescombe.

— Aşa e mai bine, zise Daniel şi dezarmă pistolul, făcându-l pe Wallace să scoată un oftat de uşurare.

— Mă aşteaptă, îl avertiză domnul Wallace, şi dacă nu apar, vor veni să mă caute. Să vezi de nu!

— De ce nu au venit cu tine de la bun început? întrebă Helena cu adevărat curioasă.

El nu răspunse, evitându-i privirea.

— Răspunde-i doamnei!

Daniel îşi înfipse cizma în pieptul domnului Wallace şi acesta tuşi.

— Ajunge, Daniel! interveni Helena. Sunt sigură că domnul Wallace este dispus să ne explice, iar noi nu suntem nişte barbari, la urma urmei.

— Vorbeşte pentru tine, bombăni Daniel, dar slăbi presiunea din pieptul domnului Wallace. Ei bine, Wallace, se pare că soţia mea are o inima prea bună ca să-mi permită să te strivesc aşa cum ai merita, prin urmare ai zece secunde ca să ne răspunzi la întrebări, înainte să înfig un glonţ în capul tău netot. Spune-ne de ce prietenii tăi nu te-au urmat în această escapadă.

Domnul Wallace se uită neliniştit la pistol.

— Nu au vrut.

— De ce? Nu au fost de acord cu planurile tale murdare în legătură cu ea?

Din vorbele lui Daniel răzbătea atâta vehemenţă furioasă, încât domnul Wallace se sperie.

— Ei, stai aşa puţin, nu trage concluzii pripite. Oricât de drăgălaşă e soţia ta, nu intenţionam să-i fac niciun rău.

— Aveai de gând să pleci cu ea!

— Nu pentru că aş fi vrut s-o rănesc sau mai ştiu eu ce.

— Atunci de ce? îl privi Daniel de sus, cât se poate de nedumerit.

Domnul Wallace se mai zbătu o dată să scape de legăturile sale, apoi, dându-şi seama că nu avea sorţi de izbândă, se lăsă din nou la pământ.

— Din cauza lui Crouch, desigur.

— Crouch? Ce treabă ai tu cu Crouch? Daniel flutură pistolul spre el. Şi dacă îţi închipui că o să mă sperii pretinzând că ai vreo legătură cu el ca să-ţi dau drumul, eşti chiar mai prost decât pari!

— Nu asta am vrut să spun! Domnul Wallace înghiţi în sec. M-am gândit doar că nu era o coincidenţă că îl căutai pe Pryce. Şi m-am gândit că i-ar plăcea să afle, având în vedere cine sunteţi şi toate cele. Şi credeam că mă va răsplăti, mai ales dacă te conduceam la el folosindu-mă de soţia ta.

Helena simţi cum inima i-o lua razna. Îşi dăduse

cumva domnul Wallace seama de legătura dintre ea şi Juliet, dintre Daniel şi Griff?

— Ce vrei să spui cu cine suntem şi toate cele? întrebă ea.

Domnul Wallace se uită la ea.

— Nu cine eşti tu, doamnă Brennan. Cine e soţul tău. Ştii ce vreau să spun... unul dintre oamenii lui Jolly Roger din trecut.

Cuvintele o loviră în plin, făcându-i inima fărâme, şi făcându-i stomacul să se strângă. Aşadar Daniel minţise, până la urmă? După toate promisiunile pe care le făcuse, o minţise din nou?

— Ajunge cu asta, se răsti Daniel şi îşi apăsă piciorul în pieptul domnului Wallace, confirmând adevărul dezvăluirilor.

Ea se strădui să-şi alunge lacrimile din ochi şi făcu un pas înainte.

— Opreşte-te! Vreau să aud!

— Helena... începu Daniel cu privirea brusc întunecată de nori de furtună.

— Am un drept să ştiu, ţinând cont că Crouch a răpi...

Se opri, mult prea conştientă de felul în care Wallace îi asculta fiecare cuvânt. Se uită la el cât se poate de hotărâtă.

— Spune-mi despre soţul meu şi Jolly Roger Crouch. Danny a fost destul de reticent în legătură cu acest subiect.

Poate că înţelesese ea greşit. „O, Doamne, te rog, fă să fi înţeles greşit!” Domnul Wallace se uită temător când la ea, când la Daniel.

— Fă-l să-şi ia piciorul de pe mine şi o să-ţi spun ce vrei să ştii.

— Daniel? rosti ea blând. Bărbatul e legat, are un pistol aţintit spre cap. Nu prea cred că are cum să scape.

Daniel se uită lung la ea preţ de un minut, cu maxilarul încleştat. În cele din urmă, înjură şi îşi trase

piciorul înapoi. Domnul Wallace se ridică stângaci, obligat de legături să-şi ţină umerii aplecaţi şi picioarele îndoite. Daniel continuă să ţină pistolul îndreptat spre el, dar bărbatul îl ignoră.

— Foarte bine, spune-mi, şopti ea.

El îşi ridică privirea posomorâtă spre ea.

— Nu-s prea multe de spus. Era război pe-atunci, şi Autoritatea Vămilor nu avea oameni suficienţi ca să ne prindă, deci contrabanda era mult mai uşoară. Iar Jolly Roger era cel mai bun, cu două sute de oameni sub comanda lui.

— Dar ce treabă are Danny cu toate astea? Cât a lucrat pentru Jolly Roger?

Wallace îi aruncă lui Daniel o privire ostilă.

— Mai mult de opt ani, din câte am auzit. Se zice că s-a alăturat bandei lui când avea doar nouă ani. De-asta i se spunea Danny Boy, pentru că era aşa de tânăr.

O, Doamne, avea sens! Danny Boy. De asta îşi ura atât de mult porecla şi de asta îi spusese târfa din St. Giles aşa. El zisese că fusese crescut în Sussex, unde se afla şi banda lui Crouch. Uitase de asta.

— Chiar de tânăr, continuă domnul Wallace, Danny Boy era mult mai deştept decât alţii. Se descurca grozav cu cifrele. Când ajunsese de şaptesprezece ani, deja îşi câştiga traiul, şi încă mult pe deasupra. De-asta Jolly Roger l-a făcut aghiotantul său. Cât a lucrat Danny pentru el, Jolly Roger şi-a triplat profitul.

Aghiotantul său? Ea simţi cum i se strânge stomacul. Era chiar mai rău decât crezuse. Nu doar că o minţise pe faţă despre faptul că îl cunoştea pe Crouch, dar o înşelase cu bună ştiinţă cu privire la ce făcuse pentru acel individ.

— E adevărat, Daniel? îl întrebă ea acuzator, simţind cum şocul se transformă rapid în furie.

El avu măcar decenţa să afişeze un aer vinovat.

— Da. Apoi o fixă cu privirea şi deveni bătăios. Nu am

susţinut niciodată că am fost mai mult decât un contrabandist în toţi anii aceia. Tu eşti cea care a presupus altceva.

Da, pentru că el deformase adevărul ca să se potrivească cu impresia ei despre el, la fel cum procedase şi cu soţia hangiului. Ce mincinos abil era, ticălosul!

— Dar ştiai ce cred. Şi m-ai lăsat cu impresia asta.

El îi aruncă o privire domnului Wallace, care părea să savureze cearta dintre ei.

— Nu i-ai spus nevesti-tii despre aventurile cu Crouch? Domnul Wallace rânji maliţios. Nu, probabil că nu, având în vedere că ea e de familie bună. Pun pariu că nu ar mai fi fost aşa de dornică să se mărite cu tine dacă ar fi ştiut, iar tatăl ei ar fi pus câinii pe tine.

— Tacă-ţi fleanca! se răsti Daniel încruntat la bărbat.

Cât de ironic era că domnul Wallace spusese în mod întâmplător adevărul. *Papa* probabil că ar fi fost foarte nefericit să afle despre trecutul lui Daniel. Sau poate că îl ştia, totuşi? Era în firea lui să nu îi dezvăluie nimic despre trecutul lui Griff sau al lui Daniel. La urma urmei, el era de părere că femeile nu trebuiau să ştie prea multe, nu trebuia să li se spună decât ce aveau nevoie să ştie. În ochi i se adunară lacrimi nevărsate. Tipic pentru Daniel, pe care ea îl crezuse un bărbat mai bun decât *papa.* Dar erau ca două feţe ale aceleiaşi monede. Doamne fereşte ca o femeie să păstreze un secret, în schimb bărbaţii puteau să ţină câte voiau, şi mai erau şi lăudaţi pentru asta. Naiba să-i ia pe toţi!

Îi veni în minte un alt gând îngrozitor. De când ştia Daniel că fostul său compatriot o luase pe Juliet? De la Londra? De asta acceptase să plece în căutarea ei? Intenţionase oare să nu-i dezvăluie asta niciodată? Ca prin ceaţă, îl auzi pe Daniel vorbind cu domnul Wallace.

— Deci, ai crezut că mă poţi atrage spre Crouch răpind-o pe Helena? Şi ai crezut că el va plăti pentru asta?

Daniel râse fără niciun pic de amuzament. Atunci înseamnă că nu-l cunoşti prea bine. Nu te-ar plăti pe tine… Doar şi-ar trimite oamenii după mine, iar pe tine te-ar trimite la dracu'.

Daniel nu se uită la ea. Trăsăturile lui păreau împietrite în timp ce îl privea tot mai încruntat pe Wallace.

— Tot nu mi-ai explicat de ce oamenii tăi nu ţi s-au alăturat în acest mare plan.

Wallace îi aruncă o privire insolentă.

— Nu le-a plăcut ideea, asta e tot. Se răsuci din nou încercând să slăbească legăturile, apoi renunţă. În afară de faptul că sunt nişte laşi şi le e frică să încalce înţelegerea ta cu Crouch, ei… se opri şi se uită la Helena. Ei bine, o plac pe doamna ta. Au zis că ar trebui să vă lăsăm în pace să vă vedeţi de treabă.

— Un sfat bun. Ar fi trebuit să-l urmezi. Daniel se întoarse spre Helena şi îi întinse pistolul. Să nu-l scapi din ochi. Şi împuşcă-l dacă trebuie.

— Unde te duci? vru ea să ştie, simţind greutatea pistolului din nou în mâna ei, în timp ce el se îndrepta spre şaretă.

— Probabil că spune adevărul despre oamenii lui… că vor veni pe drumul acesta, căutându-l, când nu va apărea în Sedlescombe. Daniel luă bagajul lor uşor din şaretă şi îl aşeză pe marginea drumului. Apoi scoase şareta din noroi. Nu vreau să le fac viaţa prea uşoară.

Trase şareta de pe drum şi o ascunse în spatele unor tufe, unde abia dacă se zărea dacă nu te uitai cu atenţie. Apoi se întoarse la domnul Wallace şi îl ridică pe bărbat pe umăr.

— Ei, stai puţin, protestă acesta, doar nu ai de gând să mă laşi aici! O să treacă ore întregi până o să mă găsească!

— Pe asta mă şi bazez.

Încă întristată în urma dezvăluirilor lui Wallace,

Helena îl urmă pe Daniel să vadă cum îl arunca pe acesta pe bancheta şaretei. În timp ce Wallace încă se mai zbătea, Daniel se aplecă şi îl apucă de gât.

— Ascultă-mă bine, ticălosule! Oamenii tăi au înţeles mai bine cum stă treaba. Dacă ai fi luat-o pe Helena, te-aş fi vânat ca pe o jivină şi ţi-aş fi smuls inima din piept.

Vehemenţa cu care o apăra o încântă pe moment, înainte să-şi aducă aminte că nu ar fi avut nevoie de protecţie dacă el nu ar fi fost aşa de secretos. Cu siguranţă nu ar fi riscat cu o noapte în urmă să vorbească despre domnul Pryce cu acei oameni, dacă ar fi ştiut că Daniel era un contrabandist renumit. Dar Daniel nu terminase cu domnul Wallace.

— Îţi sugerez ca, atunci când oamenii tăi vor apărea aici, să te întorci în Kent, acolo unde ţi-e locul. Uită de Crouch şi uită că ne-ai văzut vreodată pe mine ori pe soţia mea. Treburile noastre nu te privesc. Şi dacă încerci să afli şi altele, vei regreta. O să-ţi tai gâtul de cum voi pune ochii pe tine. Ai înţeles?

Domnul Wallace nu spuse nimic, evident amuţit de frică. Daniel era peste poate de furios, reacţionând acum asemenea omului periculos care fusese odinioară.

Ea ar fi vrut să-l dispreţuiască pentru asta, dar o parte mică şi în mod sigur lipsită de cuviinţă din fiinţa sa îi admira caracterul neînfricat.

— Ai înţeles ce-am spus, ticălos afurisit? întrebă Daniel din nou, accentuând strânsoarea în jurul gâtului lui Wallace.

Domnul Wallace încuviinţă agitat, iar Daniel îl împinse înapoi pe banchetă. Îşi scoase apoi batista din buzunar şi i-o legă la gură. Acesta protestă, dar vorbele îi erau înfundate şi de neînţeles, în timp ce Daniel se întorcea înapoi la ea, Helena simţi nevoia să i se împotrivească.

— Doar nu ai de gând să-l laşi aici, nu-i aşa? Dacă nu-l găseşte nimeni?

— Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta avea de gând să te răpească. Daniel îi luă pistolul din mână şi şi-l îndesă în buzunarul de la haină. Îi aruncă o privire lui Wallace şi îşi coborî vocea: Dacă îi dau drumul, îl va alerta pe Crouch de prezenţa noastră în Sussex, şi nu o să reuşim niciodată să o eliberăm pe Juliet. Aşa, măcar va tăcea un pic mai mult.

— O. Ea înghiţi în sec. La asta nu mă gândisem.

— Ei bine, ar trebui să începi să te gândeşti la lucruri de felul ăsta. Oamenii ăştia nu ştiu de glumă.

— Tu ştii asta mai bine decât oricine.

Supărarea îi înăspri trăsăturile lui Daniel.

— Aşa e, într-adevăr. Îşi întoarse privirea de la ea şi adăugă morocănos: Ştiu că abia aştepţi să pui întrebări, Helena, dar acum nu e momentul. Cel mai bine ar fi să plecăm de-aici înainte să apară vreunul dintre oamenii lui şi să ne găsească.

— Să plecăm? Cum o să facem asta?

— O să folosim calul lui Wallace. El făcu un semn spre locul unde iapa rămăsese să pască liniştită la marginea drumului. Se uită la piciorul ei şi vocea i se îmblânzi: îmi pare rău, draga mea, nu avem de ales. Va trebui să călăreşti, şi încă asemenea unui bărbat.

Ea îşi ridică bărbia.

— Voi face ceea ce trebuie făcut. În afară de asta, nu aş ajunge prea departe pe jos, fără bastonul meu.

— La naiba, uitasem de asta. El se duse înapoi spre copaci şi se întoarse după câteva clipe cu o ramură zdravănă. Rupse crenguţele şi frunzele şi improviză un baston. Uite. Va trebui să fie de ajuns, deocamdată.

Ea luă băţul cu inima şovăitoare. Ce fel de bărbat mai era şi el? Într-o clipă ameninţa să taie gâtul unui bărbat, şi-n următoarea îi găsea un baston.

Încetişor, se îndreptă spre bagajele lor. Înşelăciunea lui Daniel îi stârnise gânduri pline de nelinişte. De ce îi

ascunsese adevărul? Oare lucrurile stăteau mai rău decât sugerase el? Mai ştia şi alte secrete oribile despre Crouch decât voia să o lase pe ea să creadă? Apoi, el conduse calul spre ea, cu o expresie încruntată.

— Va trebui să călăreşti în spatele meu, căci greutatea mea ar deşela calul. Aş merge pe jos şi te-aş lăsa pe tine călare, dar trebuie să ne mişcăm rapid.

— E în regulă. O să mă descurc.

Daniel înlocui conţinutul desagilor domnului Wallace cu lucrurile lor, dar ezită când ajunse la caietul cu schiţe. Ea îşi ţinu răsuflarea. Era mare şi ocupa ceva loc. Apoi, cu o privire în care se citea căinţa, el îl vârî în desagi.

Căinţă? Nu, probabil că văzuse ea greşit. Bărbatul care îi poruncise odinioară să-i urmeze comenzile şi să nu pună întrebări nu avea cum să simtă regret pentru că ea îi aflase toate secretele.

Plus că nu era sigură de asta. Era foarte posibil să-i fi ascuns şi alte lucruri despre răpire. Oare chiar era adevărat că Juliet era în siguranţă cu oamenii lui Crouch? Inima începu să-i bată mai tare. Crezuse că ea şi Daniel erau parteneri, împărţind aceleaşi informaţii, lucrând cu aceleaşi riscuri. Dar ei nu erau parteneri deloc, nu-i aşa?

Fu nevoie de ceva efort ca să încalece amândoi. Se văzură nevoiţi să meargă pe jos până găsiră o piatră, căci Daniel trebuia să încalece primul şi nu o putea ridica în şa. O urcă pe piatră, încălecă şi apoi o trase în spatele lui. Câteva clipe mai târziu erau din nou pe drum.

Să meargă călare era o adevărată tortură după ziua de ieri, dar ea îşi înăbuşi gemetele. De dragul siguranţei îşi petrecuse braţele în jurul lui Daniel în loc să se ţină de haina lui, dar a-l atinge atât de intim i se părea imposibil când ea simţea nevoia de a-l strânge de gât.

Şi nici nu voia să-şi amintească de tot ce împărtăşiseră cu o noapte înainte, când crezuse prosteşte că începea să-l înţeleagă. Nici măcar nu-l cunoştea.

Omul de afaceri al cumnatului ei era consilier de investiţii pentru duci. Danny Boy Brennan, aghiotantul lui Crouch, care ameninţa oamenii că le ia gâtul. Danny Brennan minţea atunci când îi convenea. O, de ce trebuia să aibă instincte de idioată când venea vorba despre bărbaţi? Cum putuse să fie atât de nesăbuită încât să îi cadă din nou în mreje?

Mergeau deja de câţiva kilometri, când Daniel struni calul şi se îndreptă spre un drum lăturalnic, mărginit de sălcii.

— Daniel? Unde mergem? întrebă ea peste zgomotul copitelor.

Daniel ţinuse calul într-un galop susţinut, iar poziţia în care se aflau făcea conversaţia dificilă.

— Trebuie să ne ascundem undeva, îi strigă el. O să-ţi explic când ne oprim.

„Cu siguranţă că aşa o să faci.” Ea nu avea de gând să-l mai lase să-i ascundă informaţii. Îl va face să-i spună tot, chiar dacă trebuia să-i dea în cap cu bastonul improvizat ca să o asculte. În curând ieşiră în galop din pădurea roşiatică de toamnă şi trecură pe lângă un teren mlăştinos plin de cosaşi şi de libelule albastre. Drumul îngust se termina brusc în dreptul unei mici gospodării cu şură. Daniel opri calul în faţa casei din chirpici şi descălecă, apoi o ridică şi pe ea de pe cal. Picioarele o dureau, dar din fericire drumul fusese destul de scurt ca să nu o epuizeze de tot.

Dar chiar şi după ce ghetele ei simţiră pământul sub picioare, el rămase cu mâinile pe talia ei, privirea lui cercetând-o cu o dorinţă întunecată care îi făcu sângele să clocotească în aşteptarea a mai mult. Doamne, ce era cu ea? El nu trebuia decât s-o atingă şi tot ce aflase astăzi i se ştergea din minte într-o clipă, estompându-se sub amintirea lui deasupra ei sărutând-o şi dezmierdând-o şi…

Cu un geamăt, ea se răsuci din braţele lui şi se întinse

după bastonul improvizat. Se îndreptă câţiva paşi spre gospodăria sărăcăcioasă.

— De ce ne-am oprit aici?

El veni să stea lângă ea.

— Oamenii lui Wallace cu siguranţă ne-ar fi întâlnit pe drumul principal. Dacă ne văd călărind pe iapa lui îşi vor da seama ce s-a întâmplat şi vom avea de furcă cu ei. Cel puţin în felul acesta vor presupune că a avut succes şi că a plecat înainte, fără ei.

— Deci s-ar putea să nu-l caute deloc? întrebă ea plină de speranţă.

— Sau se îndreaptă într-acolo chiar acum. În orice caz, nu putem să mergem pe drumul obişnuit, cu el şi oamenii lui prin preajmă. Trebuie să ne ascundem un pic şi să găsim un mijloc de transport mai bun.

— Dar dacă îl găsesc pe Wallace cât ne ascundem, i-ar putea convinge să se ducă la Crouch.

— Poate. Dar poate nu. Ei nu par la fel de nesăbuiţi ca el, şi Dumnezeu ştie că am încercat să-l sperii zdravăn. El oftă. Nu este ca şi cum am avea de ales, draga mea. Dar dacă ne ascundem în seara asta, am putea să ne continuăm mâine-dimineaţă drumul fără probleme. În schimb, dacă ne apropiem de Sedlescombe în seara asta, cu siguranţă vom fi văzuţi de unii dintre ei – şi singurul drum spre Hastings trece chiar prin Sedlescombe.

Ea se uită în jur. Casa era mică. Hambarul părea vechi şi nu avea cum să adăpostească mai mult de doi cai. Într-un ţarc din apropiere se rostogoleau în noroi patru porci şi nişte vaci Jersey păşteau în terenul mlăştinos din apropiere. Era în mod evident o gospodărie săracă.

— Deci aici ai de gând să te ascunzi? îl cunoşti pe proprietar?

— Nu. Am cotit la întâmplare. El se îndreptă spre casă. Dar fermierii de pe aici sunt prietenoşi, mai ales dacă mâna li se întâlneşte cu nişte arginţi. Probabil că nu vor

găsi nimic rău în a ne lăsa să dormim în hambar, iar de asta avem nevoie, de o noapte departe de drumul principal.

Ea îl urmă şi îl privi cum bătea zdravăn la uşă. Nu se auzi niciun răspuns. El bătu din nou şi aşteptă, dar nu veni nimeni. În cele din urmă, încercă uşa. Taman când dădu să intre, din spatele lui răsună o voce tinerească.

— Mai bine te-ai da din uşă, domnule, dacă nu doreşti să mori.

Capitolul 14

În loc să se-nfrupte din bucate, el îşi desfătă privirea
Cu farmecele ei, iar asta-i fu mâncarea.

Dragoste la scăldătoare –
baladă anonimă

„Fermieri prietenoşi, pe naiba”, se gândi Daniel, întorcându-se. Dar când dădu cu ochii de cel care-l amenințase, răsuflă uşurat. Era un băiat de vreo cincisprezece ani, îmbrăcat în straie murdare de lucru, cu pantaloni din nanchin. Pe frunte, o buclă roşcată îi adumbrea ochii albaştri care alergau de la el la Helena. Tinerelul ţinea îndreptată spre ei o furcă, dar sudoarea care i se prelingea în ochi stătea dovadă că nu era chiar atât de curajos pe cât se pretindea a fi.

— Stai aşa, băiete, nu vrem să facem vreun rău, zise Daniel şi făcu un pas spre el. De ce nu pui aia jos şi…

— Înapoi, strigă tinerelul şi îndreptă furca spre Daniel. Şi nu sunt băiatul nimănui, ba chiar sunt destul de bărbat să-ţi străpung inima cu asta dacă-i nevoie!

Daniel se strădui să nu pară amuzat. Ce-ar fi zis

băiatul dacă ar fi ştiut de pistolul din buzunarul hainei sale?

— Sunt convins că eşti în stare de asemenea ispravă, dar nu sunt sigur că ai vrea s-o înfăptuieşti. Nu am făcut nimic să meritǎm aşa ceva.

— Voiai să-mi jefuieşti casa!

— Soţul meu voia doar să afle dacă e cineva înăuntru, interveni Helena. Nu a răspuns nimeni când am bătut, aşadar ne-am gândit că poate nu s-a auzit.

Vorba cultivată a Helenei păru să-l calmeze pe băiat. Îşi mută atenţia spre ea, studiind rochia plină de noroi şi bastonul improvizat pe care se sprijinea. Îşi coborî puţin furca.

— Ce aţi păţit? Pare că v-aţi îmbăiat cu porcii în noroi!

Ea tresări.

— Chiar aşa mă şi simt. Mă tem că am avut un mic accident în drumul nostru spre mare. Şareta s-a stricat şi ne-a aruncat pe amândoi în noroi. După cum poţi vedea, mi-a distrus cea mai bună rochie. Mi-am rupt şi bastonul, de asta trebuie să mă folosesc de creanga asta ca să pot merge. Numele meu e Helena Brennan, iar acesta este soţul meu, Daniel. Ne pare rău că dăm buzna aşa, dar speram că ai putea să ne ajuţi.

Băiatul ezită, uitându-se prevăzător de la ea la Daniel. În cele din urmă, puse furca jos şi îi luă mâna.

— Eu sunt Seth Atkins. Locuiesc aici.

Când băiatul reţinu mâna Helenei un pic mai mult decât ar fi trebuit, Daniel zise pe un ton mai aspru:

— Dacă am putea vorbi cu tatăl tău…

Seth îi dădu drumul Helenei şi îi aruncă lui Daniel o privire îmbufnată.

— Tata nu e acum aici, zise el şi îşi împinse pieptul înainte. Aşa că aţi face bine să vorbiţi cu mine despre ce vă trebuie.

— Desigur. Helena îi aruncă lui Daniel o privire de avertisment, de parcă ar fi vrut să spună să o lase pe ea să

rezolve lucrurile, şi apoi îi zâmbi lui Seth. Tatăl tău ar fi cu siguranţă mulţumit să afle cât de bine îi protejezi ferma. Dar te asigur că nu suntem nici cerşetori, nici hoţi. Avem doar nevoie de un loc unde să petrecem noaptea. Speram să ne permiţi să stăm în hambarul tău.

Seth se foi de pe un picior pe altul.

— De ce aţi vrea să staţi într-un hambar rece? Sedlescombe este la doar câţiva kilometri mai la sud şi puteţi primi o cameră bună la han.

— Cu piciorul meu, câţiva kilometri pot la fel de bine să fie şi câteva sute. Nu mai pot să călăresc decât pe distanţe scurte, şi cum accidentul cu şareta ne-a obligat să ne bazăm doar pe cal… Ea îi aruncă o privire întristată şi imploratoare. Te rog, nu o să ne obligi să ne întoarcem, nu-i aşa? N-o să-ţi facem probleme, te asigur!

„Doamne”, se gândi Daniel, „iar ea susţine că eu ştiu să îmbrobodesc lumea”.

Seth se relaxă o clipă şi se scărpină pe piept.

— Ei bine, nu prea ştiu… zise el, dar era limpede că se înmuiase.

Daniel scutură din cap. Bietul băiat nu avea nicio şansă dacă

Helena îşi exercita asupra lui puterea de convingere. Făcuse acelaşi lucru şi cu Daniel la Londra, convingând-o să o ia cu el, deşi îşi dădea seama prea bine că nu era o idee bună. Iar acum suferea din cauza asta.

— Putem să te plătim, zise ea.

— Da, interveni Daniel, dându-şi seama că venise rândul lui. Scoase punga cu bani şi o deschise. Nu ne deranjează să plătim. Şi de îndată ce ţi se întorc părinţii, ei pot decide dacă putem rămâne sau nu.

Seth se uită de la piciorul Helenei la cal, şi apoi la punga din mâna lui Daniel.

— Nu se întorc înainte de mâine-seară. M-au lăsat pe mine să mă ocup de toate. Dar cred că nu deranjează pe

nimeni. Câtă vreme plătiţi.

— Mulţumesc, zise Helena pe un ton blând. E foarte generos din partea ta.

Băiatul îi zâmbi strâmb.

— Cu plăcere. V-aş lăsa să staţi în casă, dar tata mi-ar învineţi fundul pentru asta.

— Hambarul e foarte bun, sunt sigură, zise Helena. E foarte amabil din partea ta să ne ajuţi.

Helena îi aruncă lui Seth un zâmbet cuceritor, iar tânărul se înfoie ca un cocoş care se învârte în jurul găinii.

Daniel îşi dădu ochii peste cap. Şi când te gândeşti că femeia credea că nu e în stare să atragă un bărbat. Era oarbă? Părea deja că băiatul ar fi trecut şi prin iad ca să o salveze. Îşi drese glasul.

— Am avea nevoie şi de ceva de mânare, dacă nu te superi. Scoase nişte arginţi din pungă şi aşteptă până când privirea lui Seth se fixă asupra lor. Nu e nevoie să fie ceva grozav, să ştii. Nişte pâine şi orice altceva ne mai poţi oferi.

— Mama mi-a lăsat nişte mâncare pentru cină, pe care o pot împărţi. Seth arătă cu mâna spre hambar. Puteţi să vă puneţi calul acolo. Părinţii mei au luat ceilalţi doi cai, aşa că va fi loc destul. O să vă aduc imediat mâncarea după ce mă schimb. Se opri şi se uită la amândoi. Dacă vreţi să vă spălaţi de noroi, puteţi să folosiţi asta. Arătă spre o pompă cu un gest din cap. E săpun în ciubărul de alături, dacă vă trebuie.

— Îţi mulţumim frumos, zise Daniel şi îi întinse monedele lui Seth, care le luă, apoi rămase holbându-se la arginţi, aşteptând parcă să se evapore din mână.

Bietul băiat probabil că nu mai văzuse în viaţa lui atât de mulţi bani, judecând după cum arăta casa familiei. Într-adevăr, Daniel se întreba cam ce se gândea băiatul că protejează. În cele din urmă, Seth vârî monedele în buzunarul de la pantaloni.

— Mă întorc imediat, mormăi el şi se îndreptă spre

casă.

În timp ce băiatul îşi lăsă furca lângă uşă şi dispăru înăuntru, Daniel se îndreptă spre calul lui Wallace. Cu coada ochiului văzu cum Helena şchiopătă spre pompă şi simţi că i se strânge stomacul. Ura asta, să o oblige să se spele în apa rece ca gheaţa a pompei şi să doarmă în fân, când ea merita băi fierbinţi şi aşternuturi fine. Ura să o târască după el fără să ştie peste ce necazuri aveau să dea în următorul oraş.

Dar cel mai mult dintre toate ura expresia îndurerată din ochii ei. Îşi dorea să-l fi împuşcat pe ticălosul de Wallace înainte ca individul să apuce să-i spună despre el şi Crouch. Daniel se îndreptă de spate, bombănind. Ea îl făcuse să se poarte de parcă i-ar fi fost ruşine cu asta. Nu era vina lui că ea trăsese anumite concluzii despre trecutul său. Nici nu schimba nimic între ei, cel puţin nu din punctul lui de vedere.

Cu toate astea, amintirea privirii ei dezamăgite când Wallace îi dezvăluia încântat trecutul lui Daniel... La naiba cu individul ăla! Acum ştia măcar sigur ce ticălos fusese Daniel! îl crezuse uşuratic, dar acum îl considera şi ticălos. Îşi dădea seama din felul rece în care să purta, din privirile supărate pe care i le arunca. Singura lui consolare era că încă părea dispusă să-l urmeze – deşi nici nu prea avea de ales.

Duse calul lui Wallace în hambar şi se apucă să scoată şaua. Când Helena intră un pic mai târziu, avea boneta într-o mână şi o batistă murdară în cealaltă. Le agăţă pe amândouă într-un cui din apropiere. Îşi curăţase faţa şi îşi clătise părul, care acum îi atârna greu pe umeri, udându-i corsajul din loc în loc, şi lăsând la vedere porţiuni mai întunecate şi transparente.

Simţi cum începe să se înfierbânte la vederea ei. Îşi smulse privirea şi se concentră să ţesale calul. Aproape că terminase când Helena vorbi.

— Daniel?

— Ce-i? mârâi el.

— Când ai zis de dimineaţă că ai putea să o salvezi pe Juliet de Crouch dacă totul merge bine, te refereai la faptul că oamenii lui Crouch ar putea afla că vii şi că ştiu cine eşti?

El tresări.

— Da.

— Şi bănuiesc că, din cauza lui Wallace, această posibilitate încă există?

— La naiba, da! Nu mai putea suporta felul în care ea se tot învârtea în jurul subiectului. Dar nu asta te deranjează, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? Vocea ei avea un ton mândru, pe care nu îl mai auzise de la Londra încoace.

— Mă refer la motivul pentru care te îmbăţoşezi când te ating, motivul pentru care nu suporţi să te uiţi la mine. Ai început din nou să crezi că nu poţi avea încredere în mine.

— Ei, oare de ce aş gândi aşa? întrebă ea sarcastic.

El se întoarse dinspre cal şi aruncă peria aspră.

— La naiba, Helena. Nu puteam să-ţi spun despre mine şi Crouch.

Privirea ei îl ţintuia, înflăcărată.

— O? De ce nu? Pentru că nu aveam de ce să mă îngrijorez?

Faptul că-i aduse aminte de minciuna lui îl atinse direct în inimă.

— Exact asta este. M-am gândit că nu era nevoie să ştii, nu conta, având în vedere că îţi promisesem deja să îţi salvez sora de răpitorii ei.

— Dacă nu conta, atunci de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că ştiam că vei reacţiona exact aşa, presupunând ce e mai rău, decizând că sunt la fel de rău ca şi cei care au răpit-o.

Ea se holbă la el.

— Dar nu fac asta!

— Am văzut cum m-ai privit după ce Wallace şi-a vărsat veninul: de parcă aş fi fost o afurisită de insectă pe care ai fi vrut să o striveşti. De parcă te-aş fi trădat. Tu care crezuseşi că am fost un copil amărât printre contrabandişti şi nevoit să muncesc pentru ei, ceea ce se pare că ar fi fost în regulă. Nu te-a deranjat prea mult atunci să te ating.

— Nu înţeleg…

— Dar nu e chiar acelaşi lucru când afli că am fost aghiotantul lui Crouch în tinereţe, nu-i aşa? Că pe atunci eram mult mai rău decât Wallace şi banda lui. Ei bine, ascultă-mă, draga mea. Sunt acelaşi bărbat care te-a sărutat noaptea trecută şi acelaşi în care ai susţinut că ai încredere când le povesteai contrabandiştilor cum ne-am cunoscut. Şi dacă tu crezi că…

Se întrerupse când auzi uşa casei trântindu-se. Venea băiatul. Daniel îşi coborî vocea:

— O să discutăm mai târziu, da? Intre timp ai face bine să te hotărăşti ce vrei de la mine. Pentru că fie că îţi place sau nu, va trebui să îndurăm tovărăşia asta pentru următoarele zile şi nu intenţionez să le petrec fiind ţinta bătăii tale de joc.

El îşi regretă cuvintele aspre în secunda în care văzu cum ea se retrăgea de lângă el, cu o privire şocată şi rănită. Simţindu-se ca ultimul om, se întoarse şi conduse calul în boxă. Nu ar fi trebuit să-i spună aşa ceva, dar la naiba, ea îl făcea să înnebunească de fiecare dată când îl privea ca pe un diavol. Atunci simţea nevoia să urle şi să se dezlănţuie.

Nu se uitase aşa la el şi noaptea trecută. O, nu. Noaptea trecută fusese plăcută şi dornică să îl aibă în patul ei. Şi nu vorbise doar băutura din ea, în niciun caz. Iar în după-amiaza asta, în şaretă, fusese sigur de asta. Dar acum se gândea să şteargă toate astea din mintea ei, doar pentru ce făcuse el în trecut. Cum îndrăznea?

Ar fi vrut să se întoarcă şi să o ia în braţe, să-i amintească tot ce se petrecuse între ei: pasiunea, şi dorinţa, şi plăcerea. Ar fi vrut să-i demonstreze că nu conta ce fusese el în tinereţe. Dar tânăra lor gazdă se apropia. Tinerelul îşi alesese un moment cât se poate de nepotrivit pentru a le aduce cina. Afişând o expresie de calm aparent, Daniel ieşi din boxă şi închise uşa, apoi se întoarse spre locul unde Helena rămăsese încremenită, mută şi rănită. Nu se putea uita la ea. Nu suporta să vadă dispreţul din ochii ei.

— Era mai multă mâncare decât am crezut, anunţă Seth vesel când intră în hambar cu o tavă plină ochi.

Îmbrăcat în straie simple, de fermier, nu părea să bage de seamă încordarea dintre ei. Helena păru să-şi revină.

— O, mulţumesc. Apreciem foarte mult efortul tău.

— Mama a lăsat chiar şi prăjitură, continuă el. O să o aduc, după ce terminaţi cu tot ce e aici.

— N-am vrea să-ţi mâncăm prăjitura, zise ea blând. Mai bine o păstrezi pentru tine.

Deşi zâmbetul ei era destul de crispat, Daniel simţi că se înfurie şi mai tare. Cu câtă uşurinţă putea să se poarte frumos când un tinerel îi făcea ochi dulci.

— Nu m-ar deranja un pic de prăjitură, zise Daniel. Dumnezeu ştie că am plătit pentru asta.

Se duse şi studie tava, apoi admise, bombănind:

— Deşi se pare că ne-ai dat multă mâncare, tinere.

— Mama face pâine şi unt bun, se lăudă Seth. Şi avem şi murături şi şuncă, ba chiar şi nişte cartofi fierţi, reci, dacă doriţi.

— Sună minunat, şopti, Helena, deşi, trebuie să mărturisesc că nu sunt chiar atât de înfometată cum am crezut.

Când privirea lui Daniel se îndreptă spre ea, nu văzu decât durere pură, simţind-o asemenea unei lovituri în

vintre. Ştia de ce îşi pierduse ea pofta de mâncare – cine era responsabil pentru asta. Şi cu o tresărire violentă de vinovăţie, îşi aminti că abia dacă ciugulise ceva la micul dejun.

— De ce nu aşterneţi masa undeva, cât mă duc eu să mă spăl? mormăi el.

Poate că, dacă o lăsa în pace un pic, avea să-i revină pofta de mâncare. În afară de asta, era foarte greu să fie lângă ea în acel moment.

El se îndreptă spre pompă. Se dezbrăcă până la brâu, atent să scoată pistolul şi să-l ascundă sub haine. Apoi se spălă cât de bine putu în lumina care se diminua rapid. Nu îl deranja apa îngheţată sau aerul rece al toamnei, măcar îl ajuta să-şi răcorească supărarea. După ce termină şi îşi puse cămaşa şi vesta, îşi luă haina plină de noroi şi pistolul şi se întoarse în hambar.

Seth şi Helena îl aşteptau, aşezaţi pe scăunele la o masă încropită din scânduri aşezate peste un căruţ. Aprinseseră nişte lămpi, care aruncau o lumină veselă în hambar şi asupra mesei îmbelşugate. Daniel îşi aruncă hainele într-un colţ şi ascunse din nou pistolul sub ele, dându-şi seama că îşi pierduse şi el pofta de mâncare.

Deşi mâncarea părea cât se poate de bună, iar Seth le adusese lapte proaspăt de băut, el îşi dorea cu disperare nişte bere. Pentru el şi pentru Helena, fiindcă părea să fie singurul lucru care o făcea să se relaxeze. De ce putea să facă asta în prezenţa lui doar când era pe jumătate beată? De ce trebuia ca aşteptările ei de la el să fie atât de al naibii de inflexibile?

Pe de altă parte, asta merita pentru că se ascunsese de ea. Învăţase cu multă vreme în urmă să nu facă asta, pentru că întotdeauna se întâmpla ca oamenii să descopere că era altceva decât ce credeau ei. Ştiuse că ea avea să-l trateze din nou cu răceală dacă afla că permisese unui „bărbat rău” să o sărute şi să o atingă în mod intim. Cu

toate astea, realitatea era de două ori mai dureroasă decât se aşteptase. Pentru că o mică parte din el spera ca ea să fie altfel.

Dar nu era. Şi asta deveni limpede pe parcursul mesei, când ea doar ciuguli din mâncare. Îl ignoră anume, purtându-se cât se poate de frumos cu Seth. Daniel nu-şi dorise niciodată mai mult să-i frângă gâtul unui băiat doar pentru că era tânăr şi prietenos. De ce nu putea tinerelul să se retragă în casă şi să-i lase în pace?

În schimb, Seth acceptase bucuros invitaţia Helenei de a li se alătura la masă. La început îi bombardă cu întrebări despre locul spre care se îndreptau. Dar când auzi că veneau din oraş, îl cuprinse agitaţia. Exclamă de bucurie, dezvăluindu-le că i-ar plăcea să vadă Londra. Daniel îşi dădu curând seama că băiatul voia să afle despre fiecare cotlon şi ungher din oraş. Ba mai rău, Helena era cât se poate de dornică să-i povestească, deşi probabil că ştia la fel de puţine despre Londra ca şi Seth. Fără îndoială că voia să amâne momentul când avea să rămână singură cu Daniel. Dumnezeu ştia că şi el se temea de acea clipă.

Şi, în plus, nu ştia cum să se descurce cu aranjamentele pentru dormit. Îl lăsă pe Seth să vorbească cu Helena şi studie hambarul.

Helena nu putea urca scările, prin urmare sus nu puteau dormi. Trebuiau să folosească o boxă. Din fericire, era una care părea să fi stat goală de ani întregi. Fără îndoială că familia fusese nevoită să vândă carnea de cal când ferma nu mai mersese bine.

Ascultând vorbele băiatului doar cu jumătate de ureche, Daniel se urcă şi aruncă nişte fân. Apoi duse o lampă în boxa neocupată şi mătură praful şi pânzele de păianjen. În timp ce întindea pe jos cât mai mult fân proaspăt îşi dădu seama cât de mică era boxa. Doamne, era ca şi cum ar fi împărţit un pat dacă rămâneau amândoi aici. Dar nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură. Dacă

apăreau din întâmplare oamenii lui Wallace? Nu, el şi Helena trebuiau să rămână împreună. Nu era cine ştie ce, dar puse deasupra o pătură de la un cal şi mantaua lui. Cu siguranţă că putea să se abţină o noapte să nu o atingă – mai ales că probabil mai degrabă l-ar fi împuşcat decât să-l lase să pună din nou mâna pe ea.

Ea şi băiatul tot mai povesteau când el termină de aranjat, dar Daniel nu mai suporta. Deşi fu nevoit să facă nenumărate aluzii pentru a scăpa de băiat, vorbind despre oboseală, în cele din urmă reuşi. Chiar şi atunci, băiatul insistă să se întoarcă să le aducă aşternuturi proaspăt spălate pe care să le aşeze peste pătură.

— Mama ta nu se va supăra să-şi găsească aşternuturile murdare? întrebă Helena când Seth le întinse un cearşaf şi o pătură.

El ridică din umeri.

— O să le spăl mâine-dimineaţă. În afară de asta, o doamnă nu trebuie să se culce pe o pătură de cal.

— Sunt de acord, se răsti Daniel şi le luă din mâinile băiatului. Acum, Seth, dacă nu te superi pe noi, avem nevoie de un pic de intimitate. Eu şi soţia mea am vrea să scăpăm de hainele pline de noroi şi să ne culcăm.

Băiatul se îmbujoră şi mormăi că înţelege, apoi se grăbi să iasă pe uşă. Daniel o închise în urma lui cu o senzaţie de uşurare.

— Nu trebuia să fii aşa de aspru cu bietul băiat, zise Helena şi se îndreptă spre locul unde desagile erau atârnate peste o uşă şi începu să caute prin ele. Nu încerca decât să ajute.

Daniel pufni şi puse haina şi pistolul peste aşternuturi, îndreptându-se spre boxă.

— Încerca să îţi între în graţii, asta făcea. Ar fi trebuit să-l avertizez pe băiat că e inutil.

Daniel întinse cearşaful şi pătura peste pătura de cal şi puse pistolul într-un colţ al boxei.

— Asta ce mai vrea să însemne, dacă nu te superi?

El se întoarse spre locul unde ea scotea conţinutul desăgii cu mişcări agitate.

— Înseamnă, se răsti el, oprindu-se la câţiva paşi de ea, că eşti absolut neiertătoare. Dacă un bărbat face o simplă greşeală…

— O greşeală? Asta a fost? O simplă greşeală?

El îi observă atitudinea mândră şi scrâşni din dinţi.

— Foarte bine, a fost mai mult decât o greşeală. Da, am fost aghiotantul lui Crouch. Furia care îi clocotea în piept şi pe care încercase să o tot domolească răbufni dintr-odată. Dar a fost cu multă vreme în urmă, la naiba! Nu m-am mai ocupat de contrabandă de ani întregi, şi cu toate astea tu te porţi de parcă încă aş mai face asta.

Ea dădu drumul desagilor şi se întoarse spre el.

— Nu-mi pasă de contrabandă! Erai tânăr şi ai făcut ceea ce trebuia să faci. Nu pot să pretind că înţeleg ce înseamnă să te lupţi pentru fiecare bănuţ, aşa că nu am de ce să judec ce ai făcut.

— Acum cine minte? mârâi el.

— Ce ticălos arogat! Începusem deja să-mi dau seama că nu erai cine ştie ce ucenic de contrabandist. Noaptea trecută te-ai arătat mare expert în subiectul negoţului liber. Nu eram atât de beată încât să nu-mi dau seama că ştiai mai multe decât mă aşteptam.

Asta îl luă pe nepregătite. Dar apoi îşi miji ochii.

— Dar nu ştiai că sunt omul lui Crouch, nu-i aşa? Nu ştiai de legătura mea cu cel care a poruncit răpirea surorii tale. Iar acum că ştii, mă consideri chiar un ticălos mai mare decât înainte!

— Da, ai dreptate! se răsti ea cu ochii întunecaţi de durere. Dar nu din pricina legăturii cu el! Ci pentru că ai minţit despre asta, naiba să te ia! Ai promis să nu faci asta niciodată, apoi te-ai întors şi ai făcut exact asta.

El rămase acolo, încremenit, furia lui diminuându-se în

timp ce încerca să înţeleagă motivul supărării ei.

— Am avut încredere în tine, continuă ea, mânioasă. Ţi-am spus lucruri pe care nu le-aş spune niciodată unui bărbat. Ţi-am cerut să faci lucruri pe care nu le-aş…

Ea se întrerupse ferindu-şi privirea de el. Respira sacadat şi fiecare răsuflare era ca o lovitură pentru conştiinţa lui. Ea continuă în şoaptă:

— Şi în tot acest timp nu mi-ai acordat niciun pic de încredere. Mi-ai ascuns adevărul, pretinzând că nu-l cunoşteai pe Crouch, când de fapt îl ştii, pretinzând că situaţia nu era periculoasă, minţindu-mă cu privire la motivul pentru care Crouch a răpit-o pe Juliet…

— Nu te-am minţit în legătură cu asta. Ţi-am spus exact de ce cred că a făcut-o.

— Dar m-ai asigurat că mi-ai spus tot, şi asta a fost o minciună.

El simţi că i se strânge stomacul într-un nod dureros când văzu expresia de durere de pe chipul ei. Doamne, înţelesese greşit totul. Nu trecutul lui o deranja, ci faptul că ţinuse acest trecut secret faţă de ea. Ce îl apucase oare? Farnsworth o minţise, tatăl ei o minţise, iar el şi Griff o minţiseră pe ea şi pe surorile ei vara trecută. Şi tocmai când începuse să creadă că poate nu toţi bărbaţii minţeau ca să obţină ceea ce voiau, tocmai când îl iertase pentru rolul pe care îl jucase în planul lui Griff, el se apucase să o mintă din nou. Ce idiot fusese!

Întinse mâna şi o atinse pe umăr, iar ea tresări. Încercă să se elibereze din mâinile lui, dar el nu îi dădu drumul.

— Ascultă-mă, draga mea, te rog să mă asculţi, murmură el. Ar fi trebuit să-ţi spun despre Crouch – îmi dau acum seama de asta. Îmi pare tare rău că nu am făcut-o.

— În dimineaţa asta ai pretins că Crouch a ales-o pe Juliet doar pentru că Griff e bogat. Cu toate astea, trebuie să fi ştiut că o alesese din pricina legăturii cu voi amândoi.

— E posibil, dar…

— De cât timp ştiai de implicarea lui? insistă ea. De când am plecat din Londra? Ai ştiut de la bun început că… că fostul tău prieten o răpise pe sora mea?

— Nu! La naiba, asta ai crezut tu? Că am ascuns asta de tine tot timpul?

Buza ei de jos tremura.

— Nu eram sigură. În ziua în care te-am căutat acasă păreai hotărât să nu mă ajuţi. Apoi te-ai răzgândit a doua zi şi mereu m-am întrebat de ce.

— Doar pentru că am aflat că Pryce era într-adevăr un contrabandist. Nu te-aş fi luat niciodată cu mine dacă aş fi bănuit că era amestecat Crouch. Niciodată! Nu aş fi riscat asta! El îşi îmblânzi vocea. Am aflat despre implicarea lui în acelaşi timp cu tine, draga mea – seara trecută, la han. Trebuie să mă crezi!

Ea îşi feri privirea, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— Cum? De fiecare dată când încep să am încredere în tine, descopăr cât am fost de nesăbuită. Am crezut că erai sincer cu mine. Am crezut că erai altfel decât restul…

— Te rog, te rog să mă înţelegi, draga mea, nu puteam să-ţi spun. El îi cuprinse obrazul în palmă şi îi şterse lacrimile cu degetul mare. Nu aş fi putut suporta să te uiţi la mine cu dispreţ.

În secunda în care ea îşi întoarse privirea spre el, intensă şi furioasă, el îşi dădu seama că spusese ceva.

— De-asta m-ai minţit? Ai crezut că, dacă ştiam despre tine şi Crouch, atunci te-aş fi dispreţuit?

Furia ei îl făcu să se oprească.

— Da, mi-a trecut prin cap…

— Vai… eşti… eşti… un… bou… încăpăţânat! Ea punctă fiecare cuvânt împungându-l cu degetul în piept, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. După noaptea trecută, chiar ai crezut că aşa ceva m-ar putea împiedica să te doresc?

Cuvintele îi bubuiră în urechi, dându-i lumea peste cap. Îl voia. Ea era cât se poate de trează şi cu toate astea îl dorea – în ciuda a tot ce aflase despre trecutul lui şi în ciuda tuturor principiilor ei rigide.

— Da, aşa am crezut, zise el cu vocea ca o şoaptă răguşită. Dar acum ştiu mai bine.

De parcă abia atunci şi-ar fi dat seama ce dezvăluise, ea păli. Se eliberă din braţele lui şi se dădu înapoi.

— Nu m-am exprimat bine…

— E prea târziu să dai acum înapoi, draga mea, zise el şi porni după ea. Mă vrei. Ai spus-o şi ştim amândoi prea bine că este adevărat. Aşa că, afurisit să fiu dacă o să las câteva minciuni stupide să ne împiedice să fim împreună.

Ea continuă să se retragă.

— Nu ar fi trebuit să mă minţi, Danny.

— Ştiu.

El o prinse şi o trase în braţele lui. Bărbia ei tremura în timp ce încerca să se uite revoltată la el.

— Ar… ar fi trebuit să-mi spui totul despre Crouch în dimineaţa asta.

— Ştiu. El îşi aplecă fruntea spre a ei. Şi îmi pare rău. Dă-mi voie să-ţi arăt cât de rău îmi pare.

— Nu! în ochii ei apăru panica, panica unei femei care se temea să se încreadă în propriile instincte. Nu o să te las… să scapi basma curată pentru că m-ai minţit, la naiba!

— Acum vorbeşte mândria din tine, nu inima. El îi apucă bărbia şi i-o ţinu. Ei bine, draga mea, cred că a venit timpul să-ţi trimiţi mândria la plimbare.

El nu îi dădu timp să se gândească, să se certe, să protesteze. O sărută aşa cum îşi dorise toată ziua să o facă, căutând consolare în buzele ei moi şi dulci. Şi deşi ea se împotrivi la început, cedă apoi destul de repede. Cu un mic geamăt de acceptare, îl apucă pe după gât şi îşi deschise gura spre el. „Da”, se gândi el, „da, iubito!” însă, deodată, ea se trase de lângă el.

— O, la naiba cu tine, Danny! Eşti un ticălos manipulator.

El îi presără săruturi pe toată faţa.

— Dacă sunt, e doar pentru că te vreau atât de mult, încât aş face orice ca să te am.

— Adică să mă minţi şi să mă înşeli, bombăni ea chiar în timp ce-şi arcuia trupul spre el. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Sunt cât se poate de ruşinat. Vocea lui era joasă şi vibrantă. Dă-mi voie să-ţi arăt cât de ruşinat mă simt şi cât de rău îmi pare.

— Hei, ia stai…

El o făcu să tacă, lipindu-şi gura de a ei. O sărută mai îndrăzneţ de data asta, implântându-şi limba adânc, intim în gura ei, avertizând-o dinainte cu privire la ceea ce-şi dorea de la ea. O săruta aşa cum un bărbat săruta o femeie pe care intenţiona să o seducă.

Pentru că asta era exact ceea ce avea de gând. Dacă nu o făcea pe Helena a lui chiar în acest moment, se temea că nu va mai avea vreodată şansa asta. Şi îşi dorea cu disperare să aibă o şansă la ea, orice şansă.

Dacă aştepta să facă dragoste cu ea până când avea să fie sigur de ea, ea şi-ar petrece fiecare clipă întărindu-şi inima împotriva lui. Ar inventa o mie de reguli fără sens pentru a nu-i permite să se apropie de ea.

Ei bine, nu avea să o lase. Era timpul să scape o dată pentru totdeauna de acele reguli. Era vremea să-şi facă loc în inima ei. Şi dacă asta însemna să facă dragoste cu ea într-un afurisit de hambar, pe un pat de paie, atunci asta avea de gând să facă. Pentru că refuza să o piardă.

Capitolul 15

Iar când de pe patul verde de muşchi ne-am ridicat
Am pornit pe pajişte, la preumblat.
Iubirea adevărată pe patul verde mi-am adorat,

Şi i-am închinat flori pe înserat.

Regina de Armindeni

„Nu-i cinstit”, se gândi Helena, în timp ce gura lui Daniel o săruta înfocată şi plină de dorinţă. „De ce trebuie să fie el cel care îmi face asta? De ce nu pot să-l resping?”

Pentru că îl dorea, pentru că voia asta. Ura că îşi dorea asta, dar nu se schimba nimic. Din clipa în care el îi explicase de ce minţise, ea începuse să se înmoaie.

Cum putea o femeie să-i reziste unui bărbat care minţise pentru ca ea să nu-l dispreţuiască. Deşi el promisese că nu avea să o mai facă. Promisese! Ea se desprinse de gura lui.

— Nu poţi pur şi simplu să mă săruţi până o să cedez, Daniel, nu merge aşa.

De fapt mergea, dar ea nu voia să meargă.

— Nu-mi doresc să-mi cedezi, draga mea. Îmi doresc pasiunea ta, o vreau.

Părea s-o devoreze din priviri, admirându-i trupul cu fervoare.

— Ai avut pasiunea mea aseară, şi n-ai apreciat-o.

Ea se răsuci încercând să scape de el, dar nu se mişcă destul de repede. El o prinse din spate, apucând-o cu braţul vânos de talie. Când o trase spre pieptul lui uriaş, ea fu năpădită de amintiri, iar rezistenţa îi fu înfrântă.

— Să ştii că nu e adevărat, şopti el răguşit în timp ce îi dădea părul umed la o parte şi îi atinse urechea cu buzele. Am apreciat totul prea mult, altminteri nu te-aş fi minţit astăzi, încercând să mă agăţ de asta. A fost o prostie, recunosc. Şi nici măcar nu a funcţionat. Nu am obţinut decât dispreţul tău.

El îi sărută blând urechea. Prea blând. Ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu te dispreţuiesc.

— Nu? Atunci, cel puţin eşti foarte supărată.

Supărată? Asta suna vag familiar. Apoi el o apucă cu dinţii de lobul urechii, trimiţându-i un fior de dorinţă pe şira spinării, alungându-i orice gând raţional din minte.

— Nu sunt.

— Nu eşti ce?

El îşi trecu buza pe exteriorul urechii, iar pe ea o năpădi o senzaţie delicioasă care luă în râs slaba rezistenţă pe care o opunea.

— Foarte supărată.

Mâna lui liberă alunecă în jos şi îi prinse un sân, în timp ce vocea lui vibra seducător.

— Demonstrează-mi că nu eşti supărată.

Acum îşi amintea de ce acest dialog despre supărare îi părea atât de cunoscut, dar cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să le poată opri.

— Să-ţi demonstrez? Cum?

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Nu era decât o şoaptă, dar bubui în fiecare nerv din corpul ei, precum muzica unei sirene care o ademenea, croindu-şi drum spre inima ei. Se luptă să blocheze cântecul seducător.

— Nu mă poţi face să uit că m-ai minţit doar făcând dragoste cu mine.

— Poate că nu, dar îţi pot demonstra cât de rău îmi pare. El îşi trecu degetul peste un sfârc ca o dezmierdare uşoară pe care ea o simţi prin toate straturile de muselină şi în. Lasă-mă să mă revanşez dăruindu-ţi plăcere.

Mâna lui era fierbinte acolo unde îi mângâia sânul cu îndemânare. Tentând-o spre tot felul de răutăţi.

— Eşti foarte obraznic, Danny, zise ea, încercând să pară severă în dezaprobarea ei, dar îi rosti porecla într-o şoaptă răguşită.

— Complimente după complimente. El îi frământa de-

acum sânii cu ambele mâini, cu dezmierdări dulci şi mătăsoase care o făceau să geamă şi să tânjească după ele. Deşi am început să învăţ că şi tu poţi fi foarte obraznică atunci când doreşti. Arată-mi din nou latura ta necuviincioasă, draga mea, ştiu că îţi doreşti asta.

În timp ce se juca cu sânii ei şi îi înfierbânta gâtul cu sărutări, ea simţi că se topeşte cu totul. Doamne, el avea dreptate – voia să fie necuviincioasă, la fel de necuviincioasă ca şi femeia dezmierdată de iubitul ei lângă felinarul din Londra. Era încântată de felul în care îi frământa sânii până îi simţea plini de furnicături şi sfârcurile i se întăreau.

— Daniel… şopti ea, apucându-l cu ambele mâini.

Dar nu reuşi decât să îi apese palmele şi mai ferm pe sânii ei. El gemu.

— E bine aşa, draga mea. Arată-mi ce vrei de la mine, de ce ai nevoie. Arată-mi cum să mă revanşez.

Îngrozită de faptul că îl ajuta să o atingă, ea îi dădu drumul, dar el nu renunţă. Mâinile lui erau ca valurile izbind stânca, erodând-o, înmuind-o, netezind-o. Locul dintre picioarele ei era deja la fel de încins şi de umed cum fusese noaptea trecută, dorind atingerea lui, atingerea lui scandaloasă. Mădularul lui se întărea lipit de posteriorul ei, iar respiraţia lui era iute şi agitată în urechea ei.

O mână îi părăsi sânii pentru a-i desface rochia. În câteva secunde o descheiase şi i-o dădea jos de pe umeri. Ea îşi sprijini capul pe umărul lui în timp ce el o dezbrăca de rochie şi jupoane, apoi el începu din nou să-i dezmierde sânii. Având doar cămaşa subţire între pielea ei şi a lui, ea simţi fiecare mângâiere a mâinilor lui mari şi calde cu o intensitate acută, apropiată de durere.

Ea se gândise că amintirile plăcerilor de noaptea trecută fuseseră intensificate de băutură, dar acum îşi dădea seama că nu era aşa. Poate că, într-un fel, în noaptea asta senzaţiile erau mai intense, chiar mai plăcute.

Irezistibile.

— Ah, draga mea, murmură el, aş putea să fac asta timp de ore întregi. Îmi place să te ating. Ai un corp făcut pentru asta.

Ea simţi cum o cuprinde încântarea şi se luptă s-o domolească.

— Eşti aşa un linguşitor. Iar doamna N susţine că tânăra lady educată trebuie să ignore linguşitorii.

— Nu e linguşeală, e adevărul. El îi ronţăi lobul urechii. A venit vremea să înlocuieşti regulile bătrânei cotoroanţe cu unele mai potrivite pentru noul tău statut.

— Noul meu statut? întrebă ea, apoi gemu când mâna lui coborî ca să-i mângâie abdomenul şi triunghiul dintre picioare.

— Da. El îşi ţinu mâna acolo, peste materialul fin al cămăşii. Ca o lady necuviincioasă. Iar prima regulă a unei lady necuviincioase este să savureze complimentele unui bărbat.

— Chiar aşa? Ea abia dacă mai putea să gândească în timp ce el o atingea atât de intim, cu o mână dezmierdând-o între coapse, şi cu cealaltă mângâindu-i în mod delicios sfârcul. Pare să fie extrem de… naivă.

— A doua regulă, zise el cu o voce gravă, este că o lady necuviincioasă acceptă aceste reguli.

Ea ridică o sprânceană.

— Asta sună a doamna N.

— Ah, dar regulile plăcerii sunt foarte diferite.

El îi trase cămăşuţa în sus atât cât să-şi poată trece degetele prin fanta de la lenjeria ei intimă.

Sfinte Doamne, era o senzaţie aşa de plăcută, să-l simtă piele pe piele – pielea lui aspră şi dură, iar a ei moale, umedă şi dispusă să cedeze. El îi frecă mugurele sensibil, iar ea aproape că sări cât colo. Instinctiv, se undui deasupra degetului magic, aproape fără să-şi dea seama de ceea ce făcea.

— Îţi place asta, draga mea? Când ea nu spuse nimic, căci nu era în stare să rostească vreun cuvânt, el adăugă: Regula a treia: O lady necuviincioasă îi spune iubitului ei cum să o satisfacă.

Iubitul ei. Da, el avea să devină iubitul ei. Iar ea voia să-l lase.

— Aşa că, spune-mi, draga mea, murmură el ca un împieliţat, asta e ceea ce doreşti? Asta te face să te simţi mai îmbunată faţă de mine?

Degetul lui adăsta înăuntrul ei, concentrând toate senzaţiile şi dorinţa nebunească într-un singur loc cotropit de plăcerea dureros de mare.

— Îţi place să te ating aici? Vrei să continui?

El îşi opri mişcarea, de parcă ar fi aşteptat răspunsul ei, aşa că ea strigă:

— Da, continuă, te rog!

Abia când degetul pătrunse adânc, ea îşi dădu seama că se agăţase de braţul lui, îndemnându-l să continue. Dar, Doamne, era o senzaţie minunată!

— În curând, acolo o să fie mai mult decât degetul meu, îi promise el. Nu o să scapi de mine în seara asta, draga mea. Vreau să te fac a mea.

Ea simţi cum se cutremură de excitare, violenţa cu care îl dorea în acel moment fiind de-a dreptul copleşitoare.

— Şi vei fi şi tu... al meu? nu se putu ea abţine să nu întrebe. Doar al meu?

Brusc, dezmierdările sale se opriră. El o întoarse cu faţa spre el, ţintuind-o cu privirea.

— Regula numărul patru. O lady necuviincioasă are încredere că iubitul ei nu o va răni. Căci iubitul ei are şi el încredere în ea. Vocea i se îmblânzi. Jur să fiu doar al tău.

El îi desfăcu cămăşuţa.

— Mă crezi? Ai încredere în mine, draga mea?

— Nu ştiu.

Ea voia să îl creadă. Voia foarte mult să îl creadă. Dar

ce însemna „numai al tău” pentru un bărbat ca el? însemna căsătorie? Dar chiar dacă nu însemna asta, ea tot îl voia. Devenise atât de neruşinată, atât de dornică să afle ce ştiau celelalte femei – iubirea cu un bărbat care te considera atrăgătoare. Iar dacă aborda subiectul căsătoriei şi descoperea că ideea lui Daniel despre căsătorie însemna că avea să-şi păstreze târfele, în timp ce ea va aştepta de la el un strop de afecţiune, asta ar strica tot.

Ea nu voia să ştie. O dată în viaţa ei voia să facă ceva nesăbuit, fără să se gândească la viitor. Ceva plăcut şi, da, necuviincios.

— Cel puţin ai încredere în mine de data asta, o îndemnă el, trăgându-i cămaşa de pe umeri. N-o să te rănesc niciodată, iubire, îţi jur.

Aerul rece îi atinse pielea când el îi scoase cămaşa şi apoi lenjeria, dar abia dacă răcorea puţin vâlvătaia care clocotea în ea. Ochii lui erau ca nişte flăcări argintii care o dezmierdau, arzători şi plini de pasiune.

— Doamne, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Mâinile lui alunecară pe corpul ei, de parcă i-ar fi marcat sânii, abdomenul şi şoldurile pentru mângâieri viitoare. Pielea ta e la fel de fină ca mătasea chinezească. Am ştiut că aşa e.

Îi prinse o buclă şi o răsuci pe deget.

— Iar părul ăsta… ştii de câte ori am vrut să ţi-l despletesc? De câte ori mi-am imaginat cum se va revărsa în valuri peste sânii tăi goi?

Adoraţia din glasul său o făcu să tremure de dorinţă.

— Aş fi vrut să o fi făcut.

Privirea lui se îndreptă spre ea, intensă, serioasă.

— Helena, am zis că nu te voi avea decât dacă eşti trează şi dornică. Trează eşti, de asta sunt sigur, dar dornică, asta trebuie să-mi confirmi cât mai sunt încă în stare să mă opresc. Vreau să fac dragoste cu tine. Îmi dai voie?

Nesiguranţa din ochii lui îi conferi ei siguranţă. Nu era privirea unui bărbat epuizat de femei şi de amor. Era privirea unui iubit îngrijorat. Iar ea înţelese, căci şi ea se simţea la fel de îngrijorată.

Înghiţi în sec, privirea ei îndreptându-se timidă spre vesta lui, în timp ce se întinse să-i desfacă nasturii.

— Un domn necuviincios nu-şi lasă niciodată iubita aşteptând goală, în timp ce el e încă îmbrăcat complet. Nu e frumos, să ştii.

El scoase un sunet gâtuit, iar ea se uită în ochii lui, văzând cum îi sclipeau de dorinţă.

— Ferească sfântul să mă port urât cu tine, zise el răguşit, dându-i mâinile tremurătoare la o parte şi desfăcându-şi iute vesta.

Ea se simţi invadată de o senzaţie de anticipaţie, adunată în locul fierbinte dintre coapsele ei şi învârtejindu-se până sus, în jurul inimii ei. Era probabil o nebunie, dar nu-i păsa. Îl voia pentru ea, chiar dacă doar pentru o noapte. Gura i se uscă în timp ce îl privea cum îşi dezvelea trupul extrem de masculin. Ultima oară când îl văzuse aproape gol fusese prea ruşinată ca să se uite cu atenţie, dar cum aceasta putea să fie singura şansă, intenţiona să memoreze fiecare centimetru din el. Pieptul masiv presărat cu păr blond-închis, talia subţire, coapsele musculoase, şi între ele…

O, Doamne sfinte din ceruri! Deci aceasta era „chestia” unui bărbat. Nu era deloc aşa cum se aştepta, nici măcar schiţele sculpturilor greceşti din cărţile de artă pe care le studia în secret nu o pregătiseră pentru un apendice atât de magnific de neruşinat. Preţ de o clipă, curiozitatea îi învinse ruşinea feciorelnică.

— Danny?

— Da, iubito, zise el tensionat.

— Ziceai că… chestia… se întăreşte. Nu ai zis că se ridică.

Cele din carte erau cuminţi şi aşezate frumuşel între picioarele bărbaţilor. Aceasta nu era deloc cuminte. Se iţea sălbatică dintr-un nor de păr blond, cârlionţat, care îi dădea un aer mult mai real decât orice statuie greacă şi spână.

Ea îşi ridică privirea, descoperind că el se străduia să nu râdă. Cu o sclipire răutăcioasă în ochi, se apropie şi îi luă mâna.

— Nu ai observat cum nasul unui ogar se ridică în aer când trece pe lângă el vreo iubiţică? Această bestie a mea adulmecă aerul de fiecare dată când eşti prin apropiere. Tânjeşte după tine, draga mea.

Fânul foşni sub straturile de cearşafuri şi pături, când el o întinse pe patul improvizat. Îşi scoase iute cizmele şi pantalonii, fără să-şi ia privirea fierbinte de la ea, de la corpului ei zvelt cu membre lungi întinse pe aşternut, îmbrăcat doar cu ciorapi şi ghete şi scăldat în lumina aurie a lămpii.

Când îngenunche lângă ea, pe buzele Helenei apăru un zâmbet tremurat.

— Nu vrei să stingi felinarul?

El îi dădu ghetele jos.

— Încă nu. Un bărbat ar fi nebun să facă prima oară dragoste cu tine pe întuneric, frumoasa mea. El se întinse după jartiera ei, dar ea îi prinse mâna cu o expresie bruscă de panică pe chip.

— Nu, lasă-le.

— Haide, draga mea. El vârî un deget pe sub funda jartierei din dantelă. Nu e voie cu dantelă, îţi aminteşti? o necăji el.

Când ea nu răspunse la micuţa sa glumă, el adăugă:

— Vreau să te văd toată.

Ea îşi feri privirea.

— Eu… piciorul meu… nu e frumos.

El îi ridică bărbia şi o obligă să se uite la el.

— Va fi frumos pentru mine. Fiecare bucăţică din tine

e frumoasă pentru mine.

— Dar…

— Şşş, zise el, punându-i un deget peste buze. Ştiu ce vreau, te vreau pe tine, toată, goală şi deschisă sub mine. Dacă pot să am asta, nimic altceva nu mai contează.

Susţinându-i privirea, el îi desfăcu jartiera de dantelă şi o dădu deoparte. Dar când veni timpul să-i dea jos ciorapii, nu rezistă să nu-i admire picioarele. Mai întâi îl dezgoli pe cel bun, trăgând adânc aer în piept la vederea lui. Era o operă de artă, prea bună pentru cineva ca el, deşi asta nu avea să-l oprească de la a savura fiecare centimetru din ea. Când îi trase în jos ciorapul de pe piciorul stâng, o simţi cum se încordează. Desigur, acesta nu era aşa de rotunjor ca dreptul, iar muşchii păreau ofiliţi sub piele, însă nu era atât de cumplit pe cât părea ea să creadă.

— Sunt sigură că e cel mai urât lucru pe care l-ai văzut vreodată, şopti ea.

El o privi, descoperind pe chipul ei o expresie de vulnerabilitate înduioşătoare, de parcă se aştepta şi nu ca el să-i împărtăşească părerea. Aproape că îi frânse inima.

— Nu, zise el, arătând spre mădularul lui. Acesta, draga mea, este cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată. Cu toate astea, nu l-aş schimba pentru unul mai frumos, dacă ar exista aşa ceva.

Ea se uită la membrul lui şi pe buze îi apăru un zâmbet ezitant.

— Presupun că arată destul de… neobişnuit.

— Aşa e şi piciorul tău – neobişnuit, dar frumos în felul său, aşa cum mădularul unui bărbat poate fi atrăgător pentru persoana potrivită. El se aplecă să-i sărute piciorul bolnav, simţind cum carnea ei tremura sub buzele lui. În afară de asta, atât piciorul tău, cât şi mădularul meu au utilitatea lor, nu crezi?

Ea îşi îngropă degetele în părul lui.

— Nu ştiu despre mădularul tău, zise ea pe un ton trist, dar piciorul meu nu-mi e de folos decât să mă facă să şchioapăt.

— Îmi place şchiopătatul tău, zise el şi continuă să urce cu sărutările.

— Nu fi ridicol, zise ea cu o privire rănită. Acum iar mă minţi.

— Absolut deloc. El rânji. Îmi place pentru că mă ajută să te prind mai uşor. Şi pentru că te-a făcut să refuzi toţi pretendenţii, şi astfel mi te-a păstrat mie.

Se poziţionă deasupra ei, desfăcându-i picioarele, aşezându-şi mâinile de-o parte şi de alta a umerilor ei.

— Şi cel mai mult îmi place pentru că nu o să dansezi la baluri cu cine ştie ce lorzi ca să mă înnebuneşti de gelozie. Se aplecă să-i guste un sân, dezmierdându-i sfârcul cu limba până când ea scoase o exclamaţie de plăcere şi se arcui spre gura lui.

— Dar mă va împiedica şi să dansez e... cu tine, se bâlbâi ea.

— N-am fost niciodată prea pasionat de dans. Prefer genul acesta de dans.

Se lipi de ea, privind cum expresia ei devenea înfierbântată şi buzele i se desfăceau într-o exclamaţie de surpriză.

— Aşa că, spune-mi, draga mea, ai vrea să dansezi o gigă pe saltea cu mine?

Un zâmbet timid îi înmuie trăsăturile.

— Da. Îşi înfipse unghiile în muşchii lui. O, da, Danny. În seara asta sunt a ta.

Nu doar în seara asta, dacă avea şi el un cuvânt de spus în legătură cu asta. Aşa că se apucă să o facă să-l dorească la fel de mult cum o dorea el. Îi găsi toate punctele sensibile, sărutând-o pe gât, pe claviculă, pe sfârcuri... toate părţile ei care meritau sărutate şi care nu avuseseră niciodată parte de un astfel de tratament.

Fiecare murmur pe care ea îl scotea îi alimenta dorinţa, fiecare exclamaţie îi întărea plăcerea. Doar când reuşi să o facă să tremure şi să implore, lipindu-se instinctiv de el, abia atunci o pătrunse.

Încercă să fie blând, dar – Doamne sfinte! — se simţea aşa de bine… caldă, şi umedă, şi strâmtă. Şi doar a lui, a lui. Simţul feroce al posesiunii care punea stăpânire pe el când se uita la ea îl uimea. Iar când atinse bariera inocenţei ei, se simţi impresionat că ea i se dăruia lui, fiul bastard al unui tâlhar la drumul mare, când ar fi putut avea alţi bărbaţi, mai buni, dacă dorea. Iar asta îl puse pe gânduri. Dacă o lua acum, o compromitea în ochii oricui altcuiva.

— Helena, şopti el, ascultă-mă.

Ea îşi ridică privirea spre el cu faţa îmbujorată, angelică şi doritoare deopotrivă.

— Ce este, Danny?

— Eşti sigură că asta vrei?

— Da, şopti ea fără să ezite măcar o clipă.

Îşi strecură degetele în jos pe pieptul lui, până în talie, agăţându-se de el, încercând să îl tragă în ea, chiar dacă muşchii ei se încordau de frică.

— Vreau să fiu o lady necuviincioasă. Vreau să fiu lady cea necuviincioasă a ta.

El se împinse instinctiv în ea. La naiba cu toţi ceilalţi bărbaţi mai buni. Niciunul dintre ei nu ar putea să şi-o dorească mai mult în viaţa lui decât el.

— Atunci vei fi a mea.

O putea face fericită, era sigur de asta. De îndată ce acest coşmar cu sora ei se va termina, el o va face fericită, indiferent ce însemna asta. Iar prima dată va trebui să fie foarte atent, dar o va face să fie a lui.

Îi cuprinse gura într-un sărut lung şi fierbinte, până simţi cum muşchii ei se relaxau în jurul lui. Atunci se avântă, împlântându-se adânc, sfâşiindu-i inocenţa dintr-o

singură mişcare controlată. Ea strigă cu gura lipită de a lui, iar el îi înghiţi ţipetele, consolând-o cu sărutări în timp ce încerca să-şi alunge din minte vina de a o fi rănit, indiferent cât de necesar fusese gestul.

— Asta a fost ce era mai rău, murmură el, încercând să stea nemişcat, încordându-şi muşchii, ca să nu se împlânte iar în ea. O să fie mai bine, iubito, îţi promit. Doar lasă mă să-ţi arăt. Relaxează-te, te rog.

— Nu e aşa de rău, şopti ea. Când el se ridică un pic să o privească, ea reuşi să-i ofere un zâmbet tremurat. Am trecut prin dureri mai mari de-atât, să ştii. Aşa că nu te opri, Danny, pot să suport.

El simţi un junghi în inimă. Draga lui îndurase într-adevăr multă durere în viaţa ei, atât fizică, cât şi psihică. Judecând după expresia ei, era limpede că se aştepta ca şi restul să fie la fel de puţin plăcut.

— Nu o să mai suferi niciodată, jură el. Niciodată. Nu o să permit asta.

Apoi începu să se mişte, stăpânindu-şi pasiunea înflăcărată pentru a-şi menţine ritmul scurt şi blând. Dar ea se aruncă sălbatic spre fiecare sărutare, buzele ei căutându-le pe ale lui, degetele ei înfigându-se în braţele lui. Şi înainte să-şi dea seama, se împlânta în ea tot mai adânc şi mai pasional, încercând să se afunde în secretele ei, în misterul blând şi catifelat care era Helena. Ea era umedă, şi caldă, şi dornică… Se pierdu în ea atât de complet, încât se sperie. Nu se mai pierduse niciodată într-o femeie, nu mai fusese niciodată atât de copleşit de dorinţă, încât să se teamă că nu se va putea retrage la vreme şi îşi va revărsa sămânţa înăuntrul ei. Pasiunea lui pentru Helena crescuse din ziua în care o întâlnise prima dată, iar acum era atât de sălbatică şi de mistuitoare, încât simţea că va pieri dacă nu-şi va satisface măcar o parte din ea. Dar mai întâi avea să o satisfacă pe ea.

Întinse mâna între corpurile lor, căutând locul unde

erau uniţi, găsind locul plăcerii şi dezmierdându-l. Ea îşi smulse buzele de pe ale lui, gemând:

— O, Danny… da, Doamne, da… aşa… da…

Litania ei se revărsă asupra lui, dându-i forţă. Deveniseră unul, încordându-se împreună, mişcându-se spre o împlinire pe care simţea că nu o mai trăise niciodată. Iar când ea fu cuprinsă de convulsii deasupra lui, aproape că îl aruncă în prăpastia nebuniei care era „mica moarte”. Cu un strigăt răguşit, care era ecoul exclamaţiei ei, se smulse din ea şi se eliberă, aproape simţind că explodează.

În timp ce îşi revenea treptat, pe Daniel îl cuprinse o mulţumire pură, pe care nu o mai simţise niciodată. Aici era locul lui, cu ea, lângă ea, în jurul ei. În momentul acesta probabil că ea nu-l voia decât atunci când o încuraja aşa, când o ispitea cu plăceri aflate dincolo de cunoaşterea ei. Dar o va face să-l dorească pentru mai mult. O va face să-şi dorească să-l păstreze.

Pentru că aceasta cu siguranţă era o femeie pe care el intenţiona să o păstreze.

Capitolul 16

O să vă spun acum povestea unui tânăr şi viteaz tâlhar,
Ce prin Irlanda îşi făcea veacul, pe nume Willie Brennan.
Prin Munţii Kilwood el sălbatic bântuia,
Şi înaintea lui tot bogătanul tremura.

Brennan tâlharul – baladă anonimă
despre un tâlhar irlandez real

Helena stătea întinsă în braţele lui Daniel, cuprinsă de o dulce relaxare. Răsuflarea lui îi zbârlea părul, şi palma lui o mângâia uşor pe abdomen. Nu-şi mai amintea când se simţise ultima oară atât de în siguranţă, protejată… de dorită.

Privi spre mâna lui şi în acelaşi timp zări urma roşiatică de sânge pe pulpa ei. Sângele ei de fecioară, care îi amintea enormitatea deciziei pe care o luase.

Aşteptă să se simtă asaltată de sentimente stânjenitoare, dar nu simţea nimic altceva decât o căldură plăcută şi exaltarea de a-l fi cunoscut în mod intim. Din câte se părea Rosalind nu era singura cu comportament dezmăţat din familie.

— Daniel? şopti ea.

— Da, iubire.

— Ai mai… vreau să spun… am fost prima ta virgină?

El râse şi îi depuse un sărut pe umăr.

— Cu siguranţă prima mea virgină. De fapt, prima mea doamnă de viţă nobilă. Făcu o pauză. Şi ultima, dacă am un cuvânt de spus în legătură cu asta.

Ea simţi cum inima îi bătea mai tare.

— Ce vrei să spui?

— Am de gând să mă însor cu tine, draga mea.

O încântare trădătoare o cuprinse înainte să o poată alunga. Se întoarse pe spate şi îi privi chipul. Lumina lămpii îl lăsase jumătate în penumbră, amintindu-i că doar o jumătate din el era gentleman. Cealaltă jumătate era un bandit până în măduva oaselor. Dar ochii lui păreau cât se poate de sinceri, când se fixară pe chipul ei.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Helena, dacă mă vrei şi tu.

Speranţa şi dorinţa, precum şi o altă senzaţie pe care o înăbuşise până acum, mereu cu mare grijă, înfloriră în inima ei. Dar apoi se ofiliră la fel de repede, când simţul dreptăţii le luă locul.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine doar pentru că m-ai compromis. Ştiam ce fac. A fost o alegere conştientă să devin iubita ta.

El îşi lăsă capul în jos să o sărute pe obraz.

— Iar eu iau o decizie conştientă să mă însor cu tine. În ochii lui apăru o lumină jucăuşă. În afară de asta, nu eşti singura compromisă, să ştii. Cum rămâne cu mine? Acum că ai profitat de mine, nu vrei să îndrepţi lucrurile?

Ea pufni.

— Dacă bărbaţii ar fi compromişi de prima dată când fac dragoste, ai fi fost căsătorit deja de… când, de la 19 sau 20 de ani?

El gemu.

— Nu sunt sigură că vrei să ştii.

— O, dar vreau. Dacă intenţionezi să te căsătoreşti cu mine, ar trebui să aflu în ce mă bag. Aşa că, spune-mi, câţi ani aveai?

— Paisprezece, oftă el.

— Paisprezece! Doamne, ai fost cam precoce, nu-i aşa?

— Am avut parte de un pic de ajutor, mârâi el. Crouch şi ceilalţi au decis că venise vremea să mă culc cu o femeie, aşa că m-au dus la un han din Hastings şi au plătit o târfă pentru mine. Asta m-a dus pe drumul pierzaniei.

— Un drum pe care l-ai pavat desigur cu rele intenţii, începând de atunci.

Ea ştia că părea geloasă, dar asta doar pentru că era. Nu se putea abţine. Daniel îi mângâie obrazul, cu o expresie brusc serioasă.

— N-o să te mint, Helena, am dus o viaţă sălbatică, şi da, am avut destule femei în patul meu. Dar nu mai sunt un tânăr nesăbuit şi m-am tot gândit că aş vrea să mă aşez la casa mea cu o soţie.

— Asta făceai în dimineaţa aia, când am venit la tine? întrebă ea puţin răutăcioasă. Căutai femei pentru rolul

acela?

— Doamne, mârâi el, n-o să mă laşi să uit asta vreodată.

— A fost un moment de neuitat.

— Poate pentru tine, dar eu l-aş fi uitat imediat, dacă nu mi l-ai fi amintit tot timpul.

Se uită la buzele ei şi îşi coborî vocea.

— În vreme ce ştiu că nu voi uita niciun moment din cum ne-am iubit în seara asta. Te învârţi în jurul subiectului, draga mea, dar nu o să te las să-l eviţi. Vreau să ştiu – te vei mărita cu mine?

Ea îşi reprimă impulsul de a răspunde „da” în mod instinctiv. O parte din ea nu-şi dorea nimic altceva mai mult de-atât. Daniel era primul bărbat care o acceptase aşa cum era, care îi admirase calităţile, dar fără să-i ascundă defectele. Era primul care considerase că merită să o scoată din spatele zidului ei de apărare.

Dar acesta era talentul lui special, acela de a vrăji femeile, iar asta o punea pe gânduri. Putea să reziste într-un mariaj în care bărbatul îşi petrecea jumătate din timp făcând amor cu alte femei mai experimentate în arta senzualităţii decât ea? Dacă se plictisea de ea şi voia să se întoarcă la „viaţa lui sălbatică”? Nu ar suporta aşa ceva. Ştia că nu ar putea.

Tăcerea ei îl făcu să se încrunte.

— Ştiu că nu sunt de rangul tău, zise el, şi că ai putea face o partidă mai bună, dar chiar şi aşa…

— Nu-mi eşti inferior, protestă ea. Nu în vreun sens care contează. Iar sângele meu nu e cu nimic mai bun decât al tău. *Papa* s-a folosit de înşelătorie ca să-şi obţină titlul, iar mama a fost actriţă, îşi puse mâna peste a lui. Cât despre o partidă mai bună, tu eşti tot ce mi-aş putea dori la un bărbat.

El lăsă să-i scape un oftat.

— Şi pot să te întreţin, să ştii. Poate nu într-un stil atât

de grandios cum eşti obişnuită, dar cu siguranţă viaţa nu va fi dificilă, în timp, când afacerea mea va fi mai sigură, vom putea trăi chiar foarte bine. Zâmbi, colţurile gurii arcuindu-i-se uşor. Ba chiar mă voi muta din St. Giles pentru tine.

— Mă tem că asta ar fi una dintre condiţiile căsătoriei, replică ea, dar apoi amuzamentul ei dispăru. Dar nu asta mă îngrijorează.

— Atunci ce, draga mea? El trecu cu mâna peste umărul ei, apoi în jos pe braţ şi pe şold, unde se opri într-un gest posesiv.

Ea nu suportă să-l privească în ochi. În schimb se uită la pieptul lui şi la vârtejul de păr din jurul unui sfârc.

— De ce vrei să te însori cu mine, Danny?

Mâna lui tresări pe şoldul ei.

— Nu e pentru zestrea pe care ţi-o dă Griff, dacă la asta te gândeşti.

Ea ridică privirea la auzul tonului său defensiv. Părea vulnerabil, îngrijorat. Îi mângâie obrazul neras cu degetele.

— Ştiu asta.

— Nu am nevoie de banii lui Griff. Şi nici de ai tăi. Chipul lui era rigid de mândrie. De fapt, cred că o să-i spun să-i păstreze.

— N-o să faci asta! protestă ea, iar când el ridică o sprânceană, ea adăugă: Putem să-i folosim, pentru Dumnezeu. Iar Griff ne e dator amândurora, după felul în care te-a pus să ne înşeli încrederea vara trecută.

El se relaxă cu un zâmbet.

— Adevărat. Trasă cu degetul mare un cerc pe şoldul ei. Asta înseamnă că te măriţi cu mine?

— Nu… Nu ştiu. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce vrei să te însori cu mine?

El părea în gardă.

— De ce se căsătoreşte cineva? Pentru tovărăşie, pentru afecţiune… în privirea lui apăru dorinţa în timp ce îi dezmierda coapsa. Pentru amor…

„Pentru iubire?” se gândi ea, dar nu o spuse. Nu voia ca el să rostească vorbele doar ca să îi dea ei un sentiment de siguranţă, aşa cum făcuse fostul ei logodnic. În afară de asta, ar fi trebuit să fie de-ajuns că îi oferea căsătoria, lucru la care ea cu siguranţă nu se aşteptase.

Reuşi să râdă tremurat.

— Nu ai nevoie de căsătorie ca să faci amor, din câte mi-ai spus.

— A, dar aş avea nevoie de căsătorie ca să pot face amor cu tine, nu-i aşa? Cred că te cunosc destul de bine pentru asta. Adăugă apoi blând: Nu am mai cerut niciodată o femeie în căsătorie, Helena. Asta ar trebui să-ţi spună cât de mult te doresc în viaţa mea. Niciodată nu mi-am dorit o femeie mai mult decât te doresc pe tine. În seara asta şi pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Ea se întoarse să-şi ascundă chipul, mutându-se pe o parte şi punându-şi mâinile sub cap.

— E de înţeles că simţi asta acum… când ai fost obligat la aşa o strânsă companie şi… „şi când nu voi mai reprezenta o noutate – prima ta cucerire din societatea înaltă”.

— Ştiu foarte bine ce vreau, Helena.

— Sau te simţi obligat să te căsătoreşti cu mine pentru că…

— Nu mă simt obligat să mă căsătoresc cu tine, la naiba. El o întoarse ca să o privească, cu ochii sclipind de furie. E atât de greu să crezi că un bărbat pur şi simplu te vrea?

— Da!

Cuvântul izbucni din ea înainte să se poată controla. Rămase întinsă, luptându-se cu lacrimile şi îşi dădu seama că asta era ceea ce simţea cu adevărat.

— Da, e greu de crezut. Niciun alt bărbat nu a făcut-o. Niciun alt bărbat nu s-a uitat la mine să vadă altceva decât fata bătrână, rea de gură, cu o diformitate dezagreabilă. Şi

tu eşti un bărbat care are obiceiul să facă amor cu femei frumoase, care este obişnuit să…

— Asta e ceea ce te deranjează de fapt, nu-i aşa? Toate celelalte femei. Furia lui se domoli în timp ce vorbea şi ridică o mână să-i şteargă lacrimile de pe chip. Eşti mult mai frumoasă decât oricare dintre ele. Niciuna dintre ele nu a reuşit să-mi stârnească interesul pentru mai mult de o noapte. Îi aruncă un zâmbet strâmb. Ca să fiu sincer, nici ele nu erau mai interesate de mine mai mult de-atât. Mă plăceau pentru banii sau momentul de plăcere, iar câteva erau atrase de ideea de a-şi asocia numele cu cel al bastardului lui Danny Brennan cel Sălbatic. Erau amuzante, dar nici uneia nu-i păsa de mine. Pentru că eu ştiam că amorul cu mine era doar o formă de distracţie. Şi destul de singuratică, dacă stai să te gândeşti. O apucă de bărbie, obligându-l să-l privească. Dar cu tine e altfel, pentru că te uiţi la mine şi-l vezi pe Daniel Brennan, nu pe tata sau punga mea de bani ori mădularul meu. De asta să fac dragoste cu tine înseamnă mult mai mult. Este ceea ce ar trebui să fie pasiunea, ceea ce nu am avut până acum – două trupuri devenind unul singur, două inimi împletite, uniunea glorioasă a doi oameni care ţin unul la celălalt. Când pot avea asta, de ce aş vrea oricare altă femeie?

Inima ei începu să bată nebuneşte când se uită la chipul lui drag. Avea aşa un talent să rostească vorbe dulci, iar ea voia foarte tare să-l creadă. Şi dacă nu ar fi fost vasta lui experienţă cu femeile, probabil că ar fi ezitat.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum, draga mea, şopti el. Dar acordă-mi timp să-ţi demonstrez că sunt serios şi că intenţionez să-ţi fiu fidel. Lasă-mă să-ţi fac curte aşa cum trebuie. Nu am nevoie decât de speranţa unui viitor cu tine şi de promisiunea că te vei gândi la propunerea mea.

— Foarte bine, şopti ea, simţind cum îi tresălta inima la acele cuvinte. Foarte bine, Danny. „Dragostea mea.”

Trase apoi speriată aer în piept. Oare era atât de

nesăbuită încât să se îndrăgostească de un bandit? Dar orice femeie ar fi făcut-o. Era curajos şi puternic, şi totuşi atât de tandru. Nu putea să uite cât de protector fusese cu ea în această după-amiază, dar în acelaşi timp îi ceruse şi ajutorul, crezând-o perfect capabilă să-l ţină pe Wallace la respect cu un pistol. Apoi mai erau şi năzdrăvăniile lui – tachinările lui şi talentul de seducător şi îndrăzneala. Care o stârneau dincolo de puterea ei de a-i rezista. El îndrăznea să spună ceea ce ea gândise mereu, să facă ceea ce ea voise mereu să facă, să fie şocant în moduri pe care ea doar şi le imaginase, singură, în creierii nopţii. Exact motivul pentru care să se îndrăgostească de el era o nebunie curată. Ea îi dăruise inima lui Farnsworth şi regretase mult când el o trădase şi o părăsise.

Deşi nu credea că Daniel avea să o trădeze, nu era pregătită să-şi lase garda jos. Cu toate astea, nu se opuse când Daniel o sărută îndelung şi profund, de parcă i-ar fi promis că, dacă avea încredere în el, el se va revanşa.

Apoi, el se lăsă pe spate şi o trase în braţele lui.

— Haide, draga mea, ar fi bine să dormim un pic.

— Nu pot să mă culc încă, zise ea, trăgându-se din braţele lui. Vreau să mă spăl… ăăă… de sânge. Ştii tu.

El gemu.

— Ce nătărău! Nici nu m-am gândit la asta. Dar nici nu sunt obişnuit cu virgine. El trase pătura până în talie şi adăugă: Du-te, dar să nu stai mult. Dimineaţa va sosi mult prea devreme.

Ea se aplecă şi-l sărută uşor, apoi îşi luă cămaşa şi şi-o trase peste cap. Luă lampa cu ea şi ieşi din boxă. Voia să se spele, dar nu era singurul motiv pentru care se ridicase din pat. Era încă prea entuziasmată şi ştia că nu ar fi fost în stare să stea liniştită ori să doarmă. După câte se spuseseră, avea multe lucruri la care să se gândească. Şi întotdeauna se gândea cel mai bine când avea în mână un creion sau o pensulă.

Afară, la pompă, tremură în aerul rece. Apa era înfiorător de rece, aşa că se spălă iute, rugându-se ca tânăra lor gazdă să nu aleagă acel moment inoportun pentru a ieşi din casă. Apoi se întoarse în hambar şi puse pelerina pe ea ca să se încălzească. Găsi bagajele şi scoase caietul de schiţe şi creionul, cu care se întoarse în boxă.

Daniel dormea deja, ceea ce n-o miră prea tare. Fusese o zi obositoare pentru amândoi, ba mai obositoare pentru el, pentru că el condusese şareta şi se luptase cu domnul Wallace. Se aşeză pe paiele de la picioarele lui, agăţă lampa într-un loc de unde lumina să cadă direct pe el şi pe schiţa ei. Apoi îşi întinse atentă picioarele alături şi începu să deseneze.

Pătura îi acoperea pulpele musculoase şi membrul obraznic dintre ele, dar pieptul şi braţele erau vizibile aşa cum dormea pe spate, cu braţele sub cap. Ea îi schiţă mai întâi corpul, pieptul sculptat şi umerii musculoşi. Mai târziu va adăuga smocuri de păr sub braţe şi desişul de pe piept, care se îngusta spre buric.

Dar mai întâi voia să-i deseneze chipul. Chiar avea un chip la care visa orice artist. Nu genul de frumuseţe clasică, desigur, dar genul care îl face pe privitor să se oprească şi să observe trăsăturile care îi trădau caracterul şi lupta care se ducea în el.

Lăsă jos creionul. Chiar avea un caracter puternic, într-adevăr. Probabil că ea era nesăbuită când şovăia să-i accepte cererea în căsătorie. Chiar dacă avea să caute vreo târfă din când în când, după ce îl lua de soţ, va conta asta atât de mult?

Simţi cum durerea îi pune un nod în gât. Da, ar conta, i-ar frânge inima. Iar ea petrecuse atât de multe ore protejându-şi acest organ rănit, încât i se părea foarte dificil să îl ofere acum altcuiva.

El îi spusese că va fi fidel, şi voia să-l creadă. Poate că ea s-ar simţi mai bine într-o situaţie mai convenţională, în

care ar reuşi să se cunoască într-un ritm mai relaxat. În care ar putea să-şi dea seama că nu situaţia lor neobişnuită era ceea ce-l făcuse să o ceară de nevastă. De îndată ce o salvau pe Juliet, vor putea petrece timp împreună, şi asta o va face să se simtă mai relaxată cu privire la căsătorie.

Juliet. Ea gemu. Uitase complet de Juliet. În seara asta, Daniel crease un cocon în care timpul se oprise în loc pentru ei, iar ea se simţise cât se poate de fericită învăluită în el. Dar dimineaţă totul se va sfârşi, iar ei vor trebui din nou să se preocupe de problema lui Crouch şi a acoliţilor săi.

Bietul Danny. Să fie crescut de un bărbat precum Crouch! Cum se ajunsese oare la această situaţie? Oare nu-şi cunoscuse deloc părinţii – cei care fuseseră spânzuraţi? Ea avea o mie de întrebări să-i pună, o mie de lucruri pe care voia să le ştie înainte să-şi încredinţeze viitorul şi viaţa în mâinile lui. Dar deocamdată era de-ajuns să stea aici cu el, în cuibul lor comod.

Se apucă din nou de desenat. Schiţase întreg conturul bustului său şi începuse să adauge umbre şi să definească forme, dar când ridică privirea, constată că el se uita la ea.

— O, făcu ea surprinsă, nu am vrut să te trezesc. El îşi luă mâinile de sub cap, iar ea exclamă: Nu, nu face asta! Nu te mişca.

— Cum? Ce desenezi?

— Pe tine, dormind. Zărindu-i rânjetul, adăugă: Deşi, acum că te-ai trezit, va trebui să schimb desenul, făcându-te să arăţi foarte satisfăcut.

El puse o mână pe piciorul ei, sub pelerină, apoi alunecă încet până la genunchi.

— Sunt satisfăcut.

— Aşa eşti?

Ea se apucă din nou să-l deseneze, dorind să mai avanseze înainte ca el să-şi schimbe poziţia prea mult.

— Ce bărbat nu ar fi satisfăcut să fie desenat de o

femeie frumoasă, pe jumătate goală?

El îi desfăcu pelerina, dezvăluind formele ei prea puţin acoperite în faţa privirii lui devoratoare. Sclipirea întunecată din ochii lui o făcu brusc să-şi dea seama de cămaşa aproape transparentă şi de lumina care cădea pe pieptul ei expus.

Îşi dori să poată reţine în desen această expresie a lui – cea care spunea „Te doresc!” Cea care reuşea mereu să o umple de dorinţă. Se concentră pe desenul ei, simţind cum se îmbujora inevitabil.

— Credeam că vrei să dormi.

— Aşa e. Înţeleg că tu nu vrei?

— Nu pot.

— Pot să sper că este din cauză că îmi analizezi propunerea?

— Da. Ea îi aruncă o privire timidă. Dar mă şi întrebam cu privire la… anumite lucruri.

El îşi întoarse chipul atât cât să fie ascuns complet în umbră.

— Cum ar fi?

— Mi-ai spus cum te-a dus Crouch la prima… la prima ta femeie la paisprezece ani. Locuiai cu el de la nouă ani, aşa e?

— Aşa e.

Vocea lui avea un ton prevăzător.

— Şi câţi ani aveai când ai ajuns la orfelinat?

— De ce?

— Voiam doar să ştiu. Vreau să ştiu totul despre tine. Te surprinde asta?

— Nu chiar… El oftă. Aveam şase ani, cred. Nu-mi amintesc prea multe despre prima zi, doar că era amarnic de frig şi că îmi era foame. Dar pe atunci, după ce părinţii mei fuseseră spânzuraţi, îmi era mereu foame. Fusesem trimis de la o rudă la alta… nimeni nu mă voia. Toţi se temeau de sângele rău.

— O, Daniel, şopti ea, lăsând jos creionul. E îngrozitor.

El ridică din umeri.

— Ultima oară am ajuns la o parohie, care m-a trimis apoi la un orfelinat din Maldon. Asta e în Essex, unde m-am născut.

— Acolo ai rămas timp de trei ani până te-a găsit Crouch?

— Da. S-a întâmplat să fie în Maldon ca să cumpere un cuter, şi avea nevoie de cineva cu care să ducă nava înapoi în Sussex. Aşa că a venit la orfelinat şi m-a ales, a dat bani buni pe mine. Eram mare pentru vârsta mea, destul de mare pentru ceea ce îi trebuia lui – cineva care să alerge şi să se ocupe de tachelaj – plus că presupun că i se părea amuzant ca fiul lui Danny Brennan cel Sălbatic să intre în banda lui.

— Administratorii orfelinatului ştiau cine erau părinţi tăi? I-au spus?

— Da, zise el tensionat.

— Presupun că nu i-a deranjat să te lase să pleci cu un contrabandist, zise ea, încercând să-şi închipuie cum ar fi să fie vândută ca o proprietate. Deşi erai doar un copil.

— Ca să fiu sincer, mi-au făcut o favoare. Crouch m-a tratat de zece ori mai bine decât cei de la orfelinat. Înainte să îl cunosc pe Griff, mi se părea că Jolly Roger era cel mai fin bărbat pe care îl cunoşteam, pentru felul în care m-a primit. Se răsuci ca să stea pe o parte. De asta mi se pare aşa de greu să accept că ar putea să facă ceva de genul acesta – să o răpească pe Juliet. E un ticălos, cu siguranţă, dar cu excepţia acelei dispute dintre el şi Griff, niciodată nu l-am considerat a fi un om rău. Nu mi se pare deloc a fi stilul lui.

— Presupun că trebuie să aibă şi ceva bunătate în el ca să ia lângă el un orfan de nouă ani. Ea se juca într-o doară cu creionul. Dar cum rămâne cu părinţii tăi? îţi mai aminteşti ceva despre ei?

Pe chipul lui cu trăsături aspre se aşternu o expresie întunecată, sălbatică, de dor.

— Câte ceva. Am un fragment de amintire care mi-a rămas. Mama obişnuia mereu să mă sărute pe vârful nasului înainte de culcare. „Ce băiat curajos, zicea ea. La fel de curajos ca tatăl lui.”

Expresia i se înăspri. Da, cel mai curajos om de pe pământ, nu-i aşa? Implicând-o pe mama în aventurile lui nesăbuite, ducând-o la spânzurătoare cu el, fără să-i pese ce se alegea de propriul fiu – foarte curajoasă atitudine. O mare dovadă de caracter nobil, nu crezi?

Vocea îi era ca un vânt rece, de parcă durerea ar fi fost atât de mare, încât nu putea vorbi despre asta decât pe un ton îngheţat. Ea simţi că o durea sufletul din pricina suferinţei lui.

— A fost vina lui că au spânzurat-o şi pe mama ta?

— În parte. Ea era cu el în noaptea în care au fost prinşi. Dar nu a fost vina lui că au prins-o. Am avut un unchi care s-a amestecat în asta.

— Un unchi?

— Fratele mamei mele. El e cel care i-a trădat soldaţilor pe părinţii mei. Nici măcar nu am ştiut asta, am aflat-o acum câţiva ani, când am început să caut informaţii despre familia mea. După ce am auzit ce a făcut unchiul meu, am vrut să-i dau de urmă şi să-l omor cu mâinile mele, continuă el cu chipul roşu de furie, amintindu-i de momentul de mânie înverşunată când îl ameninţase pe domnul Wallace.

Dar momentul trecu rapid, iar el oftă.

— Dar s-a sinucis curând după ce părinţii mei au fost spânzuraţi. Presupun că nu a putut trăi cu amintirea a ceea ce făcuse.

— O, Danny, şopti ea, fără să fie în stare să-şi alunge mila din glas.

El ridică privirea şi se încordă.

— Pe scurt, asta e familia mea. O bandă de ticăloşi, nu-i aşa?

Ea căută un răspuns care să-i ogoiască mândria rănită.

— Ei bine, m-ai întrecut, dar nu cu mult.

— Ce vrei să spui? întrebă el prevăzător.

— Am şi eu un tată destul de ticălos, îţi aminteşti? Nu am unchi de felul acesta, aşa că m-ai întrecut la rude cu doi la unu.

El se uită la ea preţ de o clipă lungă, apoi pe chip i se aşternu un zâmbet slab.

— Dacă o pui la socoteală şi pe mama, atunci e trei la unu. Dar ai mei sunt morţi toţi, iar al tău încă trăieşte şi încă mai face necazuri. Cred că o rudă în viaţă bate oricâte rude moarte.

— Probabil. Ea scutură din cap şi zâmbi trist. O, Danny, gândeşte-te la bieţii noştri copii. La fel de bine am putea să le punem în mână pistoale şi să-i învăţăm de la naştere cum să înşele, căci moştenirea sângelui îi va trimite cu siguranţă în acea direcţie.

El se aplecă spre ea cu o privire caldă.

— Îmi dai speranţe, draga mea, vorbind despre copii. Deşi eu îmi doresc o viaţă mai bună pentru copiii mei. Hai să ne rugăm să semene cu tine şi cu mama ta.

— Nu m-ar deranja prea tare nici dacă ar semăna cu tine, zise ea timid, măcar un pic.

El chicoti.

— Deci până la urmă nu crezi că sunt chiar atât de ticălos.

— N-am spus asta, îl necăji ea. Dar orice copil ar trebui să aibă în el şi un mic drăcuşor.

Luând-o prin surprindere, el se ridică în genunchi, îi luă caietul de schiţe şi îl dădu la o parte.

— Mai ales cu o femeie ca tine care să-l înveţe năzdrăvănii.

Pătura căzu, dezvelindu-i mădularul care păru să crească sub ochii ei. Simţi că i se usucă gura şi simţi cum o cuprinde dorinţa, umezindu-se toată, în ciuda uşoarei dureri pe care o resimţea între picioare.

— Încă nu am acceptat propunerea ta de căsătorie, îţi aminteşti? zise ea ca un avertisment, atât pentru el, cât şi pentru ea.

Dar asta nu-l împiedică să-i dea jos pelerina de pe umeri.

— A, dar o vei face, dragostea mea. O vei face.

*

Tânărul Seth privi pe fereastra casei sale. În sfârşit: lumina se stinsese în hambar. El se strecură afară şi traversă până la uşa hambarului. O deschise foarte încet şi se opri să asculte, dar în afară de un sforăit nu auzi altceva. Deşi era întuneric beznă înăuntru, se gândi că va putea găsi calul mergând după fornăitul acestuia din boxă. Preţ de o clipă rămase pe gânduri, analizându-şi planul. Domnul Brennan era un uriaş, într-adevăr, şi ar fi putut să-l lase lat dacă voia. Cu toate astea, doamna Brennan era foarte drăguţă, iar el era sigur că ea nu avea să-l lase pe uriaş să-l bată. În afară de asta, nu făcea decât să le împrumute calul, nu să-l fure, şi avea să se întoarcă mult înainte de venirea dimineţii. Nici nu vor şti că l-a luat.

Când va mai avea o astfel de şansă – arginţi în buzunar şi părinţii plecaţi? Şi-un cal pregătit? Era perfect! De îndată ce Meg îl va vedea intrând ca un bărbat în cârciuma părinţilor ei şi plătind consumaţia, îşi va da seama că nu era doar un biet băiat, aşa cum îl considera ea. Nu va mai râde aşa iute de el data viitoare când va încerca să o sărute în spatele hanului.

Se mişcă neauzit, luând şaua şi conducând iapa afară din grajd, apoi închizând uşa foarte încet în urma lui. De

îndată ce înşeuă calul şi porni pe drumul spre Sedlescombe, mintea nu îi mai stătea decât la buzele roşii ale drăgălaşei Meg. Luna dădea suficientă lumină cât să vadă drumul, aşa că nu prea avea nevoie să mâne calul.

Simţi un junghi de vină când ajunse la drumul principal spre Sedlescombe şi se gândi la părinţii lui. Mama, care de curând se alăturase metodiştilor, ar dezaproba cu siguranţă intenţia lui de a cheltui bani buni pe băutură în cârciumă, când ar fi putut mai degrabă să-i investească în fermă. Dar el nu luase toţi banii, ci doar cât să o impresioneze pe Meg şi să bea o halbă sau două. Restul erau pentru părinţii lui, care nu vor şti oricum câţi bani îi dăduse domnul Brennan. Uită de vină în momentul în care începu din nou să viseze la sărutările dulcei Meg.

Se apropia de podul peste râul Brede spre Sedlescombe, când două siluete uriaşe răsăriră de nicăieri şi o voce strigă:

— Stai aşa!

Se îngrozi. Tâlhari la drumul mare? Aşa de aproape de Sedlescombe? Auzise poveşti despre tâlhari de la tatăl său, dar niciuna nu era de dată recentă, şi cu siguranţă niciunul nu era aşa de curajos încât să atace la distanţă de un strigăt de oraş. Îşi întoarse calul, dând să fugă, dar întunericul fu străbătut de un fluierat puternic, iar calul încremeni, refuzând să se mai mişte, oricât îl îndemnă.

Mâini aspre îl săltară din şa şi îi prinseră braţele la spate. Una dintre siluetele negre din faţa lui aprinse un felinar pe care îl ţinu în dreptul chipului său. În spatele felinarului putea desluşi doar nişte ochi strălucitori şi o gură bosumflată.

— Cine eşti, băiete? întrebă gura bosumflată. Şi de unde ai luat calul acesta?

— Eu… eu…

— Vorbeşte o dată! mârâi bărbatul şi făcu un gest spre cel care îl ţinea pe Seth, care îi răsuci unul din braţe la

spate, făcându-l să strige de durere. Asta e calul meu pe care l-ai furat…

— Nu l-am furat! Ei l-au furat! exclamă puştiul, apoi îşi blestemă limba iute, când pe buzele bărbatului apăru un zâmbet.

— Ei? Un bărbat înalt şi o femeie oloagă? De la ei l-ai luat?

— Nu l-am luat. Doar… l-am împrumutat. Jur.

— Şi unde sunt acum? întrebă bărbatul.

El înghiţi în sec. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-l conducă pe acest om rău spre casa lui, dar nici nu voia să fie bătut pentru că împrumutase calul. Sau mai rău, să fie dus la spânzurătoare. Deşi nu ar fi crezut niciodată că soţii Brennan erau hoţi, îşi aminti cum domnul Brennan deschisese uşa casei când Seth dăduse peste ei. Nu avea de gând să plătească pentru furturile lor.

— Nu am ştiut că l-au furat, altfel nu i-aş fi lăsat să stea în hambar.

— Sunt tot în hambar acum?

El ezită, apoi aprobă din cap.

— Da, acum dorm…

— Ştiu că ai plecat cu calul?

— Nu… eu… nu intenţionam să stau mult. El se rugă ca bărbatul şi tovarăşii lui să nu-i găsească banii din buzunar.

Aceştia erau probabil şi ei furaţi, dar nu mai conta cui aparţinuseră înainte, acum erau ai lui.

— Spune-mi unde sunt, unde e hambarul tău.

Seth le explică cum să găsească drumul spre ferma sa. Apoi, felinarul fu stins dintr-odată, iar bărbatul care îl ţinea se adresă cuiva din umbră, în dreapta lui Seth.

— Ai auzit, da? Acum du-te şi spune-i omului lui Crouch, Seward, că i-am găsit, şi adu-l aici. El zice că nu va plăti până nu-l vede pe Danny Brennan în carne şi oase. Şi dă-i zor!

Seth fu invadat de un sentiment covârşitor de ruşine. Auzise şi altă dată numele de Crouch – aici nu era vorba de furtul unui cal, cu siguranţă. Era vorba de cine ştie ce afacere murdară în care erau implicaţi contrabandişti. Şi, fir-ar să fie, el dăduse taman peste ei.

Capitolul 17

Şi când am fost trezit la ceasurile şase ori şapte,
În jurul meu roiau gărzile toate...

Biştari la teşcherea – baladă irlandeză anonimă

În visul lui, Daniel era din nou la orfelinat, luptându-se cu alţii pentru o lingură în plus de terci de ovăz. Unul dintre băieţii mai mari îl lovise, dându-l la o parte, apoi se aşezase pe pieptul lui, împungându-l cu furculiţa.

— Pleacă, bombăni Daniel şi împinse furculiţa.

Mâna lui dădu peste oţel rece. Asta îl trezi brusc şi descoperi că avea o sabie la gât.

Alungându-şi cât putu de repede somnul, clipi şi îşi îndreptă privirea spre bărbatul cu sabia. Wallace, cu piciorul înfipt bine în pieptul lui Daniel. La naiba! Şi el care se gândise că-l speriase de moarte pe individ. Şi cum îi găsise atât de repede? Judecând după lumina din hambar, abia se crăpase de ziuă. Wallace părea extrem de mulţumit de el însuşi în timp ce-şi înfigea călcâiul în pieptul lui Daniel.

— Cum te simţi când te ţintuieşte cineva cu piciorul la

pământ, Danny Boy?

Daniel simţi ceva mişcându-se lângă el şi îşi aminti cu groază că Helena era cu el. Deşi nu se putea întoarce să se uite la ea, putea vedea cu colţul ochiului că trupul ei gol era încă învelit în pătură. Slavă Domnului!

— Ia-mă pe mine dacă vrei, Wallace, dar lasă-mi soţia în pace. Nu are nicio legătură cu asta.

— Danny? Helena se ridică brusc lângă el, strângând pătura la piept. Domnule Wallace, lăsaţi imediat jos sabia aia! Să nu îndrăzniţi să îl răniţi!

— Ajunge, Wallace, se auzi o voce familiară din afara boxei. Te-ai distrat destul. Acum ia banii şi dispăreţi şi tu, şi şleahta ta.

Wallace ezită înainte să decidă totuşi că banii erau mult mai folositori decât o răzbunare măruntă. Dar înainte să-şi ia piciorul de pe pieptul lui Daniel, el trase sabia pe gâtul acestuia suficient cât să-l zgârie. Daniel ignoră muşcătura oţelului şi sângele care i se prelingea pe gât în jos, iar de îndată ce Wallace ieşi cu spatele din boxă se aruncă după pistol. Dar mâna îi încremeni când auzi declicul armării unui pistol.

— N-aş face asta în locul tău, Danny, zise vocea familiară din nou, cu mai multă asprime de data asta. Ia mâna de pe pistol. Nu mi-ar plăcea să te împuşc.

Cu un oftat profund, Daniel se întoarse să se uite la chipul lui Jack Seward, cel mai vechi prieten şi tovarăş al lui Crouch.

Deşi Jack îşi păstră pistolul armat şi pregătit, îi zâmbi larg lui Daniel fără nicio urmă de ostilitate.

— A trecut multă vreme, Danny Boy. Arăţi bine.

— Aş arăta şi mai bine, dacă nu ai mai aţinti chestia aia spre mine.

— Aruncă pistolul tău aici, şi atunci nu va trebui să te împuşc.

În pieptul lui Daniel furia se amestecase cu o emoţie

mai blândă. Jack era într-adevăr un ticălos bătrân, aflat în serviciul lui Crouch, dar pe vremuri fusese un prieten bun. De fapt, el fusese cel care se ocupase de Daniel în toţi acei ani.

— Ascultă, Jack, zise Daniel. Nu ştiu ce puneţi la cale sau de ce sunteţi amestecaţi în afaceri cu acel fiu de târfă Wallace, dar ştiu că nu m-ai omorî niciodată.

— E adevărat, prietene. Jack flutură pistolul spre mâna lui Daniel şi zâmbi, deşi cam trist. Iar tu nu l-ai folosi împotriva mea, nu-i aşa?

Când Daniel nu răspunse, el adăugă:

— Aruncă-l încoace, Danny Boy. Probabil că nu m-ar lăsa inima să te omor, dar n-aş ezita să te împuşc în mână.

Daniel bănui că spunea adevărul. Nu mai era nevoie ca Helena să-l îndemne pe un ton îngrijorat:

— Te rog, Daniel, fă aşa cum îţi cere.

Se supuse. De îndată ce Jack ridică pistolul, îl dezarmă pe al lui şi îl puse în buzunarul de la haină.

— Îmi pare rău că v-am speriat, doamnă, îi spuse Helenei. Mă numesc Jack Seward. Eu şi Danny ne cunoaştem de multă vreme.

— Relaţia mea cu el e de dată mai recentă, zise ea pe un ton calm, dar apreciez că nu mi-aţi împuşcat soţul.

Daniel observă încântat că ea nu-şi spusese numele. Probabil că ar fi putut să negocieze eliberarea lor, dacă Crouch şi oamenii lui nu ştiau cine era. El nu era sigur cât de multe ştiau despre noua familie a lui Griff. Nu era nici măcar sigur că ştiau de ce erau el şi Helena în Sussex.

Se ridică în şezut şi îşi trecu mâna pe după talia ei, făcând pe prostul.

— Ce se întâmplă, Jack? Eu şi soţia mea venim în zonă să facem un pic de negoţ, nu deranjăm pe nimeni, şi dintr-odată apar oamenii tăi cu pistoale şi săbii. Ce vreţi de la noi? Nu am făcut nimic care să vă deranjeze.

— Nimic, zici? Atunci, de ce aveai astea în buzunar?

Jack scoase din buzunar şi flutură spre Daniel miniatura lui Juliet şi schiţa cu Pryce. Daniel gemu.

— Poate că am albit eu băiete, dar nu-s prost. E foarte limpede de ce sunteţi aici. Nu sunt sigur cum aţi aflat despre asta. Familia fetei trebuia să considere toată povestea o fugă. Iar Crouch i-a spus lui Pryce să aibă grijă ca tu să nu afli de asta. Pryce trebuia să-i trimită nota de răscumpărare direct lui Knighton.

Daniel o strânse pe Helena ca s-o avertizeze să tacă.

— Da, dar eu tot am aflat.

— Aşa că ţi-ai zis să faci pe eroul şi să vii să o iei înapoi fără să plăteşti? Când Daniel nu zise nimic, el chicoti. Ei bine, este prea târziu pentru asta. Scoală-te, Danny Boy. O să veniţi cu noi, amândoi.

Daniel îi strânse din nou talia Helenei.

— Nu este nevoie să-mi târâţi soţia în povestea asta. O poţi lăsa aici.

— Ştii prea bine că nu las pe nimeni în urmă care poate să fugă la Knighton, să-i spună că Crouch e implicat în povestea asta. Şi dacă tu n-ai fi vrut ca ea să fie implicată în tărăşenia asta, nu trebuia să o iei cu tine.

Daniel oftă din nou. Din nefericire, Jack avea dreptate. Nu ar fi trebuit să o ia cu el, indiferent cât de mult s-ar fi văicărit. Dar el se gândise că Juliet fugise de bunăvoie, la naiba!

— Ştii că n-o să-i facem rău, adăugă Jack. Noi nu ne atingem de femei.

— Nu, doar le răpiţi, se răsti Daniel.

Jack ridică din umeri.

— Când e vorba de bani mulţi, da. Dar îţi jur pe onoarea mea că nimeni nu se va atinge de tine sau de femeia ta, băiatule. Nu dacă vă purtaţi cum trebuie. Jack făcu apoi semn în spate. Acum haide să mergem, nu avem timp toată ziua.

Helena strânse pătura la piept.

— Vă rog, puteţi să ieşiţi cât timp ne îmbrăcăm?

Jack ezită, privind de la ea la Daniel, apoi prin boxă, în căutare de arme.

— Bănuiesc că putem face asta, îl surprinse el pe Daniel, fiind de acord. Dar cinci minute, nu mai mult, auziţi?

— Mulţumesc, zise Helena. Acum, dacă aţi fi bun să ne daţi şi hainele…

— E politicoasă micuţa, bombăni Jack spre Daniel. Foarte bine, doamnă.

Făcu semn cuiva din spatele lui, iar hainele îi fură aduse. Le aruncă înăuntru.

— Cinci minute, pe ceas, zise el şi închise uşa boxei.

În secunda în care uşa se închise, Daniel îşi căută în pantaloni cuţitul. Evident că fusese luat. Se ridică încruntat şi îşi trase pe el indispensabilii şi pantalonii.

Helena se ridică şi ea.

— Danny? Când el se uită spre ea, Helena descoperi zgârietura de pe gât. Doamne, sângerezi!

Se duse spre el şi folosi un colţ al cearşafului ca să-l şteargă de sânge.

— Afurisitul ăla de Wallace, pe care ar fi trebuit să-l împuşc atunci când am avut ocazia. Vehemenţa lui o amuză. Sau tu ar fi trebuit să-l loveşti îndeajuns de tare ca să-l omori. Va trebui să-ţi cumpăr un baston mai mare.

— Nu e amuzant. Mâna ei se opri pe gâtul lui, iar ea îşi coborî vocea. Ce crezi că vor face cu noi?

— Nu ştiu, zise el cinstit. Lui Crouch n-o să-i placă faptul că m-am implicat, deşi dacă află cine eşti… Asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile, îi va da două rude ale lui Knighton pentru care să ceară recompensă. Haide să nu spunem cine eşti, bine?

— Dar Pryce o să mă recunoască, observă ea.

El oftă.

— Am uitat de asta. Chiar şi aşa, nu are rost să ne dăm cărţile pe faţă mai devreme decât ar trebui, aşa că

mai bine le ascundem cât putem.

Ea aprobă din cap, dar nu-şi putea ascunde frica, şi el simţi că i se frânge sufletul la vederea expresiei ei îngrijorate. Îi luă chipul în mâini şi o sărută pe gură.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, iubire. O să fie bine, îţi jur. Cumva o să ieşim din treaba asta. Probabil că va trebui să aşteptăm până când va plăti Griff recompensa, deşi mă deranjează că Crouch va profita de pe urma mârşăviei lui. Cu toate astea, nu cred că el sau oamenii lui ne vor face vreun rău câtă vreme Griff plăteşte cât îi cer.

Şi nu dacă va avea şi el un cuvânt de spus.

— Te cred, Danny. Am încredere în tine, să ştii.

Încrederea care strălucea în ochii ei îl duru. Îşi dorea doar să-i poată oferi o garanţie.

— Grăbiţi-vă! strigă Jack de-afară.

— Las-o baltă, Jack, mârâi Daniel. Mi-ai speriat soţia de moarte, şi nu fac decât să o asigur că nu îi vei face niciun rău.

— Dar am spus deja că nu voi face aşa ceva, bombăni Jack, fără să aibă însă vreo tentativă de a intra înapoi în boxă.

Se îmbrăcară repede. Luându-şi caietul de schiţe şi creionul, Helena se uită la Daniel.

— Nu cred că mă vor lăsa să păstrez astea.

— Probabil că nu.

Cu o încrâncenare impresionantă, ea deschise caietul, smulse foaia cu desenul lui şi o împachetă, punând-o în buzunarul mantoului împreună cu creionul. Când el zâmbi, ea trecu mândră pe lângă el.

— Să nu ţi se urce la cap. Pur şi simplu nu vreau să pierd una dintre cele mai bune lucrări ale mele.

— Iar eu care credeam că începi să ţii la mine, draga mea, o necăji el.

Ea se opri la uşa boxei şi îi aruncă o privire serioasă.

— O, Danny, chiar ţin la tine. Promite-mi că nu vei

face nimic care să te pună în primejdie sau să te omoare.

Grija ei pentru el îi încălzi inima lui Daniel, făcând ca prinderea lor să nu mai fie pe primul plan.

— Nu te teme pentru mine, zise el, trăgând-o spre el. Nu am de gând să devin încă hrană pentru viermi.

El o sărută, căci nu ştia când va mai avea ocazia să facă asta şi simţea nevoia să o asigure că totul va fi bine. Preţ de o clipă uită unde se aflau, pierdut în dulceaţa buzelor dulci ale Helenei, care se agăţa de el cu disperare.

— Vi s-a terminat timpul, anunţă Jack de dincolo de uşă, iar ei se despărţiră.

— Gata, draga mea? şopti Daniel şi îi oferi braţul.

Ea îl luă, zâmbind slab.

— Sunt pregătită pentru orice, câtă vreme eşti cu mine.

Doamne, spera doar că încrederea pe care o avea în el să nu fie degeaba. Dacă nu avea grijă de ea şi de Juliet, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Când ieşiră din boxă, oamenii lui Jack îi aşteptau. Pe unii îi recunoscu, dar alţi cinci erau străini. Îl studiau cu o curiozitate făţişă, făcându-l să se întrebe ce le spusese Crouch în toţii anii ăştia despre fostul lui aghiotant, care fugise la Londra să facă avere cu Griff Knighton.

Tânărul Seth era şi el acolo, şezând pe un balot de fân, părând supărat şi vinovat ca diavolul. De îndată ce îi văzu apărând, sări în picioare şi se apropie de ei cu un baston.

— O, doamnă Brennan, nu v-au făcut niciun rău, nu-i aşa? Dacă ştiam că nu vă aparţinea, nu aş fi împrumutat niciodată calul să mă duc în oraş. Nu am vrut să-i aduc aici! Jur că nu!

Daniel se încruntă la el. Deci aşa îi găsise Wallace. Dacă scăpa vreodată din problema asta, avea să-l pună pe afurisitul de puşti peste genunchi.

— E în regulă, Seth, răspunse Helena. Nu aveai de

unde să ştii.

Seth îi întinse bastonul Helenei.

— Eu… m-am gândit că aţi putea folosi ăsta. A fost al bunicului. L-am scos dintr-un cufăr vechi.

— Eşti sigur că părinţii tăi ar fi de acord? întrebă Helena blând.

— Vă rog să îl luaţi, zise Seth. Măcar atât pot să fac după ce…

V-am pricinuit atâtea necazuri.

Helena ezită, dar acceptă bastonul.

— Mulţumesc.

— Îl luăm şi pe băiat cu noi? întrebă unul dintre oamenii lui Jack, arătând cu degetul spre Seth.

Acesta făcu ochii mari de frică.

— Nu fi absurd, se răsti Helena înainte ca Jack să poată răspunde. El nu are nimic de-a face cu toate astea. Ne-a lăsat doar să dormim în hambar. În afară de asta, părinţii lui se întorc astăzi şi o să cheme gărzile dacă nu îl găsesc. Nu ştie despre ce e vorba, aşa că n-ar putea să facă nimic.

Jack rămase o clipă pe gânduri, apoi se întoarse spre Seth cu o expresie încruntată.

— Ascultă-mă bine, băiete! Ai auzit de Jolly Roger Crouch, nu-i aşa?

Seth încuviinţă speriat.

— Atunci, ştii că mănâncă băieţi ca tine la micul dejun. Aşa că mai bine îţi ţii gura, dacă nu vrei să-ţi taie cineva limba.

Daniel pufni. Jack nu tăiase în viaţa lui limba nimănui.

— Şi dacă nu te temi pentru tine, atunci mai bine te-ai teme pentru părinţii tăi, adăugă Jack. Ştim unde locuieşti.

— O, să nu le faceţi rău părinţilor mei, strigă Seth. Sunt oameni buni şi nu au nimic de-a face cu asta.

— Ai doar grijă să rămână aşa, auzi?! Jack se mai uită încă o dată la băiatul care se albise la faţă şi dădu ochii

peste cap.

Scoase o pungă din buzunar şi îi numără în palmă câţiva arginţi.

— Acum, pentru că ne-ai ajutat să-l găsim pe Danny Boy să ştii că noi ne respectăm prietenii. Aşa că ia asta. Pentru ajutor şi tăcere.

— M… mulţumesc, şopti Seth şi luă arginţii, deşi îi aruncă Helenei o privire de scuze.

Daniel simţi cum mâna Helenei se relaxă pe braţul lui şi strânse din dinţi. Băiatul ar fi meritat ca Jack să-l ia cu ei. Dar Daniel nu mai avea nevoie să se îngrijoreze şi pentru el. Era destul de rău că Helena era implicată în toată treaba asta. Când Jack îi mână afară din hambar, Daniel fu surprins să constate că îi aştepta o trăsură cu şase cai.

— Mai nou călătoriţi elegant? îl întrebă el pe Jack.

— Mai bine decât să te las singur pe un cal, răspunse Jack. Deşi nu cred că ai fugi şi ţi-ai lăsa soţia în urmă.

— Nu.

Iar ăsta era cel mai rău lucru. Chiar dacă ar fi putut să scape de cei şapte oameni ai lui Jack, nu avea cum să fugă cu Helena alături. Ceea ce însemna că nu prea avea ce să facă ca să scape chiar acum.

— Nu mi-a venit să cred când Wallace mi-a spus că te-ai căsătorit, continuă Jack în timp ce îi însoţea pe Daniel şi pe Helena la trăsură. Având în vedere obiceiurile tale legate de femei, m-am gândit că se înşală. Înainte să o aud vorbind am crezut că e una dintre… Ei bine, ştii tu…

— Târfe? se răţoi Helena revoltată. Ai crezut că sunt o târfă?

Jack clipi uimit, auzind cât de deschis i se adresa.

— Nu am vrut să zic nimic cu asta, doamnă. Dar trebuie să recunoaşteţi că nu purtaţi cămaşă de noapte… iar Danny aici de faţă…

El îi aruncă lui Daniel o privire neajutorată.

— Nu te uita la mine, zise acesta. Tu ai fost îndeajuns

de nerod să o insulţi.

— Nu voiam decât să spun că nu mă aşteptam ca o femeie din patul lui Danny să fie respectabilă. Adică…

— E foarte clar ce voiai să spui, se răsti Helena. Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

Daniel nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Mă îndoiesc că asta va funcţiona mai bine cu el decât în cazul meu, iubire.

— Probabil că nu, dar trebuia spus.

Îşi ridică bărbia şi se grăbi spre trăsură.

— Nu sunt un gentleman, cu siguranţă, strigă Jack după ea, şi sunt mândru de asta!

Apoi îşi coborî vocea:

— Hotărâtă femeie, soţia ta. E întotdeauna aşa de directă?

— Da, mai ales când e trezită din somn de o bandă de ticăloşi care flutură săbii şi pistoale.

Jack se încruntă.

— Ţi-am mai spus că nu ai de ce să te temi de noi câtă vreme cooperaţi. Şi nimeni nu se va atinge de femeia ta.

— Bine. Pentru că ar rămâne cu siguranţă fără mână.

Daniel se îndreptă spre trăsură, ca să o ajute pe Helena să urce, lăsându-l pe Jack să bombăne singur despre oameni care şi-o iau în cap şi se fac domni.

De îndată ce ajunseră în vehicul, Daniel vru să se aşeze lângă ea, dar Jack nici nu vru să audă de asta. O aşeză lângă el, apoi scoase pistolul, pe care îl plasă relaxat pe genunchi, îndreptat spre Helena. Era mai bine să se prefacă a coopera o vreme şi să încerce să afle unde o ţinea Crouch pe Juliet.

În ciuda pistolului, Jack părea decis să se poarte ca în timpul unei vizite de complezenţă. În timp ce trăsura înainta hurducăindu-se, el se întoarse spre Helena, afişând zâmbetul lui cuceritor.

— Deci, de câtă vreme sunteţi măritată cu Danny al nostru?

În stilul ei tipic, Helena îşi îndreptă spatele şi apoi replică usturător:

— Cred că nu mai e Danny al vostru, şi nici nu a mai fost de multă vreme.

„Aşa-ţi trebuie, nerod bătrân”, se gândi Danny mândru. Helena nu acceptase încă să se mărite cu el, dar tot îi era loială.

— A, dar am petrecut vremuri bune, când a fost, răspunse Jack fără să se supere. Nu-i aşa, Danny?

Daniel ridică o sprânceană.

— Te referi cumva la nopţile alea reci când stăteam de şase şi mă ascundeam de oamenii legii? Sau de dimineţile în care alergam în sus pe plajă cu două butoaie pline, în timp ce ploaia rece ca gheaţa ne uda până la piele?

— Uiţi de părţile bune – încântarea de a scăpa de un poliţist în noapte, şi serile în care cerul plin de stele arăta ca o mie de bănuţi vărsaţi pe boltă.

Daniel pufni. Doar Jack putea descoperi poezie în contrabandă. Ochii acestuia începură să sclipească amuzaţi, ceea ce îl puse pe Daniel în gardă.

— Din câte îmi amintesc, Danny Boy, existau anumite sarcini care nu te deranjau defel. Cum ar fi botezatul.

— Botezatul? întrebă Helena.

Deşi Daniel se încruntă la el, Jack avea chef să se amuze.

— Nu v-a spus Danny despre asta? Cum ea scuturã din cap, Jack continuă, explicându-i: Când aducem băutura în Anglia, ea e de foarte bună calitate… Şi cum putem aduce doar o cantitate limitată, de îndată ce o avem, o botezăm, o îndoim pentru vânzare. Se adaugă apă, puţin câte puţin, şi punem biluţe de sticlă numerotate înăuntru, care se ridică la suprafaţă când amestecul e bun. Când era

mititel, Danny avea sarcina de a păzi biluţele, până când cea bună se ridica la suprafaţă.

— Danny se pricepe la numere, zise Helena foarte serioasă.

Daniel îi aruncă o privire întrebătoare, dar ea chiar părea amuzată.

— Aşa e, replică Jack, dar nu partea asta îi plăcea cel mai mult, ci răsplata pentru ocaziile când o nimerea bine: o înghiţitură de brandy. Vă asigur că Danny a învăţat iute cum să boteze perfect băutura.

— La naiba, Jack, faci să pară că eram beţiv încă de la zece ani.

— Din câte am înţeles, dragul meu, interveni Helena, băutura nu a fost singurul viciu cu care te-ai învăţat de mic.

„Femeie obraznică!”

— Danny era aşa de încântat de botezatul băuturii, încât s-a şi supărat când un alt băiat i-a preluat sarcina, continuă Jack voios, înghiontind-o pe Helena. Vă vine să credeţi? Danny a încercat să-l saboteze pe băiat, ştergând vopseaua de pe biluţe şi scriind alte numere.

Uitase complet de asta şi, în ciuda enervării, zâmbi.

— Am avut necazuri din cauza asta. Mi-am petrecut o săptămână reparând vele, şi uram să repar vele.

— După părerea mea, ai scăpat ieftin, comentă Jack. Am vrut să-ţi învineţesc fundul, dar Jolly Roger nu m-a lăsat. Întotdeauna te-a răsfăţat prea mult, băiete.

— Vrei să spui că să trimită oameni să ne prindă pe mine şi pe soţia mea înseamnă răsfăţ? replică Daniel.

— O, el nu ştie de asta. E plecat într-o cursă şi nu se întoarce decât mâine-dimineaţă. Dar când Wallace mi-a spus că erai în zonă şi puneai întrebări, mi-am zis că ar trebui să rezolv problema. Ştiu că Jolly Roger o să te vrea undeva unde să te poată supraveghea când se întoarce.

Da, deci Daniel nu va putea să o salveze pe Juliet pe ascuns. Deveni serios la gândul acesta.

— Aşadar acum aţi trecut la răpiri. Mă întreb ce părere are Bessie despre asta?

Asta păru să topească buna dispoziţie a lui Jack. Îşi feri iute privirea.

— Bessie a murit, Danny. A murit de ftizie acum doi ani.

Când pe chipul lui Daniel se aşternu o expresie şocată, Helena se uită nedumerită la Jack.

— Cine e Bessie?

— Soţia lui Jack, răspunse Daniel.

Şi cea care îi fusese ca o mamă în anii petrecuţi printre contrabandişti. Privi pe fereastră şi abia dacă observă că treceau prin oraşul Sedlescombe. Bessie murise. Era greu de suportat aşa o veste. Deşi el locuise în aceeaşi casă cu Jolly Roger şi contrabandiştii săi în copilărie, Bessie avea grijă de el, să fie bine hrănit şi bine tratat. Probabil că ea era motivul adevărat pentru care Jack nu-i învineţise fundul. Îşi întoarse privirea spre Jack.

— Îmi pare rău, n-am ştiut.

— Ai fi aflat, dacă te-ai fi ostenit să mai treci din când în când pe la noi, bombăni Jack. Apoi, de parcă s-ar fi ruşinat de atâta sentimentalism, ridică din umeri. Oricum, îi venise rândul, asta e tot.

Daniel era obişnuit cu stoicismul contrabandiştilor, pentru care dansul pe marea învolburată şi fuga de oamenii legii uneori însemna moarte, dar dintr-odată i se părut atât de nedrept pentru cineva ca Bessie.

— A fost o femeie bună. Nu merita să moară aşa de tânără.

Jack tresări.

— Nu, nu merita. Şi ai dreptate cu privire la ce ar fi zis ea despre toată treaba asta – nu i-ar fi plăcut deloc. Ştiu asta, zise el şi îşi ridică mândru bărbia. Dar vremurile sunt mai grele acum decât atunci când trăia ea, şi probabil că vor deveni şi mai grele. Se zvoneşte că o să se formeze o

nouă gardă de coastă. Gândul la asta îl chinuie pe Crouch foarte mult. Se gândeşte să renunţe la contrabandă acum că a îmbătrânit.

— Dar pentru răpiri nu este încă prea bătrân, zise Daniel sarcastic.

Jack păru jignit.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, dacă Knighton ar fi acceptat de la început propunerea lui Jolly Roger.

Daniel simţi că îl ia cu frig.

— Propunere? Despre ce naiba vorbeşti?

Se uită la Helena, care părea la fel de nedumerită ca şi el.

— Ştii despre ce vorbesc, zise Jack. Cea pe care Jolly Roger i-a făcut-o în primăvara trecută. Când s-a dus la Londra şi i-a spus lui Knighton că va da în vileag legătura ta cu el dacă Knighton nu începea din nou să facă afaceri cu noi.

— Ce a făcut? Daniel se aplecă în faţă, cu pumnii încleştaţi pe genunchi.

Jack se foi nervos pe scaun.

— Knighton trebuie să-ţi fi spus. Jolly Roger l-a ameninţat că o să se ducă la ziare şi va da în vileag povestea ta: cum că eşti un contrabandist notoriu şi fiul lui Danny Brennan cel Sălbatic. El s-a gândit că Knighton nu ar vrea să-ţi vadă reputaţia distrusă de ziare, ori să te vadă arestat. Nu ar fi dat bine în faţa prietenilor lui sus-puşi dacă aflau că ai fost un bandit.

— Prietenii lui sus-puşi ştiu cea mai mare parte a poveştii.

Cu toate astea, Danny era şocat de dezvăluirile lui Jack. Crouch încercase să-l şantajeze pe Griff folosindu-se de trecutul lui Daniel? Şi Griff nu îi spusese?

— Asta a spus şi Knighton. L-a trimis pe Jolly Roger la naiba, a zis că nu-i pasă cine ştie, şi că nici ţie nu-ţi păsa.

— Chiar aşa! Dar de ce nu-i spusese Griff nimic? Probabil că se gândise să-l protejeze, ştiind că Daniel şi-ar tăia mai degrabă mâna dreaptă decât să permită ca legăturile lui de altădată să facă rău firmei Knighton Trading.

— Knighton, continuă Jack, a zis că se va asigura că Jolly Roger va ajunge în şţreang dacă se duce la ziare cu povestea astea.

— Bravo lui Griff, făcu Daniel satisfăcut. Asta păţeşte Crouch dacă îşi închipuie că Griff e o ţintă uşoară. Ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte. Griff mai degrabă şi-ar lua gâtul decât să-i dea bani pentru un şantaj.

— Nu voia bani, îi aminti Jack lui Daniel, în timp ce trăsura hurducăia peste un pod, scuturându-i pe toţi. Voia doar ca Knighton să cumpere iar de la el. Nimeni nu mai vrea să finanţeze cursele – iar Jolly Roger s-a gândit că, poate dacă presează puţin, Knighton s-ar putea răzgândi.

Tonul îi deveni acid.

— Nu şi-a închipuit niciodată că tu şi Knighton aţi devenit atât de respectabili, încât vă consideraţi prea buni pentru un profit necinstit.

Daniel scutură din cap.

— Chiar dacă Griff ar fi vrut să finanţeze curse din nou, cu siguranţă nu l-ar fi ales pe Crouch. Pentru Dumnezeu, omul aproape că l-a ucis.

Jack făcu un gest de lehamite.

— S-a întâmplat acum zece ani, Danny. Spiritele erau încinse şi s-au rostit vorbe prea grăbite. Nu cred că Jolly Roger se gândea că Knighton încă îi poartă pică pentru asta.

— Atunci e mai idiot decât îl credeam.

— În fine, Knighton nu a primit bine propunerea. A zis că e şantaj. L-a aruncat pe Jolly Roger în stradă, direct în fund.

— Nu mă miră.

Dar dacă Griff i-ar fi spus, el ar fi putut să-l avertizeze că Crouch nu se va opri la şantaj. Griff îl subestimase foarte tare pe Crouch, lucru pe care Daniel nu l-ar fi făcut niciodată.

— Ca să fiu sincer, continuă Jack, felul în care l-a umilit Griff e ceea ce l-a înfuriat pe Jolly Roger aşa de tare. Dacă Knighton nu l-ar fi ameninţat că-i pune poliţia pe urme, ar fi pornit-o chiar atunci pe Tamisa în jos. Dar când a auzit, câteva luni mai târziu, de nunta lui Knighton, a văzut ocazia perfectă să se răzbune.

Helena scoase un mic scâncet, iar Daniel se uită la ea. Uitase ce trebuia ea să creadă despre toate astea, despre el. La naiba, dacă acum ea credea că el ştiuse toată povestea? Era destul de rău că Griff declanşase, fără să-şi dea seama, necazurile lui Juliet, dar dacă Helena credea că Daniel îi ascunsese toate astea… El gemu. Nici măcar nu putea să o asigure că nu era aşa, fără să-i dezvăluie identitatea ei lui Jack. Mai ales acum, când Jack îi privea deja destul de curios.

— Jolly Roger chiar se aştepta să apari şi să-i oferi chiar tu banii pentru tăcere. A fost surprins că l-ai lăsat pe Griff să discute pentru tine.

— Griff nu mi-a spus nimic niciodată. Daniel se uită la Helena, care părea absolut şocată. Griff nu mi-a spus nimic, repetă el, mai mult pentru ea, decât pentru Jack.

Deşi avea ochii plini de emoţii nerostite, Helena părea să fi reuşit să-şi stăpânească agitaţia.

Dar asta făcea doar ca lucrurile să fie mai rele, pentru că acum el nu ştia ce gândea. Îl credea? Cu siguranţă nu avea să dea vina pe el şi pentru asta.

Se simţi descurajat în timp ce-şi muta privirea de la ea. Ce mai conta dacă într-adevăr credea asta? Avea tot dreptul să o facă. Griff fusese cel care declanşase necazurile familiei ei, dar nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără trecutul lui Daniel. Arma fusese mereu acolo

– Crouch doar se folosise de ea.

— Deci Jolly Roger a răpit-o pe Juliet pentru bani, pentru că era furios pe Griff, zise el. Nu s-a gândit că Griff va trimite poliţia pe capul vostru după ce se termina totul?

— Nu trebuia să se ştie că era vorba de el. Privirea rănită a lui Jack indica limpede că îl considera vinovat pe Danny pentru schimbarea situaţiei.

— Ei, haide, cu siguranţă şi-a dat seama că Griff va înţelege până la urmă cine e implicat.

— Pryce şi-a acoperit urmele, şi-a luat un nume fals şi a avut grijă de toate.

— Eu l-am găsit pe Pryce. De ce nu ar face-o şi Griff?

Jack îşi frecă bărbia.

— Tu te pricepi mai bine la lucruri din astea decât Knighton. Ca să nu mai vorbesc de idiotul ăla de Wallace pe care l-a luat gura pe dinainte. Dacă nu era el, nu ţi-ai fi dat seama ce puneam la cale, nu-i aşa?

Probabil că nu, dar nu era prost să-i spună asta lui Jack.

— În afară de asta, continuă Jack, biletul de răscumpărare nu era semnat – dădea doar instrucţiuni pentru schimbul între bani şi fată, care nu se întâmplă în Sussex.

Daniel reţinu această informaţie.

— Cu siguranţă v-aţi dat seama că, de îndată ce Juliet va fi eliberată, ea îi va spune lui Griff… Se opri, o nelinişte de gheaţă răpindu-i răsuflarea. Asta doar dacă Crouch avea vreo intenţie de a o elibera. Doar dacă decidea că omorul e sub demnitatea lui…

— Nu! protestă Jack. Nu, nu a fost niciodată vorba despre crimă. De asta nu am lăsat-o pe fată să vadă pe nimeni în afară de Pryce. Ne-am gândit că Knighton va crede că toată povestea fusese pusă la cale de căpitanul Will Morgan, iar pe acesta nu avea cum să-l descopere, pentru că nu exista.

— Dar acum toate s-au schimbat, îi aminti Daniel sumbru. Ne aveţi pe mine şi pe soţia mea cu care să vă luptaţi, nu-i aşa? Crouch nu o să ne dea drumul, acum că ştim toată povestea, poţi să fii sigur de asta.

— Danny! Nu vorbi aşa. Jack părea enervat. Îl cunoşti mai bine de-atât. N-o să se atingă nimeni de tine.

Făcu o pauză şi apoi îl privi pe Danny cu toată seriozitatea.

— O să înţelegi mai bine când o să-l vezi, Danny Boy, dar arată rău. E foarte bolnav. Renunţă la contrabandă ca să trăiască undeva confortabil. Asta era ultima lui şansă de a face nişte bani care să-i ajungă pentru restul zilelor pe care le mai are de trăit. De îndată ce Griff îi dă banii de recompensă, va pleca nu se ştie unde. Atunci nu mai contează dacă ştii.

Daniel se abţinu să precizeze că Griff avea să-l urmărească până la capătul pământului pentru că o răpise pe sora nevestei lui, iar Rosalind va fi direct în urma lui, mânuind sabia. Nu avea rost să îi ofere lui Crouch şi alte motive să-i omoare.

— Cât cere ca recompensă? Ar trebui să fie mult ca să vă ajungă la toţi!

— Nu prea mult. Nu primeşte nimeni nimic, pentru că nimeni altcineva nu e implicat în afară de Pryce, eu şi Jolly Roger. Pryce nu vrea bani, iar eu nici atât. Preiau afacerea de la Crouch când va pleca. Mie-mi ajunge. Vocea i se îmblânzi. În afară de asta, nu sunt deloc îngrijorat că mă vei preda poliţiei, băiete. Nu m-ai trimite la spânzurătoare şi ştim amândoi asta. Aşa cum eu nu le-aş face niciodată rău doamnei sau fetei. Crouch va primi banii de la ticălosul de Knighton şi va pleca. Atunci se va termina totul. E simplu.

Daniel insistă, fără să fie prea convins de toate astea.

— Deci ne va ţine la el până vor veni banii şi apoi ne va da drumul? Mi se pare greu de crezut.

— E adevărat că nu pot fi sigur de ce va face exact.

Dar pot să fiu sigur că mai ales ţie nu ţi-ar face niciun rău.

Daniel râse amar.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu ar face rău cuiva de acelaşi sânge.

*

Seth Atkins se holba la drumul pe care dispăruse trăsura. Plecaseră, slavă Domnului. Era din nou în siguranţă? Atunci de ce se simţea aşa de rău şi parcă îl apăsa ceva în piept?

Se uită la mâna în care lumina dimineţii făcea şilingii să strălucească. Bani murdari. Pentru tăcerea lui, spusese omul lui Crouch.

Dar ce voia Jolly Roger Crouch de la soţii Brennan? Şi de ce îi căuta aşa de înverşunat cu oameni cu pistoale? Nu auzise niciodată să se întâmple aşa ceva între contrabandişti. Prietenul tatălui său, Robert Jennings, făcuse o cursă cu banda lui Crouch înainte să aibă necazuri cu nevasta din cauza asta. El spunea mereu că primea bani buni şi că îşi tratau bine oamenii. Iar cei mai mulţi dintre oamenii domnului Crouch făceau contrabandă doar când nu era de lucru la fabrica de fier. Să fie domnul Brennan un om al legii? Contrabandiştii nu-i vedeau cu ochi buni pe ofiţerii vamali de la Londra, iar el venise de la Londra. Cu toate astea, nu părea genul. În afară de asta, oamenii legii nu călătoreau cu soţiile.

Ei bine, nu era treaba lui de ce îi voia domnul Crouch pe soţii Brennan, nu-i aşa? Seth se uită la arginţii din mâinile lui transpirate. Cu siguranţă că făcuse destule lăsându-i să stea în hambar. La urma urmei, îi furaseră calul celuilalt individ. Şi se furişau când îi descoperise Seth.

Cu toate astea, nu păreau hoţi şi se purtaseră foarte bine cu el. Numără şilingii. Treizeci. Treizeci de arginţi, aşa cum primise Iuda ca să-l trădeze pe Hristos. Cu un strigăt

de spaimă, Seth dădu drumul banilor.

Era un semn, cu siguranţă. La urma urmei, făcuse ceva rău. Nu ar fi trebuit să le ia calul, nici măcar pentru un minut. Mama ar fi numit asta furt, mai ales că îl luase să se ducă într-un loc atât de rău precum cârciuma din oraş.

Se uită iar la drum. În toată povestea era ceva tare greşit. Dar nu îndrăznea să se ducă la poliţai, nu după ce oamenii lui Crouch îl ameninţaseră. Limba îl mânca deja, simţind atingerea lamei pe ea. Dar chiar şi aşa, nu i se părea în regulă să scape basma curată. Trebuia să facă ceva ca să-i ajute să scape de răpitorii lor. Le putea strecura o armă. Dacă trecea de oamenii lui Jolly Roger fără ca ei să-şi dea seama cine o făcuse, nu aveau să vină după el.

Şi era destul de sigur unde fuseseră duşi soţii Brennan – toată lumea ştia că banda lui Jolly Roger era din Hastings. Poate, dacă se ducea la Hastings şi întreba în dreapta şi în stânga…

Se uită la cei treizeci de şilingi. Va merge pe jos cei câţiva kilometri până în Sedlescombe şi va închiria un cal cu banii murdari ca să ajungă în Hastings. Nu era aşa departe. Cu restul poate putea să plătească pe cineva să afle ce se petrecea, şi unde erau soţii Brennan. Pentru că nu suporta gândul că le provocase necazuri.

Capitolul 18

Purta pe el o rochie din stofă minunată,
Şi dedesubtul ei, o jupă şofrănie.
Nicicând în Belfast n-avea să mai fie
asemene lui Dick vreo altă fată.

Dick tâmplarul – baladă anonimă

Cuvintele domnului Seward o şocaseră pe Helena, dar îşi dădea seama, după expresia uluită de pe chipul lui Daniel, că el era chiar mai uimit.

— Sângele lui? mârâi Daniel. Despre ce naiba vorbeşti?

Domnul Seward se foi, degetele lui bătând darabana pe genunchi.

— I-am jurat lui Jolly Roger că n-o să-ţi spun asta niciodată. Dar nu suport să văd cât de rău gândeşti despre el, după toate câte le-a făcut pentru tine.

— Tot ce... dacă a se folosi de mine ca să-l şantajeze pe Griff este...

— Te-a scos de la orfelinat, şi asta a fost foarte riscant pentru el, la naiba! strigă domnul Seward.

Daniel încremeni.

— De ce naiba spui că a riscat pentru mine?

— E unchiul tău, băiatule. E fratele mamei tale.

Helena simţi că i se opreşte inima văzând expresia care trecu peste chipul lui Daniel – şoc, furie şi apoi cel mai groaznic calm, care ar fi trebuit să îngrijoreze pe oricine.

— Unchiul meu a murit, rosti el răspicat, cuvintele răsunând sec şi rece peste zgomotul făcut de roţile căruţei.

— Nu, nu e mort. Vocea domnului Seward tremură, apoi îşi regăsi tăria. Haide, Danny, nu te gândeşti? S-a dus în Essex după tine, nu să cumpere un afurisit de cuter. De atunci nici nu l-ai mai văzut vreodată pe Crouch în Essex, nu a mai avut niciun motiv să ajungă acolo. Dacă cineva din Essex l-ar recunoaşte drept Tom Blake, bărbatul care călărea cu Danny Brennan cel Sălbatic, ar fi prins şi spânzurat.

— Unchiul meu nu a ieşit niciodată la drumul mare cu tata, izbucni Daniel. Nu ştiu de unde ai informaţiile astea, dar unchiul meu s-a înecat...

— Nu. Jolly Roger a făcut asta doar ca să nu fie prins. Părinţii tăi au fost prinşi, şi el nu. Mi-a mărturisit toate astea când era beat, acum câteva luni, imediat după ce Knighton îl refuzase. A izbucnit spunând că îi era ruşine că se folosea de propriul nepot ca să facă rost de bani. A zis că data viitoare nu te va implica deloc. De asta spera că te va ţine departe de toată tevatura. Şi cu siguranţă se va înfuria când va descoperi că eşti aici. Vocea i se îmblânzi. Pe Knighton nu-l prea place, dar mai bine şi-ar tăia gâtul înainte să-ţi facă ţie rău.

— Chiar aşa? Privirea lui Daniel era rece ca oţelul. Printre toate aceste „mărturisiri" a apucat să spună şi de ce nu a recunoscut niciodată că era unchiul meu?

Domnul Seward ridică din umeri.

— Pentru că era un bărbat căutat de oamenii legii. Nu ţi-a spus când erai mic, pentru că se temea că o să te ia gura pe dinainte, iar apoi… nu a fost niciodată momentul potrivit. Iar după ce ai început să lucrezi pentru Knighton, nu avea să-i ofere omului o armă împotriva ta, nu-i aşa?

— Acum cine nu gândeşte? se răsti Daniel. Ţi-a spus o poveste frumoasă, omule, iar tu i-ai înghiţit balivernele.

Când domnul Seward se îndreptă ţeapăn de spate, Daniel adăugă:

— Motivul pentru care nu mi-a spus niciodată este că aveam să aflu adevărul despre prinderea părinţilor mei într-o zi, şi atunci aveam să-l fac să plătească.

— Pentru ce? Pentru că nu s-a lăsat prins?

— Pentru că mi-a trădat părinţii soldaţilor!

Domnul Seward deveni palid.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre Crouch… sau Tom, sau cum naiba l-o fi chemând! Nu a fost niciodată tovarăşul tatălui meu, ticăloşiile. El a fost cel care i-a trădat. De asta nu voia să aflu cine era cu adevărat, pentru că ştia ce i-aş face dacă aş afla. Daniel pufni dezgustat. Când s-a mutat în Sussex,

şi-a schimbat identitatea nu pentru că se temea să nu fie prins, ci pentru că şi-a dat seama că niciun contrabandist cu un pic de minte nu ar lucra pentru cel care l-a trădat pe Danny Brennan cel Sălbatic!

Domnul Seward tot scutura din cap.

— Jolly Roger nu ar face aşa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, mama ta era sora lui!

— Da. Dar asta nu l-a oprit să le spună unde îi vor găsi pe ea şi pe tata în noaptea în care au fost prinşi. M-am întors în Essex acum câţiva ani şi am vorbit cu unul dintre soldaţi. Unchiul meu a făcut-o pentru recompensă. Şi-a trădat sora pentru o pungă cu aur. Şi ăsta e bărbatul pe care-l aperi, bărbatul despre care susţii că nu ar ucide niciodată pe nimeni de acelaşi sânge!

Helena simţi cum o invadează frica. Daniel avea dreptate. Se părea că şi domnul Seward îşi dăduse seama de asta, pentru că se lăsase brusc pe spate şi privea mohorât pe fereastra trăsurii.

— Nu-mi vine să cred. Crouch să-şi trădeze propria soră? Nu pare deloc… genul lui.

— Cu toate astea, el a făcut-o. Daniel trase agitat aer în piept. De asta acum nu mai am încredere în el şi în motivele lui. Iar dacă tu îl ajuţi în treaba asta, Jack, atunci eşti la fel de rău ca şi el.

Pe chipul lui Jack apăru o expresie revoltată.

— Inventezi toate astea, nu-i aşa? Vrei să mă întorci împotriva lui ca să-ţi dau drumul. Ei bine, n-o să-ţi meargă, Danny Boy, aşa că mai bine las-o moartă. Nu pot să cred asta despre el. Nu pot.

Trăsăturile lui Daniel păreau cioplite în piatră.

— Fă aşa cum crezi. Sau mai bine, întreabă-l chiar pe el şi vezi ce-ţi spune.

— Ba chiar o s-o fac, nu te teme, zise curajos domnul Seward.

În trăsură se lăsă o linişte groaznică, accentuată de

vântul care şuiera prin ferestre. Ce mai era de spus? Domnul Seward se agita, iar Daniel părea distrus. Helena îşi dorea să-l poată îmbrăţişa ca să-i uşureze durerea, dar se îndoia că domnul Seward ar permite asta.

Tot spera că se va uita la ea şi îi va putea arăta înţelegerea din priviri. Dar el se ţinea la distanţă, prea supărat că să-şi dorească empatia cuiva.

Din fericire, ajunseră în curând în Hastings, iar trăsura se opri scuturându-se în faţa unei case cu structură din lemn, construită pe un deal în centrul oraşului. Însoţitorii domnului Seward descălecară şi chemară ajutoare pentru cai. Li se alăturară mai mulţi bărbaţi, ceea ce o nelinişti şi mai mult pe Helena. Se uită la Daniel, dar el privea supărat pe fereastră, aşa cum făcuse în ultima parte a drumului.

— Am ajuns, zise domnul Seward supărat, în timp ce cobora din trăsură. Aici veţi sta deocamdată.

— În casa ta? întrebă Daniel surprins.

Coborî din trăsură şi apoi o ajută şi pe ea să coboare.

— De ce nu? Nimănui nu i se va părea ciudat. În afară de asta, de când Bessie… nu mai e, băieţii care lucrează îşi petrec aici timpul aşteptând Omul Negru.

— Omul Negru? şopti ea spre Daniel.

— Noaptea. El îi puse protector mâna pe spate. Aşa îi spun contrabandiştii.

Doamne, contrabandiştii ăştia erau la fel de complicaţi ca nişte spioni, cu parole şi tot felul de ascunzişuri. Nu era de mirare că oamenii legii nu-i puteau controla. Fără Daniel care să joace rolul lui Virgiliu şi să o conducă afară din infern, ar fi fost complet pierdută. Spera ca măcar să reuşească să ajungă în purgatoriu. Paradisul părea deocamdată de neatins.

Domnul Seward îi conduse la intrare.

— Tu şi doamna o să primiţi micul dejun, băiatule.

Pe buzele Helenei apăru un zâmbet slab. Nu avea să se obişnuiască niciodată cu faptul că domnul Seward îi

spunea lui Danny „băiatule”, de parcă bărbatul înalt de lângă el ar fi fost încă un ţânc.

Se auziră strigăte de „Danny Boy! Danny Boy!” de la cei din casă de îndată ce ea şi Daniel intrară pe uşă. Mâna lui Daniel se încordă la auzul lor, iar ea simţi că i se frânge inima pentru el. Bietul Daniel. Fără îndoială că şi pentru el era totul la fel de dificil ca şi pentru ea.

Se uită la masa de stejar la care se înghesuiau oamenii, aflată în centrul a ceea ce părea un fel de hol. Pe pereţi încă se mai vedeau goblenuri înrămate, iar pe căminul din piatră erau aşezate câteva farfurii de cositor, dar acum acestea erau aproape ascunse de vesela murdară, pungi cu praf de puşcă, ba chiar o sabie sau două. Era clar o casă de bărbaţi acum, contrabandiştii jucând cărţi, bând şi râzând în gura mare. Instinctiv se trase mai aproape de Daniel.

— Luaţi loc, iar eu o să vă aduc ceva de mânare, zise domnul Seward şi se grăbi spre o altă odaie.

Până când Daniel le găsi locuri la masă, domnul Seward se întorsese cu bucatele. În timp ce mânca, Helena studia chipurile bărbaţilor de la masă. Ceea ce încălca cel puţin una dintre regulile doamnei N – „O tânără lady bine educată nu se holbează niciodată” – dar până când doamna N nu scria o carte despre eticheta din timpul unei răpiri, Helena era nevoită să improvizeze. În afară de asta, bărbaţilor nu le păsa că ea se zgâia la ei, fiind prea preocupaţi să îl întrebe pe Daniel ce mai făcuse de când îl văzuseră ultima oară.

Asta îi oferea răgazul să îi analizeze în tăcere. Bărbatul înalt cu părul roşu şi cicatricea de la tâmplă. Bărbatul cu dinţii strâmbi şi ochii albaştri, limpezi. Tânărul lăudăros şi băgăcios pe nume Ned. Dacă ea şi Daniel aveau să scape cu viaţă de aici, va vrea să îi poată recunoaşte pe toţi. Poate că Griff nu va vrea să îi dea pe mâna justiţiei, dar dacă avea să fie aşa, ea voia să ajute.

Măcar dacă i-ar fi putut desena. Mai avea încă schiţa cu Daniel şi creionul. Nu ar fi fost greu. Şi ar fi putut să dea schiţele cuiva care să i le ducă lui Griff la Londra, iar Griff ar fi putut lua măsuri…

Ei bine, deocamdată nu era nicio şansă să se întâmple aşa ceva. Se părea că ea şi Daniel aveau să stea o vreme în compania acestor bărbaţi. Dar printre ei nu-l vedea şi pe domnul Pryce. Să fi fost singur cu Juliet chiar şi acum? Gândul o neliniştea. După ce termină de mâncat, scoase un cuişor din cutiuţa aflată în şorţul ei şi îl mestecă, apoi se aplecă spre Daniel şi îi şopti:

— Pryce nu e aici. Asta înseamnă că probabil nici Juliet nu e.

El aprobă şi şopti la rândul lui:

— O să aflu tot ce pot, dar va trebui să ai grijă. Nu vreau să afle cine eşti.

— Ce tot bombăniţi? întrebă încruntat domnul Seward.

Daniel îi strânse mâna, avertizând-o să tacă.

— Soţia mea e cam obosită, din moment ce am fost treziţi foarte urât de dimineaţă. Ai o cameră unde se poate odihni?

Luată prin surprindere, ea îi aruncă o privire de avertisment. Nu voia să plece de aici fără el, pentru Dumnezeu.

— Da, avem o cameră la etaj pentru voi. Domnul Seward se ridică de la masă, făcând semn spre scări. O s-o conduc acolo.

— Mulţumesc, Jack.

Daniel se uită la ea, implorând-o să se ducă. Poate că era mai bine. Bărbaţii aveau să vorbească mai liber despre Juliet şi domnul Pryce dacă ea nu era acolo, şi în plus va avea ocazia să le deseneze chipurile. Scoase cuişorul şi îl puse pe farfurie, apoi se ridică. Luă braţul pe care i-l oferi bătrânul contrabandist şi îi permise să o conducă la etaj.

Încercă să reţină tot ce vedea, pentru schiţele ei. Când ajunseră sus, observă trei uşi, toate închise.

Domnul Seward îi observă privirea.

— Fata nu e aici, dacă asta vă întrebaţi. Aşa cum v-am spus, e ţinută în altă parte.

— Înţeleg, zise ea, ascunzându-şi dezamăgirea.

Camera în care o conduse era mare şi frumos mobilată, deşi nu era nici prea ordonată, nici prea curată. Domnul Seward se grăbi să ridice o cămaşă şi nişte şosete aruncate pe jos.

— Îmi cer scuze, dar de dimineaţă când am pornit după voi, nu am avut timp să fac ordine. Şi nici nu mă prea pricep la treburile casnice.

— E camera dumitale?

— Nu. A fiului meu. Am trei, şi toţi la fel de dezordonaţi ca şi tatăl lor.

Ea simţi un val de simpatie pentru el. Fusese uşor să-l catalogheze pe domnul Wallace ca pe un ticălos, dar domnul Seward cu soţia lui moartă şi fiii lui dezordonaţi nu părea defel ameninţător.

Nici măcar nu părea ticălos. Îl studie cu ochi de artist, încercând să-şi dea seama de ce. Probabil datorită vârstei, a părului cărunt şi a ridurilor fine din jurul ochilor şi.îl gurii. Se gândi că avea în jur de cincizeci de ani, ceea ce părea destul de în vârstă pentru un contrabandist, având în vedere ce aflase despre rigorile profesiei. Plus că mai era şi evidenta lui afecţiune pentru Daniel.

O afecţiune care dispărea atunci când venea vorba să-i ajute să scape de Crouch, îşi reaminti ea. Niciunul dintre aceşti contrabandişti nu era de încredere, nici măcar cei cu familii. Expresia prevăzătoare a lui Daniel când era cu ei îi sugerea prea bine până unde se întindea bunăvoinţa lor, iar distanţa era destul de scurtă.

Domnul Seward se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Vă las să vă odihniţi, doamnă Brennan. Faceţi-vă

comodă. Va mai dura câteva ore până trimitem după cină la Hanul Cerbului, aşa că veţi avea timp destul să dormiţi.

— Mulţumesc.

De îndată ce plecă, ea se duse la fereastră, dar aceasta fusese bătută în cuie. Poate reuşea să spargă panourile fără să fie auzită de bărbaţii de jos, însă chiar dacă piciorul ei ar fi rezistat unei coborâri de la etajul al doilea, drumul de piatră de jos era patrulat de bărbaţi înarmaţi.

Descurajată, se aşeză la masă şi scoase creionul şi hârtia. Când o despături, descoperi chipul lui Daniel privind-o.

Cel puţin un lucru obţinuse după această răpire de coşmar. Acum ştia ce îşi dorea. Pe cine dorea. Evenimentele dimineţii o făcuseră să-şi dea seama că viaţa era prea scurtă ca să-şi facă griji cu privire la mândria ei nesăbuită. Daniel avea dreptate – trebuia să îşi trăiască viaţa, să îşi asume riscuri. El reuşise, cu siguranţă, în ciuda părinţilor săi, în ciuda faptului că fusese crescut de un ticălos, el îşi făurise un loc respectabil în lume. Se transformase într-un bărbat onorabil.

Dacă scăpau de aici, ar fi fost o neroadă să nu se mărite cu el. Pentru că îl iubea – ştia asta acum. Iubea puterea de sub exteriorul de pungaş, integritatea din spatele comportamentului aspru, tandreţea de sub toată lăudăroşenia lui.

Iar el şi-o dorea pe ea de soţie. Dacă nu o iubea încă, atunci ea avea să aştepte până când o va face. În afară de asta, îi promisese să îi fie fidel şi, în mod straniu, ea avea încredere că aşa va fi. Aşa că se va mărita cu el. Dacă mai avea ocazia.

Întoarse foaia şi începu să deseneze pe verso. Va face ce va putea ca să-şi amintească aceste evenimente, va ţine minte nume şi locuri. Şi va reţine totul în imagini. Multe imagini.

*

Daniel şedea la masa contrabandiştilor, încercând să nu se gândească la Helena, singură la etaj, îngrijorată şi distrusă. Avusese nevoie de un efort de voinţă să o vadă plecând, şi încă mai simţea parfumul ei, amestecat cu cel al cuişoarelor şi al apei cu miere. Dacă păţea ceva…

Strânse pumnii, apoi îi strânse mai tare, amintindu-şi ceea ce îi dezvăluise Jack în trăsură. Crouch era unchiul lui. Doamne sfinte, cum de nu-şi dăduse seama de asta până acum? Jack avea dreptate, ar fi trebuit să-şi dea seama că Crouch nu ar fi luat un băiat de la orfelinat ca să-l crească într-un bârlog de contrabandişti dintr-o regiune îndepărtată.

Înţelegerea amară că era legat prin sânge de Crouch îi atrase atenţia asupra unui alt fapt pe care încercase să-l ignore toată dimineaţa: nu va scăpa niciodată de toate astea. Ar putea să reuşească să le scoată în siguranţă de aici pe Helena şi pe Juliet, dar asta nu însemna că va scăpa şi el. De ce crezuse că ar putea să se elibereze de trecutul său de contrabandist? De ce se luptase să-şi făurească alt viitor? Acesta era destinul lui, fie că îi plăcea sau nu – să fie atras în mocirlă de oameni precum Crouch sau Wallace şi toţi ceilalţi. Firma lui de investiţii… căsătoria cu Helena… toate astea nu erau decât amăgiri.

Ei bine, nu avea să se mai amăgească. Asta era realitatea, realitatea lui, şi era timpul să o accepte şi să accepte faptul că îl va urmări toată viaţa lui.

Dar asta nu însemna că trebuia să fie şi realitatea Helenei. De îndată ce reuşea să o scoată de aici, avea să se asigure că nu o va mai atinge niciodată.

— Deci, întrebă el, care dintre voi, ticăloşilor, e Morgan Pryce?

— Pryce nu e aici, răspunse tânărul numit Ned.

El şi alţi trei jucau cărţi ca să le treacă timpul. Daniel

se lăsă pe spate în scaun, încercând să pară nonşalant.

— O să apară mai târziu? Mi-ar plăcea să 1 cunosc.

— O, n-a mai fost aici de săptămâni întregi. Ned puse jos o carte. E ocupat cu un proiect privat al lui Crouch. Nu ştiu cu ce. Jack nu vrea să spună nimic.

Pe Daniel îl cuprinse uşurarea, când îşi dădu seama că Jack nu-l minţise în privinţa asta.

— Deci nu ştiţi unde e Pryce acum?

— Nu, nu ştie, niciunul dintre ei nu ştie, răspunse Jack din uşă.

Asta nu-l împiedică pe Daniel să continue cu întrebările.

— De când lucrează cu Crouch?

— De ceva vreme, răspunse Jack, ridicând din umeri în timp ce se aşeză la masă.

— Aud că e genul elegant, de gentleman, aşa că de ce s-a înhăitat cu nişte băieţi atât de duri?

— Probabil de plictiseală, răspunse Jack. Şi din nevoia de bani. Cine ştie de ce un bărbat educat se apucă de contrabandă? Dacă vrei un răspuns la asta, ar trebui să-l întrebi pe prietenul tău Knighton. El o făcea cu mult înainte de Pryce.

Luă o sticlă şi turnă nişte brandy într-un pahar pe care îl împinse spre Daniel.

— Dar nu vrem să vorbim despre asta. Bea ceva şi relaxează-te. Simte-te bine.

Daniel strânse din dinţi şi bău. Şi încă o dată, şi încă o dată, în timp ce ziua se ţâra spre apus. Spre după-amiază, nu mai ştia câte pahare băuse. Din fericire, beau brandy de contrabandă – acea băutură transparentă care nu fusese încă amestecată cu zahăr ars ca să devină maronie – aşa că era destul de uşor să o combine cu apă fără să observe cineva, sau să o toarne într-o oală de noapte din apropiere.

Trebuia să rămână treaz, să încerce să afle unde era Juliet. Dacă el şi Helena puteau să scape, trebuiau să

ajungă iute la fată. Din nefericire, se părea că singurul care ştia era Jack, iar acesta era hotărât să nu divulge informaţia.

După-amiază târziu se auzi o bătaie timidă la uşa casei. Ned sări să răspundă, pentru că tocmai ieşise dintr-o partidă de cărţi.

— Asta trebuie să fie mâncarea de la Hanul Cerbului. Era şi timpul. Le-am spus să ne-o aducă pe la trei şi a trecut demult ora.

— O să aduc farfurii, zise Jack, dispărând în ceea ce Daniel îşi amintea că era bucătăria.

Ce-ar zice Bessie dacă şi-ar vedea casa invadată în halul ăsta?

Ned intră ducând o tavă mare, însoţit de o slujnică subţire ce stătea cu capul plecat şi ducea cea de-a doua tavă. Purta cea mai mare bonetă pe care o văzuse vreodată Daniel, aşa că abia dacă i se desluşeau trăsăturile.

— Au trimis o fată nouă, anunţă Ned în timp ce punea tava jos, iar slujnica îşi plecă şi mai mult capul. E tare sfioasă, nu-i aşa?

Ned o lovi peste fund, iar ea aproape că scăpă tava. Ned râse.

— Nu trebuie să fii sfioasă cu noi. Suntem tare prietenoşi, nu-i aşa băieţi?

— Sunt sigură că aşa e, domnule, şopti ea, iar vocea i se păru lui Daniel foarte cunoscută, deşi se îndoia că ar fi cunoscut vreo fată de vârsta ei în Hastings.

Ea se apropie de el ca să pună tava pe masă şi, când îşi trase mâna, ceva îi căzu lui Daniel în poală. La naiba, era un cuţit de vânătoare! Reacţionă instantaneu, ascunzându-l cu lama înainte în mâneca haine. Apoi ridică privirea şi descoperi că slujnica îl privea cu ochi albaştri, hotărâţi.

Nu ştia dacă să râdă, sau să-l scuture bine. Seth Atkins, Doamne, băiatul era oare nebun?

Jack reapăru şi Seth se feri iute. Jack i se adresă

„fetei” relaxat, în timp ce aşeza farfuriile pe masă.

— Goleşte tava aici, fato.

De îndată ce Seth făcu ce i se ceruse, Jack umplu o farfurie şi o aşeză pe tavă.

— Richard, du asta sus pentru soţia lui Danny.

— O, Jack, să se ducă Ned. Sunt pe cale să câştig aici.

— Da, zise Ned cu un zâmbet deşucheat, m-aş bucura să-i duc mâncarea doamnei.

Daniel se încruntă, dar Jack îi aruncă o privire prevenitoare şi zise:

— Nu te las să te apropii de doamna Brennan, Ned.

— Mă duc eu, şopti Seth, jucându-şi mai departe rolul de slujnică sfioasă extraordinar de credibil.

Desigur, câtă vreme nu se uita nimeni bine la faţa lui. Doamne, ca fată era tare urât.

— O duc eu pentru dumneavoastră, domnule.

Jack ezită, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Bărbatul de sus are cheia de la uşă. O să te lase să intri. Spune-i că eu te-am trimis.

Seth încuviinţă, luă tava şi plecă. Daniel aşteptă până când auzi paşii lui Seth la etaj, apoi se ridică şi se întinse nonşalant.

— Cred că îmi voi lua mâncare şi mă voi duce să mă alătur soţiei mele. Dacă nu vă deranjează, băieţi, am băut destulă poşircă deocamdată.

— Atunci aşteaptă până coboară fata, zise Jack, privindu-l suspicios.

— Haide, Jack, până atunci se răceşte mâncarea.

Daniel îşi luă farfuria şi se îndreptă spre uşă. Ned se ridică şi îi tăie calea.

— Poate că ar trebui să-ţi amintesc, Danny, zise Jack, că servitorii de la Hanul Cerbului sunt toţi loiali contrabandiştilor, căci se bazează pe noi pentru brandy. Şi nu ai vrea să amesteci vreo tânără nevinovată într-o tentativă de fugă, nu-i aşa?

— Să fug? râse aspru Daniel. Nu am nicio armă, iar soţia mea e şchioapă. Ai zece oameni înarmaţi aici jos, ca să nu mai vorbesc de paznicii de la etaj. Chiar crezi că sunt atât de nesăbuit încât să îi înfrunt pe toţi? Vreau doar să mănânc cu soţia mea, asta e tot. Se forţă să zâmbească ca un ticălos. Tu şi ajutoarele tale m-aţi trezit de dimineaţă fără să mai am parte de distracţia cuvenită, aşa că mă gândeam să-i fac vânt slujnicei şi să profit de timpul în care îl aşteptăm pe Crouch.

Jack îl studie o clipă, dar se pare că îşi aminti destul de bine de apetitul lui Daniel în pat. Făcu semn cu degetul spre uşă.

— Foarte bine, du-te. Ned, lasă-l să treacă, dar uită-te să se ducă sus.

Daniel simţi privirea lui Ned în spinare în timp ce urca scările. În capătul lor se afla un bărbat trupeş care stătea de pază, cel căruia îi spuneau Big Antony, un italian la fel de mare ca Daniel, şi probabil de două ori mai rău. Uşa de lângă el era deschisă.

Daniel îi vorbi lui Big Antony când ajunse alături, dar nu primi decât un mârâit drept răspuns. Bine, poate că nu vorbea destulă engleză. Era destul de obişnuit ca străinii să se alăture bandelor de contrabandişti, iar cea a lui Crouch nu făcea excepţie.

Când Daniel intră, o găsi pe Helena aşezată la masa unde Seth părea să se mocăie. Ea ridică privirea, arătând dintr-o mişcare a capului că ştia cine era slujnica. Daniel dădu din cap. Nu era sigur cum ar putea să-l folosească pe băiat, mai ales cu Big Antony privindu-i, dar voia să schimbe o vorbă cu el, măcar ca să-l trimită în siguranţă acasă.

Helena bătea darabana pe masă când el puse farfuria jos. La început fu prea preocupat să transfere cuţitul din mânecă în buzunarul hainei cât era cu spatele la paznic şi nu fu foarte atent. Dar când darabana ei se auzi mai tare,

iar el se încruntă, ea scoase uşor ceva de sub tava goală.

Văzu un fragment al hârtiei din caiet şi se duse lângă ea.

— Cum te simţi, draga mea? întrebă el şi se aplecă să o sărute pe obraz.

Seth se mişcă în aşa fel încât să obtureze vederea paznicului. Daniel scrută iute scrisul şi imaginile pe care ea le realizase pe spatele desenului cu el. Apoi se îndreptă de spate, pe buze apărându-i un zâmbet uşor. Asta era foarte bine, chiar foarte bine. Poate că totuşi el şi Helena vor reuşi să iasă din treaba asta nevătămaţi. Helena îi puse creionul în mână, iar el începu să comenteze mâncarea în timp ce scria iute pe hârtie, asigurându-se în acelaşi timp că Seth nu-i permitea lui Big Antony să-i vadă mâinile. Apoi ridică privirea şi descoperi că italianul îl privea cu ochii mijiţi.

— Du-te şi distrage afurisitul de paznic, se aplecă el să-i şoptească Helenei. Trebuie să vorbesc cu Seth.

Ea încuviinţă şi se ridică de la masă. De îndată ce o auzi întrebând paznicul dacă ar putea căpăta cearşafuri mai curate, el împachetă hârtia, i-o strecură lui Seth, apoi se apropie şi stătu lângă el, amândoi cu spatele la uşă. Paznicul încerca să-şi dea seama ce voia Helena, iar ea vorbea tare în engleză, în felul în care se poartă toţi idioţii când dau peste un străin care nu îi înţelege.

— O să-şi dea seama că ai venit aici? îl întrebă şoptit pe Seth.

Nu avea de gând să rişte viaţa băiatului şi a familiei lui.

— Nu, eram îmbrăcat cu hainele mamei când am apărut în Hastings. El rânji spăşit. M-am gândit că ar lăsa o fată să intre dacă le spune o poveste convingătoare. Apoi am văzut o fată de la han aducând mâncarea. I-am spus că stăpânul m-a trimis cu veşti despre familia ei, şi că trebuia să se ducă de îndată acasă. O să dureze un pic să constate că nu s-a întâmplat, de fapt, nimic.

— Bine. Daniel spera că asta avea să le ofere destul timp. Bătu cu degetul pe hârtie şi continuă: Du asta la Londra, am scris indicaţiile pe ea. Să i-o dai domnului Griffith Knighton dacă e acolo, dacă nu, aşteaptă la Knighton House până soseşte. Vei fi răsplătit foarte generos, te asigur. I-am spus să-ţi dea o sută de lire pentru serviciile tale, sunt sigur că îţi va da chiar mai mult dacă reuşeşti.

Exclamaţia şoptită a lui Seth la auzul sumei fu urmată de un protest şoptit.

— Vreau să vă ajut acum, aici. Nu cred că aş putea face rost de un pistol, dar mai am un cuţit şi…

— În niciun caz, zise aspru Daniel.

Când Seth afişă o expresie încăpăţânată, el adăugă:

— Băiete, sunt prea mulţi şi ai putea fi recunoscut.

Ca să nu mai vorbim de faptul că încă nu ştia unde o ţineau pe Juliet şi că orice fugă cu Helena se va dovedi dificilă.

— Dar o să fie în regulă, îţi jur, dacă reuşeşti să pleci de-aici cu hârtia aceea. Acum fă aşa cum îţi spun.

— Ce vorbiţi acolo? bubui vocea lui Big Antony din uşă, iar Daniel avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că li se adresa lor, şi nu Helenei.

— Danny, zise Helena pe tonul ei cel mai îngâmfat. Sper că nu te-ai apucat să-i faci ochi dulci slujnicei, altminteri îţi jur că o să dormi singur în noaptea asta.

Urmând linia sugerată de ea, el puse un braţ pe umerii lui Seth.

— Încercam doar să fiu prietenos, asta e tot.

— Hei! protestă Seth, apoi trecu la un protest care să sune mai feminin, deşi îi aruncă lui Daniel o privire urâtă.

Daniel râse cu adevărat şi îi aruncă Helenei:

— Ei haide, draga mea, nu înseamnă nimic. Fata ştie asta. Nu-i aşa, drăguţă?

Daniel îl pocni pe Seth peste fund cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi îndesă hârtia în buzunarul de la şorţ, iar Seth bombăni ceva cu voce subţire, care aducea suspect de mult cu „La naiba cu toate!” Din fericire, răspunsul cât se poate de nefeminin al lui Seth scăpă atenţiei italianului.

Cu atât mai mult cu cât Helena începu să protesteze în gura mare cu privire la „flirtul” lui Daniel.

— Mai bine ai pleca, îi zise Daniel cu voce tare lui Seth şi îi dădu tava. Soţia mea o să-ţi pună pielea pe băţ dacă mai rămâi pe-aici.

Seth trecu grăbit pe lângă paznic, care era mai interesat de cearta care se iscase între Helena şi Daniel, decât de servitoare. Hotărât să distragă atenţia de la Seth suficient timp ca băiatul să scape, Daniel începu să urle la Helena că era o muiere geloasă, cea mai geloasă de pe partea asta a Tamisei. Ea strigă la el că era un afemeiat şi un ticălos. Se aruncaseră cu atât de mult entuziasm în această ceartă, încât în curând auziră paşi urcând scările. În uşă apăru Jack.

— Ei, ce e toată tevatura asta?

Doamna Nunley ar fi fost mândră de Helena, care afişă alura unei afurisite de regine, în timp ce anunţă afectată:

— Daniel flirta cu slujnica.

Jack chicoti… Până când Helena se încruntă la el. Apoi îşi ascunse amuzamentul.

— Sunt sigur că nu a însemnat nimic, nu-i aşa Danny?

— Absolut nimic, dar nu poţi să-i spui ei asta, replică Daniel aparent dezgustat. De fiecare dată când mă vede cu o altă femeie, se înverzeşte de furie.

— La ce te aştepţi, dacă flirtezi cu orice poartă fuste? se răsti Helena. Ar trebui…

— Ei, haide, zise Jack uitându-se în jos pe scări. Slujnica a plecat oricum, aşa că nu e nevoie de atâta agitaţie.

Daniel se simţi atât de uşurat, încât avu nevoie de un efort de voinţă ca să-şi ascundă emoţiile.

— Îmi pare rău, draga mea, îi spuse Helenei. Ştii cum sunt când beau…

— Ai băut! exclamă ea pufnind. Ei bine, să nu crezi că e o scuză. Şi de ce ai băut, mă rog? Am putea fi omorâţi direct în paturile noastre, şi tu te distrezi jos bând…

— O să vă las pe voi să discutaţi asta, bombăni Jack în timp ce ieşea pe uşă, apoi se opri încruntându-se… Aproape că am uitat. Trebuie să mai fac ceva înainte să vă încui.

Jack dispăru. Helena se uită întrebător la Daniel, iar el scutură din cap, căci nu ştia ce avea Jack de gând. Nu trebuiră să se întrebe prea mult, căci bărbatul se întoarse câteva minute mai târziu, iar Daniel gemu când văzu ce căra cu el. Cătuşe pentru picior. La naiba!

Capitolul 19

Printre căpiţele de fân de mireasmă pline,
Stăteam întinsă cu drăguţul meu.
Ce fată tânără şi dulce asemenea cu mine
Nu s-ar dărui unui aşa frumos flăcău?

Fusul – baladă anonimă

— Nu pui chestia aia pe mine, Jack, aşa că las-o baltă.

Protestul lui Daniel fu primul lucru care o alertă pe Helena.

Se întoarse să-l vadă aducând un lanţ lung cu două cătuşe urâte de fier.

— Mă tem că trebuie, Danny Boy. Domnul Seward se

apropie de Daniel. Nu pot să las mai mult de trei oameni aici la noapte, pentru că Jolly Roger are nevoie de noi când acostează. Şi nu am încredere că o să stai cuminte.

— Oricum ne încui, aşa că de ce naiba trebuie să mă mai şi legi?

— Pentru că nu vreau să aibă nimeni de-a face cu năzdrăvăniile tale, băiatule.

Domnul Seward se apropie. Daniel îşi duse mâna la buzunarul unde îl văzuse mai devreme ascunzând cuţitul.

O, Doamne, doar nu avea să se lupte cu domnul Seward din pricina cătuşelor, n-ar fi fost deloc înţelept cu un bărbat înarmat aflat în faţa uşii. El probabil că-şi dăduse seama de asta, pentru că îşi coborî iute mâna.

Domnul Seward se aplecă să prindă o cătuşă de piciorul lui Daniel.

— Lanţul are trei metri lungime, aşa că te poţi mişca uşor, îi explică el, şi e doar până dimineaţă. Dar nu o să te las aici nelegat. Şi să nu-ţi vină ideea să-l convingi pe Big Antony să-ţi dea drumul, pentru că o să ţin cheia la mine. Se îndreptă de spate şi rânji. Nu e chiar aşa de rău, să ştii.

Se întoarse şi prinse cealaltă cătuşă de patul de fier.

— Dacă rămâi legat de pat, o să-ţi fie mai uşor să te împaci cu doamna. Vrei să o leg şi pe ea?

Daniel se înroşi, deşi ea nu-şi dădea seama dacă era totuşi furie ori o altă emoţie.

— Să nu îndrăzneşti, zise el iute. Are şi aşa destule probleme cu piciorul.

La naiba cu piciorul ei! se gândi ea răutăcioasă. Să fie legată de pat cu Daniel i se părea foarte interesant. Încercă să ignore mica fluturare de anticipaţie din piept. Doamne sfinte, devenise un fel de desfrânată!

— Să nu zici că nu m-am oferit. Domnul Seward îi făcu cu ochiul. Acum va fi sarcina dumitale să faci pace, doamnă Brennan.

— Cred că o să mă descurc.

Erau oricum prinşi aici până dimineaţă şi făcuseră tot ce le stătea în puteri să se pregătească de confruntarea cu domnul Crouch. Era de-ajuns ca orice femeie, oricât de inflexibilă, să fie ispitită, iar ea se simţea tot mai maleabilă. Mai ales cu Danny legat de pat…

Domnul Seward se opri în drum spre uşă.

— O să-i spun lui Big Antony ca nimeni să nu vă deranjeze, nici măcar el. Aşa că simţiţi-vă bine.

De îndată ce domnul Seward închise uşa, Daniel îşi încleştă pumnul.

— La naiba cu Jack! Chiar dacă aş putea să-l conving pe paznic să se apropie, tot nu aş putea să scap de afurisitul de lanţ.

Ea se ruşină că se gândea la amor când ar fi trebuit să îl ajute să pună la cale evadarea lor.

— Nu poţi să deschizi încuietoarea?

— Sunt contrabandist, nu hoţ. Nu ştiu să deschid încuietori fără cheie, aşa cum nu ştii nici tu. Înjură în barbă. Speram să avem şansa să evadăm, să te duc într-un loc sigur, şi-apoi să o caut pe Juliet, dar asta e imposibil acum.

— Tot nu ştii unde este?

El scutură din cap.

— Un lucru e sigur. Niciunul dintre ei, în afară de Pryce, nu ştie, iar el are grijă de ea.

— Ticălosul ăla, şuieră ea. Dacă îndrăzneşte să o rănească…

— Nu-ţi face griji… eu o să fiu primul care îi suceşte gâtul.

Se plimbă prin cameră ca un urs în cuşcă, fără să-i pese de lanţul care zornăia în urma lui.

— Ei bine, cel puţin avem o şansă de supravieţuire cu Seth în drum spre Londra.

— Ce i-ai spus?

— Să-i ducă foaia lui Griff. El îi aruncă o privire aprobatoare. Ai făcut bine, draga mea. Desenele tale şi ce

am scris eu îl vor aduce pe Griff aici cât de repede. Ca să nu mai spun că le-ar putea folosi dacă noi… Se opri cu o înjurătură.

— … suntem omorâţi? M-am gândit la asta. De-asta le-am şi schiţat feţele.

— Jack a zis că Crouch n-o să ne omoare.

— Dar tu n-ai încredere în el, aşa e? Chiar dacă e unchiul tău.

Pe chipul lui Daniel apăru o expresie plină de suferinţă.

— Exact. Dar dacă se dovedeşte a fi un ticălos, o să-l ameninţăm cu informaţiile pe care le-ai adunat tu. Asta s-ar putea să ne ţină în viaţă.

— Crezi că Seth va duce mesajul la Londra?

Daniel zâmbi scurt.

— A reuşit să intre şi să iasă de-aici cu destul talent. Băiatul e pe jumătate nebun, îţi jur. Şi e tare urât ca fată. Ceea ce e un lucru bun, altfel jigodia aia de Ned ar fi încercat să îi facă avansuri bietului băiat, şi în strădania sa ar fi rămas fără dinţi.

Ea râse gândindu-se la o asemenea scenă.

— A fost destul de deştept să vină îmbrăcat ca fată, nu crezi?

— Necugetat, mai degrabă.

— Probabil. Ea se aşează lângă el. Deşi nu mă îndoiesc că aşa erai şi tu la vârsta lui.

În mod inexplicabil, trupul lui deveni rigid, şi se îndepărtă de ea.

— Nu eram deloc ca el. Cu paşi repezi, furioşi, se duse la geam, dar lanţul nu ajungea până acolo şi fu obligat să se oprească. Rămase cu spatele la ea, dar în umerii lui laţi şi în braţele rigide se citea tensiunea. Îmi doresc să fi fost.

Uimită de reacţia lui furtunoasă, ea îşi strânse braţele la piept.

— Nu voiam să te insult. Voiam doar să sugerez că e

îndrăzneţ şi curajos. Şi deştept. Sunt sigură că şi tu erai deştept la vârsta lui.

— O, da, foarte deştept, zise el sarcastic. Destul de deştept să încep de mic cu femeile şi cu băutura. Destul de deştept să ţin contabilitatea bandei de contrabandişti a unchiului meu, fără măcar să ştiu cine e.

Se răsuci spre ea cu o privire sumbră.

— Destul de deştept să o implic pe sora ta în problemele unui contrabandist.

— Tu n-ai avut nimic de a face cu asta! Nu ştiai că Crouch a încercat să-l şantajeze pe Griff, altfel sunt sigură că ai fi făcut orice ca să previi răpirea lui Juliet.

Pe chipul lui se aşternu uimirea.

— Ei bine, cel puţin ai suficientă încredere în mine cât să crezi asta.

A, deci el se gândise că ea nu va avea încredere în el? O durea să audă asta, dar nu putea să-i găsească o vină. Cu siguranţă fusese cel puţin suspicioasă cu privire la el până de curând.

— Sigur că am încredere în tine. Completă, deplină.

Ea îi aruncă un zâmbet timid.

— De ce nu aş avea încredere în bărbatul cu care am de gând să mă căsătoresc?

Preţ de o secundă, chipul lui se lumină de speranţă, încrâncenat şi strălucitor. Dar apoi, parcă focul se stinse într-o clipă, lăsând în urmă doar cenuşă rece.

— Nu.

Ea simţi că nu mai înţelege nimic.

— Nu? Nu ce?

— Nu ne căsătorim, Helena.

— Cum? şopti ea. De ce nu?

El se întoarse cu spatele la ea, înapoi spre fereastră.

— N-ar fi trebuit niciodată să te cer. Îmi dau seama de asta acum. A fost o prostie şi îmi pare rău, dar nu pot şi nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Cuvintele lui îi bubuiau în urechi, îi furau orice urmă de respect faţă de propria persoană, aproape distrugând-o. Primul ei impuls fu să-l acuze că era exact aşa cum se temuse de la început – o variantă mai sălbatică a foştilor ei pretendenţi.

Dar el nu era aşa, iar ea ştia asta. Poate că o ştiuse dintotdeauna. Altfel de ce l-ar fi lăsat să se apropie de ea, când nu mai permisese nimănui până atunci să o facă? De ce i s-ar fi dăruit complet? Pentru că simţise că, dintre toţi bărbaţii, el era aşa cum îl credea ea, şi că nu ar încerca niciodată să o rănească.

Până *acum.* Cumva, revelaţiile dimineţii aduseseră cu sine această schimbare bruscă de atitudine. Poate că ar fi putut afla esenţa problemei dacă îşi ignora sentimentele rănite şi încerca să scormonească mai adânc după ale lui. Vorbi cât putea de calm:

— Mie nu mi se pare că a fost o prostie. Îşi ridică bărbia şi se rugă să nu fi înţeles greşit situaţia. De fapt, îţi accept cererea în căsătorie.

— Cam prea târziu pentru asta. Mi-am retras-o, milady.

— Nu-mi spune aşa! Cum îndrăznea el sa nege tot ce se petrecuse în aceste ultime zile? Cu paşi furioşi se apropie de el, obligându-l să o privească. Nu am un astfel de rang, iar tu ştii prea bine asta! Şi chiar dacă l-aş avea, asta nu m-ar împiedica să-mi doresc să mă mărit cu tine. Făcu o pauză, apoi îşi luă inima în dinţi şi adăugă: Nu m-ar împiedica să te iubesc.

El tresări de parcă l-ar fi lovit. Cu o expresie bântuită pe chip, aproape sălbatică, el slobozi o înjurătură răguşită care părea să conţină toată frustrarea care se adunase în el. Apoi îşi feri privirea de a ei. Lumina apusului îi marca trăsăturile obosite.

— Asta… nu contează. Nu are legătură cu discuţia.

Ea înghiţi în sec şi îşi alungă durerea.

— Ei bine, mie mi se pare că totuşi contează, iar eu spun că are legătură. Ea îl presă, hotărâtă să treacă de această bruscă schimbare din el. Noaptea trecută ai spus că doreşti să-ţi fiu soţie, aşa că, din punctul meu de vedere, asta e tot ce contează.

El îşi încordă maxilarul.

— Un bărbat ar spune orice unei femei, când doreşte să o cucerească.

— Poate, replică ea ironic, dar dacă asta intenţionai, atunci ai greşit, chiar foarte mult. Pentru că mi-ai spus asta după ce mă seduseseşi deja, când nu ţi-ar mai fi adus niciun câştig. Ea încercă să-l provoace. Ai minţit când ai spus că mă voiai? La urma urmei nu eşti totuşi decât un alt Fickle Farnsworth?

El refuză să răspundă. Rămase acolo, la distanţă, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

O, la naiba cu el! Avea să-l facă să vorbească chiar dacă era ultimul lucru pe care îl reuşea. Se apropie de el şi zise cu răceală deliberată:

— Sau ai decis pur şi simplu că nu mai ai chef să te aşezi la casa ta, şi că îţi va lipsi faptul că nu te vei mai putea întinde cu toate târfele? Asta e?

— Măcar o târfă ştie să nu-i ceară unui bărbat ceva ce nu poate da, veni răspunsul lui mârâit.

Acum măcar ajunseseră pe o direcţie.

— Şi cam ce ar fi asta? Încredere? Onestitate?

— Un viitor, la naiba! El îi aruncă o privire războinică în timp ce-şi mişcă piciorul legat ca să scuture lanţul. Nu mă pot căsători cu tine când sunt legat pe viaţă… de Crouch şi de banda lui afurisită!

Ea respiră precipitat.

— Nu fi ridicol. De îndată ce scăpăm de aici…

— De îndată ce tu şi Juliet scăpaţi de aici, vrei să spui. Eu nu o să scap niciodată. Nu ai ascultat, dimineaţă în trăsură? Indiferent ce se întâmplă, n-o să se termine

niciodată. Trecutul meu cu Crouch mă urmăreşte ca… ca un afurisit de lanţ cu cătuşe!

Deci aici era sursa problemei: dezvăluirile neliniştitoare ale domnului Seward.

— Şi ce dacă? Asta nu te-a împiedicat să-ţi trăieşti viaţa înainte, ceea ce e un lucru înţelept. Câtă vreme îţi recunoşti deschis trecutul…

— Da, că mult bine mi-a făcut… Durerea lui era evidentă din felul în care îşi încorda maxilarul. M-am gândit să scap de monstrul de sub pat aruncând lumină asupra lui, recunoscându-l deschis. Dar asta funcţionează doar cu un copil, nu cu un adult. Lumina aruncată asupra lui l-a făcut să vină după mine. Şi nu l-a alungat defel.

Privirea lui plină de regrete îi frângea inima.

— Şi de data asta n-a venit doar după mine, a venit după Juliet, după Griff şi după tine. Chiar dacă scăpăm de data asta, tot se va întoarce într-un fel sau altul. E sângele meu, la naiba, ceea ce înseamnă că nu e o legătură de care să pot scăpa! Aşa că nu o să ne căsătorim, draga mea. Eu va trebui să trăiesc cu cătuşe, dar nu pot să ţi le pun şi ţie. Şi asta e tot. Nu o să mă răzgândesc.

Helena simţi cum i se strânge inima în piept. Dragostea ei, dragul ei iubit, atât de hotărât să o protejeze. Iar ea se îndoia că îl va convinge pe Daniel dacă îi spunea că nu îi pasă de „cătuşe”, căci era foarte încăpăţânat când se hotăra să facă ceva.

Dar chiar şi aşa, nu avea de gând să-l piardă pe acest bărbat încăpăţânat doar pentru că se hotărâse să fie nobil. Ştia exact cum să-l aducă în simţiri: să folosească împotriva lui exact această atitudine nobilă.

— Vrei să spui că acum că m-ai compromis, mă abandonezi?

Şi nimeri ţinta. El îşi feri privirea, ruşinat, vinovat.

— E mai bine decât să te trag în jos cu mine. Îmi pare rău că am profitat de tine noaptea trecută. A fost o mare

greşeală. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să facem o greşeală şi mai mare.

Ea continuă să insiste pe aceeaşi idee:

— Înţeleg că o căsătorie ar putea fi o greşeală pentru tine, dar tot nu înţeleg cum ar fi o greşeală pentru mine. Eu sunt cea care trebuie să suporte consecinţele de a fi compromisă, să ştii.

El strânse din dinţi.

— Viaţa nu îţi e distrusă. Îndrăznesc să spun că există mulţi bărbaţi dornici să se căsătorească cu tine. Când Griff şi Rosalind se vor întoarce, îţi vor face debutul în societate aşa cum trebuie. Vor avea grijă să fii curtată de bărbaţii potriviţi, bărbaţi de rangul şi cu educaţia ta, care îşi vor da seama ce comoară eşti, şi cărora nu le va păsa de…

— Faptul că nu mai sunt neprihănită? îi termină ea propoziţia.

El aprobă scurt. Ea râse trist.

— Nu ştiam că există bărbaţi de rangul şi cu educaţia mea care ar trece cu vederea faptul că o fată nu mai e inocentă…

Spre satisfacţia ei, el părea destul de stânjenit.

— Există modalităţi… prin care o femeie… poate masca…

— Ce idee minunată, se răsti ea, înfuriată că el fusese în stare să sugereze aşa ceva. Cu banii lui Griff şi ajutorul lui Rosalind, pot să mă vând cine ştie cărui model de virtute, care mă va accepta în ciuda infirmităţii mele. Apoi voi putea să-l înşel pe acest model de virtute cu privire la castitatea mea, pentru a-mi asigura fericirea conjugală. Vocea ei era plină de sarcasm. Iar dacă, Doamne fereşte, am rămas însărcinată cu tine, o să pot să-i spun că este al lui.

El o privi şocat.

— Doamne sfinte, Helena…

— Desigur, asta câtă vreme Griff şi Rosalind îmi

găsesc repede un soţ. Ea îşi puse o mână în şold, iar cealaltă rămase încleştată atât de tare pe baston, încât era de mirare că încă nu se rupsese. Sau ai uitat că am vorbit de posibilitatea de a avea copii, după ce ai „greşit” noaptea trecută? De două ori, aş putea spune.

— Am avut grijă, protestă el. N-o să rămâi însărcinată.

Ea simţi protestul lui ca pe o lovitură fizică. Era adevărat, nu-şi vărsase sămânţa în ea. Oare se gândise de atunci că nu vor avea un viitor? Nu… nu ar fi cerut-o, dacă nu ar fi vrut să se căsătorească cu ea.

— Eşti sigur că prevederea ta ne va scuti de necazuri?

El deveni palid, privirea fugindu-i spre abdomenul ei în timp ce se gândea.

— Nu. Dar dacă s-ar întâmpla… să rămâi însărcinată, asta ar schimba lucrurile, desigur.

— Adică să obligi un copil să accepte „cătuşele” e în ordine, dar să mă obligi pe mine nu e?

Chipul lui deveni stacojiu.

— La naiba, nu înţele…

— Vrei să spui că, dacă nu m-ai lăsat grea, nu te-ar deranja să mă căsătoresc cu oricare alt bărbat. Deşi m-am dăruit ţie şi tu ai susţinut că mă vrei. Ea continuă fără milă. Sau poate că presupui că măritişul cu alt bărbat nu ar trebui să mă oprească să devin amanta ta. Înţeleg că astfel de lucruri sunt acceptabile, câtă vreme eşti discret. Atunci „trecutul” tău nu ar mai fi un obstacol. Înghiţi în sec, întrebându-se dacă nu făcea decât să se chinuie singură cu acest mic discurs. Asta ai sperat de la început că se va întâmpla? Să devii amantul meu în timp ce altul mă întreţine?

— Ştii că nu e asta! scrâşni el.

Ea ştia, dar era foarte hotărâtă să-l oblige să ia în considerare posibilităţile.

— Pentru tine nu ar fi cu nimic diferit faţă de vremea când îţi petreceai timpul cu una dintre târfele tale, doar că

nu va trebui să mă plăteşti, căci pe mine mă va întreţine soţul…

— Opreşte-te! O prinse de umeri şi o scutură. Ştii că nu vreau să fii târfa mea!

— Nu sunt destul de bună pentru asta? zise ea, pretinzând anume că îl înţelege greşit, decisă să-l facă să treacă de atitudinea aceea iraţională de bărbat nobil. Nu, presupun că nu sunt prea mulţi bărbaţi care să vrea o târfă infirmă.

— Să nu vorbeşti aşa despre tine, m-auzi? strigă el. Ai putea fi oarbă, surdă şi mută şi tot te-aş iubi, la naiba!

Cuvintele răsunară clar în încăpere, o declaraţie mai impresionantă nici că şi-ar fi putut dori. Speranţa îi răsări în suflet.

— Mă… mă iubeşti?

Pe chipul lui se reflectă emoţie pură.

— Nu ar fi trebuit s-o spun, dar da, sigur că te iubesc. De ce crezi că ţi-am cerut să te măriţi cu mine?

Ea îi prinse chipul în mâini şi şopti:

— Nu o să te las să te retragi din asta, dragul meu.

El închise ochii, de parcă ar fi vrut să pretindă că nu era acolo.

— O, Doamne, Helena… Ştii că m-aş căsători într-o clipă cu tine dacă…

— Dacă ce? Daca ai fi un alt bărbat? Dacă ai fi avut o educaţie mai bună, părinţi mai buni, un trecut mai puţin complicat? Atunci nu ai mai fi bărbatul care eşti acum, şi atunci nu te-aş vrea.

El deschise brusc ochii. O apucă de umeri cu mâini puternice şi pe chipul lui se oglindi dorinţa pură.

— Vreau doar să te protejez, asta e tot.

— Să mă protejezi de ce, de cine? De fericire şi de un viitor cu bărbatul pe care îl iubesc? Mulţumesc frumos, dar nu am nevoie de o astfel de protecţie.

— Eşti aşa de al naibii de încăpăţânată, mârâi el

supărat, dar nu o respinse.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui ca să nici n-o poată respinge.

— Cu siguranţă. Cum crezi că am reuşit să supravieţuiesc când doctorul a spus că voi muri? Cum mi-am recăpătat abilitatea de a merge, când el jura că nu voi mai face asta niciodată? Şi voi fi foarte încăpăţânată în privinţa căsătoriei cu tine. Pentru că posibilitatea ca trecutul tău să ne umbrească viitorul e mai puţin înfricoşătoare decât aceea de a te pierde.

— Atunci eşti pe cât de încăpăţânată, pe atât de neroadă.

Rezistenţa îi slăbea – ea vedea asta pe chipul lui, în urma de speranţă pe care tot încerca să o alunge încruntându-se.

— Dacă sunt, e vina ta. Tu m-ai făcut să-mi dau seama că fiind cât se poate de prevăzătoare şi având o purtare cât se poate de decentă nu mi-au câştigat decât un pat gol şi un viitor rece. Aşa că, dacă îţi închipui că o să te las pe tine să te transformi dintr-odată într-un bărbat prevăzător şi model de decenţă, eşti mai nerod decât mine.

— Decent? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană. Eu?

— Dintr-un punct de vedere, da. Ca un adevărat gentleman, încerci să mă protejezi de lucruri de care nu doresc să fiu protejată. Ea îi trase capul spre ea, astfel încât gura lui ajunse la câţiva centimetri de a ei. Chiar aş vrea să încetezi. Îmi placi mai mult când eşti un bandit ticălos.

Îi atinse buzele cu ale ei. Cu un geamăt, el o apucă uşor, să o ţină nemişcată. Mâinile lui îi apucară maxilarul şi o scuturară puţin, de parcă ar fi vrut să-i alunge ideile nebuneşti din cap.

— Deci te gândeşti să te căsătoreşti cu un bandit ticălos?

— Da, şopti ea cu înverşunare. Sunt cât se poate de hotărâtă.

— Noaptea trecută nu erai. El îşi mişcă degetul mare pe gât în jos. Noaptea trecută abia întrezăriseşi o bucăţică din trecutul meu urât, şi ai fugit mâncând pământul. Dar dacă mă iei de bărbat, o să înoţi în el. Nu o să-l poţi alunga cu limba ta ascuţită. Nu pot să schimb ce sunt şi ce am fost. Aşa că, fie înoţi cu mine, fie te îneci. Şi nu ştiu dacă aş suporta să te văd înecându-te, draga mea.

— A, dar eu sunt o înotătoare foarte bună, zise ea şi îşi strânse braţele în jurul lui. Aşa că ar fi bine să renunţi la această rezistenţă ridicolă. O să devin la fel de ticăloasă ca şi tine dacă va fi nevoie.

Pe chipul lui se oglindi o dorinţă de nestăvilit.

— Nu ai putea fi ticăloasă nici dacă ai încerca. Poate un pic desfrânată, dar ticăloasă niciodată.

— Cum rămâne cu noaptea de la han când practic ţi-am făcut avansuri?

— Erai beată, asta e tot. Oamenii sunt diferiţi când sunt ameţiţi de băutură.

— Eşti sigur că asta a fost tot? Ea îşi coborî mâinile spre vesta lui şi începu să-i desfacă nasturii. Să-ţi spun la ce mă gândeam când domnul Seward îţi lega piciorul? Nu mă gândeam la trecutul tău de răufăcător sau la unchiul tău contrabandist ori ceva asemănător, te asigur.

— Dar la ce? întrebă el răguşit.

Ea îi descheie vesta şi îşi lăsă mâinile să-i alunece înăuntru.

— Mă gândeam cum mi-ar plăcea să mă lege de pat cu tine. Mă gândeam la tine şi la mine goi, prizonieri împreună, fără să putem face altceva în afară de dragoste toată noaptea…

El gemu şi îşi coborî gura peste a ei. El avea gust de brandy şi de disperare – sălbatic, fierbinte, agitat iar ei îi plăcea la nebunie. Era al ei acum, fie că el ştia sau nu asta.

Sărutul lui ezita între furie şi dorinţă, căci îşi împlânta limba adânc, luând ceea ce voia cu un singur scop, care o

făcea să îi dăruiască inima complet. El o iubea. Probabil că nu voia, dar ea va schimba asta. În noaptea asta, acum. Şi după ce se va termina coşmarul cu Juliet, îl va face să se căsătorească cu ea, chiar dacă trebuia să-l ameninţe cu pistolul pentru asta.

Deodată, el se trase înapoi, privind-o cu ochi strălucitori.

— Foarte bine, atunci dovedeşte-o.

— Ce? murmură ea năucă de dorinţă.

— Dovedeşte-mi că eşti îndeajuns de rea ca să te măriţi cu un bărbat ca mine. Noaptea trecută a trebuit să te seduc. La început nu ai vrut, recunoaşte. Ai ajuns în patul meu pentru că ai fost convinsă, şi apoi ai regretat…

— Nu e adevărat!

— Aşa te-ai purtat. Ochii lui îi cercetară chipul. Dar dacă te căsătoreşti cu mine, vreau să fii cât se poate de sigură că alegi liber. Aşa că dovedeşte-ţi alegerea.

Brusc, el îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

— Trebuie să mă seduci. Atrage-mă în patul tău. Arată-mi că mă vrei destul de mult ca să arunci pe fereastră toate regulile bunei cuviinţe cu care ai crescut, şi poartă-te ca femeia rea care te pretinzi a fi. Fă asta şi aş putea fi convins că într-adevăr spui adevărul.

Ea căscă ochii la el, luată complet prin surprindere. A-l seduce însemna într-adevăr să arunce regulile pe fereastră. Era sigură că o tânără lady educată nu seducea niciodată un bărbat, probabil nici măcar pe soţul ei. Şi cu siguranţă nu un bărbat cu care nu era măritată.

Ei bine, aici se afla bărbatul pe care îl iubea, şi dacă asta era singura modalitate de a-i demonstra că ei doi trebuiau să rămână împreună, atunci, Dumnezeu să-i fie martor, îl va seduce.

Măcar dacă ar fi ştiut ce să facă şi cum să procedeze ca să nu arate ca o proastă. Într-adevăr, îi permisese să facă tot ce voia, îi urmase sfaturile în amor. Dar ea nu luase

niciodată iniţiativa, cu excepţia momentului când se îmbătase. Dar să-l seducă? Ce ştia ea despre a seduce un bărbat care era hotărât să-i reziste?

Buzele lui se ridicară într-un zâmbet amar, de parcă ar fi ştiut că sugestia lui o năucise.

— Acum nu te mai simţi chiar atât de rea, nu-i aşa?

Această tachinare o făcu să ia o hotărâre.

— Cât de puţin mă cunoşti, ripostă ea.

Îşi scoase acele din păr, lăsându-le să cadă pe jos ca nişte picături de ploaie. Se străduí să-şi ascundă sfiala în timp ce-l desfăcea pe umeri, scuturându-şi capul.

— Să-ţi despleteşti părul nu e cine ştie ce desfrânare, interveni Daniel cu voce răguşită, chiar dacă pe chip îi strălucea dorinţa.

Asta era adevărat. Dacă voia să-l seducă, trebuia să fie mai îndrăzneaţă.

— Nu, dar asta da.

Încercând să nu roşească, ea îşi desfăcu rochia, care, din fericire, se încheia în faţă. Ezită preţ de o clipă, simţindu-se expusă într-un fel pe care nu-l mai simţise vreodată.

Apoi îl surprinse privind-o cu scepticism şi nu mai avu nevoie de alt îndemn. Înghiţi în sec şi se dezbrăcă de rochie şi apoi de jupon. În timp ce le lăsa să alunece la pământ, rămase îmbrăcată doar cu cămăşuţa şi ciorapii şi ridică privirea să descopere că în trăsăturile lui aspre se citea o dorinţă înflăcărată. Asta îi dădu încredere, de parcă, odată cu rochia, renunţase şi la reţinerea ei obişnuită. Poate că totuşi avea să reuşească să-l seducă.

Cu siguranţă nu părea greu când îi vedea privirea fierbinte studiindu-i trupul îmbrăcat sumar.

Sângele începu să-i bubuie în urechi, iar pe chipul ei apăru un zâmbet absolut desfrânat.

— Vrei să vezi mai mult? Fără să îi aştepte răspunsul, ea îşi desfăcu legăturile cămăşuţei şi apoi îşi dezveli un

umăr.

— Asta nu e seducţie, e tachinare, izbucni el răguşit, deşi ea observă că îşi strângea şi desfăcea pumnii convulsiv, de parcă încerca să se abţină să nu-i smulgă pânza de pe umeri.

Asta o încurajă şi mai mult.

— Nu e seducţie atunci când te fac să mă vrei? Ea lăsă veşmântul să alunece de pe ambii umeri şi o lăsă să alunece pe corpul ei la pământ, dezvelindu-şi sânii fără ruşine. Simţindu-se mai curajoasă, ea îşi coborî privirea spre pantalonii lui.

— Pentru că, judecând după umflătura din pantalonii tăi, aş zice că mă vrei, Danny.

— A te vrea şi a acţiona în consecinţă sunt două lucruri diferite, îţi aminteşti? reuşi el să rostească. Trebuie să mă faci să acţionez.

— O, o să acţionezi, nu te teme, replică ea, îmboldită de un simţ al puterii feminine, dincolo de orice cunoscuse până atunci. Dar înainte de asta am nevoie de tine gol. Se apropie de el şi trase de marginile hainei. Haide, dragul meu, dă jos astea.

El ridică dintr-o sprânceană, provocator.

— O femeie desfrânată m-ar dezbrăca ea.

Avea dreptate. O femeie desfrânată precum acea Sail ar lua cu îndrăzneală ce dorea, fără să aştepte să-i fie oferit. Iar spre surprinderea ei, Helena descoperi că idea de a lua ceea ce dorea era cât se poate de interesantă.

— Prea bine. Dându-i jos haina de pe umeri, ea o aruncă cât colo, apoi îi dădu jos şi vesta şi cămaşa.

Pe buze i se aşternu un zâmbet admirativ la vederea pieptului său dezgolit, atât de lat şi atât de delicios de masculin.

— Aveai dreptate, să ştii, când ai spus că mi-a plăcut să te văd pe jumătate gol la tine acasă, în ziua aia. Mi-a plăcut. Chiar foarte mult.

El gemu.

— Ai zis că nu ţi-a plăcut.

— Am minţit.

Ea îşi trecu mâinile peste pielea aspră şi peste părul de pe pieptul lui, bucurându-se de felul în care muşchii lui tresăreau şi se flexau sub degetele ei curioase. Mângâindu-i sfârcurile mici cu degetele, ea şopti:

— Mă întrebam cum ar fi să te ating. Ea îşi lăsă mâinile să alunece spre umeri, apoi se aplecă să-şi frece sfârcurile goale de pieptul lui. Să te las să mă atingi.

Când el trase adânc aer în piept, ea zâmbi. El se holba la ea cu maxilarul strâns, dar privirea lui pasională îi trăda eforturile de a se controla. Îl ţintui cu privirea, în timp ce lăsa o mână să alunece spre pantalonii lui. O satisfacţie profund feminină o cuprinse când descoperi că era excitat şi tare ca piatra sub materialul pantalonilor. Ea îl dezmierdă cu neruşinare, încântată de fiecare respiraţie sacadată a lui. Iute, ea îi dădu jos cizmele. Dură mai mult cu pantalonii, indispensabilii şi şosetele, pentru că nu le putea înlătura cu totul, ci doar le împinse mai jos, pe lanţ.

Nu o ajuta nici faptul că el stătea nemişcat ca o statuie, lăsând-o să facă totul, fără a o atinge.

Deci era hotărât să facă lucrurile mai complicate? Ei bine, ea avea să se răzbune pentru asta. Acum că era complet gol, ea făcu un pas în spate şi îl studie, aşa cum făcuse şi el, ieri, în boxă. Nu se grăbi, prelungindu-i anume agonia. Îşi trecu privirea de la pieptul lui frumos şi coastele îmbrăcate în muşchi, la abdomenul plat şi tare şi se opri asupra mădularului său.

— Măi să fie, dar ce bărbat frumos suntem, zise ea.

Când membrul lui reacţionă la cuvintele ei, ea râse şi se apropie, apucându-l cu mâna. El mârâi ceva în barbă, pe jumătate geamăt, pe jumătate înjurătură.

— Hmm, continuă ea, care ar fi oare cel mai neruşinat lucru pe care l-aş putea face, mă întreb?

— Dacă te întrebi, atunci nu eşti foarte neruşinată, nu-i aşa? rosti el cu glas sugrumat.

— Era o întrebare retorică, Danny. Ştiu exact ce să fac cu el.

O, da, era al ei în toate sensurile. Era irezistibil să îl aibă la mila ei aşa, privind cum fiecare emoţie i se oglindea pe chip. Era al ei, al ei să-l mângâie, să-l atingă, iar ea nu se putea sătura de el. Îl mângâie din ce în ce mai iute.

— Îţi place, dragostea mea?

— O, da, Doamne, da!

Ea se opri brusc, încă ţinându-l în mână.

— Atunci atinge-mă şi tu.

Doar de asta fu nevoie, iar el începu să o dezmierde, pe sâni, cu aviditate şi îndrăzneală. Cu un zâmbet, ea îşi ridică buzele să îl sărute, iar el răspunse cu o fervoare sălbatică, gustând-o, devorând-o. Apoi, ea îi simţi degetele atingând-o… înăuntru, şi fu rândul ei să geamă. El rămase sărutând-o şi dezmierdând-o la nesfârşit, până când piciorul începu să o doară, pentru că trebuise să-i susţină greutatea atât de mult. Brusc, îi dădu drumul şi îl împinse de lângă ea.

— Vrei mai mult? Ea îşi dădu jos lenjeria intimă, privind încântată cum el venea după ea. Se dădu înapoi spre pat, cu un zâmbet de tachinare. Vrei să vezi cât de neruşinată pot fi?

El o urmă cu ochii scânteind.

— Pe pat, fato. Acum!

La porunca lui o cuprinse încântarea.

— Credeam că eu te seduc pe tine, îl tachină ea şi se urcă pe pat, tot îndepărtându-se de el.

— Te mişti prea încet.

Se năpusti după ea, cu lanţul zornăind de piciorul metalic al patului când el se trânti pe saltea alături de ea.

Cu un râs triumfător, ea se răsuci să scape, dar el o prinse înainte să se poată da jos din pat pe partea cealaltă.

El se aruncă pe spate şi o trase deasupra lui, cu mădularul tare ca piatra între abdomenele lor. Îşi mişcă piciorul şi deodată ea simţi fierul rece lângă glezna bună. El răsuci uşor lanţul lung în jurul ei.

— Deci voiai să fii legată de pat cu mine, zici? şopti el. Voiai să faci dragoste cu mine?

Ea zâmbi larg.

— Asta era ideea.

Îi aplică un sărut fierbinte, umed, pe claviculă, iar el gemu.

— Atunci sus în genunchi, draga ea. Privirea lui ardea de dorinţă. E timpul să îţi continui seducţia.

„Sus în genunchi?” Avu nevoie doar de o secundă ca să-şi dea seama ce voia, şi de încă o secundă ca să ridice lanţul în aşa fel încât să-l poată încăleca. Dar înainte să continue, ea voia ceva de la el.

— Asta înseamnă că ai decis că sunt suficient de neruşinată încât să te satisfac?

Membrul lui se afla acum între coapsele ei, iar ea se frecă de el cu moliciunea ei umedă şi dornică. El o apucă de şolduri.

— Suficient de neruşinată cât să satisfaci zece ca mine. Încep să bănuiesc asta. Acum fă dragoste cu mine Helena, ia-mă înăuntrul tău înainte să înnebunesc.

Ea ar mai fi vrut să smulgă de la el o ultimă promisiune, aceea de căsătorie, dar bănuia că nu avea s-o obţină până când toate astea nu se vor fi terminat. Deocamdată asta îi era de ajuns. De îndată ce se ridică şi se lăsă deasupra lui, el scoase un mârâit sălbatic.

— Dumnezeule mare… ah, da, iubito… aşa…

O, cât era de uimitor să fie deasupra lui, umplută de el, unită cu el complet. Îl avea în totalitate la mila ei, nu-i aşa? Fu de ajuns doar gândul acesta şi se simţi inundată de o plăcere încântătoare în vintre. Putea să fie cât de neruşinată voia, iar el o lăsa, ba chiar o încuraja.

Acela fu momentul în care îşi dădu seama că de-asta îl iubea. Pentru că o lăsa să fie ea însăşi, chiar şi atunci când uita să se poarte ca o lady. El o accepta cu toate defectele, cu limba ei ascuţită, cu firea neîncrezătoare, cu infirmitatea ei. Nu îi spusese să-şi ascundă piciorul sau slăbiciunea fizică – găsise pur şi simplu un mod de a se adapta la ele. Ea îi privi chipul şi şopti:

— Te iubesc, Danny. O să te iubesc mereu.

Satisfacţia lui completă aproape că îi conferise un aspect angelic.

— Să-ţi aminteşti că ai spus asta când o să fii din nou la Londra la balurile alea sofisticate, auzi? zise el blând.

Apoi îi trase capul în jos pentru un sărut umed, intim, atât de minunat încât aproape că o făcu să plângă. Apoi, ea se pierdu complet. Îl cuprinse cu totul înăuntrul ei, întâmpinând fiecare mişcare a lui, unduindu-se la fiecare penetrare.

Dar ea nu-şi oferise doar corpul, complet, ci şi inima. Toată viaţa ei păstrase o mică parte ascunsă de toată lumea – de părinţi, de surori, chiar şi de Lord Farnsworth. Iar apoi apăruse Daniel, care refuza să o lase să se ascundă de el. Acum ea voia ca el să aibă totul, să o cunoască pe deplin. Dacă înainte mai păstrase câte ceva ascuns, acum totul era al lui: secretele, nevoile, dorinţele ei de o viaţă. De fiecare dată când se împlânta în ea, ea îi oferea mai mult, îl trăgea şi mai mult înăuntrul ei, îl sorbea în ea aşa cum nu o mai făcuse vreodată cu cineva.

Ca şi cum ar fi simţit asta, el îşi trecu mâinile şi gura peste tot corpul ei, cât de departe ajungea, căutând, dezmierdând, marcând-o cu atingerea ei. Îi sărută părul, sânii, pielea sensibilă a braţelor, îi dezmierdă mugurele dintre pliurile catifelate până când ea simţi că explodează în mii de fărâme, toate ale lui, care vor fi ale lui pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc, şopti el cu sălbăticie în timp ce ea

era scuturată de convulsii. Şi nu o să te las să uiţi asta vreodată.

Apoi cu un geamăt gutural, se înfipse adânc şi se revărsă în ea.

Capitolul 20

Era Brennan tâlharul, Brennan tâlharul,
Cutezător, viteaz şi neînfricat era
tânărul Brennan tâlharul.

Brennan tâlharul

Se crăpase de ziuă, iar lumina creştea mult prea iute. În curând camera avea să fie la fel de luminoasă ca alama lustruită. Sprijinit de tăblia de fier a patului, Daniel privea apropierea dimineţii, mângâind cu o mână părul Helenei, care dormea, iar cu cealaltă frecându-şi barba plină de ţepi.

Îşi dorea să se poată bărbieri. Îşi dorea să nu fie legat. Îşi dorea să fie la Londra. Şi cel mai mult, îşi dorea să nu fie un bastard desfrânat care nu putea să-şi ia mâinile nicio clipă de pe Helena.

„Acum am făcut-o. Am transformat visele deşarte în realitate. Şi taman cu Helena.” Asta îi era de ajuns să-i facă inima să tresalte. Sau să plângă. Nu ştia sigur ce variantă să aleagă.

Se uită la ea cum dormea şi oftă. Fata avea atâta încredere în el, atâta încredere în viitorul lor... Doar imaginea piciorului ei prins în lanţul lui îi făcea inima să se strângă. El încercase să nu o implice în viaţa lui, dar femeia insistase până când îl contaminase şi pe el cu speranţele ei nebuneşti.

Ca să nu mai vorbim că îl iubea! Nu îndrăznise

niciodată să spere asta, nu îşi permisese să o iubească, pentru că se temea că sentimentele nu vor fi reciproce. Acum i se părea minunat să o poată iubi, să o audă cum îi spunea că îl iubeşte, de parcă ar fi crezut asta din toată inima şi din tot sufletul. Nimeni nu îl mai iubise vreodată aşa. Şi nu-şi dăduse seama până acum cât de mult îşi dorea asta.

Dar o teamă continua să-l bântuie – că acesta fusese un moment plin de confuzie. Ea susţinea că nu, dar el ştia prea bine ce promisiuni era omul în stare să facă atunci când se simţea în primejdie. Dar oare acele promisiuni vor fi respectate şi după *ce* toate astea se vor termina şi ea se va întoarce acolo unde-i era locul – de îndată ce avea să-şi dea seama cât de necugetată fusese? înapoi la Londra, acolo unde ea probabil îşi va da seama că făcuse o mare greşeală.

Nu putea decât să se roage ca ea să nu se răzgândească. Pentru că, dacă îi pierdea acum iubirea, după ce îi simţise dulceaţa fără seamăn, asta avea să-l omoare.

Pe hol se auzea mişcare, iar el o scutură uşor.

— Haide, draga mea, trezeşte-te. Se pare că se întâmplă ceva, şi ar fi bine să fim îmbrăcaţi.

Ea sări din somn, speriată ca o lebădă, cu penele înfoiate, ochii adormiţi şi aripile agitate.

— Ce? Unde sunt? Ce se întâmplă?

Apoi privirea i se îndreptă spre el şi se îmbujoră.

— O, sunt aici. Pe buze i se aşternu un zâmbet seducător. Deci nu a fost doar un vis frumos.

— Nu, altfel sunt sigur că ne-ai fi legat în nişte condiţii mult mai bune.

— Adevărat. Ea se lipi de el şi îl sărută. Bună dimineaţa, Danny.

— Bună dimineaţa, iubire.

— Te simţi şi tu la fel de minunat în dimineaţa asta?

Ea îşi întinse braţele şi cearşaful alunecă suficient cât să-i dezvelească sânii minunaţi. Mădularul lui năbădăios se trezi la viaţă şi se întinse şi el.

— Draga mea, zise el cu voce încordată. În orice clipă, răpitorii noştri vor deschide uşa ca să ne ducă la întâlnirea cu Crouch. Aşa că, dacă nu vrei să dansezi giga exact când se va întâmpla asta, atunci îţi sugerez să nu mă mai ispiteşti.

Cu o expresie îngrozită, ea trase cearşaful şi-l lipi de piept.

— Vin după noi? Acum? De ce nu ai zis aşa de la început?

— Tocmai am făcut-o.

Ea se înveli în cearşaf, ascunzându-şi dulcile rotunjimi şi coborî din pat în căutarea hainelor.

— De ce vin după noi atât de devreme?

El începu, la rândul lui, să se îmbrace.

— Crouch a fost într-o cursă noaptea trecută. Dacă şi-a păstrat obiceiurile, va vrea să rezolve chestiunile de afaceri înainte să găsească o femeie cu care să se vâre în pat. Probabil că acum depozitează marfa, ceea ce înseamnă că vor veni curând după noi.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea, îmbrăcându-se iute.

— Nu ştiu. Mai întâi va trebui să văd ce intenţii are.

El termină să se îmbrace, dar nu-şi puse haina, ci se duse spre ea, care se aplecase, căutând acele de păr. Luă două de la ea din mână şi se întoarse la haina lui. Scoase cuţitul din buzunar, îl folosi ca să facă o gaură în căptuşeala hainei, pe mânecă, aproape de încheietură, vârî cuţitul înăuntru şi închise gaura cu acele de păr.

— Crezi că vei avea nevoie de el?

O privi şi descoperi că îl privea cu un amestec de teroare şi îngrijorare.

— Sper că nu. Sper ca Jolly Roger să asculte de vocea

raţiunii. Aş prefera să evit vărsarea de sânge.

Cineva răsuci clanţa, întrerupându-le conversaţia. Uşa se deschise larg şi Jack păşi înăuntru, cu Big Antony pândind în urma lui.

— Deci, porumbeilor, aţi dormit bine? întrebă Jack cu o sclipire în ochi. Am auzit că lanţul s-a mişcat ceva de groază toată noaptea.

— N-am prea putut să dorm cu o brăţară de fier la gleznă, asta e tot, se răsti Daniel enervat de ideea că Big Antony, sau oricare altul, trăsese cu urechea la ceea ce făcuseră el şi Helena. În mod ciudat, nu-i păsase până acum niciodată de aşa ceva. Dar, pe de altă parte, nici nu fusese vreodată îndrăgostit de femeile cu care se culcase.

— Ei bine, mă bucur că sunteţi pregătiţi amândoi, continuă Jack. E timpul să mergem.

— L-ai întrebat pe Crouch despre ce ţi-am spus?

Amuzamentul lui Jack dispăru ca prin farmec.

— Încă nu. Nu i-am spus că sunteţi aici şi le-am poruncit băieţilor să nu aducă vorba despre asta. Vreau să observ cum va reacţiona când te vede.

Jack îi vorbi lui Big Antony într-o italiană proastă. În câteva secunde, străinul îi lega lui Daniel mâinile, în timp ce acesta se străduia să nu atingă de el mâneca hainei care conţinea cuţitul.

Doar după ce Big Antony îl legă bine, Jack îi dădu jos lanţul de la gleznă.

— Mă consideri un tip destul de periculos, nu-i aşa Jack? zise Daniel cu ironie.

— Doar o precauţie, Danny. Ultima dată când m-am luptat cu tine, eram cinci oameni împotriva ta şi a lui Knighton, şi voi aţi câştigat. Am învăţat să nu te subestimez.

Daniel se uită la Helena, pe care nu o legaseră. Judecând după felul în care îşi strângea bastonul, el nu era singurul pe care Jack nu ar fi trebuit să-l subestimeze:

Helena era în stare să rupă bastonul în capul nerod al lui Jack. Spera doar că va alege momentul potrivit să facă asta. Aşa că răsuflă mai uşurat când îl mânară în faţa ei şi ea acceptă ordinul lui Jack de a-l urma pe Daniel.

Coborâră scările, Big Antony în faţa lui Daniel şi Jack în spate. Având în vedere dificultatea cu care Helena se descurca pe scările înguste cu bastonul, iar Daniel fiind legat, le era imposibil să se mişte repede.

Asta îi uşură sarcina de a scoate cuţitul din mânecă, reuşind să-l strângă bine în pumn. Helena era pe urmele lui şi îl ascundea de privirile lui Jack, iar lumina slabă era şi ea de folos. De îndată ce simţi cuţitul în mână, începu să se ocupe de legături. Când ajunseră la parter şi se îndreptară spre o scară care ducea în pivniţă, Helena întrebă:

— Unde mergem?

— La peşteri, răspunse Daniel în locul lui Jack. Ar fi trebuit să-şi dea seama că acesta era motivul pentru care fusese adus la casa lui Jack, dar uitase de peşteri. E un tunel în pivniţă care duce la peşterile St. Clemens din West Hill.

Acolo îşi ţinea Jolly Roger marfa de contrabandă.

— Foarte bine, Danny Boy, se auzi vocea lui Jack din urma lui. Văd că nu ai uitat chiar tot. Dacă te decizi vreodată că vrei să te întorci…

— Mulţumesc, dar prefer să nu-mi petrec zilele încercând să evit oamenii legii, replică el. Ca să nu mai vorbim de faptul că mă descurc să fac mai mulţi bani în mod cinstit.

Jack chicoti.

— Atunci poate că Jolly Roger ar fi trebuit să vină la tine să-ţi ceară finanţare.

— Aşa e. Pentru că eu aş fi făcut mai mult decât să-l arunc în stradă. L-aş fi trimis la Newgate. Mai ales dacă aş fi ştiut că era unchiul meu.

Slavă Domnului, asta îi închise gura lui Jack. Când Big

Antony ajunse în pivniţă, el dădu la o parte covorul care ascundea uşa tunelului. În curând coborau un pasaj plin de cotituri, iluminat de torţe.

Pe măsură ce Daniel tăia tot mai repede funia care îi lega mâinile, greutatea amintirilor îl copleşea, pregnantă şi dulce-amăruie. Jack avusese dreptate cu privire la un lucru – fuseseră vremuri şi bune, şi rele în acest imperiu umed. Petrecuse atât de mult timp în ultimii ani alungând aceste amintiri, încât uitase de plăcerile simple simţite când se juca de-a v-aţi ascunselea cu alţi băieţi, explorând pasaje secrete, făcându-le farse lui Jack şi lui Jolly Roger când erau ameţiţi de băutură.

Funia care îi lega mâinile se rupse brusc. El îi dădu drumul, sperând că Jack va călca peste ea fără să bage de seamă. Apoi îşi ţinu în continuare mâinile strânse în jurul cuţitului, ascunzând lama în mâneca hainei. Trebuia să pară în continuare legat până reuşea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile.

Tunelul se deschidea deja spre cea mai largă dintre cavernele din gresie. Când intrară, găsiră un bărbat blond şi subţire care răcnea ordine către alţi şase bărbaţi care se grăbeau de colo, colo, re- ambalând tutunul pentru transportul la Stockwell şi depozitând hârdaie în colţuri ascunse. Imaginea bine-cunoscută de dinaintea sa îi declanşă un val de nostalgie. De aici plecase, fie că îi plăcea sau nu.

— Crouch, strigă Jack în timp ce intrau. Am o surpriză pentru tine!

Bărbatul blond se întoarse, iar Daniel se opri uluit la vederea trăsăturilor familiare. La naiba! Cei zece ani îl făcuseră pe Crouch aproape de nerecunoscut. Încărunţirea părului blond era de aşteptat, căci probabil că era trecut de cincizeci de ani, dar nu doar îmbătrânirea îl schimbase. Umerii îi erau aduşi în faţă, iar pielea părea să i se fi uscat pe oase. Bărbatul masiv de odinioară arăta de parcă o

adiere de vânt l-ar fi putut doborî. Cu siguranţă Jack nu minţise când îi vorbise despre starea lui de sănătate.

Crouch – unchiul lui, pentru numele lui Dumnezeu – arăta de parcă ar fi fost deja cu un picior în groapă. Gândul îl năuci. În ciuda a tot ceea ce făcuse şi ce încerca să facă, lui Daniel nu-i plăcea ideea de a-l şti bolnav. Bărbatul avea şi părţile lui bune, la urma urmei. Ar fi putut să-l lase pe Daniel să putrezească la orfelinat, dar nu o făcuse.

Crouch îşi miji ochii privind prin întunericul mucezit în timp ce înaintă încet spre cei aflaţi la intrarea în tunel. Când se apropie îndeajuns ca să-l vadă pe Daniel, încremeni.

— Ce naiba… E Danny Boy?

— Da, el e cu siguranţă, zise Jack punând o mână pe umărul lui Daniel. A venit să ne facă o vizită.

— Salut, Jolly Roger, zise Daniel prietenos. A trecut ceva vreme, nu-i aşa?

Preţ de o secundă, Crouch păru încântat să-l vadă. Apoi furia îi umbri trăsăturile şi se îndreptă spre Jack.

— Ţi-ai pierdut minţile să-l aduci aici?

— Nu prea mi-a lăsat de ales, replică Jack. Făcea cercetări prin Sussex după fată. Banda lui Wallace a dat peste el şi mi-a dat de veste. Tu erai pe mare, aşa că am făcut cum am crezut mai bine. L-am… l-am cam luat prizonier.

— Idiotule! Nu ştii că Knighton nu are cum să fie departe? Nu trebuiau să ştie că suntem implicaţi în asta.

— Daniel ştia deja, protestă Jack. A descoperit singur.

— Omul tău, Pryce, nu a fost prea atent când şi-a şters urmele, zise Daniel cât se poate de firesc.

Crouch înjură în barbă. Apoi păru să o observe pe Helena.

— Şi asta cine mai e, mă rog?

— Doamna lui, răspunse Jack.

Crouch râse răguşit.

— Aşadar, acum ai o soţie, Danny? Lasă-mă să o văd.

Daniel se încordă în timp ce Jack o împinse în faţă, dar nu îndrăzni decât să scrâşnească din dinţi în timp ce Crouch o studie pe Helena. Spre surprinderea lui, Crouch schiţă o plecăciune.

— Deci tu eşti soţia lui Danny, ei?

— Da, minţi ca, înălţându-şi mândră bărbia.

— Atunci, ai ceva de lucru. E un bandit băiatul ăsta.

Daniel pufni. Râdea ciob de oală spartă.

— Ce intenţionezi să faci cu noi? întrebă el.

— Presupun că nu prea mai am de ales, zise Crouch. Va trebui să vă iau cu mine.

Asta îl năuci pe Daniel.

— Unde te duci?

— Insula Wight. De îndată ce Knighton se întoarce în Anglia, va primi instrucţiuni de la omul meu de la Londra să se ducă direct acolo. Plecăm în curând. Când Knighton va sosi pe insulă, se va întâlni cu omul meu în timp ce noi ne asigurăm că e singur. Va putea să o vadă pe fată de pe nava mea şi asta o să-l împiedice să aducă oameni pentru a încerca să mă prindă. De îndată ce vin banii, o să îi dăm fata. Crouch oftă. Desigur, acum că te-ai băgat şi tu, s-ar putea să vină mai întâi aici. Dar noi vom fi plecat deja, iar când nu ne va găsi, va veni unde trebuie. O să mă asigur că ştie că este în joc viaţa fetei.

Daniel simţi că i se frânge inima când o văzu pe Helena încordându-se lângă el.

— Aşadar, ai fi în stare să omori!

— Danny! protestă Crouch. La naiba, băiete, am crezut că mă cunoşti mai bine de-atât. Nu o să mă ating de niciun fir de păr din capul ei. Dar Knighton nu ştie asta. El crede că eu sunt diavolul. Şi nu contează ce crede el, câtă vreme îmi oferă recompensa aşa cum ar trebui. Pentru că, de îndată ce primesc banii, o să plec spre Franţa.

— Cum rămâne cu mine şi cu soţia mea?

Crouch îşi feri privirea.

— Fă aşa cum ţi se spune şi totul va fi bine.

Un răspuns mult prea evaziv pentru gustul lui Daniel. Să plece pe mare, unde oricine putea fi aruncat peste bord fără să se trezească suspiciuni? Să spere că unchiul lui nu îl va trăda aşa cum îi trădase părinţii? Daniel nu putea să rişte aşa ceva. Nu avea încredere în Crouch şi cu siguranţă nu îi putea încredinţa viaţa Helenei şi a lui Juliet. Crouch putea la fel de bine să ia banii şi apoi să scape de ei. Şi dacă pleca în Franţa, nici nu mai putea fi prins, iar el ştia asta.

Nu, Daniel trebuia să acţioneze înainte să ajungă pe navă. Măcar dacă nu ar fi fost atât de mulţi contrabandişti în jur… Crouch se uită dintr-odată în partea cealaltă a peşterii şi zâmbi.

— Şi uite-l pe Pryce cu fata, taman la timp pentru plecare.

Daniel ridică privirea să vadă un tânăr ieşind dintr-un tunel alăturat, altul care ducea spre caverna principală. Mai bine îmbrăcat decât ceilalţi bărbaţi şi având ţinuta unui afurisit de lord, Pryce se opri brusc să scruteze caverna. O ţinea pe Juliet în spatele lui, dar Daniel văzu destule cât să-şi dea seama că fata era bine.

Ochii lui Pryce se îngustară când îi văzu pe Daniel şi pe Helena. Apoi se întoarse să-i şoptească lui Juliet, care tocmai îi văzuse şi ea. Spre surprinderea lui Daniel, Juliet nu strigă spre sora ei, căci de-asta se temuse, în schimb, se trase mai aproape de Pryce, privirea ei alergând neliniştită de la Crouch la Jack.

Pryce o împinse şi mai în spatele său şi nu mai înaintă.

— Văd că ai vizitatori, Jolly Roger.

Crouch se încruntă la Pryce.

— E omul de afaceri al lui Knighton, Danny Brennan. El şi soţia lui au reuşit să te găsească, netotule. Ai fost neatent.

— Aşa se pare, zise Pryce liniştit, privirea lui alunecând spre Helena. Soţia lui, zici?

— Da, răspunse Crouch. Se pare că Danny a făcut greşeala de a o aduce cu el.

Daniel îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Pryce să îl lămurească pe Crouch, să-i explice că acum avea două rude ale lui Knighton în puterea lui. Dar tânărul nu făcut decât să-şi îndrepte privirea spre Daniel.

— Asta chiar a fost o greşeală, domnule Brennan. Ar trebui să ştii că nu e o idee bună să-ţi aduci... ăăă... soţia într-un bârlog de contrabandişti.

Helena inspiră şocată, la fel de surprinsă ca şi Daniel să descopere că Pryce îi ascundea identitatea.

— Am crezut că era vorba despre o fugă, replică Daniel, altminteri poţi să fii sigur că nu aş fi luat-o cu mine.

Ce avea Pryce de gând? Şi de ce continua să stea retras, ţinând-o pe Juliet în spatele său cu o mână, în timp ce mâna cealaltă era vârâtă în buzunarul de la haină?

— Asta înseamnă că Knighton ştie că eşti implicat? îl întrebă Pryce pe Crouch.

— Probabil, replică Crouch. De asta va trebui să-mi schimb planul un pic şi să-i iau pe Danny Boy şi pe soţia lui cu mine. Iar tu va trebui să rămâi aici.

Pryce se încordă.

— De ce? Ca să servesc drept ţintă pentru Knighton odată ce va apărea în Hastings însoţit de soldaţi?

— Nu cred că e atât de prost încât să facă asta, când este în joc siguranţa fetei, dar nu pot fi sigur. Aşa că va trebui să-l lămureşti că nu o primeşte înapoi pe fată decât dacă plăteşte răscumpărarea.

— Nu, zise Pryce cât se poate de calm.

Crouch îşi îndreptă trupul descărnat, încordându-se ca un arc.

— Cum adică nu?

— Vreau să spun că ea nu pleacă nicăieri fără mine.

— O să faci aşa cum ţi se spune.

Ochii negri ai lui Pryce scăpărară brusc.

— Eu mi-am ţinut partea de înţelegere, Crouch. Am adus-o aici fără să atrag atenţia. Tu, însă, nu te-ai ţinut de înţelegere. Aşa că nu o las să-mi scape din ochi până nu te ţii de cuvânt. O să fiu bucuros să rămân aici să-l întâmpin pe Knighton, dar nu înainte ca tu să-mi dai ce mi-ai promis.

„Bine, un pic de zâzanie nu are ce să strice”, se gândi Daniel.

— Knighton te poate plăti mai bine decât o poate face Crouch, îi strigă el lui Pryce, sperând să încurce lucrurile şi mai mult. Dacă o scoţi în siguranţă pe fată de aici, vei primi o recompensă grasă.

De lângă el, Crouch râse răguşit.

— Bună încercare, Danny, dar Pryce nu vrea bani. Ce vrea el, doar eu îi pot da.

Crouch îi făcu semn lui Jack, care se îndreptă spre Pryce. Pryce scoase un pistol şi îl aţinti spre Jack, iar chipul bărbatului mai bătrân deveni palid.

Pryce îşi alesese înţelept poziţia. În gura tunelului avea o rută de scăpare, căci tunelurile complicate întârziau urmăririle. Putea să iasă cu Juliet încă înainte să ajungă ei la el.

— Ei, Morgan, i se adresă linguşitor Crouch, de ce ai vrea să faci un lucru atât de nebunesc?

— Dă-mi ce vreau, Crouch, repetă Pryce.

Deşi Daniel găsea deocamdată discuţia fascinantă, nu avea de gând să lase să-i scape o astfel de şansă. Vedea deja că spre ei se îndreptau ceilalţi contrabandişti, care observaseră mica dramă în desfăşurare în partea din spate a cavernei. Aşa că, în timp ce toată lumea era preocupată de Pryce, el se apropie de Crouch, cu cuţitul strâns în mână.

Trăsăturile răvăşite ale lui Crouch erau încordate de furie.

— Nerod afurisit! Nu ţi-ai respectat partea! Ai fost descoperit, iar acum trebuie să mă ocup şi de Danny Boy, şi să-mi schimb toate planurile.

— În ciuda acestui fapt, zise Pryce calm, ţinând-o în continuare pe Juliet în spatele său şi pistolul aţintit ferm spre Jack, tu îi ai pe domnul Brennan şi pe soţia lui – iar asta îţi oferă ceva cu care să-l şantajezi pe Knighton. Şi o vei avea şi pe fată, dacă te ţii de cuvânt.

Făcu un pas în spate spre tunel.

— Şi dacă nu, atunci o duc de aici şi nu o s-o mai ai niciodată. O să negociez cu Knighton.

Daniel alese acel moment să lovească, ţâşnind în spatele lui Crouch. Îl apucă de talie şi îi duse cuţitul la gât.

— Helena, haide! urlă el, în timp ce îl ţâra Crouch care înjura mânios, în cel mai apropiat tunel.

Big Antony se năpusti spre Helena, însă ea îl pocni cu bastonul în barbă atât de zdravăn, încât Daniel auzi pârâind atât bastonul, cât şi maxilarul omului. În timp ce ea se grăbea spre Daniel, el bombăni:

— Trebuie să-ţi cumpăr un baston mai mare, iubire.

— Aş prefera un pistol, replică ea, în timp ce trecea în spatele lui.

— O idee bună, vezi ce poţi să găseşti în buzunarele lui Crouch. De regulă poartă asupra lui un pistol când e în peşteri.

Ea făcu iute ce i se spuse şi găsi nu unul, ci două.

— O bogăţie, se pare.

— Foarte bine, draga mea. O să te transformi într-o soţie de contrabandist în curând.

— O să mă străduiesc. Ea le ridică. Pe cine să împuşc?

La naiba, femeia chiar era în stare să o facă.

— Nu împuşca încă pe nimeni, draga mea. Dar aţinteşte unul spre Pryce.

Daniel se uită la Pryce încruntat şi hotărât, apoi strigă.

— Dă-i drumul lui Juliet să vină cu mine, altminteri

soţia mea o să tragă în tine.

Pryce râse.

— Nu o să facă asta, şi tu ştii prea bine. Sunt cât se poate de sigur că soţia ta nu a mai tras niciodată în viaţa ei, şi posibilitatea de a-mi răni prizoniera e destul de mare.

La naiba, omul era deştept.

— Ce zici de asta atunci? O să-i tai gâtul lui Crouch şi nu o să mai obţii nimic de la el.

— Danny, doar nu o să-ţi omori propriul… începu Jack.

— Tacă-ţi fleanca, Jack. O să fac exact aşa cum vreau.

Nu era momentul ca Pryce să afle că Crouch era unchiul lui Daniel. Cu toate astea, Pryce încă o mai ţinea pe Juliet.

— Dacă îl omori pe Crouch, replică Pryce, mă vei obliga să-l împuşc pe Jack. Atunci nici tu, nici eu nu vom mai avea ce negocia şi ne vom chinui mult să scăpăm cu femeile.

Să scăpăm cu femeile? Asta era obiectivul lui? Sau era doar o schemă ca să o ţină pe Juliet pentru a putea „negocia cu Knighton” cum spusese?

Oamenii lui Crouch îndrăzniră să încerce să se apropie, iar Daniel potrivi mai bine lama la gâtul lui Crouch.

— Spune-le să stea deoparte, Crouch, ori jur că o să te tai. Ştii că o s-o fac. M-am luptat o dată cu tine şi o voi face din nou.

Crouch înjură zdravăn, însă le porunci oamenilor săi să se retragă.

— Acum dă-i lui Pryce ce vrea, lătră Daniel, ca să-i dea drumul fetei!

Preţ de o clipă, totul încremeni în cavernă, fiecare încercând să-şi dea seama de cât de hotărât era celălalt, iar Crouch tremură în timp ce Daniel apăsa lama cât de ferm îndrăznea pe gâtul bărbatului. În cele din urmă, Crouch se lăsă moale pe el.

— La naiba cu tine, Pryce, eşti un mare ticălos. Fă ce

vrei cu informaţia. E *Oceana.* 17 iulie.

Daniel aproape că îl strangulă pentru remarca enigmatică, dar Pryce părea destul de mulţumit.

— Eşti sigur? Pentru că, dacă minţi, ştii că o să te găsesc şi o să-ţi scot inima din piept pentru asta.

— Sunt sigur. Acum că ai obţinut ce vrei, dă-i fata lui Danny.

Buzele lui Pryce se arcuiră într-un zâmbet în timp ce se uita la Daniel.

— Încă nu. Se pare, domnule Brennan, că eşti foarte ocupat în momentul ăsta. Aşa că, dacă nu te superi, o să o ţin cu mine pe Lady Juliet până când sunt sigur că vei ieşi învingător. Ne întâlnim afară.

Îi şopti ceva lui Juliet şi, deşi ea părea să protesteze, el o împinse înapoi în tunel.

— Pryce, vino înapoi, afurisitule! strigă Daniel, dar Pryce trase cu pistolul în tavanul tunelului, declanşând o avalanşă de pietre care îi ascunse pe el şi Juliet vederii.

— Prinde-l! îi strigă Crouch lui Big Antony, care se năpusti spre gura tunelului.

În acel moment, Daniel luă o hotărâre de moment. Ţinând cu o mână cuţitul la gâtul lui Crouch, Daniel apucă unul dintre pistoalele Helenei şi strigă.

— Opreşte-te sau trag!

Cel puţin italianul înţelegea atâta engleză, căci se opri. Jack făcu acelaşi lucru. Daniel îi dădu pistolul înapoi Helenei.

— Aţinteşte-l asupra lui Big Antony, iubire. Şi pe celălalt spre Jack.

— Dar, Daniel, cum rămâne cu Juliet?

— Dumnezeu să mă ajute dacă greşesc, dar cred că este mai în siguranţă cu Pryce decât cu Crouch.

Pryce avea dreptate, Daniel nu era deloc sigur că putea să o scoată de acolo nici pe Helena în siguranţă, ca să nu mai vorbim de Juliet.

— Nu i-aş fi făcut rău fetei, bombăni Crouch, jur.

— Dacă tu crezi că o să te cred pe cuvânt, unchiule, îi replică Daniel, atunci eşti un nerod.

Crouch încremeni în braţele lui.

— U… unchi?

— Jack mi-a spus că tu eşti unchiul meu Thomas. Mi s-a părut o poveste fascinantă.

— Naiba să te ia, Jack… începu Crouch.

— A trebuit să-i spun. Jack se răsuci ca să se uite la Crouch. Era sigur că o să-i omori pe el şi pe soţia lui, iar eu a trebuit să-i conving că nu le vrei răul. Dar el spune că… Jack ezită, uitându-se la Daniel, apoi continuă şovăielnic. El spune că i-ai trădat părinţii şi i-ai dat pe mâna soldaţilor. I-am spus că e nebun, dar el o ţine una şi bună. Se înşală, aşa-i? Se înşală?

Crouch se lăsă moale peste Daniel.

— O, băiete, şopti el, deci ai auzit… Şi pot să-mi închipui ce-ai crezut.

Jack păli.

— Atunci e adevărat? Tu… tu…

— În toţi aceşti ani, continuă Crouch, ignorând reacţia lui Jack, mi-a fost teamă că ai putea afla de asta, Danny Boy… Doamne sfinte, cum ai aflat?

— M-am dus înapoi în Essex, mârâi Daniel. Am pus întrebări.

Crouch scutura din cap, fără să-i pese de cuţitul de la gâtul lui.

— Nu e aşa cum crezi…

— Nu? Mâna lui de pe mâner tremura lipită de gâtul lui Crouch. Putea foarte uşor să-l omoare chiar acum. Atunci ce este? Te rog, explică-mi de ce ţi-ai dat propria soră pe mâna soldaţilor, dacă poţi.

Oamenii lui Crouch ascultau parcă fermecaţi, şi restul lumii – chiar şi Big Antony, care probabil că nu înţelegea o boabă – stătea încremenită, aşteptând răspunsul lui Jolly

Roger.

— L-am predat pe taică-tău, la naiba, dar nu pe ea! Crouch tremura în braţele lui Daniel. Molly nu trebuia să călărească alături de el. Nu am ştiut că era cu el, îţi jur! Ticălosul avea un om lipsă şi a luat-o cu el în ultimul minut. Se zbătu în braţele lui Daniel, cutremurat de violenţa emoţiilor. Întotdeauna l-am urât pe afurisitul ăla de irlandez – nu voia să se însoare cu ea, o trata ca pe o târfă. Ea merita mai mult. M-am gândit că, dacă ar scăpa de el, ar putea să-şi găsească un soţ bun. Ştiam unde îşi făceau veacul, pândind drumurile, şi da, le-am spus soldaţilor!

— Şi ai luat recompensa, se răsti Daniel.

— Da. Dar a fost pentru ea, ca să te poată creşte. Iar când mi-au spus că ea era cu el, că avea să fie spânzurată împreună cu el… Vocea i se frânse. O, Doamne, Danny, am vrut să mor. Am încercat să mă sinucid. M-am aruncat în râu, dar am fost prea laş ca să mă înec. Biata Molly… Biata, blânda mea soră…

Cuvintele lui Crouch îi bubuiau în minte, lovindu-se de ura pe care Daniel o acumulase faţă de unchiul său. Cu toate astea…

— Dar aurul a picat bine, când ai fugit în Sussex? L-ai folosit ca să-ţi faci o afacere cu contrabandă.

— Era tot ce ştiam să fac, replică Crouch. Cum crezi că l-a cunoscut maică-ta pe Danny cel Sălbatic? Noi obişnuiam să facem contrabandă în Essex.

În cavernă se lăsase o linişte grea, sufocantă. Daniel se întreba dacă va mai fi vreodată în stare să respire. Mâna îi căzu de la gâtul lui Jolly Roger şi făcu un pas în spate. Trecutul îl invada, ieşind la iveală din cotloanele unde îl ascunsese, iar durerea era atât de intensă, încât simţea că se îneacă, şi încerca să-şi facă loc cum putea înapoi la lumină şi la aer. Toate astea din cauza ticălosului de taică-său. Nu-l urâse niciodată pe Danny Brennan cel Sălbatic mai mult ca acum.

Ceilalţi oameni nu erau siguri cum să reacţioneze. Cu o expresie uluită şi rănită care apărea încet-încet pe trăsăturile-i îmbătrânite, Jack se uita acuzator la Crouch. Dar el nici nu observă, căci se întorsese să-l privească pe Daniel. În ochi îi sclipeau lacrimi, lacrimi de om bătrân, pline de regret. Daniel nu-l văzuse niciodată atât de aproape de a izbucni în plâns. Niciodată.

— Nu a însemnat nimic că am venit să te caut? şopti Crouch. Că te-am scos de la orfelinat?

— Da, interveni ferm Helena, te-ai grăbit foarte tare să vii după el. L-ai lăsat trei ani în orfelinatul ăla! Era doar un băieţel.

Intervenţia feroce a Helenei în favoarea lui îi mai ostoi lui Daniel durerea din inimă. Dar pe Crouch îl făcu să pălească.

— Când am plecat din Essex, am crezut că familia mea va avea grijă de el. Îi aruncă lui Daniel o privire imploratoare. Crede-mă, Danny, nu eram în stare să iau un copil cu mine. Abia mai târziu am aflat că te-au abandonat la orfelinat. Ticăloşi afurisiţi! Trase chinuit aer în piept. Dar îmi pare rău că nu am venit mai repede după tine. Am crezut că eşti pe mâini bune, altfel nu l-aş fi lăsat pe băiatul lui Molly să…

El se opri, nemaifiind în stare să continue.

— Dar când ai venit într-un târziu după mine, de ce naiba nu mi-ai spus că eram nepotul tău, afurisitule? reuşi Daniel să întrebe, anii de durere şi furie reprimată făcându-şi loc la suprafaţă. Toţi anii ăia de minciuni…

— M-ai fi urât, şi tu ştii asta. Întotdeauna ai tânjit după părinţi. Eram sigur că într-o zi o să încerci să afli ce s-a întâmplat, şi nu m-ai fi iertat niciodată. Nu am putut să-ţi spun, Danny Boy. Şi, ca să spun drept, deşi eram furios că l-ai ales pe Knighton în locul meu, nu am făcut nimic pentru că ştiam că o să-ţi ofere un viitor, că te va face un om important. Meritai o viaţă mai bună decât ceea ce puteam

eu să-ţi ofer.

Daniel se încordă.

— Da? Atunci, de ce te-ai întors şi ai încercat să o distrugi, folosindu-mă ca să obţii bani de la el? De ce să răpeşti o fată nevinovată?

Tristeţea îşi făcu loc pe chipul lui Crouch.

— N-am pretins niciodată că sunt un sfânt. În ochi i se putea citi supărarea. În afară de asta, eram furios că nu te-ai mai întors niciodată. Zece ani, şi ai uitat de noi. Am zis că a venit vremea să vă amintesc şi ţie, şi lui că eu te-am avut primul şi eu ţi-am dat o şansă cu mult înainte să apară el.

Îşi lăsă un umăr să cadă.

— Apoi m-a tratat ca pe un ticălos şi m-a aruncat în drum.

— Asta se întâmplă când te porţi ca un ticălos, replică Daniel cu pumnii strânşi.

— Chiar şi aşa, nu l-ar fi durut să-mi întindă din când în când o mână. El are toţi banii ăia, o avere, obţinută datorită ţie şi minţii tale deştepte.

Vocea îi era plină de amărăciune şi Daniel îşi dădu dintr-odată seama de ce. Crouch nu îl invidia pe Griff doar pentru bani, ci şi pentru faptul că obţinuse loialitatea şi respectul lui Daniel. Fără îndoială că pentru Crouch era frustrant să nu poată să-şi recunoască legătura de sânge cu Daniel. Ca să nu mai vorbim că pierduse avantajul de a folosi „mintea deşteaptă” a lui Daniel în folosul propriu, ceea ce probabil că îl măcina.

— Crede-mă, răspunse Daniel. Poate că l-am ajutat şi eu pe Griff, dar el e acela care a câştigat fiecare peni din banii lui. Plus respectul şi loialitatea mea, ceva ce tu nu ai căutat să obţii decât după ce le-ai pierdut. Avea dreptul să facă ce dorea cu averea lui. Ba mai mult, el nu şi-a câştigat-o răpind fete sau încercând să şantajeze lumea. A muncit mult, asumându-şi responsabilităţi.

Dar, din nefericire, Crouch nu prinse înţelesul

explicaţiilor lui Daniel. Bătrânul se uită încruntat la el.

— Nu voiam decât bani ca să pot pleca, asta era tot. Jack îţi poate confirma.

— Da, a făcut-o deja. Daniel se uită la Helena ale cărei trăsături frumoase erau marcate de teamă, teamă pentru sora ei, pentru el. Dar ai implicat oameni nevinovaţi, unchiule, iar asta înseamnă să încâlci regulile.

Crouch se încordă, cu chipul la fel de implacabil cum şi-l amintea Daniel din copilărie.

— Deci acum ai ajuns să mă judeci, băiete? Ruda ta de sânge, care s-a străduit cât a putut să-ţi ofere o viaţă bună? Crezi că o să mă dai pe mâna oamenilor legii ca să atârn în ştreang?

— Nu. Daniel trase tremurat aer în piept. Spre deosebire de tine, eu îmi respect legăturile de sânge. Dar asta nu înseamnă că poţi să continui să-mi răscoleşti viaţa. Ai avut o cursă bună, unchiule. Acum acceptă că a venit vremea să renunţi. A venit vremea să te retragi în Franţa, aşa cum ai plănuit. Câtă vreme vei rămâne acolo, îţi vei putea sfârşi zilele în pace.

— Danny, dacă nu mă laşi să am banii de răscumpărare şi nu mă laşi să fac contrabandă… începu Crouch.

— Aşa cum te cunosc, sigur ai ceva pus deoparte cu care să te aranjezi. Probabil că suma nu e atât de mare cum ai dori, dar va trebui să te descurci. Şi să nu crezi că o să te las să stai în Anglia ca să pui la cale alte modalităţi prin care să ne chinui pe mine şi pe ai mei.

— Băieţii mei nu te vor lăsa să-mi faci asta, bombăni contrabandistul.

Daniel ridică privirea şi-i văzu pe oamenii lui Crouch ezitând, unii părând încă destul de şocaţi de toate dezvăluirile cu privire la cum îi trădase Crouch pe părinţii lui Daniel.

— O, cred că vor face orice le voi spune să facă. Mai

ales atunci când vor afla că am trimis la Londra un plic cu schiţe cu casa lui Jack, cu chipul lui şi al unora dintre oamenii lui, plus câteva informaţii cu privire la operaţiunea ta de contrabandă şi o descriere completă a răpirii de care te faci vinovat. Griff cred că tocmai e pe cale să o primească.

Bărbaţii începură să mârâie.

— Blufezi, scuipă Crouch.

— Absolut deloc. Jack, îţi aminteşti de schiţa cu chipul lui Pryce pe care ai găsit-o în buzunarul hainei şi mi-ai luat-o? strigă Daniel spre Jack.

— Da, Daniel, răspunse Jack pe un ton ciudat de calm.

— Soţia mea l-a desenat. E foarte talentată. Ea a desenat şi restul schiţelor, iar eu te asigur că asemănarea e îndeajuns de mare încât să vă trimită pe toţi la Newgate. Slujnica aceea de la Hanul Cerbului a fost destul de amabilă încât să accepte să le ducă la Londra pentru un preţ.

Oftatul lui Jack îl lămuri că îşi amintea prea bine de circul pus la cale cu privire la ea, iar acum înţelese de ce.

— Instrucţiunile lui Griff erau să folosească acea informaţie oricum va putea dacă eu, Juliet şi Helena nu ne întoarcem într-o săptămână. Daniel îşi lăsă privirea să treacă peste toţi oamenii de acolo. Dar câtă vreme mă lăsaţi pe mine şi pe ai mei în pace, jur că nu o să-l las niciodată să o folosească. Veţi putea să faceţi contrabandă până putreziţi. Îşi coborî vocea, care deveni un mârâit ameninţător. Dar dacă veţi mai pune vreodată la cale orice fel de schemă împotriva mea şi a familiei mele, sau a lui Griff şi a familiei lui, puteţi fi siguri că o să vă dau pe mâna oamenilor legii cât ai clipi. Şi am destule dovezi, credeţi-mă.

— Foarte bine, băiatule, ne-ai convins, interveni Jack. Restul oricum nu aveau nimic de-a face cu treaba asta, şi niciunul dintre noi nu te va opri.

Daniel luă un pistol de la Helena.

— Cât despre tine, unchiule, eu personal te pun pachet pe o navă spre Franţa. Şi nu vei mai vedea Anglia vreodată, ori jur că, dacă aud că te-ai întors, o să atârni în ştreang, înţelegi?

Crouch se întoarse, adresând un apel mut oamenilor lui, dar aceştia nu erau proşti. Bombănind despre „Crouch şi planurile lui nebune” ei plecară să-şi vadă de treabă. Până şi Big Antony îi urmă.

— Foarte bine, Danny, se plânse Crouch. Se pare că ai câştigat. Sper că eşti mulţumit.

— Nu aş spune chiar aşa, bombăni Daniel în timp ce îl lua pe Crouch de braţ şi îl conducea înapoi prin tunel spre casă.

Când trecură pe lângă Jack, bătrânul se apropie de Daniel.

— Poate că o să mai vii în vizită, Daniel, măcar din când în când? De dragul vremurilor de demult?

Daniel îi zâmbi trist.

— Poate.

Jack arătă spre Crouch.

— Să nu fii prea aspru cu el, băiete, nu încerca decât să-şi apere rudele.

Daniel se uită la Helena, care îndurase insulte, ameninţări, violenţă, ba chiar fusese răpită, şi toate ca să-şi salveze sora.

— Asta poate că aşa e. Dar unii oameni îşi riscă viaţa şi viitorul ca să facă asta. Le acceptă greşelile şi nu încearcă să scape de consecinţele laşităţii lor.

Jack nu mai avu ce răspuns să dea, pentru că nu exista unul potrivit. În timp ce Daniel îi conducea pe Helena şi pe Crouch afară din caverne spre lumină şi aer, îşi dădu seama că nu trecutul era acela care încătuşa pe cineva, ci felul în care persoana alegea să reacţioneze faţă de trecut. Câtă vreme Daniel nu alegea felul de a reacţiona al lui Crouch, putea să rămână liber o viaţă întreagă.

Capitolul 21

În valuri tumultoase sângele îi fierbea cu-ardoare,
Şi astfel, cu-ndrăzneală, el îi fură o sărutare...

Pe un strat cu flori

Juliet şi Morgan stăteau ascunşi pe o alee, de unde puteau supraveghea casa lui Jack Seward fără să fie văzuţi. Juliet îşi aţintea privirea neliniştită spre uşă, iar dacă Morgan nu ar fi oprit-o, ea ar fi dat buzna înăuntru ca să coboare prin tunelul despre care el îi spusese că se afla înăuntru.

— O, Morgan, durează prea mult. Eşti sigur că vor fi bine. Nu te-aş fi lăsat niciodată să mă iei de-acolo dacă aş fi crezut...

— Nu te teme, prietenul tău Brennan pare genul întreprinzător. Era pe cale să se descurce foarte bine să iasă din toată povestea. Le mai dăm un pic de timp şi, dacă nu ies, o să mă duc după ei. De un lucru sunt destul de sigur: Crouch nu o să le facă rău.

El părea la fel de îngrijorat ca şi ea, ceea ce o surprinse. Dar, pe de altă parte, tot ce făcuse el o surprinsese.

Ea se uită la el cu buza de jos tremurând.

— Dacă Crouch nu ţi-ar fi dat ce voiai, atunci ai fi... Vreau să spun că ai zis că o să încerci să obţii recompensa de la Griff...

— Draga mea, nu ai auzit de cacealmale? Privirea lui Morgan se fixă într-a ei. Trebuia să-i ameninţ că le iau ceva ce voiau cu adevărat – răscumpărarea, ca să obţin ce

voiam.

— Şi dacă nu ar fi căzut în plasă? şopti ea.

El îi zâmbi.

— Atunci aş fi furios ca naiba. Dar tot am sta aici, aşteptându-ţi prietenii.

În ciuda a tot ce se întâmplase, cuvintele lui îi făcură inima să tresalte. O, cât putea să fie de neghioabă!

— De ce?

— De ce ce?

— De ce m-ai răpit şi apoi ai refuzat să mă predai?

— Crouch îşi pusese în gând afacerea cu răpirea de săptămâni întregi. M-am gândit că, dacă m-aş implica, aş putea… El se întrerupse, pe buze apărându-i un zâmbet cinic. Şi părea modul perfect de a-l face pe Crouch să-mi spună ce încercam să aflu de la el.

— Da, dar ce înseamnă povestea aia cu 17 iulie şi nava?

Expresia lui deveni posomorâtă, în timp ce îşi întoarse privirea înapoi spre uşă.

— Nimic care să te preocupe.

— Am dreptul să ştiu! protestă ea. M-ai… m-ai convins să plec de acasă, de la familia mea, m-ai răpit pentru un motiv secret şi acum nici măcar nu-mi spui care e? Aş putea fi compromisă pentru totdeauna. Toată lumea din Londra ştie probabil de fuga mea, iar când mă voi întoarce necăsătorită… Ea înghiţi cu greu. Măcar atât poţi să faci, să-mi spui de ce.

Pe obrazul lui încordat tresări un muşchi, dar el zise doar:

— La naiba, Brennan, de ce naiba durează atât?! Ai avut două pistoale Manton şi un cuţit la dispoziţie… ar fi trebuit să ieşi până acum.

El îi evita întrebările, aşa cum făcea mereu, ticălosul.

— Morgan… începu ea.

— Uite! o întrerupse el, făcând semn spre casă.

Ea se întoarse să vadă cum uşa casei se deschidea, iar Helena ieşi şchiopătând, clipind în lumina puternică a soarelui. Daniel o urmă iute, împingându-l pe Crouch înaintea lui.

Pe chipul lui Morgan se aşternu uşurarea.

— Ţi-am zis eu că o să se descurce! Se uită la Juliet. Ţi-am zis eu!

— Da, aşa ai făcut, zise ea încetişor, întrebându-se ce avea să se întâmple acum cu Morgan.

Nu că ar mai fi vrut să aibă de-a face cu el după tot ce făcuse. Şi totuşi…

— E timpul să pleci, draga mea.

Preţ de o secundă, privirea lui alunecă aproape flămândă pe chipul ei, de parcă încerca să şi-l fixeze în minte.

— Bănuiesc că trebuie să-ţi mulţumesc, şopti ea.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai ţinut de cuvânt. Ai zis că mă vei proteja şi aşa ai făcut.

Ochii lui se întunecară.

— M-ai rugat o dată să te sărut. Cum acesta este momentul să ne luăm rămas-bun…

Fără avertisment, el o trase spre el şi o sărută apăsat, cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu îl va uita niciodată. Nu avea termen de comparaţie. Sărutul lui îi răscoli măruntaiele, zăpăcindu-i şi mai mult sentimentele pe care le avea faţă de el. Când el se retrase, avea aceeaşi foame sălbatică în priviri.

— Să ai o viaţă frumoasă, Lady Juliet.

Ea se holbă la el, neştiind ce să spună, cum să reacţioneze. Apoi vocea Helenei pătrunse până la ea prin ceaţa care i se aşternuse pe creier.

— Juliet! Unde eşti? Juliet!

— Du-te, zise Morgan aproape aspru, împingând-o uşor. Te aşteaptă.

De-asta avu nevoie. Juliet se răsuci şi alergă de pe aleea laterală spre sora ei.

— Helena! strigă ea. Aici sunt, aici sunt!

Cele două se îmbrăţişară, râzând şi plângând ca nişte fetiţe. Cu Daniel care stătea bucuros să le privească, Helena o strânse atât de tare pe Juliet la piept, încât biata fată abia mai putea respira.

— Sunt bine, şopti Juliet. Serios.

Helena o ţinu la distanţă ca să o vadă mai bine.

— Nu ţi-a făcut rău?

— Nu, deloc. Poate că îi rănise puţin orgoliul, dar asta era tot. Morgan a avut grijă de mine tot timpul. Sunt bine, jur!

— Şi nu a… tu nu eşti…

Avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama ce încerca Helena să afle.

— Nu! Nimic de genul ăsta! Nici măcar nu m-a sărut… Ea se opri. Vreau să spun că m-a tratat cu respect, aproape ca pe o soră. „Aproape.”

Încă mai simţea pe buze acel sărut final, ca o vâlvătaie dogoritoare.

Helena scrută drumul din spatele ei.

— Unde e ticălosul acela?

Juliet se întoarse.

— Era chiar… Sufletul ei fu cuprins de o dezamăgire cruntă când descoperi că aleea era pustie. Chiar aici. Dar acum a plecat.

*

Puţin mai târziu, Helena şedea cu Juliet într-o odaie din hanul Hastings Arms, aşteptând ca Daniel să facă aranjamentele de călătorie. Spre surprinderea ei, domnul Seward îi urmase afară din caverne ca să le dea bagajele pe care le confiscase când îi luase prizonieri, inclusiv punga

de bani a lui Daniel, intactă. Îi oferise lui Daniel caii lui pentru întoarcerea la Londra şi, deşi el refuzase, ea îşi dăduse seama că fusese încântat de ofertă.

Bănuia că revelaţiile lui Crouch îl cam răscoliseră pe domnul Seward. Cu siguranţă ea încă se mai resimţea. Deşi povestea lui Crouch îi stârnise puţin simpatia, el nu negase că ar fi înfăptuit acele acţiuni abominabile, poruncind răpirea surorii ei.

Ea îi scrută chipul lui Juliet, dar nu descoperi nimic care să indice că domnul Pryce îi făcuse vreun rău. Asta nu însemna că nu se întâmplase nimic, iar gândul acesta îi îndurera inima.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă ea pentru a suta oară.

— Sunt cât se poate de bine, îţi promit, zise Juliet şi o bătu uşor pe mână.

— Îmi doresc doar ca ticălosul să nu fi fugit, bombăni Helena. Mi-ar fi plăcut să-i sucesc gâtul pentru tot ce ţi-a făcut.

Când Juliet nu zise nimic, Helena se încruntă. Fata fusese cât se poate de categorică în dorinţa ei ca nimeni să nu-l urmărească pe domnul Pryce. Insistase că tot comportamentul lui din final îi răscumpărase vina. Helena era de cu totul altă părere. Dar asta trebuia să discute cu Griff. În momentul acesta, cel mai important era să ajungă acasă în siguranţă.

Juliet se foi pe scaun şi o privi curioasă pe Helena.

— Că tot veni vorba, ce aiureală am auzit în peşteră că tu ai fi soţia lui Daniel?

Doamne, uitase despre asta.

— Daniel… ăăă… le-a spus oamenilor că eram căsătoriţi cât am fost pe drum. A făcut-o ca să-mi protejeze reputaţia.

— Ce idee bună a avut.

— Da, foarte bună, zise ea sec.

Nu era sigură dacă să-i dezvăluie că s-ar putea să devină doamna Brennan. Mai întâi voia să fie sigură că Daniel chiar voia s-o ia de soţie. În ciuda felului în care se iubiseră cu o noapte în urmă, el nu îşi reînnoise propunerea.

Uşa salonului se deschise şi astfel scăpă de alte întrebări indiscrete ale lui Juliet. Daniel intră, urmat de Crouch.

— Poştalionul spre Londra vine în câteva minte şi am rezervat locuri pentru voi două.

— Nu mergem la Dover cu tine? întrebă Helena neliniştită.

Daniel îi puse o mână pe umăr.

— Nu cred că ar fi înţelept. Dacă Griff a ajuns la Londra, el şi Rosalind vor fi isterici, iar eu m-aş simţi mai liniştit să vă ştiu acolo. Puteţi ajunge la Knighton House în seara asta, cu poştalionul.

— Atât de repede? întrebă Helena.

El zâmbi strâmb.

— Ai fi surprinsă cât de repede se poate călători când nu urmăreşti pe cineva, ori nu ai vreun accident cu şareta, ori nu te ascunzi de contrabandişti ticăloşi.

„Şi când nu te îmbeţi prin taverne şi faci amor în hambare”, se gândi ea, cu obrajii îmbujoraţi.

— Cât timp vei fi plecat?

— Sper că nu mai mult de două zile. Probabil că va trebui să-l ajut să rezolve nişte probleme, măcar ca să plece definitiv de-aici.

Se auzi un zgomot în hol, un portar anunţa sosirea poştalionului.

— Duceţi-vă, o îndemnă Daniel. Nu o să fiu liniştit până nu plecaţi spre Londra.

El le conduse grăbit afară, iar când o urcă pe Helena în poştalionul aglomerat, ea se întoarse să-l privească îngrijorată.

— O să te întorci la mine, Danny, nu-i aşa?

— Da, draga mea. El îi sărută mâna. Îţi promit.

Cu toate astea, ea se agită tot drumul până la Londra. Cum ea şi Juliet nu puteau vorbi liber în faţa celorlalţi pasageri, tot ce putea face era să se tot frământe şi să se gândească. Noaptea trecută cu Daniel fusese cea mai incredibilă, cea mai cutremurătoare noapte din viaţa ei, dar nu mai vorbiseră despre căsătorie.

Iar astăzi Daniel mai aflase şi alte lucruri oribile despre familia sa. Ea ar muri dacă el va reacţiona cum o făcuse cu o zi în urmă, alungând-o din nou. Ei bine, dacă încerca, avea să se trezească cu o bătălie pe cap. Pentru că Daniel Brennan nu avea să scape de căsătoria cu ea, indiferent ce alte idei nebuneşti îi veneau în cap.

Când ajunseră la Londra, la Knighton House, totul era un haos. Griff şi Rosalind se întorseseră, iar Griff chemase deja detectivii şi soldaţii. Aceştia umpleau holurile şi se revărsau din biroul lui Griff, părând la fel de neciopliţi şi de brutali precum oamenii lui Crouch, poate chiar mai rău. Helena şi Juliet trecură de ei în cameră, unde îl găsiră pe bietul Seth Atkins sub asediu. Griff şedea în spatele biroului său cu schiţele Helenei, studiindu-le cu o privire atentă, iar Rosalind se agita, cerând răspunsuri.

— Ne-am întors! anunţă Juliet voioasă, oprind cu eficienţă orice fel de conversaţie.

Şocul de pe chipul lui Rosalind fu repede înlocuit de fericire.

— Juliet! Helena! strigă ea şi alergă spre ele.

Apoi se declanşă alt haos, punctat de lacrimi, îmbrăţişări, numeroase întrebări, fiecare urmând-o pe cealaltă atât de iute, încât dură o veşnicie să se lămurească. Dură şi mai mult până când toţi detectivii şi soldaţii dispărură, casa îşi recăpătă aspectul obişnuit, Seth fu trimis într-o cameră pentru oaspeţi şi totul reveni cât de cât la normal.

Acum Helena şi Juliet erau aşezate pe canapeaua din biroul lui Griff, cu Rosalind între ele. Ea le ţinea pe amândouă de mână, temându-se parcă să nu dispară iar. Helena începuse cu relatarea confruntării finale cu Crouch, aşa că acum reconstruiau faptele de la coadă la cap, încercând să înţeleagă tot ce se petrecuse.

— Ce nu înţeleg e toată aiureala asta cu Helena care era soţia lui Daniel, zise Griff. Seth a insistat că i-a ajutat pe domnul şi doamna Brennan.

— O, exclamă veselă Juliet, Daniel şi Helena au fost nevoiţi să pretindă că sunt căsătoriţi, cât au călătorit, pentru ca el să-i protejeze reputaţia.

Griff ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? Seth părea să creadă că era ceva mai mult de-atât.

Evident că banditul ei de cumnat ghicise adevărul. Helena îi aruncă lui Griff o privire rece.

— Seth s-a înşelat.

Nu avea să tolereze întrebări indiscrete cu privire la ea şi Daniel şi gesturile lor. Nu până nu era şi el de faţă. Indiferent cât îşi dorea să anunţe că era logodnica lui, nu avea să o facă până când el nu se întorcea şi nu-i confirma că încă mai voia să se însoare cu ea.

Din nefericire, Griff nu voia să încheie discuţia.

— Cu toate astea, mai e chestiunea stranie a schiţelor pe care le-aţi trimis acasă. Nu cele ale contrabandiştilor, ci aceea de pe dos.

Cu Daniel pe jumătate gol, întins în boxa cailor. Helena se înroşi toată.

— E o chestiune personală şi nu e treaba ta.

— Acum eşti cumnata mea, deci ai devenit treaba mea.

— Ascultă la mine, Griff Knighton, dacă tu îţi închipui că doar pentru că te-ai căsătorit cu sora mea eu o să tolerez ca tu să încerci… începu Helena.

— Zici că Daniel se va întoarce doar peste câteva zile? interveni iute Rosalind.

Helena se uită încruntată pentru o clipă la Griff, înainte să-şi mute privirea asupra surorii ei.

— Da.

— Atunci nu prea are rost să discutăm asta până atunci, nu-i aşa?

Deşi Helena se întrebă de ce sora ei îi devenise aliată dintr-odată, nu avea de gând să protesteze. În ceea ce-o privea pe Rosalind, aceasta decisese deja că trebuia făcut ceva în privinţa Helenei şi a lui Daniel când afurisitul se întorcea. Văzuse şi ea schiţa… Daniel cu pieptul dezgolit şi adormit, sub ceva care aducea cu o pătură. Helena nu avea cum să o fi desenat decât dacă împărţise camera cu ticălosul, probabil şi patul. Îi era greu să şi-o imagineze pe Helena – care trăia după regulile stricte ale bunei-cuviinţe – cedându-i unui bărbat, dar ceva se întâmplase cu siguranţă. Şi dacă era ceea ce credea Rosalind, atunci avea de gând să se asigure că Daniel îi oferea surorii lui o poziţie mai respectabilă decât cea de amantă.

Ea era destul de sigură că avea s-o facă. Întotdeauna bănuise că Daniel avea sentimente pentru Helena. Dar dacă Helena refuza să vorbească despre asta, putea să însemne că încă se mai agăţa de neîncrederea ei în oameni. Pe de altă parte, putea să nu fie nici ea sigură de intenţiile lui Daniel. Oricum, Rosalind avea de gând să se asigure că iubita ei soră îşi va găsi fericirea – dacă nu cu Daniel, atunci cu alt gentleman demn de toată lauda.

Dar ca să poată realiza asta, trebuia să rezolve anumite probleme. Ea se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Acum că tu şi Juliet v-aţi întors, trebuie să ne apucăm să vă reparăm reputaţiile.

Helena ridică din sprânceană.

— De când îţi pasă ţie de reputaţie?

— Poate că nu-i pasă de a ei, interveni Griff sec, dar e cât se poate de grijulie cu reputaţia surorilor ei.

Rosalind se uită urât la soţul ei.

— Mai ales când diverşi prieteni sălbatici înrăutăţesc lucrurile şi le cară după ei, neînsoţite, prin ţară.

Se încruntă privindu-şi surorile. Juliet se îmbujoră şi îşi lăsă capul în jos, dar Helena era chiar mai mândră decât de obicei şi îi susţinu privirea.

— Cu cât vor apărea în public mai repede, cu atât va fi mai uşor să înăbuşim zvonurile. Putem pretinde că aţi venit în vizită, deoarece eu şi Griff tocmai ne-am întors din luna de miere.

— Nu văd de ce trebuie să ascundem ceva, zise Helena pe un ton mândru. Nimeni nu ne cunoaşte la Londra. Cine ar putea să ştie ce am făcut sau cu cine am făcut ceva?

— Un lucru am învăţat de când am venit, şi acesta este că servitorii vorbesc, replică Rosalind. Cum crezi că am aflat că ai plecat singură cu Daniel? De la servitorii lui Griff.

Helena oftă. Rosalind continuă:

— Din fericire, acum sunt puţini oameni în oraş. Ştiu că niciuna dintre voi nu are chef de socializare, dar mă tem că va trebui să vă adunaţi puterile. Mâine-dimineaţă o să mergem în vizite şi vom face tot ce se poate ca să pretindem că nu aţi călătorit singure prin ţară, alături de nişte bărbaţi tineri. Pentru că refuz să văd viitorul surorilor mele distrus de cine ştie ce prieteni contrabandişti ai lui Griff şi ai lui Daniel.

Capitolul 22

El îi jură că doar pe ea o-adoră
Şi va putea mereu s-o dovedească.

O va lua de soaţă, de iubită,
Nicicând pe alta nu voia să-ndrăgească.

Cosiţa Unei

Nimic nu se schimbase în extrem de moderna Londră în ultimii opt ani, se gândi Helena când intră în încă o sală de bal alături de Rosalind, de data asta pentru o serată la reşedinţa lui Lord şi Lady Rushton, în Mayfair.

Preţ de o săptămână, Rosalind le târâse pe ea şi pe Juliet de la un eveniment la altul: un mic dejun, o plimbare, o apariţie la operă. Helena acceptase de dragul surorilor ei. Şi-n plus, nu avea altceva de făcut cât timp Daniel lipsea.

Şi-ar fi dorit însă ca el să-i fi trimis vorbă despre locul unde era sau când se va întoarce. Îşi înghiţi nodul din gât. Va veni. Îi promisese.

Dar dacă nu mai venea? Dacă nu mai venea pentru că se răzgândise? Pentru că orele petrecute împreună se estompaseră în amintirea lui şi deveniseră o aventură amuzantă care era acum de domeniul trecutului? Dacă numai ea luase de bune promisiunile din acea noapte minunată? Nu, nu se va gândi la asta. El o iubea. Ştia că o iubea. Va veni.

Între timp, nu avea de ales decât să-şi reia rolul de tânără lady bine educată. Ciudat cât de prost îi venea acest rol mai nou. Pentru prima dată în viaţa ei, părea să aibă alergie la restricţiile rangului ei. Descoperise că un minut petrecut cu Daniel era mai palpitant decât o săptămână petrecută în înalta societate.

Seara aceasta nu era o excepţie. Ea îşi dorea ca Juliet să fi fost aici să o mai înveselească – dar Juliet încă nu avusese parte de debutul în societate, aşa că nu i se permitea să participe la bal. În schimb, Helena o ascultă pe Rosalind angajându-se iar într-o conversaţie cu o matroană

bârfitoare. Zâmbi auzind minciunile gogonate pe care le servea sora ei. Rosalind continua să trăncănească, discutând despre ce mai făcuseră, despre cât de plicticoasă era viaţa la ţară, orice care să sugereze că Juliet şi Helena nu plecaseră din Warwickshire până la apariţia lor la Londra cu o săptămână în urmă. Era uşor să-ţi dai seama cum reuşise Rosalind să se impună ca actriţă în apariţiile ei scurte pe scenă.

— Aţi aflat despre noul baron Templemore? comentă matroana bârfitoare. Tocmai a moştenit titlul şi ar trebui să vedeţi cu câtă neruşinare îşi împinge Lady Feathering fetele spre el! E un bărbat misterios şi foarte chipeş! L-aţi cunoscut?

Rosalind şi Helena făcură schimb de priviri. Deocamdată tineri domni chipeşi şi misterioşi nu erau foarte bine văzuţi pe lista lor.

— Nu am avut plăcerea, replică Rosalind. Am auzit multe despre el în ultima săptămână, dar nu pare să fie niciodată la aceleaşi evenimente ca noi.

Privirea matroanei trecu repede spre Helena.

— Ei bine, cu siguranţă vă voi prezenta pe dumneata şi pe drăgălaşele dumitale surori când voi avea ocazia. Deşi nu cred că au nevoie de ajutor de la mine, cu toate hoardele de bărbaţi care roiesc de o săptămână în jurul lor.

De îndată ce matroana se îndepărtă, Rosalind chicoti şi murmură:

— Mergem să gustăm ratafia înainte ca hoardele de bărbaţi să descindă asupra ta?

Helena ridică o sprânceană.

— Femeia asta are clar tendinţa să exagereze.

— Nu în totalitate. Trebuie să recunoşti că a existat un şir lung de gentlemeni care au dorit să-ţi fie prezentaţi. Se dau peste cap să-ţi aducă punci şi să intre în discuţie cu tine. Ai fost frumoasa balului peste tot, şi tu, şi Juliet.

— Poate Juliet, dar nu eu şi nu aici. Nu prea poţi să fii

frumoasa balului, când nu poţi să dansezi.

— Nu a împiedicat pe nimeni să te caute până acum.

Asta era adevărat şi ea găsea asta surprinzător.

— Presupun că acum, dacă Griff ne-a făcut zestre…

— Nimeni nu a aflat încă de asta. Am fost prea ocupată încercând să vă repar reputaţiile ca să mă mai ostenesc să amintesc şi de asta.

— Cum?

Helena văzu câţiva gentlemeni pe care îi cunoscuse deja îndreptându-se spre ea şi gemu. Nu era pregătită să renunţe la această conversaţie interesantă. Se întoarse uşor spre Rosalind şi o trase într-un alcov alăturat.

— Dacă asta e adevărat, atunci de ce mă urmăresc aşa de mulţi bărbaţi? Şi după toţi aceşti ani… gentlemenii din Londra sunt mult mai disperaţi decât cei din Stratford?

— Nu e vorba de ei, prostuţo, râse Rosalind. E vorba de tine. Cu cei din Stratford ai fost mereu aşa de rea. Dacă un bărbat îndrăznea să se apropie de tine, îl îngheţai cu o privire şi el se retrăgea. Erai aşa de hotărâtă să nu ai încredere în ei, încât nu le dădeai ocazia să fie drăguţi.

Pe buzele Helenei apăru un zâmbet slab.

— E ciudat, dar Daniel mi-a spus odată acelaşi lucru.

— Serios? Rosalind o studie cât se poate de curioasă. El pare să-ţi fi spus multe lucruri interesante în călătoria asta. Nu te-am auzit în viaţa mea vorbind atât de mult despre un bărbat. Nici măcar despre Lord Farnsworth.

— Crede-mă, Daniel e de zece ori mai bărbat decât ar putea să fie vreodată Fickle Farnsworth.

— F-Fickle Farnsworth? se bâlbâi Rosalind. Acum chiar ştiu că te-ai schimbat. Nu te-ai fi referit niciodată aşa la el, cu o lună în urmă. Rosalind îi cercetă chipul. Şi presupun că Daniel e motivul pentru care eşti diferită de când te-ai întors.

Helena se îmbujoră şi îşi înclină capul.

— Cum sunt diferită?

— Te simţi mai bine în pielea ta. Încâlci de câte ori ai ocazia regulile doamnei N. Doamne sfinte, ieri la cină ai cerut bere! Griff era să se înece cu carnea de berbec.

Helena râse.

— Da, asta mi-a plăcut.

— Şi eşti mai relaxată în preajma bărbaţilor, zâmbi Rosalind. Tot poţi să mai pui un bărbat la punct dacă e nevoie, dar eşti mult mai amabilă cu aceia care sunt cumsecade. Şi în sfârşit poţi să-ţi dai seama cum sunt ei cu adevărat.

Helena simţi că i se pune un nod în gât. În toţi acei ani de singurătate, în care se închisese în sine... oare cât din suferinţa ei i se datora ei înseşi? Şi spaimei că, dacă lăsa vreun bărbat să se apropie de ea, avea s-o respingă pentru mai mult decât piciorul ei. Permisese ca acel comportament îngrozitor al lui Fickle Farnsworth să o convingă că nu era potrivită pentru căsătorie, iar apoi se apucase să-şi demonstreze teoria respingând din start orice bărbat care încerca să se apropie.

Trebuia să-i mulţumească lui Daniel pentru că îi dăduse jos ochelarii de cal. Trebuia să-i mulţumească lui Daniel pentru multe lucruri. Măcar dacă ar veni, să-i dea ocazia s-o facă.

Rosalind ieşi din alcov.

— Haide. Nu putem să ne ascundem aici şi să evităm lumea toată seara.

— De ce nu? bombăni Helena, urmându-şi sora.

Ea constată că, acum când toţi domnii o doreau, ea nu îl voia pe niciunul dintre ei. O, erau foarte amabili, dar în comparaţie cu Daniel erau toţi la fel de plicticoşi şi de lipsiţi de culoare precum schiţa în cărbune faţă de un tablou în ulei. Ea avea nevoie de entuziasmul lui în viaţa ei. Fără Daniel, nici măcar încălcarea regulilor de bună purtare nu mai avea haz.

În timp ce se plimbau prin sala de bal, un tânăr

gentleman cu trăsături vag cunoscute se apropie de ele. Abia când fu lângă ele îşi dădu seama de unde îl cunoştea. O, Doamne, era ducele de la Daniel din birou, singura persoană care ştia că nu venise de la ţară cu o săptămână în urmă. Avea oare să o recunoască?

— Lady Rosalind, i se adresă el surorii ei. Mă bucur să vă văd din nou.

— Plăcerea e de partea mea, Excelenţa Voastră. Dar nu cred că aţi avut ocazia de a o cunoaşte pe sora mea. Helena, Domnia Sa este ducele de Montfort.

— Ce mai faceţi? reuşi să îngaime Helena şi îi întinse mâna.

El i-o luă şi se încruntă.

— De fapt, cred că am cunoscut-o deja pe sora dumneavoastră. Sunt aproape sigur. El îi studie trăsăturile. La micul dejun de la familia Marlborough luna trecută? Parcă îmi amintesc că v-am văzut în timpul zilei.

— Nu luna trecută, zise Rosalind. Abia a venit de la ţară săptămâna trecută.

El ezită. Apoi se uită la bastonul ei şi se încruntă şi mai tare.

— Dar îmi amintesc foarte clar... încă îi mai ţinea mâna şi în loc să-i dea drumul, când zise: Lady Helena, aţi avut ocazia de a vizita serele lui Rushton?

Pulsul ei o luă la goană.

— Nu, mă tem că nu.

— Atunci trebuie să-mi permiteţi să vi le arăt. Asta ne va oferi ocazia de a ne da seama de ce mi se pare că vă cunosc.

Ea gemu în sinea ei. Dintre toţi oamenii cu care s-ar fi putut întâlni, chiar trebuia să fie singura persoană care putea să deconspire minciunile lui Rosalind? Plus că mai era şi un libertin, din ceea ce aflase de la Daniel. Cu toate astea, de dragul surorilor ei, avea să încerce să îi întunece memoria şi mai mult. Îi permise să îi aşeze mâna pe braţul

lui şi zise:

— Desigur, Excelenţa Voastră. Aş fi onorată.

*

Când Daniel ajunse la reşedinţa Rushton, după ce valetul lui Griff îi spusese unde se duseseră Helena şi soţii Knighton, oftă când văzu mulţimea care se revărsa în foaier. Minunat. Tocmai ce îi trebuia, când el nu-şi dorea decât să o găsească pe Helena şi să o ducă în grădină sau într-un loc retras, unde să o poată săruta până o lua razna.

Probabil că nu ar fi trebuit oricum să vină aici. Un gentleman adevărat ar fi aşteptat până dimineaţă ca să îi facă o vizită. Un gentleman adevărat nu s-ar fi grăbit să se îmbrace şi să dea fuga aici ca un idiot îndrăgostit.

Dar el nu era un gentleman – şi cu siguranţă ajunsese în locul potrivit ca să-şi amintească asta. În ciuda hainelor cu care era îmbrăcat, el se simţi ca un ogar printre câini de apartament. La birou, asta nu îl deranjase niciodată, dar aici… Oftă. Trebuia să se obişnuiască. Asta era lumea Helenei, iar când se vor căsători – dacă ea tot mai voia asta – avea să-şi petreacă mult timp în această societate.

Dar era în regulă. Ultima săptămână de iad în care trebuise să se descurce cu unchiul lui îngrozitor îl învăţase un singur lucru: o voia pe Helena de soţie şi nu conta ce mai urma.

Îi plăceau puterea şi curajul ei, faptul că îi accepta cu uşurinţă trecutul, ba chiar şi încăpăţânarea ei. Şi dacă a se însura cu ea însemna să suporte baluri în fiecare seară a vieţii sale, va accepta bucuros.

Dar nu era sigur că ea îl mai voia. Revenind în mediul ei, ar fi putut să decidă că nu mai voia să aibă nimic de a face cu un bandit ca el. Printre cei cu acelaşi statut social ca ea, probabil că îşi dăduse deja seama de dezavantajele căsătoriei cu un bărbat ca el, fără rang, un nume sonor sau

legături de familie.

Teama asta îl apăsa în piept de mai multe zile. Era ciudat cum nu se temuse nicio clipă când îi înfruntase pe Crouch şi oamenii lui, dar gândul de a pierde o femeie subţirică îl umplea de teroare.

Oftă. Nu putea să fie decât mai rău dacă amâna momentul, îşi îndreptă umerii şi porni să o caute. Dar o găsi pe Rosalind mai întâi.

De îndată ce se apropie de ea, Rosalind îi zâmbi cu toată gura.

— Daniel! Te-ai întors.

— Da. De fapt, abia am ajuns.

El o sărută pe obrazul pe care ea i-l oferi, apoi se uită în jur nerăbdător.

— Unde e Helena?

Rosalind râse.

— Ei, Daniel Brennan, ar trebui să-ţi fie ruşine că mă întrebi de sora mea înainte să am şansa să vorbesc cu tine.

— Scuză-mă, zise el cu un zâmbet chinuit. Doar că sunt nerăbdător să o văd.

— Nu aş fi crezut. Ar fi trebuit să te întorci de câteva zile, sau cel puţin aşa se aştepta ea.

— Aşa am crezut şi eu. Dar lucrurile s-au dovedit mai complicate decât am crezut.

Crouch îi pusese piedici cu fiecare ocazie, refuzând să plece din Anglia până nu îşi aduna toţi banii de la cei care îi erau datornici. Cum lista continua să crească, Daniel îl ameninţase fizic şi îl făcuse pachet, azvârlindu-l pe o navă ce pleca spre Franţa.

— Şi ea cum se simte? E bine? Am văzut-o pe Juliet în trecere pe la Knighton House. Şi ea părea să fie bine, dar mi-a spus prea puţine despre Helena.

— Helena face foarte bine, mulţumesc. Ne-am tot agitat încercând să îi reparăm reputaţia, după ce ai târât-o după tine neînsoţită. Reproşul din vocea ei era foarte

limpede. Am tot participat la baluri, şi la petreceri, şi la tot felul de evenimente mondene. Este foarte populară. Făcu o pauză şi ridică din sprânceană. Mai ales printre bărbaţi. Se ţin după ea cu hoardele. Sunt tot timpul ocupată să îi alung.

El îşi ţinu răsuflarea.

— Serios? replică sec. Asta nu mă surprinde. Orice bărbat ar trebui să fie prost să nu-şi dea seama de frumuseţea surorii tale.

— Adevărat, dar până acum ea a reuşit foarte bine să o ascundă. Dar s-a schimbat de când s-a întors. Ce naiba i-ai făcut?

„I-am arătat ce femeie minunată e, asta e tot”, se gândi el încruntat. „Şi acum că a descoperit asta, ce nevoie mai are de mine?”

— Ce a zis că i-aş fi făcut? întrebă el evaziv.

— Nu a vrut să vorbească despre asta… a zis că refuză să vorbească până nu te întorci.

Presiunea din pieptul lui spori. Asta nu trebuia să însemne nimic. Helena era o femeie prevăzătoare, nu era genul care să anunţe o logodnă dacă nu era sigură de poziţia ei. Şi el nu îi dăduse cine ştie ce asigurări că se va însura cu ea. Dar chiar şi aşa… Spre necazul lui, Griff li se alătură tocmai atunci.

— Deci fiul rătăcitor s-a întors în sfârşit.

Daniel scrâşni din dinţi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să stea să-i povestească lui Griff tot ce se petrecuse, chiar dacă asta era şi problema lui.

— Aşa cum i-am explicat şi soţiei tale, o caut pe Helena. Noi mai avem nişte lucruri de discutat. Putem vorbi mai târziu.

— Eşti destul de dornic să o găseşti, nu-i aşa? îi zâmbi Griff. Parcă îmi amintesc o conversaţie pe care am avut-o cu tine despre Helena la nunta noastră.

Daniel gemu, amintindu-şi comentariile lui Griff despre cum ar trebui să o curteze pe Helena, iar el îi

spusese că nu are nevoie de o femeie „înţepată” pe post de soţie, chiar dacă ea l-ar fi vrut. Fusese o minciună chiar şi atunci, iar acum era o remarcă dureros de ironică. Considerând că săgeata îşi atinsese ţinta, Griff continuă voios:

— Şi judecând după acea schiţă interesantă a ta…

— Schiţă?

— Cea pe care ai trimis-o prin Seth. Cea care te înfăţişează întins pe jumătate gol într-un pat.

— O, acea schiţă. La naiba!

— Aşa cum spuneam, continuă Griff, judecând după schiţa Helenei, despre care ea refuză să discute, deduc că ţi-ai schimbat părerea despre ea de curând.

— Ai putea spune asta, mârâi Daniel, alarmat de ideea că Helena nu discuta despre ceva atât de compromiţător precum schiţa pe care i-o făcuse. Ce naiba însemna asta? Trebuia să o găsească şi să vorbească cu ea, dar scrutând încăperea nu o văzu nicăieri.

— La naiba, unde e?

Rosalind se îndură de el şi îi indică două uşi deschise.

— Face un tur al serelor cu ducele de Montfort.

— Montfort!

Da, îşi putea închipui că acel libertin voia să o ducă pe Helena într-un loc retras. Montfort ar fi putut avea ce femeie dorea… pentru că aşa se întâmpla de cele mai multe ori. Dar nu o va avea şi pe Helena.

Daniel dădu să plece fără să mai zică ceva, dar Griff îl prinse de braţ, devenind brusc serios.

— Ascultă-mă, Daniel. La un moment dat ai fost foarte revoltat de felul în care m-am purtat cu Rosalind, şi pe bună dreptate. Dar aşa să mă ajute Dumnezeu, dacă te porţi urât cu sora ei…

— Nici nu mă gândesc să fac asta, crede-mă. Se scuturăde braţul lui Griff, dar când văzu că el şi Rosalind îl priveau îngrijoraţi, îşi zăgăzui nerăbdarea. Mi-ai zis şi

altceva la nuntă, despre cum abia aşteptai ziua în care mă vei vedea tânjind după o femeie, nesigur de răspunsul ei. Îşi înghiţi mândria şi continuă: Ei bine, a venit şi ziua aia, prietene. Aşa că fie îmi poţi prelungi chinul, fie îmi oferi ocazia de a afla cum stau. Ce alegi?

Griff zâmbi larg.

— Având în vedere cum m-ai chinuit tu cât am curtat-o pe Rosalind, ideea de a-ţi prelungi chinul sună cât se poate de tentant.

— Să nu îndrăzneşti, Griff Knighton, interveni Rosalind.

Ea îi zâmbi lui Daniel.

— Haide, du-te repede înainte ca nerodul meu de bărbat să strice tot.

Aruncându-i o privire recunoscătoare, Daniel se grăbi spre uşile indicate. Îl putea auzi pe Griff protestând că el nu încerca să strice nimic, iar Rosalind îi răspunse repezindu-l, dar nu mai rămase Să asculte. Servitorii care stăteau la uşă îi indicară drumul spre sere, şi avu nevoie de doar câteva minute ca să-i găsească pe Helena şi Montfort.

Când intră, îi zări în capătul opus. Cei doi stăteau şi priveau pe fereastra care dădea spre grădină, cu spatele la el. Imaginea cu Helena în rochia ei albă îl făcu să încremenească. Se opri, savurând imaginea, dorindu-şi ca ea să nu se potrivească atât de bine cu mediul în care se afla.

Oare avea dreptul să o ceară, avea dreptul să-i ceară să renunţe la toate astea? Poate că nu. Dar el era un bastard egoist, aşa că avea să o facă oricum. Pentru că, fără ea, nimic nu mai avea rost.

Deodată vocea blândă a Helenei răzbi până la el pe o adiere. Se apropie şi o auzi spunând:

— Serios, Excelenţa Voastră, cred că trebuie să renunţaţi la ideea că ne-am mai întâlnit şi înainte. Jur că în seara asta v-am văzut pentru prima oară.

— Nu faceţi pe mironosiţa, doamnă. Mi-am amintit unde v-am văzut. Era în biroul lui Brennan, acum două săptămâni. V-am recunoscut pe dată.

Helena oftă.

— O, da, desigur. Uitasem despre asta.

— Dar eu nu, zise Montfort cu glas mieros. Chiar credeţi că aş putea uita o creatură atât de splendidă?

Daniel se încruntă, dar avea nevoie cu disperare să îi audă răspunsul, aşa că rămase încă neobservat.

— Vă mulţumesc pentru compliment, replică ea, dar cred că ar trebui să ştiţi ceva despre mine. Se uită la duce. Am avut un motiv cât se poate de întemeiat să fiu în biroul domnului Brennan în ziua în care m-aţi văzut. Căci el e bărbatul cu care intenţionez să mă căsătoresc.

Declaraţia ei risipi ca prin farmec greutatea care îi strivea pieptul lui Daniel de atâta timp. Speranţa înflori în locul ei, răspândindu-se ca o un foc sălbatic prin tot corpul lui, până ajunse ca o vâlvătaie în inimă.

Montfort pufni.

— Să vă căsătoriţi cu Brennan? Glumiţi, cu siguranţă. Doamne, ar fi ca şi cum ai împerechea o mârţoagă cu un cal de rasă.

— Dacă înţeleg bine, zise Helena pe tonul ei cel mai rece, tocmai m-aţi comparat cu un cal?

— N-am vrut să…

— Şi care sunt eu? Mârţoaga ori calul de rasă?

Daniel îşi înăbuşi râsul. Bărbatul era deja depăşit de situaţie şi nici măcar nu ştia asta.

— Calul de rasă, evident!

— Pot să vă asigur că logodnicul meu nu este nici pe departe o mârţoagă.

Deci acum spunea că era logodnicul ei? Îi venea să se repeadă la toţii câinii de apartament din sala de bal.

Ea continuă:

— Dacă tot aţi fost atât de brutal încât să-l comparaţi

cu un animal, l-aş descrie mai degrabă ca pe un leu. E unul dintre cei mai buni bărbaţi din toată Anglia.

Montfort nu era impresionat.

— Unul dintre cei mai buni? Nu sunteţi în toate minţile? Pot să înţeleg de ce pare atrăgător pentru un anumit gen de femei, dar nu-mi vine să cred că o femeie cu inteligenţa dumneavoastră evidentă, gustul şi educaţia dumneavoastră, ar putea fi atât de nesăbuită, încât să dorească măritişul cu un necioplit care…

— A reuşit să devină cineva în ciuda obstacolelor pe care viaţa i le-a pus în cale? interveni ea. A reuşit să aibă succes fără avantajele unei familii bune, ale averii şi educaţiei de care Excelenţa Voastră s-a bucurat? Tonul ei era cât se poate de sarcastic. Da, cum aş putea să fiu atât de nesăbuită?

Montfort scutură din cap.

— Dar a fost contrabandist, pentru numele lui Dumnezeu. Aţi ştiut asta?

— Desigur. Ştiu totul despre domnul Brennan. Este logodnicul meu.

Cuvântul suna mai bine de fiecare dată când îl rostea, se gândi Daniel cu satisfacţie.

— Totul? Montfort pufni. Atunci ştiţi că preţiosul dumneavoastră domn Brennan are obiceiuri mai… ciudate, îi place să frecventeze femei uşoare. Merge adesea în mai multe locuri cu reputaţie proastă…

— Nu mai face asta, zise Helena pe un ton categoric. Ca să nu mai vorbesc că nu ar trebui să-l criticaţi pentru asta mai ales dumneavoastră. Din câte am aflat de la el, nu vă daţi în lături să vizitaţi din când în când stabilimentul unei anume doamne Beard.

Daniel trebui să-şi muşte limba ca să nu izbucnească în râs. Când Helena renunţa la reguli, nu folosea jumătăţi de măsură.

— Do… doamna Beard? se poticni Montfort.

Dar şocul se pare că făcuse loc unei atitudini mai alarmante.

— Ei bine, Lady Helena, dacă ştiţi de stabilimentul doamnei Beard, atunci sunteţi o femeie de lume, lucru de care abia acum îmi dau seama. Dar dacă vă interesează talentele legendare ale lui Brennan în pat, vă asigur că există bărbaţi de rangul dumneavoastră care vă pot satisface poftele mai bine decât el.

Montfort se aplecă brusc să o sărute, iar Daniel se năpusti spre ei, furios. Dar înainte să poată ajunge, pocnetul palmei pe care Helena i-o lipise ducelui pe obraz răsună în toată sera.

— Femeie insolentă... m-ai pălmuit! protestă Montfort revoltat.

— Dacă mai încercaţi vreodată aşa ceva, Înălţimea Voastră, zise ea pe un ton de gheaţă, voi face mai mult decât să vă pălmuiesc, voi rupe bastonul în capul dumneavoastră.

Acesta fu semnul pentru Daniel.

— Mai bine a-i ţine cont de avertismentul ei, mârâi el în timp ce se apropia. Femeia are un baston îngrozitor.

Helena auzi cu încântare vocea familiară, deşi însoţitorul ei tresări şi se întoarse îngrozit. Ea se răsuci la rândul ei şi descoperi că Daniel se afla foarte aproape în spatele lor, îmbrăcat în ţinută de gală şi arătând la fel de nobil ca şi ducele, doar că mult mai chipeş.

— Daniel.

Bastonul ei căzu la pământ când i se aruncă la piept. El o prinse în braţe şi o sărută fără reţineri, deşi ducele de Montfort stătea ţeapăn în apropiere, privindu-i.

Inima ei tresălta de fericire. Venise în sfârşit! Şi o revendicase cu martori. După un sărut nesfârşit de încântător, el se desprinse, dar nu îi dădu drumul, ţinând-o foarte posesiv în braţe. Ducele alese acel moment ca să se scuze.

— Brennan, sper că îţi dai seama că nu am vrut să…

— Să o insultaţi pe Helena? Să încercaţi să o ademeniţi? Daniel se încruntă la duce, peste capul Helenei. Bănuiesc că nu ar trebui să vă caut vină, căci e o femeie tare frumoasă. Dar e femeia mea şi să nu uitaţi asta. Pentru că, dacă vă prind la jumătate de metru distanţă de ea, o să mă transform în necioplitul care sunt şi o să vă lovesc aşa cum meritaţi.

Femeia lui. Nu existau cuvinte care să sune mai minunat.

Montfort îşi miji ochii, dar îşi dădu seama că nu era cazul să mai spună ceva. Trecu de ei ţeapăn, cu nasul pe sus, şi ieşi din seră.

— O, Danny, şopti Helena de îndată ce acesta dispăru, mă bucur atât de mult că te-ai întors. Mi-a fost foarte dor de tine.

— Văd cât de dor ţi-a fost, bombăni el. Ai plecat singură să te plimbi cu duci şi cine mai ştie cine. Rosalind mi-a spus că roiesc bărbaţii în jurul tău, ticăloşi afurisiţi!

Gelozia lui o încântă.

— Dacă erai atât de preocupat, nu se putu ea abţine să nu-l tachineze, nu ar fi trebuit să lipseşti atât de mult. Apoi deveni brusc serioasă. Am fost tare îngrijorată pentru tine, dragul meu.

— Serios?

El o sărută din nou, îndelung, de parcă nu ar fi vrut să se oprească niciodată. Când se desprinse de ea, abia mai putea respira, ca şi Helena.

— Îmi pare rău, iubire. Unchiul meu mi-a făcut necazuri cu fiecare ocazie, dar acum a plecat. Dacă avem noroc, n-o să ne mai deranjeze vreodată.

— Ei bine, dacă încearcă, atunci o să-l împuşc, zise ea cât se poate de serios. Deşi va trebui ca mai întâi să-mi cumperi un pistol şi să mă înveţi cum să trag.

El chicoti.

— Din câte ştiu, te-ai descurcat destul de bine şi fără. Dar un baston mai mare cred că ar fi cazul să-ţi cumpăr, ca să poţi să-i alungi pe toţi derbedeii ăia de lorzi care aleargă după tine, acum când şi-au dat seama de ceea ce eu am ştiut dintotdeauna.

— A, da? Şi cam ce ar fi asta?

— Că eşti o comoară. Că orice bărbat ar fi norocos să te aibă drept soţie.

Inima ei o luă razna.

— Asta e felul tău de a mă cere din nou de soţie, după ce ţi-ai retras atât de urât cererea acum o săptămână?

Zâmbetul lui senzual îi dădu fiori de plăcere şi anticipaţie pe şira spinării.

— Nu. Cum nu mi-a plăcut răspunsul prima dată când te-am cerut, nu îţi ofer şansa să mă refuzi din nou. El se uită la ea cu ochi strălucitori, plini de promisiuni pentru viitor. Te iubesc, draga mea. Ţi-am oferit numeroase şanse ca să scapi de mine, dar nu te-ai folosit de ele. Acum o să ne căsătorim şi nu mai ai niciun cuvânt de spus în chestiunea asta.

Ea îi zâmbi timidă, cu inima plină până la refuz de iubire.

— Şi ce va face un bandit arogant ca tine ca să se asigure că mă voi conforma cererilor lui neruşinate? Mă va lega goală de un pat şi va face dragoste cu mine toată noaptea?

— Dacă asta trebuie să fac, da, răspunse el cu ochi strălucitori.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Atunci, iubirea mea, cred că e cazul să mergem să căutăm un pat şi nişte cătuşe.

Sfârşit